

Fatima Melek

SZULEJMÁN
szíve

TRIVIUM

FATIMA MELEK

Szulejmán szíve

Szigetvár titkai

(A Szulejmán sorozat VIII. darabja)

TRIVIUM KIADÓ

2016

A mű címe:
Szulejmán Szíve – Szigetvár titkai
Szerző: Fatima Melek

© Varga Csaba Béla, 2016
© Trivium Kiadó, 2016
Minden jog fenntartva!

Jelen kiadvány nem másolható sem részben, sem egészben a jogtulajdonos írásos engedélye nélkül! Engedély nélkül tilos információs rendszerben tárolni, elektronikus, mechanikus, fényképezési, vagy egyéb módon reprodukálni. Továbbá nem engedélyezett az internetes fájlcsere- és másolat-kezelő szoftverek segítségével történő – és egyéb technológiát alkalmazó – megosztás, internetes közlés, sokszorosítás; valamint a nyilvános helyen történő felolvasás és előadás. Bármilyen felhasználása csak a kiadó írásos engedélyével történhet.

Tel./fax: (1) 248-1263
konyvek@triviumkiado.hu
www.triviumkiado.hu

A kiadó tagja az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének

Felelős kiadó: Zádor Zsolt
Főszerkesztő: Szaniszló Julianna

Szerkesztő: Sándor Anna
Nyomdai előkészítés: Infoartnet Kft.
Fedélterv: Graph Zeppelin

ISBN: 978-615-5334-88-7

Elektronikus változat
Békyné Kiss Adrien

*Életemnek reménysége, reményemnek arany fénye,
Boldogságom záloga, Hürrem édes mosolya,
Távoli föld gyermeke, rám ragyog az Ég szeme,
Kitalálni sem lehet ennél nagyobb s szebb kegyet.
Ha tinta lenne mind a tenger és írnom az összes
ember,
Mégsem lenne arra szó, mosolyod mily ragyogó.
Kérdezted, hogy kit szeretek, mikor hadakat vezetek,
Tiszta szívvel feleltem, Hürrem az én szerelmem.*

Szulejmán szultán szerelmes verse Hürremhez

*Hürrem, olyan vagy nekem, mint a kristálytisza, hűvös
vízzel teli bőrtömlő a sivatagban eltévedt vándornak.
Amikor hozzáér az ajkam, megtelek étellel és
boldogsággal. A szemed úgy ragyog, mint az égbolt,
amikor a hosszú, perzselő aszály után feltűnnek rajta az
első gomolygó felhők, és mindenki tudja, hogy
hamarosan újra életet adó eső simítja végig a napszíttá
tájat. A nevetésed olyan, mint az enyhülést hozó szél.
Amíg nem fúj, tehetetlenül sodródó hajó vagyok az
élettelen, sós tengeren. Amikor rám nevetsz, a szellőtől
duzzadni kezd a vitorlám, és hajóm most már gyorsan
és biztosan siklik a biztonságos kikötő felé. Hiányzol
nekem, de nem panaszkodom. Annál nagyobb
boldogság lesz újra találkozni veled Isztambulban.*

Szulejmán szultán levele Hürremhez a mohácsi
csata estéjén

Első fejezet

Halálos örökség

932. szafár hónap 20. napja, Magyarország

Szulejmán szívének története hol is kezdődhetne másutt, mint Mohács véráztatta csataterén, abban az évben, amit a hitetlen gyaurok 1526-nak neveznek?

Alig néhány órával ezelőtt ért véget a nagy csata, ami százötven évre eldöntötte Magyarország és jó pár környező nép sorsát. Ezt persze senki sem sejtette a mocsár partján elterülő hatalmas táborban. Szulejmán, a győztes szultán seregében nem akadt egyetlen jós sem. Senki sem látott a jövőbe. A katonákat viszont nagyon is érdekelte, hogy mit hoz a holnap. Talán új csaták, véres összecsapások várnak rájuk?

A török tábor kellő közepén a szultán sátra a nyugalom szigetének tűnt.

A kint várakozó testőrök még jobban kihúzták magukat, amikor maga Ibrahim nagyvezír lépett ki a sátor elé leterített

vastag szőnyegekre. Mellette a nála egy jó fejjel magasabb, mindig elszánt tekintetű Báli bég lépdelt. Szokása szerint ő most sem mosolygott.

– Szulejmán szultán nem engedi meg, hogy lanyhuljon az éberségünk – mondta a bég. Nem panaszkodott, csupán megállapított egy tényt.

– Felséges urunk bölcs – válaszolta Ibrahim. – Ezt a csatát ugyan megnyertük, de még előttünk a háború.

– Kevésen múltott a győzelmünk. Nem hiába tartják a magyarokat Európa legádázabb harcosainak.

A két tapasztalt hadvezér összenézett. Most már Ibrahim sem mosolygott.

Esteledett, felbukkantak az első csillagok. Holtfáradt harcosok ültek a tüzek körül. Akadtak közöttük barázdált arcú veteránok, de olyan döbbszent tekintetű ifjak is, akiknek ez volt az első csatájuk.

A janicsárok rendezett sátorsorai között végigsiető őrmesterek pontosan tudták, miért ilyen feszültek a sok csatából győztesen kikerült, tapasztalt harcosok. Bár ma hatalmas győzelmet arattak az ifjú Lajos király serege fölött, az egyszerű katonák ugyanúgy bizonytalanok voltak, mint a hatalmas sereget vezető Ibrahim vagy éppen a bátor Báli bég.

– Ha kétszer ennyien lettek volna, ők győznek. Ha Lajos

királynak van még kétezer nehézpáncélos lovagja vagy ötezer könnyűlovasa, akkor lerohanták volna a tüzérségünket meg a puskásokat.

– De nem volt nekik, amiért mi is komoly erőfeszítéseket tettünk – vonta meg a vállát Ibrahim. – A magyarok nem olyan egységesek, mint mi. Megosztottak. Könnyű egymás ellen fordítani őket. Hiába bátrak, hiába vakmerők. A széthúzás a gyengéjük. Ezért fognak mindig is idegenek uralkodni fölöttük.

A törökök ellenfeleiket egész Európa legfélelmetesebb harcosainak tartották. A magyar férfiak erősek és vakmerők, a nők pedig gyönyörűek és elszántak voltak. Szépségükkel egyedül tüzes természetük kelhetett volna versenyre.

A nagyvezír körülnézett. Csak biccentenie kellett és máris odafutott hozzá néhány vörös és kék egyenruhás fiatal szpáhi tiszt. Meghajolva várták a parancsot.

– Készüljenek a futárok! A szultán mindjárt befejezi a levelét, ők pedig azonnal indulnak vele Isztambulba.

Ezzel sikerült meglepnie Báli béget.

– De hát az írnokok már kijöttek – csodálkozott a vakmerő, fekete ruhás, fekete turbános harcos.

– Mint mondtam, a mi urunk igen bölcs férfiú – húzta ki magát öntelten a nagyvezír. Elégedetten végigsimította ápolt

szakállát. – Ezt a levelet saját kezűleg írja.

– A saját kezével? – kérdezte döbbenten Báli. – Kinek?

– Mégis mit gondolsz?

Összevillant a tekintetük. Némán bólintottak. Mind a ketten pontosan tudták, hogy egész Isztambulban csupán egyetlen olyan valaki van, akinek a birodalom legfőbb ura a saját kezével ír levelet. Nem csupán azért, mert hadititkokat vagy szigorúan bizalmas dolgokat akar megosztani a levél címzettjével. Hanem bizony azért, mert senki ember fiára nem tartozik, hogy a szultán mennyire szerelmes.

Azt a levelet gyönyörű ágyasának, Hürremnek írja.

Szulejmán sátrát minden irányból válogatott testőrök sorfala vette körül. Mögéjük csupán a haderő vezetői és a felderítők tisztjei léphettek. A kisebb palotának is beillő építményben már égtek az erős fényű lámpások. Bent most ért véget a haditanács. A felséges szultán és segítőinek munkáját nem zavarta meg hangos kiabálás. A katonák csendben ünnepelték, hogy életben maradtak. Ennél szebb ajándékot nem is kaphattak volna az Áldozati Ünnepre. A Mindenható egyértelműen kinyilvánította akaratát. Allah ismét az igazhitűeknek adta a győzelmet.

Odabentről a sátorból halk parancsszó hallatszott. Két hatalmas termetű testőr félrehúzta a bejáratot eltakaró

függönyt. Bentről egymás után kiléptek a pasák és a bégek. Jókedvűen, sietve mentek a szálláshelyükre. Még olyan is akadt közöttük, aki a kezét dörzsölgette. Felséges uruk megdicsérte és megjutalmazta a hősokeket és felkészítette híveit a következő napok küzdelmére.

Elégedett arcukat látva Ibrahim pasa töprengve végigsimította a bajuszát. Eszébe jutott valami.

– Megyek. Kihasznlom, hogy mindjárt indulnak a leggyorsabb futáraink. Én is írok egy levelet.

– Pasám? – mondta Báli bég és udvariasan meghajolt. Nem akarta feltartani a nagyvezírt. Ibrahim azonban elmosolyodott és büszkén kihúzta magát.

– A feleségemnek írok, Hatidzsének.

– Beszámolsz neki a nagy győzelmünkről?

Ibrahim arca most már tényleg ragyogott a boldogságtól.

– Igen, ezenkívül pedig gratulálok neki a terhességéhez.

Ezt hallva a közelben álló szpáhi tiszték is felkapták a fejüket.

– Nagyurunk a támadás előtt szólt róla. Levelet kapott Hürremtől. Ebből tudta meg, hogy apa leszek.

Jókedvű moraj támadt. Számos magas rangú katonatiszt lépett a befolyásos nagyúr elé, hogy gratuláljon neki. Báli bég maga elé engedte őket. Töprengő pillantást vetett a sátor

belseje felé, melynek nyitott ajtaján keresztül jól látta az odabent álló magas, karcsú, széles vállú férfit.

A fényességes padisah éppen olvasott valamit.

A gondos szolgák erős illatú füstölőket helyeztek el odabent a sátorban. Megpróbálták a mirha, a tömjén, a szantál és az ámbra füstjével elnyomni a csatatér felől áradó iszonyatos bűzt. Odakint mindent belengett a puszkapor, a kiontott vér és a temetetlen holtak bűze. Szerencsére nem volt túl nagy forróság, így nem kellett attól tartaniuk, hogy a döglegyek és a feltámadó szél halálos betegségek magvát hinti szét a táborban.

Idebent kifejezetten meleg volt. Szulejmán egy pillanatra arra gondolt, szól a szolgáknak, hogy nyissák ki az összes ajtót, hadd legyen egy kis huzat. Végül meggondolta magát. Nem lett volna helyes, ha mindenki belát a fényárban úszó sátor belsejébe. Voltak olyan titkai, melyeket nem kívánt megosztani még leghűségesebb alattvalóival sem. A meleg miatt levette gyönyörű, de vastag köntösét, és csupán egyszerű, de jó minőségű anyagból varrt hosszú ujjú ingét viselte. A csata után már megmosakodott, és letörölte arcáról a harctér mocsját. Hála a füstölőknek, már nem kínoztá az iszonyatos, gyomorfelkavaró bűz sem.

A szultán tapasztalt katona volt, mégis megrázta a temetetlen holtak, a haláltusájukat vívó lovak látványa. Az volt a legszörnyűbb az egészben, hogy a magyarok önfejűsége miatt sok ezernyi igazhitű katona is az életét vesztette. Persze ők ma már a Paradicsomban vannak, mert elnyerték méltó jutalmukat. Ha egy harcos az igaz hit védelmében adja életét, akkor nem számít, hogy élete során milyen bűnöket követett el. Azonnal bejut a mennyek országába. Ennek ellenére jobb lett volna, ha hűséges katonáinak nem kellett volna meghalniuk a mohácsi síkon.

932. szafár havának 20. napja – gondolta a szultán. – Ez a dátum örökre bekerül a krónikákba. A Mindenható leghűségesebb harcosai legyőzték a legfélelmetesebb európai hadsereget.

Bár Szulejmán hatalmas győzelmet aratott, mégsem volt teljesen boldog. A hívei persze erről semmit sem tudhattak. A haditanács során végig magabiztosan mosolygott. Harsány hangon dicsérte meg legbátrabb vitézeit, és ügyelt arra, hogy megjátszott jókedve átragadjon mindenkire. Valójában azonban nem volt annyira lelkes, mint amilyennek mutatta magát.

Elfordult az ajtótól, és odalépett a fegyverállványhoz. Leakasztotta róla legértékesebb fegyverét, dicső ősének,

Oszmának a kardját. Kihúzta a hüvelyéből a görbe pengét, és letelepedett az egyik vastag szőnyegre. Az övéről lógó tarsolyból kivette a fenőkövet. Hadjáratok során mindig volt nála kettő is, és ragaszkodott ahhoz, hogy a fegyvereit saját maga élesítse ki.

Oszmán kardja fényesen csillogott.

A megszokott lámpások helyett karvastagságú gyertyák világítottak a sátorban. Portyázó harcosai zsákmányolták őket, valószínűleg a hitetlenek egyik templomából. A gyertyákból különös, kellemes illat áradt. Erősebb volt a fényük, mint az olajmécseseké. A szultán lassú, nyugodt mozdulatokkal húzta végig a fenőkövet a szablya ívelt élén. Oszmán pengéje sosem tompult el, ám nagyon is jólesett kézbe venni és gondosan megtisztítani. Az ifjú hadvezért a kardon keresztül mintha csak láthatatlan, mágikus híd kötötte volna össze a birodalmat megalapító őisével. Szulejmán szentül megfogadta magában, hogy akárcsak Oszmán, ő is elkíséri a katonáit minden hadjáratra.

Amíg a szultán vezeti az igazhitűek seregét, *addig* Törökország legyőzhetetlen lesz!

Ez a gondolat megnyugtatta. Gondosan megtörölte a kardot, majd visszacsúsztatta a borvörös bársonyhüvelybe. A helyére tette, a mai csata során viselt mellvértje és sisakja

mellé. Ki tudja, talán már holnap újra szüksége lesz a fegyvereire. Amióta útra keltek Isztambulból, minden este ellenőrizte a kard életét. Megnyugodott tőle. Végre valahára halványan elmosolyodott.

Odaállt a hatalmas tükör elé. A keret színezüstből készült, az üveglapot pedig Velencéből kapta. Nem bátor hajósai zsákmányolták egy ellenséges tehergályáról, hanem a távoli városállam urai küldték, hogy elnyerjék a szultán jóindulatát. Szulejmán igazából nem is akarta elhozni magával a hadjáratra, de az anyja, Ajse Hafsza *válide szultána* ragaszkodott hozzá, hogy bekerüljön a csomagjai közé. Megkérte a fiát arra, hogy minden alkalommal álljon a tükör elé, mielőtt kimenne a katonáihoz. Rendkívül fontosnak tartotta, hogy a szultán magabiztosságot és méltóságot sugározzon.

A nagy győzelem estéjén felséges anyja ugyanúgy büszke lehetne Szulejmánra, mint a dicső Oszmán. Sikerült legyőznie a legerősebb nyugati királyságot. A többiekkel, a kisebb európai államokkal nem lesz gond. Előbb vagy utóbb maguktól is behódolnak, mint a románok meg a szerbek.

Szulejmán elfordult a tükörtől, majd visszatelepedett a szőnyegre az alacsony íróasztala mellé. Idebent csupán két asztal állt. A másikon egy vastag, gyönyörű aranyfedeles,

gyémántokkal ékesített Korán feküdt. Mielőtt nyugovóra hajtaná a fejét, majd abból fog olvasni. A kegyes könyv valamikor a perzsa sah személyes tulajdona volt. Szulejmán apja, Szelim szultán azonban legyőzte az ősi ellenséget és hatalmas sarc megfizetésére kényszerítette. A sah kincstárából ekkor került át a Korán a szultánok sátrába.

Szulejmán egy fáradt mozdulattal végigsimított a homlokán.

Miért is tartjuk ősi ellenségnek őket? – gondolta. – Ma már mindenki azt hiszi, hogy a perzsák és a törökök az idők kezdete óta hadakoznak egymással. Pedig háromszáz évvel ezelőtt a sahek talán nem is tudtak az oszmán törökök létezéséről. Vagy ha mégis értesültek volna az apró anatóliai királyságról, csak megvetően legyintettek volna. Azóta sok víz lefolyt a Tigrisen és az Eufráteszen.

Az emberek nem ismerik a múltat.

Ami nagyapáik idején történt, az már a múlt ködébe vesző dolognak tűnik a szemükben. A birodalom egyszerű alattvalói éppen ezért teljesen jogosan hívják a törökök ősi ellenségeinek az engesztelhetetlen perzsákat. Nemzedékek óta dúl a harc a határvidéken. Vajon mi a Mindenható akarata Magyarországgal kapcsolatban? Könnyű lesz elfoglalni a néhai Lajos király földjét, vagy hosszú küzdelem, könyörtelen

összecsapások várnak a törökökre? Olyan jó lett volna tudni.

Szulejmán azonban most nem a jövő titkait fürkészte. A másik gyönyörűen megmunkált, elefántcsont berakásos asztal felé fordult. A fekete tintába mártotta hófehér lúdtollát, és folytatta a haditanács előtt megkezdett levelet.

Győztünk, kedvesem. Nagy diadalt arattunk, de mégsem vagyok boldog. Sok bátor katonám meghalt.

Felemelte a tollat a papírról. Egyetlen szó fogalmazódott meg az elméjében. Az, hogy *feleslegesen*.

Tovább írt.

A magyarok vakmerőek és elszántak, de ugyanakkor nagyon ostobák. Miért harcoltak ellenünk? Hiszen lehetnénk barátok is. Nem tőlünk kell félniük, hanem a németektől. Ők a magyarok ősi ellenségei. Már akkor is a vesztüket akarták, amikor mi, törökök még csak Anatóliában csatáztunk a szomszédos kis népek ellen. Bizony, a németek meg az osztrákok küldték a halálba ezt a szerencsétlen Lajost is.

Megtaláltuk a magyar király holttestét. Ott feküdt a megáradt patak vizében. Lehúzta a súlyos páncélja. Reggel még sok ezer híve élén támadt ránk, délutánra

meg nem maradt egyetlen embere sem, aki felsegítette volna. Magára hagyták.

Azt hiszem, ezt titokban fogom tartani. Gondolja mindenki azt, hogy a meggondolatlan ifjú vitéz dicső harcban, a küzdelem forgatagában esett el. Ne tudja meg senki, hogy vízbe fulladt, mint egy törött lábú kutya. Meglepett, hogy milyen fiatal. Alig idősebb annál, mint amilyen Iszmail volt, amikor Ábrahám fel akarta áldozni a Mindenhatónak. Az Úr angyala azonban most nem szólt közbe. Nem jött oda hozzám a csatatéren és nem mondta azt, hogy „Szulejmán, ne öld meg Lajos magyar királyt!”

Ezt a szerencsétlen sihedert.

A felesége miatt kellett meghalnia. Be akarta bizonyítani a német asszonynak, hogy méltó a szerelmére. El akarta hitetni vele, hogy nagy és dicsőséges uralkodó. Miatta utasította el atyai békejobbomat. Ha nincs az a néember, Lajos talán behódolt volna nekem. Akkor Magyarország megmenekülhetett volna a Mindenható büntetésétől. Ő azonban hajthatatlan maradt.

A szultán ismét felemelte a tollat. Csendben elmosolyodott. Megcsóválta a fejét, majd folytatta.

Nem mindenki olyan szerencsés, mint én. Drága szerelmem, csodálatos és okos Hürrem, te nagyszerű tanácsadó vagy. Minden úgy alakult, ahogy megjósoltad. Pontosan úgy. Ha nem lennél ennyire gyönyörű, én akkor is szeretnék. Szeretnék bizony, az eszedért.

De te annyira gyönyörű is vagy.

Milyen kár, hogy vallásunk előírásai tiltják az emberek lefestését. Nem hozhattam rólad képet magammal. Otthon a palotában még el lehet titkolni, ha valamelyik nagyúr festményt készített szép ifjú feleségéről vagy a kedvenc gyermekéről. Itt, a haditáborban azonban még a szultán sem engedheti meg magának, hogy az egyszerű katonák megpillantsák a tiltott képet.

A tükrödet viszont magammal hoztam.

Szulejmán letette a tollat, és várta, hogy megszáradjon a tinta. A tekintetével a tükröt kereste. De nem azt a hatalmas, ezüstkeretes velencei bútordarabot, ami előtt az előbb állt. Az egyik párnáról egy szintiszta aranyból készült kézitükröt emelt fel. Szinte elveszett erős tenyerében. Jobban illett volna egy nő kecses kezébe.

Itt van velem a kedvenc tükröd. Köszönöm, hogy kölcsönadtad nekem. De ugye nem tettél rá valamilyen bűbájt? Amikor belenézek, nem magamat látom. Félig lehunyt szemmel azt képzelem, hogy a te arcod ragyog benne. Ott tündököl csodálatos, életteli és melegséggel teli szemed. Rám mosolyog gyönyörű, bársonypuha ajkad. Ahogy megmozdítod a fejedet, az aranyozott pánt nem tudja visszatartani zabolátlan, tűzvörös tincseidet. Megborzongok a vágytól. Csodálatos lesz majd a győztes sereg élén visszatérni Isztambulba. Lenyűgöző lesz, amikor majd újra magamhoz ölelhetlek.

Remélem, jól telik otthon az ünnep. Mi itt a táborban nagyon szerényen emlékeztünk meg a Kurban bayramról. Anyám és a húgom ugye kedvesek voltak hozzád? Megkértem őket arra, hogy tekintsenek rád szerető pillantással. Hiszen te fontos vagy nekem. A lehető legfontosabb. Nincs még ember széles e világban, akit annyira szeretnék, mint téged.

Hürrem, olyan vagy nekem, mint a kristálytisza, hűvös vízzel teli börtömlő a sivatagban eltévedt vándornak. Amikor hozzáér az ajkam, megtelek életteli és boldogsággal. A szemed úgy ragyog, mint az égbolt,

amikor a hosszú, perzselő aszály után feltűnnek rajta az első gomolygó felhők, és mindenki tudja, hogy hamarosan újra életet adó eső simítja végig a napszitta tájat. A nevetésed olyan, mint az enyhülést hozó szél. Amíg nem fúj, tehetetlenül sodródó hajó vagyok az élettelen, sós tengeren. Amikor rám nevelsz, a szellőtől duzzadni kezd a vitorlám, és hajóm most már gyorsan és biztosan siklik a biztonságos kikötő felé.

Hiányzol nekem, de nem panaszkodom. Annál nagyobb boldogság lesz újra találkozni veled Isztambulban.

Addig azonban még sok a dolgom. Ma legyőztük a magyarokat, de amikor megszámtuk a holttesteket, meglepően kevés drága páncélt viselő nagyurat találtunk. Felderítőket küldtem ki. Ibrahim pasa szerint még legalább két-három ugyanilyen nagy sereg lehet az országban. Én is elképzelhetetlennek tartom, hogy a hatalmas magyar királyság csupán ilyen kevés katonát tudott kiállítani ellenem.

A többi nagyúr serege bizonyára még nem ért ide. Oroszlánként fognak küzdeni ellenünk. A magyarok fővárosa, Buda előtt egészen biztosan véres csata vár reánk. Figyelembe véve a mai vitézségüket, úgy fogják

védelmezni azt az erődítményt, ahogy annak idején Hunyadi János védte ellenünk Nándorfehérvárt.^[1] Komoly gondot okozhat, ha sokáig kell ostromolnom Budát. Nyakunkban a rossz idő. Semmivé foszlik a technikai fölényünk, ha szakadni kezd az eső. Elázik a puszkapor, nem használhatjuk félelmetes ágyúinkat és pontosan célzó puskáinkat. Attól tartok, hogy kénytelenek leszünk visszavonulni a meghódított Balkánra.

Szulejmán letette a tollat. Egyetlen szolga sem volt a sátorban, mert nem akarták megzavarni az urukat. Saját kezűleg töltött magának egy kispohárnyi forró teát, megitta, aztán tovább írta a levelet.

E dicső győzelem után itt, nyugaton nem kell senkitől sem tartanunk. A perzsák miatt viszont aggódom. Bármikor hátba támadhatnak. Erős bennük a bosszúvágy. Attól félek, hogy nemzeteink között sohasem lehet béke.

Indiából viszont nagyon is jó hírek jöttek. Hürrem, kedvesem, igazad volt. Bábur kán valóban a mi emberünk. Nemsokára már jogosan hívhatja magát szultánnak. Nagy győzelmet aratott a tűzforró indiai

síkságon. Ebben az évben Allah hatalmas diadalt adott az igazhitűek kezébe. Én hamarosan egész Európa ura leszek, Indiában pedig a mogul Bábur igázza le a bálványimádó hindu maharadzsákat.

Megszilárdítjuk az elfoglalt tartományokat, és utána egyesített erővel sújtunk le közös ellenségünkre. Mi nyugatról, ők pedig keletről támadják meg a perzsákat. A sahnak semmi esélye sincs ellenünk.

Szulejmán még sokáig folytatta a levelet. A végére érve arra gondolt, nem jó, hogy ilyen hétköznapi dolgokról ír gyönyörű kedvesének. Az jutott az eszébe, hogy esetleg helyénvaló volna egy szívhez szóló költeménnyel befejeznie a levelét. Pár sorral, ami kifejezhetné, mennyire szereti Hürremet.

Végül nem írt verset. A szerelmes szavakat majd akkor suttogja kedvese fülébe, ha hazaér a távoli Isztambulba. Már a viszontlátás puszta gondolata is olyan örömmel töltötte el, hogy derűs mosollyal adta oda a levelet a futárok agájának.

Aznap éjjel mégsem aludt túl jól. Különös, kellemetlen álmok gyötörték. Reggel nem emlékezett vissza rájuk, de halványan úgy rémlett, hogy Perzsia és India zavarta meg éjszakai nyugodalmát.

Két nagyon messzi birodalom.

Isztambul, aznap este

Ajsa, az új szolgálólány ijedtében elengedte a tiszta, vasalt ágyneműket, amikor az ajtó egy hangos csattanással kivágódott. A dühtől vöröslő arccal úrnője, a szépséges Hürrem viharzott be a lakosztályába.

– Az a pofátlan ribanc! – kiáltotta mérgesen. – Hogy mit meg nem enged magának!

– Bocsánat, úrnőm – dadogta rémülten az örmény szolgálólány. Csak nemrég került a palotába, ezért nem értett jól törökül. A szerencsétlen teremtés azt hitte, hogy Szulejmán szultán kedvenc ágyasa vele veszekszik.

Hürrem megtorpant a szoba közepén. Jeges nyugalmat erőltetett az arcára. Vett egy mély lélegzetet, majd kegyesen elmosolyodott. Némi leereszkedés vegyült a hangjába, amikor megszólította a remegő leányt:

– Ne félj, nem rád haragszom – mondta. A nyájas mosoly azonban azonnal lefoszlott az arcáról. – Hanem Hatidzsére. Az az álnok kis kígyó. Durván, minden ok nélkül nekem esett...

– Úrnőm... – dadogta zavartan a cseléd. Még mindig nem tért magához. Valamit mutatott Hürrem háta mögött. A vörös hajú szépség megfordult. A lakosztálya egyik belső szobájából egy fekete ruhás alak lépett ki. Az elfátyolozott arcú nő

mélyen meghajolt.

– Úrnőm – mondta alázatosan. Különös, enyhén éneklő hanglejtéssel beszélt.

– Esther! – kiáltotta Hürrem. Azonnal jobb kedvre derült.

A látogató kiegyenesedett, és levette a fátylát meg a fejkendőjét. Maga is elmosolyodott.

– Na hát, Esther. Te aztán gondolatolvasó vagy. Pont rád van szükségem. Hoztál híreket? Mit sikerült megtudnod?

– Úrnőm – kezdte a látogató, de aztán elhallgatott, mélyen meghajolt, letelepedett a szőnyegen fekvő párnákra, és megpaskolta maga mellett a magasabb, kényelmes heverőt. – Mindenről beszámolok neked, de először kérek, ülj ide mellém, és mondd el, mi zaklatott fel ennyire.

Hürrem intett a szolgálólánynak, hogy távozzon. Egy kecses mozdulattal felhúzta a szoknyája alját, és letelepedett a díványra. Rövid töprengés után mesélni kezdett.

– Kint ültem a tengerparti teraszon.

– Úrnőm, tudom, hogy az a kedvenc helyed. A felséges szultánnal gyakran pihensz ott, miközben a tengeren sikló hajókat nézitek.

– Így igaz. Most is Szulejmánra gondoltam. Az ő levelét olvastam.

– Nagy megtiszteltetés, ha valakinek a felséges padisah ír.

– Tudom – mondta Hürrem. Öntelten elmosolyodott. – Nagyon is tisztában vagyok ezzel a ténnyel. Amikor a többiekkel beszélsz, említsd meg majd nekik, hogy Szulejmán egyedül nekem ír a saját kezével leveleket. Nem árt, ha erről *mindenki* értesül.

– A szultán téged tiszta szívéből szeret. Te vagy neki a legfontosabb.

– Ez sajnos nem tetszik mindenkinek. Szóval ott ültem csendes magányomban, és Szulejmán levelét olvastam, amikor egyszer csak megjelent a húga, és belém kötött. Teljesen elment az esze.

– Talán a terhesség miatt ilyen ingerült. Gyereket vár, és a férje egy távoli országban hadakozik.

– Te csak ne mentegesd! – csattant fel Hürrem, de aztán megenyhülve folytatta. – Az én uram is Magyarországon harcol, mégsem vagyok kiállhatatlan. Ugye nem vagyok az, Esther?

– Dehogysis, úrnőm. Ha szobrot állítanának a méltóságnak, akkor azt rólad mintáznák. Ne is törődj Hatidzsével.

– Ne is törődjek? De hát elzavart a teraszról! A kedvenc teraszomról!

– Úrnőm, egyszer majd te leszel itt a válide szultána, és akkor senki sem ugráltathat.

– Válide szultána? Hát persze. Na, de mikor? Meddig kell még várnom?

– Az idő neked dolgozik. Szulejmán egyre szerelmesebb beléd. Gyönyörű gyermekeket szültél. A Mindenható majd újabb nagyszerű fiúkkal fog megáldani.

Hürrem egy félmosollyal válaszolt a megnyugtató szavakra.

– Mit tudtál meg a szultánról? – kérdezte.

– A sereg nemsokára elindul hazafelé. Egyelőre nem fogják megszállni Magyarországot. Annál nagyszerűbb hír viszont, hogy néhány hét, és az urad újra itthon lesz.

Feszülten figyelte Hürremet. A gyönyörű, kék ruhát viselő szépséget azonban nem derítette jobb kedvre a remek hír.

– Ezek szerint nem tudtak tovább menni Bécs felé.

– Túl késő van hozzá. Szakad az eső. Feláznak az utak. Meg aztán...

– Igen? Mi az? Mit tudtál meg a kikötőben? Vagy talán a bazárban jártak a kémeid?

Esther gyorsan körülnézett. Amikor látta, hogy egyetlen eunuch vagy cselédlány sincsen a közelben, közelebb hajolt Hürremhez.

– Rossz hírek érkeztek Perzsia felől – mondta halkán. – A sah állítólag megpróbálja kihasználni, hogy a szultán a távoli Magyarországon van. Hátba támad minket...

Hürrem bizalmasa elhallgatott, és egy ijedt mozdulattal a szájához kapta a kezét. A döbbenettől tágra nyílt a szeme.

– Úrnőm, mi a baj? – kérdezte elhaló hangon. – Miért sápadtál el? Itt Isztambulban nem kell félned a perzsáktól!

Hürrem nem válaszolt. Megfordult, és a párnákkal teli heverő melletti asztalkáról felvett egy poharat. Belekortyolt a citrommal ízesített, jeges szörbetbe. Amikor ajkához érintette a poharat, még remegetett a keze. Amikor letette, már nem.

Esther éppen emiatt csodálta a szultán legkedvesebb ágyasát. Ennek az intelligens és gyönyörű asszonynak acélból voltak az idegei. A legveszélyesebb helyzetben is pillanatok alatt visszanyerte az önuralmát.

– Tudom – mondta végül halkán Hürrem. Egy megfontolt mozdulattal elsimította az arca elé hulló vörös hajtincset. – Nem kell félni a Perzsa Birodalomtól, főleg most már, hogy a hátuk mögött új szövetségesünk, Bábur az úr.

Esther kíváncsian ránézett, de Hürrem nem ment bele a részletekbe. Egy határozott mozdulattal megrázta a fejét.

– Szóval nem félek. Nem azért sápadtam el, mert attól tartok, hogy ránk tör a seregük.

– De akkor miért?

Szulejmán ágyasa még közelebb hajolt a bizalmasához.

Most már ő is suttogott.

– Nagyon különös álmot láttam. Az eleje szép és jó volt. Ott állt mellettem az én uram, Szulejmán. A kedvenc fekete bársonyruháját viselte. A hold fényében valahogy sápadtan ragyogott rajta az a rengeteg aranyhímzés. Gyönyörűen nézett ki. Ha nem ismertem volna, akkor is tudtam volna róla, hogy egy hatalmas fejedelem van ott mellettem. Mintha valamivel idősebb lett volna a valóságosnál. Dús, ápolt szakála sokkal hosszabb volt, mint amikor útra kelt Magyarország felé. Egy érett férfi bölcs tekintete nézett le rám. Az én uram magához ölelt. *A feleségének* szólított...

– Nagyszerű! – lelkesedett Esther. – Ez azt jelenti, hogy úrnőm álma megjósolta a jövőt.

Hürrem összerezzen, utána viszont elszántan folytatta:

– Szulejmán letelepedett mellém. Egy lány mozdulattal magához ölelt. Megsimogatta az arcomat. Azt bizonygatta, hogy egy csodálatos ajándékkal fog meglepni.

Esther nem törődött az előbbi összerezzenéssel, szélesen elmosolyodott, és lelkesen bólogatott.

– Ez jó. Nagyon is jó előjel. Az urad szeret téged, Hürrem úrnő. Ez még az álmodban is nyilvánvaló. Bizonyára ő is aludt akkor. Találkozott, egybeolvadt kettőtök álma. Szerintem a szultán nagyon sokat gondol rád. Biztosra veszem, csodálatos

ajándékokat hoz majd neked Budáról. Az Európa egyik leggazdagabb városa.

Hürrem csendben megcsóválta a fejét. Aggodalom csillant a szemében.

– Nem, nem hiszem, hogy az álmom Magyarországról szólt volna.

– Nem?

– A perzsák miatt. Valahogy ott voltak a perzsák is. Nem tudom, miért. Baljós előérzetem támadt. Könyörögni kezdtem felséges uramnak, hogy ne menjen.

– És ő?

– Mintha csak egy szobornak beszéltem volna. Mosolygott és kedves volt, de utána úgy otthagyt, mintha meg sem hallotta volna a szavaimat. Végig az ajándékomat emlegette. Én meg csak vártam. Tudod, milyenek az álmok, Esther, nem érzed az idő múlását.

– Ez így van, úrnőm.

– Ott vártam, hogy visszajöjjön.

– És nem jött?

– De igen. Csakhogy beteg volt.

A fekete ruhás nő most már mindkét kezét ijedten a szájához kapta. Tágra nyílt a szeme a döbbenettől.

– Ne hagyja a Mindenható, hogy valóra váljon ez az álmod!

Imádkozni fogok atyáim istenéhez, hogy az urad egészséges maradjon.

Hürrem felkelt. Intett bizalmasának, vagyis a *kirának*, hogy kövesse. Esther azonnal odalépett mellé. Egy keskeny, magas, sűrű ráccsal fedett ablak előtt álltak meg. Hürrem félrevonta a vastag függönyt, és arcát a hűvös tengeri szélbe tartotta. Távol a kikötőtől itt nem érződött a nagyváros bűze, hanem a végtelen víz, a szabad égbolt tiszta, sós illata úszott a szélben. Egész nap szakadt az eső, de mostanra már elállt. A hűvös, kellemetlen időjárás miatt húzták össze a vastag függönyöket a hárem ablakai előtt. Csupán pár lakosztályban voltak beüvegezett ablakok. Hürrem *még* nem kapott belőlük.

– Álmomban Szulejmán meggyógyult – mondta halkán.

– Hála az Ég kegyelmének! – kiáltotta Esther, és összezsápta a két kezét.

Hürrem a kira felé fordult. Nyugodtan és megfontoltan beszélt.

– Én viszont... Olyan volt, mintha megkaptam volna tőle a fertőzést. Megbetegedtem, ágynak estem. Szulejmán végig ott állt mellettem. Éjjel és nappal vigyázott rám. Ez azonban nem segített. Valamiért úgy éreztem, hogy éppen a közelsége taszít a halálba.

– Jaj, úrnőm, ne mondj ilyet! A gazdád szeret. Mindenkinél

jobban. Tudja ezt az egész hárem, Isztambul népe, de a birodalom is. Az anyák a ti szerelmeikkel példálózhatnak a lányaik előtt, amikor a házasság szépségeit ecsetelik nekik.

– Tudom, hogy szeret, ám ennek dacára is, egyre gyengébb lettem... – Egy kézzel eltakarta a szemét. – Aztán meghaltam.

Esther azonnal átölelte, és vigasztalni próbálta.

– Ez csak egy álom volt, Hürrem úrnő. Ostobaság, semmi ilyesmi nem fog történni.

– Mi van, ha mégis? Az álmok nem hazudnak.

– Ugyan már – csóválta meg a fejét határozottan a királyné. Odasietett az asztalhoz, szörbetet töltött a pohárba, majd Hürrem felé nyújtotta. – Igyál egy kortyot, úrnőm. Felfrissülsz tőle.

Hürrem engedelmeskedett.

– Az álmodban nem is szerepeltek a perzsák – bizonygatta Esther. – Nincs okod aggódni. Éppen most mondtad, hogy India a szövetségesed. Ne félj a sahtól.

Kicsit hátrébb lépett, csípőre tette a kezét, és félrehajtott fejjel alaposabban is megnézte magának Hürremet.

– Nem pihensz eleget, úrnőm. Felőrl téged az állandó harc itt a háremben. Folyamatosan küzdesz Hatidzse és Gülbahar ellen.

Hürrem büszkén kihúzta magát. Az arcáról eltűnt az aggodalom. Újra egy határozott, mindenre elszánt fiatal nő állt a kira előtt.

– Igazad lehet. Itt van még Gülbahar is. Az a másik vipera!
– csattant fel. Dühösen ragyogott a szeme. – Hallottál arról, hogy mi történt a Hálaadás ünnepén?

– Igen, úrnőm. Pletykáltak róla a szolgák.

– Hát nincsen titok ebben a palotában?!

– Úrnőm, a cselédek mindenütt fecsegnek. Kibeszélik a gazdáik titkait. Ezt egyszerűen lehetetlen megakadályozni.

Esther megfogta Hürrem karját, és visszavezette a kerevethez. Leültek.

– Megenged, úrnőm? – kérdezte a kira. Elővett egy gyönyörű elefántcsont fésűt. Hürrem biccentését látva mögé térdelt, és fésülni kezdte a haját. – Olyan csodálatosan ragyognak a fürtjeid!

Néhány percig csendben maradtak.

– A pletykákat felhasználhatod a saját céljaid érdekében is.

– Igazad van – mondta Hürrem. – Ez nagyon is jó ötlet.

Megpróbált hátrafordulni Esther felé, de tanácsadója nem engedte. Nyugodt, lassú mozdulatokkal tovább fésülte úrnője haját.

– A fiaim nem lehettek ott a férfiak ünnepén. Ez már

önmagában is baj. Az meg külön feldühített, hogy Musztafa herceget, annak a ribancnak a fiát mindenki igazi férfiként kezelte. A drágalátos anyósom is. Nekem pedig várnom kellett... Érted, sorba kellett állnom, hogy az öreg válíde szultána elé járulhassak elmondani az ünnepi jókívánságaimat.

– Csak ketten álltak előtted a sorban – figyelmeztette a kira. – Fontos és befolyásos személyiség vagy.

– Csak ketten? – méltatlankodott Hürrem. – Hatidzse és Gülbahar tolakodott oda elém!

– Ha újra itt lesz Szulejmán szultán, akkor nem lesznek ilyen tiszteletlenek veled.

– Ez igaz – felelte halkán Hürrem. Ökölbe szorult a keze. – De addig sem hagyom magamat. Szemet szemért, fogat fogért. Megfizetek nekik a sok megaláztatásért.

Esthernek nemsokára mennie kellett. Már felvette a fejére a kendőt, de még nem fátyolozta el az arcát. Töprengő képet vágva megdörzsölte az orrát.

– Úrnőm, ami az álmodat illeti...

– Igen?

– Én tudom, hogy ti, hívő muszlimok mélységesen elítélitek a boszorkányságot meg a bűbájosság minden formáját.

- Ez így igaz.
- Vannak viszont olyan bölcsek, akik képesek segíteni, ha valakit nyugtalanító álmok gyötörnek.
- Egy álomfejtőre gondolsz?
- Igen, úrnőm. Ismerek odakint a városban egy bölcs asszonyt. Nagy tudásához nem férhet kétség. Biztosra veszem, őszinte örömmel borulna a lábad elé, hogy meghallgassa az álmodat. Egészen biztosan meg tudná magyarázni, hogy pontosan mit is jelentett az éjszakai látomás.
- Egy nő az illető?
- Igen, úrnőm. Megengeded, hogy elhozzam ide hozzád? Hürrem csak rövid ideig töprengett.
- Ismered, és kezeskedsz érte? Biztos vagy benne, hogy nem szélhámos vagy csaló?
- Kezeskedem érte, úrnőm. Az atyám mutatott be neki. Beszélek vele, és pár nap múlva elhozom a színed elé. Különös, szigorú, de mérhetetlen tudású asszony. Azt hiszem, kedvelni fogod.
- Hát jó. Amúgy mi a neve?
- Esther elfátyolozta az arcát. Mélyen meghajolt, és félig már az ajtó felé fordult, amikor válaszolt.
- Sztára Góra. Nála jobban senki sem ismeri Isztambulban

az eljövendő titkait.

Hürrem egy darabig csendben gondolkodott, utána behívta magához a szobalányait, átöltözött, és elindult, hogy megnézze a gyermekeit. Gondosan ügyelt arra, hogy mindennap foglalkozzon egy keveset a kicsikkel. Amikor Szulejmán hazatér, a felséges szultán látni fogja, hogy legkedvesebb ágyasa a legjobb édesanya a hatalmas háremben.

India, Gválijar erődje

Abban a pillanatban, amikor a távoli nyugaton, Magyarországon Szulejmán szultán befejezte a szép kedvesének, Hürremnek írt levelét, már késő este volt a jóval keletebbre fekvő Indiában. A magasban rengeteg csillag ragyogott. Lent a városban legalább ugyanennyi lámpás égett. Az embereknek már rég le kellett volna feküdniük aludni, de nem jött álom a szemükre. Nyugtalanok voltak. Híreket vártak a háborúról. Arról, hogy mi történt a hadba vonult férfiakkal, férjeikkel, apáikkal és fiaikkal.

Őrjítő volt ez a bizonytalanság.

Amoli hercegnő, Gválijar idős *maharánija* is legalább olyan nyugtalansággal bámult észak felé, mint országa egyszerű

alattvalói lent a városban. Az égbe törő erődítmény főkapujában állt. A férje, Vikramáditja maharadzsa seregei élén már rég elvonult Delhibe, hogy kardjával és vitézei bátorságával segítse urát, Ibrahim szultánt. Bár Gválijar urai és az ország népei is az ősi vallás előírásait követték, a delhi szultánok korábban vereséget mértek a hindu fejedelmekre. Nem foglalták el az országot, viszont cserébe elvárták, hogy a hindu harcosok mellettük küzdjenek, ha idegen hódítók törtek a birodalomra. Ez történt most is. Ibrahim, Delhi szultánja odarendelte magához Vikramáditját, hogy közös erővel győzzék le a váratlanul támadó, könyörtelen nyugati barbárokat, a mongol Bábúr seregeit.

Amoli hercegnő hátán végigfutott a hideg. Ez a félelmetes ázsiai népség nem először tört Indiára. Első alkalommal Dzsingisz kán égette fel a gazdag északi tartományokat. Utána nemzedékekkel később Sánta Timur vezette vérszomjas hordáit a világ leggazdagabb birodalma ellen. Most pedig Bábúr támadott Delhire. A kán ereiben ott csörgedezett Dzsingisz és Timur vére is.

Félelmetes, könyörtelen ellenségnek számított.

Az idős asszony mellett nyugtalanul mocoogni kezdett kedvenc unokája, a kis Kála Lál. Egy jó darabig csak ők ketten álltak a kapuban, de az előbb csatlakozott hozzájuk

Bikramdzsit tábornok, a tartalékos sereg parancsnoka. Amoli nem kedvelte különösebben az idősebb lánya férjét. Jó oka volt annak, hogy a herceg nem vitte magával a háborúba a megbízhatatlan férfit. A kövér Bikramdzsit azóta is duzzogott. Felháborította, hogy nem helytartóként maradhatott az országban, csak katonai kérdésekben dönthetett. Minden másról Amoli mondhatta ki az utolsó szót. A maharáni rendelte el, hogy a nők egész nap folyamatosan áldozatot mutassanak be a hatalmas isteneknek. Még most, az éjszaka sötétjében is folyt a szertartás odabent, az erőd szentélyeiben.

– Ideje bezárni a kaput – nézett Amoli Kála Lálra. A kisfiú álmosan bólintott. Egyikünk sem törődött a savanyú képet vágó Bikramdzsittal. – Túl késő van, nagypapáék ma már egész biztosan nem jönnek meg.

Bementek az udvarra. A hátuk mögött a katonák bezárták a nehéz, vastag kaput. A tábornok felment a bástya tetejére, miközben a hercegnő az unokájával elindult a szentélyek felé.

– Mi is áldozatot mutatunk be a hatalmas Sivának. Imádkozni fogunk hozzá, hogy a nagyapád és az apád meg a sok derék gválijari harcos épségben és, ha lehet, győztesen térjen vissza.

– Miért nem a háború és a győzelem istenéhez

imádkozunk? – csodálkozott a kisfiú. – Miért a pusztító Sivához?

– Azért, mert ő mindenkinél erősebb. Ha kegyesen tekint le ránk, akkor semmitől sem kell félnünk.

A barlangszerű szentélyben ezernyi vajjal megtöltött mécses világított. Hátul a félhomályban félmeztelen papok ácsorogtak. Két tenyerüket a mellük előtt összeérintve mélyen meghajoltak, amikor megpillantották a belépő maharánit. Sivát, a nagy istent nem egy gondosan megmunkált, ember alakú szobor képében, hanem egy hatalmas *Siva lingam* alakjában imádták. Az isteni férfiasság kőből faragott jelképe nedvesen csillogott. A bent imádkozó nemesasszonyok a legszebb szárijukat viselték. A piros, rózsaszín, lila, sötétzöld, sárga ruhás alakok cserépedényeket tartottak a kezükben. Sorra a bálvány elé járultak, és hangosan énekelve tejet öntöttek rá. Kicsit oldalt a földre terített gyékényeken zenészek ültek. A szitárok és a dobok lüktető zenéje gyönyörű aláfestést adott a hívők énekének. Háromlábú rézserpenyőkben drága szantálfát égettek. Finom illata elnyomta a sivatagi éjszaka szagait.

– Nagymama, hogy te milyen csodaszép vagy – szólalt meg álmélkodva Kála Lál, amikor beléptek a mécsesek ragyogásába. A maharáni a gyerekre mosolygott, és

megsimogatta szénfekete haját. Az ő szárijája ugyan kék volt, de olyan sötét árnyalatú, mint mindkettőjük szeme. A selyemből persze nem sok látszott, hiszen az ország első asszonya öltözékét valósággal elborította a sok aranyszál és hímzés. A maharáni jobb kezén harminchárom súlyos, színarany karkötőt viselt. A másik karját ugyanennyi olcsó, üvegből készült ékszer díszítette. Ott is arany karkötőket szokott hordani, ám amíg a háború tart, azokat a díszeket letétbe helyezte a bölcs brahminoknál. Ha a férje majd épen és egészségesen tér haza, a harminchárom karkötő az istenségre és az ő szolgálóira száll.

Egy előkelő hölgy lépett oda a maharánihoz. Alázatosan meghajolva egy tejjel teli cserépedényt adott oda neki. Amoli hercegnő megkerülte a kőbálványt, és lassú, megfontolt mozdulatokkal ráöntötte az edény tartalmát. Utána megállt a végénél, leborult és hangosan imádkozni kezdett.

– Ó, hatalmas Siva, könnyörögve kérlek...

Váratlan, gúnyos nevetés vágott a szavába. Dühösen felegyenesedett, és a szentségtörő hang irányába fordult. A vaskos homokkő oszlopok közül egy magas, karcsú alak lépett elő. Amoli csodálkozva pislogott. A homályban álló ismeretlen női ruhát viselt, ám izmos karja és széles válla elárulta, hogy egy férfi állt ott. Hosszú haját nem fonta be,

hanem hagyta, hogy kócos, hullámos tincsekben boruljon a vállára.

– Ne hozzá imádkozz! Siva elfordult Gválijartól, amikor elkezdtek a muzulmán hódítók talpát nyalni. Nem fog segíteni a hitehagyottaknak.

– Fiam!

A magas, női ruhás alak összerezzen. Már olyan közel volt, hogy jól látszott a gyűlölettől eltorzult arca.

– Bolond vagy, vénasszony! Neked nincs fiad! Soha nem is volt.

Amoli hercegnő felpattant. Hallotta, ahogy a háta mögött közelebb jöttek a testőrei. A brahminok felháborodottan kiabálni kezdtek.

– Hogy mersz így beszélni velem? – méltatlankodott a maharáni. – Én az anyád vagyok!

A közeledő olyan volt, mint egy kísértet. Kála Lál döbbenetesen bámulta. Nem is figyelt a nagyanyja szavára.

– Az, hogy megszültél, még nem jelenti azt, hogy az anyám vagy! Én Kálí, a Fekete Anya gyermeke vagyok. A nevem pedig Vritrandzsit.

A papok már majdnem odaértek a szentségtörőhöz. Ekkor azonban újabb árnyalakok léptek elő az oszlopok mögül. Fekete ruhát és az arcukat eltakaró csuklyát viseltek. A

nyakukban lógó hóhétkötél egyből elárulta, honnan küldték őket. A papok azonnal elhallgattak. Döbönt pillantást vetettek a fojtogatók köteleire, majd megfordultak és gyáván elmenekültek. Amoli a testőreire nézett. Ezek a válogatott harcosok ott maradtak mellette, de az arcuk elárulta, hogy félnek. A hercegnő visszafordult rég nem látott fia felé.

– Mit akarsz? Miért tértél vissza ennyi év után?

Vritrandzsit megállt az idős nő előtt. Hátborzongató mosollyal ránevetett, majd mélyen meghajolt.

– Egy ajánlatot hoztam... és egy áldást.

– Áldást, te?

A női ruhás férfi azonban nem törődött a kételkedő kérdéssel. Csak legyintett. Csuklyás társai közben megkerülték a csillogó bálványt. Most már a zenészek is elmenekültek, és hangosan sikoltozva elfutottak a nemesasszonyok is.

– A kéréssel kezdem, öregasszony. A *perija nambi*, az értékek őrzője azt javasolja, hogy Gválijar kincseit helyezzük nála biztonságba.

Gúnyos mosollyal figyelte a szavai hatását. Amoli azonban nem ijedt meg tőle.

– Persze. Azt akarja, hogy vigyük oda az aranyunkat! Csak hogy a Srí Padmanábhaszvámiból még soha senki nem kapott

vissza semmit sem.

– Ott biztonságban lesz a hinduk kincse. Az örökséged is.

Vritrandzsit jelentőségteljes pillantást vetett az idős nőre. A maharáni elsápadt. Most először tűnt ijedtnak.

– Már nincs nálam – mondta zavartan.

– Tessék? – üvöltött fel Vritrandzsit. – Hát hol van?

– A toronyban. Apád... vagyis a herceg kérésére oda zártuk be.

A női ruhás alak közelebb lépett. Lehajolt, és az arcát odatolta az idős asszony orra elé. Szinte sziszegve beszélt.

– Te is tudod, hogy ez mit jelent. Hogyan engedhetted meg neki?

A kisfiú kissé arrébb ment. Onnan jobban látta a rendkívül furcsa ismeretlent. Az egyik csuklyás alak lépett oda mellé. Megsimogatta Kála Lál fejét.

– Ne félj, téged nem bántunk.

A gyerek bátran a félmeztelen férfi szemébe nézett.

– Nem félek.

Akkor sem ijedt meg, amikor a félhomályból újabb fojtogatók bukkantak elő. Hárman vettek körül minden testőrt. Nesztelenül egyszerre csaptak le rájuk. Egy lefogta az áldozat lábát, a társa a nyakába dobta és megszorította a hurkot, a harmadik pedig befogta a testőr száját. Pillanatok

alatt végeztek velük.

Az idős nő nem figyelt fel hűséges szolgái halálára. Lesütötte a szemét, és egész testében remegett.

– Téged terhel a felelősség, vénasszony!

– Tudom – suttogta a maharáni. Már nyoma sem volt a büszke fejedelmi asszonyságnak. Az arcához kapta a kezét, és hangosan zokogni kezdett. – Pusztulást hozok a népemre.

A könnyei nem hatották meg Vritrandzsitot. Töprengő arccal végigsimította az állát. Csupaszra borotvált arcán egyetlen szőrszál sem látszott.

– Az ajánlattal tehát elkéstem. Kellemetlen, de nem baj. Szerencsére az áldásra még van idő.

A síró öregasszony felkapta a fejét.

– Milyen áldásra? – kérdezte gyanakodva.

– Káli anya áldására! – nevetett gúnyosan a sötét alak, és a gyerekekre mutatott.

– Nem, ne bánts! Hiszen az unokaöcséd! Nem engedem, hogy megöld! Testőrök!

– A testőreid halottak, nagymama – szólalt meg halkán a kisfiú. – Az életünk az ő kezében van.

Elszántan szembefordult a fojtogatók vezetőjével. A szemébe nézett. Vritrandzsit elismerően elvigyorodott.

– Az én kis unokaöcsém igazi hős. A büszke sivatagi

oroszlánok leszármazottja. Az ősi hindu hősök vére folyik az ereiben.

Odaguggolt a gyerek mellé.

– Gyere ide hozzám!

Erős kezek ragadták meg a maharáni karját. Befogták a száját is, ám a torkán nem érezte a megszoruló hurkot. Tehetetlenül figyelte, ahogy a női ruhás férfi zsíros fehér hamuval csíkokat rajzolt a gyerek homlokára. Valamit mormolt, majd arcon csókolta az unokaöccsét.

– Most már Kálí istennő bajnoka vagy. A Fekete Anya lesújtó kardja. Ha megnősz, *eljövök* érted.

Talán még mondani akart volna valamit, de a hangjába éles kúrtszó hasított. Fent a bástyán az örök belefújtak a hatalmas tengeri kagylókba. Harsány kiabálás támadt.

– Felséges asszony! Amoli úrnő! Az ellenség! Itt vannak a mongolok!

Vritrandzsit és az emberei egy pillanat alatt eltűntek a sötétben. Csupán a halott testőrök jelezték, hogy nem rémálom volt ez az egész. Az öregasszony és a gyermek magára maradt. Amoli gyorsan összeszedte magát. Letörölte az arcáról a könnycseppeket.

– Azonnal jövök! – kiáltotta harsányan a bástya felé

fordulva. Csak egy egész kicsit remegett a hangja. Utána viszont leguggolt a gyerek mellé. Magához ölelte, és ezt suttogta a fülébe. – Esküdj meg arra, kis unokám, hogy soha senkinek nem beszélsz arról, ami itt történt.

– Maradjon titok? – csodálkozott a gyerek.

– Igen, csak mi ketten tudhatunk róla.

– Még a nagypapának se mondjam el?

– Ne, neki aztán végképp ne. Megszakadna a szíve, ha megtudná, hogy mi lett a fiából.

Megragadta Kála Lál kezét, és kisietett a szentélyből. Kint jó pár katona rohant a bástyafeljárók felé. Amikor megpillantották úrnőjüket, félreálltak és előreengedték. Gyorsan felértek. A kövér Bikramdzsit már ott állt a mellvéd előtt. A szemét meresztgetve bámulta a sötétet. Annyi esze persze volt, hogy eloltassa idefent a fényeket és riadóztassa az íjászokat. Egy öreg, féllábú veteránnal beszélt. A vén Praszád évtizedeken át hűséggel szolgálta Vritramáditja herceget. A delhi szultánok ellen harcolva veszítette el a fél lábát. Azok ellen küzdött, akik most hazája legfontosabb szövetségesei voltak. Amikor észrevette a maharánit, mélyen meghajolt.

– Mindjárt felbukkannak a mongolok. A felderítőink látták a fáklyáikat. Gyorsan közelednek.

- Mire számíthatunk? – kérdezte az úrnő.
 - Az attól függ, hogy hányan vannak.
 - Hogy érted ezt, Praszád?
 - Ha az egész mongol sereg jön, az jó jel. Ez ugyanis azt jelenti, hogy északon, Delhi környékén még nem dőlt el a háború. A gazdámék visszavonultak, de még erősek. Bábur kénytelen egyben tartani a seregét. Nem is gondolhat India meghódítására.
 - Értem. Folytasd.
 - Az se baj, ha csak tízezer katona jön. Ostromgyűrűbe fognak, de mi számíthatunk a felmentő seregre. Ennyi ellenség azt jelentené, hogy Bábur tart tőlünk. Az urunk pedig él, és valahol már javában készül az ellentámadásra.
 - Ott az ellenség! – kiáltotta egy fiatal katona, és a messzeségbe mutatott.
 - Tényleg gyorsan közelednek.
 - Csak lovasságot küldtek? – kérdezte döbbenten Bikramdzsit.
 - Milyen kevesen vannak!
 - Bizonyára elrejtették valahova a főseregüket.
- Amoli visszafordult a féllábú veterán felé. A csillagok fényében is jól látta, hogy az idős férfi elsápadt. Praszád kénytelen volt megkapaszkodni.

- Mit jelent az, öreg harcos, hogy csak száz lovas jön?
- A lehető legrosszabbat, úrnőm.
- Veszítettünk?

Praszád a fejéhez kapott, és eltakarta a szemét. Alig tudott megszólalni.

– Megsemmisültünk – nyögte ki nagy nehezen. – A mongol egyáltalán nem tart tőlünk. Ha csak ilyen kevés katonát küldött, akkor azt hiszi, hogy küzdelem nélkül átadjuk neki az erődöt.

– Micsoda? – bömbölte Bikramdzsit. – Megőrültél? Gvájijart? Száz embernek? Soha!

A veterán azonban nem törődött a háborgó főnemessel. A tekintetével Amoli szemét kereste.

- Úrnőm... – mondta habozva.
- Mondjad!

A harcos közelebb hajolt. Mind a ketten ugyanahhoz a kaszthoz, és azon belül ugyanahhoz az alkaszthoz tartoztak, így nem számított szentségtörésnek az, amit tett.

– Száz lovas túl kevés ahhoz, hogy megszállják a várat. Még akkor sem lenne elég, ha azonnal megadnánk magunkat. Ezek *nem akarnak* itt maradni.

- Nem? De hát akkor miért jöttek?

Nem volt szüksége Praszád válaszára. A maharáni is

ugyanolyan sápadt lett, mint az öreg. Egyszerre fordultak a kincstár magas, vaskos tornya felé.

– Az örökségedet akarják, úrnóm.

A hegytetőn kialakított erődbe keskeny, kanyargó út vezetett fel. Egy harci elefánt kényelmesen elfért volna rajta, kettő viszont már nem. A kapu előtt túl szűk volt a hely ahhoz, hogy faltörő kossal próbálják meg betörni. Fentről forró olajat vagy kődarabokat zúdíthattak volna az ostromlók fejére. A mellvéd mögött íjászok sorakoztak. Az ellenség azonban nem jött közelebb. Nyíllövésnyi távolságon kívül megálltak. Két fénylő pont vált ki közülük. Elindultak felfelé a meredek úton. A kezükben tartott fáklya fényében jól látszott az arcuk. Az alacsony, bozontos sztyeppei lovon különös vértzetet viselő, fekete és vörös ruhás, ferde szemű harcos ült. Mellette egy büszkén táncoló léptekkel haladó paripa hátán egy karcsú, széles vállú indiai *ksatria* közeledett. Nem volt nehéz felismerni nemes arcvonásait.

– Annangpal, te vagy az? – kiáltotta Bikramdzsit, és kihajolt a mellvéd fölött.

Az elegáns lovas meghajolt a nyeregben.

– Igen, felséges uram. Üzenetet hoztam.

Amoli is odalépett a mellvédhez.

– Kitől? – kiáltotta. – A férjemtől? Jól van a herceg? Miért

nincs itt?

– És te miért egy mongol mellett lovagolsz ide, karddal az oldaladon? – kiabálta felháborodva az öreg Praszád.

– Nem mongol! Ostoba fajankó! – csattant fel a pusztai lovas. Öklével dühösen belecsapott a levegőbe. – *Mogul!* Mi mogulok vagyunk. Nagymogulok. Az üzenetet pedig a bátyám, Humájun herceg küldte.

Annangpal megnyugtatóan a társa karjára tette a kezét.

– Kérlek, Mirza bég. Várj. Tudod, ahogy megbeszéltük. Majd én beszélek.

Fent a bástyán Bikramdzsit lassan felfogta az összefüggéseket.

– Egy mongol herceg öccse van veled? Annangpal, lökd ki a nyeregből! Fogd le. Megkötjük, és túsul ejtjük. Kizsaroljuk vele, hogy békén hagyjanak.

Az ifjú hindu harcosnak azonban esze ágában sem volt engedelmeskedni. Mirza bég sem lobbant haragra. Vigyorogva nézett fel a magasba.

– Te vagy ugye Bikramdzsit? – kérdezte gúnyosan. – Pontosan olyan, mint amilyennek leírtak.

– Mirza bég, kérlek. Majd én beszélek.

Annangpal előbbre léptetett a lovával.

– Felséges asszony, jó hírt hoztam. A férjed él, sértetlen és

a nagy Bábur vendégszeretét élvezi...

– Fogoly a férjem? Veszítettünk?

– Ibrahim szultán veszített. Mi fogságba kerültünk. Bábur azonban nagylelkű. Hűségünkért cserébe meghagyja Gvájijart a nemzetség kezében.

– Ezt hogy érted, Annangpal? – kérdezte Bikramdzsit, és még jobban kihajolt a mellvéd fölött.

– Úgy, hogy Humájun herceg mindjárt beszélni fog veled. Idejön. Ha elnyered a jóindulatát, akkor rád bízva az országot.

– Rám? – kiáltott a kövér hindu felragyogó arccal. Utána viszont elkomorodott. – Nem tudom, hogy megbízhatunk-e bennetek. Talán csak csapda. Azt akarjátok, hogy kinyissuk a kaput.

– Nagyuram, de hát mi csak százan vagyunk. Ötven mogul és ötven derék gvájijari vitéz. Küldj le valakit hozzájuk, ha nem hiszel nekem. Beszéljen a többiekkel. Én és Aszkari Mirza herceg addig itt maradunk túsznak.

Bikramdzsit zavartan a maharáni felé fordult.

– Mit tegyünk?

– Küldjük le hozzájuk az öreg Praszádot. A két túszt megbejön. Nem bántjuk őket. Aztán majd meglátjuk, miről számol be az öreg.

A féllábú veteránt felsegítették egy ló hátára. Leügetett a meredek úton. Egy jó órával később tért vissza. Bikramdzsit és a maharáni a kapu mögött várta. Közben Annangpal elmondta, hogy mi történt Delhiben. Egy távoli birodalom, Törökország szultánja ágyúöntőket és tűzmestereket küldött Báburnak. Ibrahim Lodhi félelmetes harci elefántjai megrémültek a tűzfegyverek pokoli mennydörgésétől. A döntő csatában a mogulok teljes győzelmet arattak. Ibrahim szultán vazallusainak egy része kihasználta az alkalmat, és habozás nélkül átállt az új hódító oldalára. Bábur gyanakodva ugyan, de elfogadta a legtöbbjük hűségesküjét. A fiatal harcos itt tartott a beszámolóban, amikor a résnyire nyitott kapun beügetett Praszád. Nem egyedül jött. Kint egy tucatnyi lovas várakozott.

– Nyissátok ki a kaput! – kiáltotta az öreg. Egy fürge mozdulattal lecsúszott a ló hátáról, aztán megkapaszkodott a nyeregben. Amikor megkapta a mankóját, sietve odabotorkált a maharáni elé. – Úrnőm, az lesz a legjobb, ha beengedjük Humájun herceget. Nincs más választásunk.

– De megbízhatunk bennük? Mi van, ha ránk támadnak? Idebent rengeteg nő és gyerek van. A kegyetlen mongolok mindenkit legyilkolnak.

– Úrnőm, bocsáss meg, hogy a szavadba vágok, de nem kell

aggódnod – szólalt meg egy nyugodt, magabiztos hang. A kapu résén át egy magányos lovag léptetett be. Perzsául beszélt, amit még India középső részén is jól értettek a nemesek. – Szavamat adom, hogy nem lesz bántódása a házad népének. Mi pedig holnap reggel már indulunk is vissza Delhibe. Rendet és nyugalmat akarok a hátam mögött. Békét hoztam.

– Te ki vagy, ifjú harcos? – kérdezte meglepődve az idős asszony.

A mogul egy könnyed mozdulattal leugrott a nyeregből, és a lova kantárját a lehető legtermészetesebb mozdulattal az egyik indiai harcosnak adta. Mögötte már kinyitották a kaput, és beügettek a társai is.

– Humájun herceg, Dzsingisz kán leszármazottja, Báburszultán fia.

Kihangsúlyozta a szultán szót. Udvariasan, de határozottan minden jelenlevő tudtára adta, hogy Észak-Indiában immár az ő apja az úr.

A herceg betartotta a szavát. A száz lovas tényleg nem bántott senkit sem. A csapat fele amúgy is derék, helybeli vitéz volt. A városlakók azonnal megrohanták őket, amikor értesültek a visszatérésükről. Nők és gyerekek, aggódó arcú idős szülők vették körbe a harcosokat. Elárasztották őket

kérdésekkel. Tudni akarták, hogy mi történt a rokonaikkal.

Humájun először Bikramdzsittal tárgyalt. Végül kegyesen megengedte a kövér férfinak, hogy megcsókolja a köntöse szegélyét és hűséget esküdjön. Már hajnalodott, amikor befejezték a tárgyalást. Amoli visszavonult a nők házába, de nem tudott elaludni. Udvariasan bekopogtak az ajtaján.

– Úrnőm, a mogul herceg téged hívat.

A maharáni maga köré tekert egy díszes kendőt, és lesietett a lépcsőn. Úgy lépett be a saját tanácstermébe, mint egy alázatos kérelmező. Mélyen meghajolt a párnákon ülő fiatalember előtt.

– Úrnőm, már csak egyetlen dolog van hátra – mondta barátságosan Humájun. – A férjed beszámolt atyámnak az örökségről. Azzal is bizonyítani akarta az őszinteségét, hogy átruházta ránk, mogulokra.

Amoli megtántorodott. Ha egy cselédlány nem ragadta volna meg a karját, talán össze is rogyott volna. Egy harcos sivatagi törzs leányaként azonban hozzászokott már a kegyetlen próbatételekhez. Gyorsan összeszedte magát. Egy biccentéssel elküldte a szolgálólányt, majd felemelte fejét, és mélyen Humájun szemébe nézett.

– Mondd herceg, *tényleg* igényt tartasz az örökségemre? A férjem neked adta ajándékba?

– Igen, nemes úrnő. Én pedig hazaviszem Delhibe. Volnál szíves idehozatni?

– A férjem elmondott róla mindent?

– Úgy vélem, igen – mondta most már némi ingerültséggel a hangjában a herceg. – Szóval idehozatnád?

Az öregasszony büszkén kihúzta magát. Az arcából eltűnt az alázat. A tekintetében gúnyos jókedv ragyogott.

– Hát legyen. A tied lehet az örökségem.

Saját maga ment fel a toronyba. Két kézzel tartotta a nehéz teafából készült ládát, amikor visszatért. Kicsit remegett a keze, amikor letérdelt, és a ládát lerakta a csillogó márványpadlóra. Előrehajolt, és Humájun felé csúsztotta.

A mogul herceg halványan elmosolyodott. Egy intéssel elküldte maga mellől újdonsült gválijari talpnyalóit.

– Kérlek, úrnő, ne vedd bizalmatlanságnak, de ellenőriznem kell, hogy mi van a ládában. Nem szeretnék egy üres dobozzal visszaügetni Delhibe.

– Ahogy azt a mogulok hercege óhajtja – felelte Amoli. – Most már a tied a láda, és minden, ami benne van... *Minden*.

Gyorsan lesütötte a szemét, mert nem akarta, hogy a hódító meglássa a benne izzó tüzet. Humájun félreértette a gesztust. Sajnálkozva megcsóválta a fejét, előrehajolt, és odahúzta magához a ládát. A mellette ülő Aszkari Mirza

kíváncsian közelebb hajolt. A herceg egy határozott mozdulattal felnyitotta a ládát. A homlokát ráncolva belenézett, majd felemelt egy olajlámpást és közelebb tartotta.

– Ó! – kiáltotta egyszerre az öccsével. A szemük elé kapták a kezüket. Olyan világosság támadt, mintha dél lett volna. A herceg egy gyors mozdulattal bezárta a láda fedelét. A szemét dörzsölgette. A fal mellett álló mogul testőrök halkán felmorajlottak. A maharáni viszont kíváncsian figyelte a herceget. A mogul nagyúr megrázta a fejét. Nagyot pislogott. Jó pár szívdobbanásnyi időbe beletelt, mire visszanyerte az önuralmát. Végül újra elmosolyodott.

– Ez tényleg gyönyörű. Boldogsággal tölti el apám, a szultán szívét.

Gvájijar hatalmától megfosztott maharánija nem válaszolt. Alázatosan leborult a földre, így senki sem láthatta gúnyos mosolyát.

A mogulok néhány órával később indultak el Delhibe. Humájun betartotta az ígéretét. Senkinek sem esett bántódása. A láda egy erős bőrzsákban ott lógott a herceg nyergén, amikor kiléptetett a kapun. A bástyán álló elégedett arcú Bikramdzsit maharádzsa és Annangpal tábornok fölött most már a mogulok zászlaja lobogott a forró indiai szélben.

Második fejezet

Szulejmán otthon

Isztambul, egy nappal Szulejmán hazatérése után, kora reggel

Mihrimah hercegnő a bátyjával, Mehmet herceggel játszott, amikor Pembe belépett a gyerekek lakrészébe. A négy dajka azonnal felállt, és udvarias meghajlással köszöntötte. A szolgálólány rangban nem állt fölöttük, ám mindenki tudta róla, hogy Hürrem meglehetősen kedveli a nem túl szép, de okos és vakmerő cserkesz lányt. Pembe maga is meghajolt a gyerekek előtt. Mihrimah felnézett, ám Mehmet nem törődött az érkezővel. A kétéves Szelim a dajkája ölében ült és aludt. A kis Bajazid az egyik idősebb asszony karjában pihent. Pembe a hercegnőhöz lépett, és megsimogatta a fejét.

– Hogy te milyen csinos vagy ma, tündérem! – mondta kedvesen.

– Szépnek kell lennem, hiszen az apámmal találkozunk – mondta büszkén a kislány. A szolgáló ekkor leguggolt az ötéves Mehmet mellé. A fiú mogorva arccal felkelt, és hagyta,

hogy megigazítsák a ruháját.

– A felséges herceg már igazi férfiú – tréfálkozott vele Pembe. – Nem csodálnám, ha édesapjától lovat és kardot kapna ajándékba.

– Igazit? – kérdezte felcsillanó szemmel Mehmet.

– De még mennyire, hogy igazit! – nevetett a cserkesz lány, aztán felkelt, és alaposan szemügyre vette a dajkákat is. Elégedetten bólintott. – Senki se feledkezzen meg a fátyláról! – figyelmeztette az idősebb asszonyokat.

Nem kellett sokat várakozniuk. A folyosó felől futó léptek dobogása hallatszott. Kinyílt az ajtó, és egy kipirult arcú másik cseléd lány nézett be. Ránevetett Pembére.

– Jöhettek! – kiáltotta lelkesen. – Gyertek!

A dajkák azonnal felkeltek. Pembe megfogta Mihrimah és Mehmet kezét. Ő ment legelől. A kislány jókedvűen énekelgetve, szinte már szaladt mellette. Alig bírta a nyomában maradni.

Odaértek a mabein ajtajához. Itt két jól megtermett, fekete bőrű eunuch állt. Egyik sem volt túl magas rangú, ezért eszükben sem jutott, hogy megállítsák a kis hercegnőt és a hercegeket. Pembe ennek ellenére udvariasan meghajolt előttük.

– Agák, Hürrem úrnő parancsára jöttünk. Felséges urunk, a

szultán odabent fog találkozni a gyermekeivel.

A háremőrök némák maradtak. Félreálltak, és az egyikőjük kinyitotta az ajtót. Pembe elégedetten bólintott. Büszke volt az úrnőjére.

Hürrem ügyesen megszervezte, hogy a Magyarországról hazatérő Szulejmán először a közös gyermekeikkel találkozzon. Az úrnő az éjszakát a gazdájával töltötte. Most megüzente, hogy jöhetnek a gyermekeik. Musztafa hercegnek és az anyjának így esélye sem maradt arra, hogy megelőzzék.

Pembe belépett, és maga után húzta Mihrimahot. Mehmet, a legidősebb fiú kíváncsian körülnézett. A *mabein* gyönyörűen berendezett előcsarnokában nem volt senki. Mind a négy sarkában illatos fával megrakott serpenyők álltak. Olyan meleg áradt belőlük, mintha odakint tavasz, nem pedig hűvös és esős ősz lett volna.

– Itt sorakozzatok fel! – parancsolta a cserkesz lány, majd óvatosan elindult az egyik szemközti ajtó felé. Mielőtt odaérhetett volna, az ajtó kinyílt. Hürrem nézett ki rajta. Még nem volt ideje rendbe szedni magát. A haja ziláltan lógott az arcába. Ennek ellenére is elégedetten bólintott.

Pembe visszasielt a többiekhez. Ő is elfátyolozta magát, mint a dajkák. Szelimet is letették a földre, hogy ott álljon két idősebb testvére között. Bajazid továbbra is a dajkája

karjában aludt.

– Apám! – kiáltotta Mihrimah, és kirántotta a tenyerét Pembe kezéből. Futva elindult az ajtó felé.

A cserkesz lány azonnal abba az irányba fordult. Ketten álltak az ajtóban. A felséges Szulejmán szultán és mellette gyönyörű ágyasa, Hürrem. Egyszerre léptek át a küszöb felett. Hürrem átölelte az ura derekát, Szulejmán erős karja pedig a fiatal nő vállán nyugodott. A felséges szultán turbán nélkül, csupán egyetlen köntösben állt a dajkák előtt, akik közül hárman azonnal leborultak a padlóra. Csak Bajazid szoptatódajkája maradt állva. Ő olyan mélyen lehajtotta a fejét, hogy nem is látszott az arcát borító fátyol. Szulejmán lehajolt, és felkapta Mihrimahot. Magához ölelte, és egy atyai csókot nyomott a homlokára. A kislány azonnal átölelte a nyakát.

– Ez igazán kedves meglepetés – szólalt meg a szultán. – Kislányom, te valóságos ifjú hölgy vagy. Nemsokára férjet kell keresnünk neked.

Pembe figyelmét nem kerülte el, hogy a tréfás megjegyzést meghallva Hürrem arcára egy pillanatra kiült a fájdalom. Az ura már a *lánnyuk* férjéről beszél, miközben ez a gyönyörű asszony még mindig *csupán* az ágyasa volt. Persze a cserkesz lány egy pillanatig sem kételkedett abban, hogy az úrnője egy

szép napon teljes jogú feleség lesz, aztán pedig... ki tudja?

Megragadta Mehmet és Szelim kezét. Két lépéssel közelebb ment a felséges párhoz, majd letérdelt, és a fiúkat az apjuk felé toltta.

– Kis hercegek, menjetek oda felséges atyátokhoz – mondta. A szíve hevesebben dobogott, mert tudta, ha csak egy pillanatra is, de a szultán pillantása megállapodott rajta. Ez hatalmas kitüntetés.

A fiúk odamentek az apjukhoz. Szulejmán leguggolt, és Mihrimahot még mindig magához ölelve megsimogatta előbb Szelim, majd Mehmet arcát is. Ők is megkapták a homlokukra az atyai csókot.

– Örülök, hogy újra itt lehetek veletek – mondta Szulejmán. Őszinte boldogság érződött a hangjából.

– Hozd ide Bajazidot is! – parancsolta Hürrem.

A negyedik dajka, egy nagyon egyszerű anatóliai asszony összeresztett, de utána sietve engedelmeskedett. Szulejmán odahajolt Bajazidhoz, de amikor látta, hogy a kisfiú alszik, nem nyúlt hozzá, hanem csak rámosolygott.

– Felséges uram, a gyermekeid egészségesek. Szépen megnőttek az alatt a hosszú idő alatt, amíg a távoli Magyarországon jártál – mondta Hürrem. Úgy beszélt, mintha Szulejmánnak nem lett volna más gyermeke.

– Nagyszerű anya vagy, kedvesem – dicsérte meg a férfi. – Gondolom, ezek az asszonyok is jól szolgáltak. Küldök majd egy zacskó ezüstpénzt. Oszd szét közöttük. Örüljenek ők is, hogy hazatért a szultán.

A dajkák hangosan hálálkodni kezdtek. A legidősebb Pembe felé fordult. A tekintete elárulta a zavarát. Bizonyára az járt az eszében, hogy most nem kellene-e odamenniük, hogy megcsókolják a szultán köntöse szegélyét. A cserkesz lány határozottan megrázta a fejét. Más körülmények között valóban az lett volna a helyénvaló, ha így fejezik ki mélységes hálájukat, ám a fényességes szultánon most csupán egyetlen vékony köntös volt. Nem elegánsan felöltözve, turbánban, ápoltságos szakállal állt a szolgák előtt. Udvariatlanság lett volna túl közel menni hozzá.

– Jól van, gyerekek. Köszönjétek meg apátoknak, hogy fogadott benneteket – csendült fel Hürrem hangja. Vakmerően újra átölelte Szulejmán derekát. Odabiccintett Pembének. – Vigyétek vissza őket a szobájukba.

A cserkesz lány azonnal felkelt. Megragadta Mehmet és Szelim kezét. Visszavezette őket a dajkákhoz, utána megfordult, és a fejét lehajtva Mihrimah felé nyújtotta a karját. A kislány azonban vonakodott otthagyni az apját.

– Pontosan olyan, mint te vagy – nevetett Szulejmán

Hürremre.

– Urunk tekintete elárulja, mennyire szereti a gyermekeit. Egyetlen leányunkat meg különösen – mosolygott Hürrem, utána megfogta a kislányt, elvette az apjától és Pembének adta. Miközben a dajkák és a cseléd hajlongva elindult a kijárat felé, Hürrem leborult a földre. Megragadta Szulejmán köntösének szegélyét. – Felséges gazdám, engedélyedet kérem, hogy még maradhassak egy kicsit.

Pembe nem hallotta a szultán válaszát. Kinyitotta az ajtót, és a többieket maga elé engedte. Utolsóként lépett át a küszöb fölött. A két szerencsen eunuch között megállt, és visszanezített. Szulejmán ekkor már újra magához ölelte Hürremet. Pembe mosolyogva akkor csukta be az ajtót, amikor odabent összeért úrnője és a szultán ajka.

Egy jó órával később Szulejmán egy alacsony heverőn ült. Hürrem mellette a földön, egy párnán foglalt helyet. Két kezében tartotta a szultán tenyerét. Úgy bámult rá, mint egy szerelmes lány.

– Uram bizonyára megéhezett. Megengeded, hogy hozsam a reggelit?

A szultán nagyot ásított. Ragyogott az arca. Áradt belőle az elégedettség és a jókedv.

– Te aztán mindent megtettél azért, hogy elfáradjak – mondta barátságosan. – És igazad van, mint mindig. Megéheztem.

Hürrem elengedte a férfi kezét, felkelt, megigazította a ruháját, hátul összefogta a hosszú haját, majd odament a hárem felé nyíló ajtóhoz. Hármat tapsolt. Az ajtó azonnal kinyílt, és máris megjelentek a szolgálók. Nem jöttek be, hanem a tálcákon odanyújtották az ételt. Hürrem saját kezűleg szolgálta fel Szulejmánnak a hazatérése utáni első reggelit. Jól ismerte a férfi ízlését. Az ezüstitálcákon egyszerű, hétköznapi ételeket rakott elé. Persze mindegyiket a Fényességes Porta főszakácsa készítette. Az ízük vetekedett a legfinomabb ínycségekével. Utoljára a tűzforró teát és az illatos szörbetet hozták be. Az ajtó bezáródott, és Hürrem újra magára maradt a gazdájával.

– Egyél te is – mondta Szulejmán.

– Köszönöm, én nem vagyok éhes. Inkább csak nézem, ahogy megreggelizel – felelte mosolyogva Hürrem. Végigsimította a férfi arcát és a szakállát.

– Nem tudok úgy enni, ha közben simogatsz – méltatlankodott megjátszott haraggal a szultán.

– Ó, bocsáss meg, gazdám, nem is gondoltam, hogy a közelemben elmegy az étvágyad! Ha gondolod, ki is mehetek,

vagy ha akarod, letérdelek a legtávolabbi sarokba, hogy ne zavarjon a látványom.

Szulejmán gyorsan letette a teás poharat. Megragadta a kedvese kezét. A szájához emelte, és egy lassú, forró csókot nyomott rá.

– Ne beszélj butaságokat! Maradj itt velem! Hosszú hónapokon át vártam arra a pillanatra, mikor újra együtt leszünk. Sokkal jobban ízlik a falat a te társaságodban.

– Szóval akkor nem taszít a látványom? – kérdezte incselkedve Hürrem, és jobbával beletúrt vöröslő fürtjei közé.

– Hogyan taszítana? – csóválta meg a fejét a szultán. A fiatal nő letört egy darabkát a lepénykenyérből, és belemártotta a fűszeres joghurtba. Odatartotta a férfi elé. Szulejmán már nyitotta a száját, de Hürrem ránevetett, és ő kapta be a falatot.

– Nagyon mohó valaki! – évődött Szulejmánnal.

– Azt hittem, nem vagy éhes.

– Nem is vagyok. Vigyázni kell az alakomra. Ki tudja, milyen karcsú és tüzes magyar menyecskék keresték a kegyedet. Talán még osztrák királyi hercegnők is kerültek az ágyadba. Lehet, hogy nem örülnél annak, hogy a távollétedben csúnyán elhízott a kedvenc ágyasod.

Miközben ezt mondta, kihúzta magát, és enyhén előrenyomta a keblét. Szulejmán két kézzel megragadta Hürrem arcát, közelebb húzta magához, és megcsókolta.

– Nagyon hiányoztál, kedvesem – suttogta. A leheletének mentás teallata volt. – Csodálatos dolog visszatérni hozzád.

– Akkor nem tartasz visszataszítóan kövérnek?

– Veled töltöttem az egész éjszakát. Mit gondolsz?

Hürrem boldogan felsóhajtott, a magasba emelte a karját és nyújtózkodni kezdett, utána macska módra odafeküdt a heverőre, és a fejét a szultán combjára hajtotta. Szulejmán felvett egy falat ételt, miközben a bal kezével simogatta a hosszú, selymes fürtöket.

– Bárcsak magammal vihettelek volna – mondta halkan.

– Én is ennek örültem volna a legjobban – mondta Hürrem. Csukott szemmel feküdt. Az arckifejezése egyértelművé tette, mennyire élvezzi a lágyan simogató kezet. – Szavakkal el sem lehetne mondani, mennyire hiányoztál nekem! Nélküled olyan voltam, mint a mező, amelynek virágait már hónapok óta nem öntözte meg az életet adó eső. Mint a termőföld, amiből eltűnt a nedvesség, és elborították a mély, száraz barázdák. Sötét fellegek takarták el az eget, amíg el nem űzte őket ragyogó tekinteted perzselő napsugara. Amikor hírért vettem, hogy megérkeztél, úgy szaladtam oda hozzád,

mint a kisbárány az éltető, friss vízzel teli vályúhoz.

– Örülsz az ajándékaimnak?

Hürrem valamiért *összerezzen*. Ez azonban nem tűnt fel a férfinak.

– Igen, felséges kedvesem. Csodálatos dolgokat hoztál nekem. Azok a gyűrűk, karkötők és aranyláncok! Külön-külön is vagyont érnek. Biztosra veszem, hogy a hárem minden asszonya rám irigykedik majd, ha megtudják, hogy hófehér igazgyönggyökkel teli ládikóval leptél meg. Még nem is volt időm arra, hogy kicsomagoltassam a drága szövetek tekercseit, amiket hoztál. A vörös bársonyból nemcsak magamnak készítettek ruhát, de két nagy fiadnak, Mehmetnek és Szelimnek is. A kék selyemmel nem is tudom, hogy mit tegyek. Mit gondolsz, uram, jól néznék ki benne?

– Rajtad minden ruha csodálatosan áll. Gyönyörű vagy, kedvesem!

Hürrem szerényen elmosolyodott, aztán felült, és magához húzott egy aranyozott nyelű, elefántcsont fésűt. Fésülködni kezdett. Szulejmán szájában megállt a falat. Ragyogó tekintettel bámulta a fiatal nőt.

– Ilyenkor még gyönyörűbb vagy – mondta áhítatos hangon.

Hürrem alaposabban is megnézte magának új fésűjét.

Kérdő tekintetét látva a szultán magyarázni kezdett.

– Tudom, hogy elég ormótlan jószág, de szintiszta arany, és gyönyörűen meg van munkálva. Annak idején a félelmetes Mátyás királyé volt.

Hürrem letette a fésűt, és az ölében összekulcsolta a két kezét. Becsukta a szemét, kicsit közelebb hajolt, és csücsörített az ajkával. Nem kellett sokáig várnia. Megérezte a vállán Szulejmán két erős, forró tenyerét. A csók nem tartott sokáig. Hürrem halkán felnevetett, amikor ledőltek a puha párnákra. Most azonban nem adhatták át újra magukat az önfeledt ölelkezésnek. Valaki hangosan és határozottan bekopogott a háremre nyíló ajtón.

– A felséges Ajse Hafsza válide szultána kíván belépni – hallatszott a túloldalról egy eunuch harsány hangja.

Az idős asszony nem várta meg, hogy bárki is engedélyt adjon neki. Fejedelmi testtartással vonult be a szobába. Egy pillantással felmérte a helyzetet, majd hátra sem pillantva, egy mozdulattal megállította az udvarhölgyeit. Azok odaát maradtak a hárem területén. Bezáródott az ajtó. Ajse Hafsza odaállt a dívány elé. Leheletnyit meghajtotta a fejét.

– Felséges szultán – üdvözölte a fiát. Hűvös hangon beszélt. A tekintete úgy suhant át Hürrem felett, mintha ott sem lett volna. – Azt hittem, együtt reggelizünk.

Szulejmán felült, összehúzta a mellén a köntösét, és egy gyors mozdulattal elsimította a szakállát. Rámosolygott az anyjára.

– Megéheztem – mondta. – De kérlek, anyám, ülj ide mellénk, és egyél velem.

A válide szultána engedelmeskedett. Szálegyenes háttal letelepedett a földön egy párnára. A lehető legmesszebb maradt Hürremtől.

– Természetesen, ha ez a felséges szultán parancsa. Megtiszteltetés, hogy *négyszemközt* reggelizhetek veled.

Szúrós pillantást vetetett Hürremre. Most már a fiatalabb nő is felült. Dacosan az idős asszony szemébe nézett. Ellentétben Szulejmánnal, neki esze ágában sem volt, hogy összehúzza a csillogó, kék selyemszövetből készült köntöst. Úgy tett, mintha csak most vette volna észre Ajse Hafszát.

– Felséges válide szultána – köszöntötte, és ültében mélyen meghajolt. Szulejmán anyja nem viszonzta a köszöntést. A fiára nézett.

– Küldd el ezt a nőt. Fontos dolgokról akarok veled beszélni.

Szulejmán határozottan megcsóválta a fejét.

– Nincsenek titkaim előtte. Hürremtől ugyanolyan bölcs tanácsokat kapok, mint tőled. Ő szolgált fel a reggelimet. Itt

marad velem.

A válide szultána arca kifejezéstelen maradt, ám a hangjából nagyon is kiérződött a szemrehányás.

– Nem helyes, hogy kivételezel vele. Azzal semmi gond nincs, ha vele töltöd az éjszakáidat. Reggel viszont el kellett volna küldened. Hürremnek a többi ágyasoddal együtt alázatosan és ünnepélyesen kellett volna eléd járulnia. Úgy, ahogy illik.

– Hónapok óta nem találkoztam vele – felelte Szulejmán udvarias, de határozott hangon. – Ne sajnáld tőlem ezt a kis boldogságot.

– Engem sem láttál hónapok óta. Én sem találkozhattam a fiammal. Tudnád, hogy aggódtam érted! Állítólag ez a nőszemély rengeteg levelet kapott tőled. Többet, mint én.

Hürrem büszkén kihúzta magát. Dacos pillantást vetett Szulejmán anyjára, ám az úgy tett, mintha észre sem vette volna.

– Az én boldogságom már nem is számít neked? – folytatta Ajse Hafsza. – Ha már nem törődsz az anyáddal, legalább arra gondolj, hogy mit szólnak ehhez az emberek. Hogy mit gondolnak az alattvalóid.

– Az emberek felnéznek Szulejmánra! – csattant fel Hürrem. Bár megpróbált uralkodni magán, de érezte, hogy az

arca kipirult a dühtől. – Nagyra becsülik. Szeretik.

– Te ne szólj bele! – förmedt rá az idős asszony. Most már legalább egyenesen Hürremhez beszélt. – Ha a válide szultána beszél a szultánnal, akkor mindenki másnak hallgatnia kell. Főleg egy közönséges ágyasnak.

– Én nem vagyok közönséges ágyas – ellenkezett Hürrem.
– Gyönyörű, egészséges fiúgyermekkel ajándékoztam meg Szulejmánt és a birodalmat is!

A válide szultána felállt. Gúnyos arccal nézett le Hürremre.

– Akárcsak Gülbahar! A trónörökös anyja! Remélem, fiam, nem feledkezel el arról, hogy csütörtök éjszaka őt rendeld magadhoz. Ezt tőled is elvárja a törvény.

Hürrem dühösen felpattant. Már nyitotta volna a száját, de Szulejmán megragadta a karját, és egy erős mozdulattal visszahúzta a kerevetre. Nem őt nézte, hanem az idősebb asszonyt.

– Anyám, kérlek, ne rontsd el ezt a szép reggelt. Végre hazatértem a győztes hadjáratból, ne veszekedjünk feleslegesen.

– Feleslegesen? Én csak miattad aggódom, fiam. Mi lesz, ha az emberek pletykálni kezdenek? Ha azt hiszik, hogy a szultánjuk a nők bolondja?

– Senki sem gondolja ezt Szulejmánról! – kiáltotta Hürrem.

– Már megint megfeledkeztél magadról! Ne hidd, hogy tiszteletlen lehetsz velem csak azért, mert visszajött a fiam!

A válide szultána csípőre tette a kezét, és villámló tekintettel bámulta a fiatalabb nőt. Hürrem lázasan gondolkodott. Egy pillanat alatt felmérte a helyzetet. Nem volt nehéz kitalálnia, hogy Ajse Hafsza már alig tudja visszafogni magát. Egy rossz szó elég, hogy megüsse a fia ágyasát. Ezt semmiképpen sem szabad megengedni. Hürrem tisztában volt azzal, hogy a helyzete még nem elég erős ahhoz, hogy nyíltan szembeforduljon az öregasszonnyal. Semmiképpen nem akarta megengedni, hogy olyan helyzet alakuljon ki, amikor Szulejmánnak választania kell az anyja és a kedvese között. Éppen ezért alázatosan lehajtotta a fejét, a köntössel eltakarta meztelen keblét, lelépett a szőnyegre, letérdelt és leborult a földre.

– A bocsánatodért esedezem, válide szultána. Megfeledkeztem az illendőségről. Mentségemre szolgáljon, hogy magamon kívül vagyok a boldogságtól. Visszatért hozzánk egyetlen szerelmem, a te csodálatos fiad, a felséges, legyőzhetetlen Szulejmán.

Jól hallotta, hogy a szultán megkönnyebbülten fellelegzett. Az öregasszonyt azonban nem sikerült ilyen egyszerűen kiengesztelnie.

– Helyes. Tudd, hogy hol a helyed! Ne felejtsd el, hogy én Szulejmán anyja vagyok, és örökre az is maradok. Te csupán egy vagy az ágyasai közül. Még csak feleségül sem vett!

Hürrem feltérdelt. Szulejmán szemébe nézett. A tekintetében ott ragyogott a néma kérdés: *egyszer ugye a feleséged leszek?*

– Tudom, mi jár az eszedben – folytatta közben az öregasszony –, hogy valamikor majd te leszel a válide szultána. Ugye tudod, ez csak akkor lehetséges, ha én már meghaltam?

Amikor az utolsó szót kimondta, már a fiát bámulta.

– Anyám, ne beszélj ilyenekről – méltatlankodott Szulejmán.

– Ne adja a Mindenható! – kiáltotta Hürrem is megjátszott kétségbeeséssel. – Úrnőm éljen még ezer évig!

– Na azért – mondta dölyfösen az idős asszony. Savanyú arccal megfordult, és odament a kijáráthoz. Megállt, és sértődött arccal a fiára nézett. – Nagyon jó volna, ha a felséges szultán kegyeskedne fogadni a feleségét, a testvérét és a többi ágyasát is.

A válide szultána távozása után hosszú percekig csend telepedett a szobára. Szulejmán rosszkedvűen bámult maga elé. Nem volt kedve befejezni a reggelit. Halkan morgott

magában, miközben a fejét csóválta. Hürrem azonnal feltérdelt a díványra, a férfi háta mögé. Elkezdte masszírozni a szultán vállát. Szulejmán pár perc múlva megkönnyebbülve felsóhajtott. Ellazította feszülő izmait. Ismét ivott egy korty teát, majd halkán krárogva megszólalt.

– Tegnap este futólag említetted a perzsákat – mondta. Azért váltott témát, mert nem akarta, hogy szép kedvese az előbbi kellemetlen közjátékkal foglalkozzon. Még csak nem is sejthette, hogy Hürremet mennyire nyugtalanná teszi azzal, hogy szóba hozza a szomszédos nagyhatalmat. – Kíváncsi vagyok a véleményedre. A sah még sok kellemetlenséget okozhat nekünk...

Harmadik fejezet

Hürrem ajándéka

1556, Törökország, Bursa városa

Kereken harminc esztendő telt el azóta, hogy Szulejmán szultán legyőzte Mohácsnál a magyarokat. A régi háborúra már alig emlékezett valaki.

Ezen a napon csak nők léphettek a mecset területére. Egyetlen kíváncsiskodó férfi tekintete sem zavarhatta meg a Mindenhatóhoz fohászoló lányokat és asszonyokat. Mahidevran Gülbahar *haszeki* azonban nagyon is tisztában volt azzal, hogy halálos ellenségeit legalább ugyanannyi nő szolgálja, mint férfi.

Egy pillanatig sem érezhette, hogy biztonságban van.

Ennek ellenére gondosan ügyelt arra, hogy ingerültsége ne látszódjon meg az arcán. Legalább most, imádkozás közben nem kellett attól tartania, hogy merényletet követnek el ellene. Minden oldalról a szolgálóleányai és a cselédei vették körül. Eleven falként védelmezték úrnőjüket egy esetleges

támadó ellen. A haszeki nem is akart belegondolni abba, mi lenne, ha nem volna pénze. Szegényen nem engedhetné meg magának a szolgákat, a kényelmes házat, a viszonylagos jólétet. Szerencsére a vagyona egy részét sikerült kimentenie Isztambulból. Ráadásul halott fiának hívei sem feledkeztek el róla. Gondoskodtak arról, hogy a meggyilkolt trónörökös anyjának ne kelljen ínséget szenvednie.

Nem csoda, hogy nem tudott az imádság megnyugtató szavaira összpontosítani, amikor ilyen gondolatok forogtak a fejében. A Mindenható lehet könyörületes, ám Gülbahar *nem* lesz az. Bosszút áll Musztafa herceg gyilkosain. Ennek azonban még nem jött el az ideje. Valami mással viszont nagyon is ki tudja mutatni dacos elszántságát.

Az ima után szolgálói társaságában átvonult a közeli sírhoz. Csupán egy egyszerű kőtömb jelezte, hogy hol helyezték nyugalomra a szerencsétlen herceget. A gyászoló anya ismét imádkozni kezdett. Most viszont már teljes mértékben átadta magát a fohász szavainak. Azt kérte a Mindenhatótól, hogy segítse végrehajtani, amire készül. Gülbahar már eldöntötte, hogy gyönyörű síremléket állít ide a fiának. Nem számít, hogy mennyibe kerül. Inkább éljen koldusként, de Musztafa emlékét megőrzi az örökkévalóság számára.

Végül felállt, letörölte a könnyeket az arcáról, majd egy vékony, áttetsző fátyollal eltakarta az arcát. A cselédei közelebb léptek, és barátságosan megsimogatták a karját, a vállát.

- Őszinte részvétünk, úrnőnk.
- Nekünk is ugyanúgy fáj a veszteség, mint neked.
- Az eltelt három év nem enyhítette a fájdalmakat.
- Jól emlékszünk Musztafa hercegre. Bölcs volt, igazságos és bőkezű.
- Mindenki szerette.

A haszeki nem ok nélkül bízott meg a szolgáljaiban. Egyetlen egy sem akadt közöttük, akinek a férjét vagy a fiát ne végezték volna ki Konyában azon az iszonyatos napon. Amikor Szulejmán szultánt elvakította az orosz boszorkány fekete mágiája, nemcsak elsőszülött fia kivégzését rendelte el, de a pribékjei rávetették magukat Musztafa hűséges szolgáljaira, barátaira is. Vértüdőt rendeztek közöttük. Ezek a szerencsétlen asszonyok éppen csak, hogy megúszták a mézárólást. Jól tudták, nem számíthatnak senkire sem, csak a gyászoló anyára. Azóta is itt éltek vele. Megvolt a maguk haszna. Ellátták a háztartást, és ha kellett, célba juttatták titkos üzeneteit.

Elfátyolozott arccal együtt mentek vissza Gülbahar házába.

Szégyenszemre a porban kellett gyalogolniuk. Már rég nem tellett gyaloghintóra. Négy meglehetősen öreg eunuch kísérte végig őket Bursa utcáin. Az ötödik háremőr a kapuban várta a haszekit.

– Úrnőm, a vendégeid megjöttek – mondta mélyen meghajolva. – A nagyszobában várnak.

Gülbahar azonnal odasietett. A szoba két részét gyönyörűen megmunkált olajfa lécekből készült paraván választotta el egymástól. Az egészet áttetsző fekete fátolszövettel is beborították, így senki sem vádolhatta erkölcstelenséggel Szulejmán szultán száműzött feleségét.

A túloldalon tucatnyi férfi várakozott. A legtöbben meglehetősen öregek voltak. Csupán ketten maradtak meg Musztafa kortársai közül.

Amikor Gülbahar letelepedett a paraván női oldalán, az egyik ifjú azonnal felpattant, és lelkesen magyarázni kezdett.

– Örömhírt hoztam, felséges asszonyom. Él a fiad!

Bejelentését hangos moraj fogadta. A férfiak közül jó páran tiltakozni kezdtek. A haszeki mögött közben már helyet foglaltak a cselédei és néhány ismerős özvegy. Ők őszinte örömmel fogadták a váratlan bejelentést.

– Komolyan mondom! Biztos forrásból hallottam a hírt. Ruméliában látták a herceget.

– Ostobaságot beszélsz! – csattant fel egy idős férfi. – Nem akarlak megsérteni fiatal barátom, de az az állítólagos Musztafa csupán egy szélhámos.

– Őt is meg fogják ölni – szólalt meg egy másik öreg. – Mint a többi csalót.

– Köszönöm, ifjú Murád, a lelkesítő szavaidat – csendült fel Gülbahar hangja. – Ne engedd meg, hogy a remény elvakítson! A fiam halott. Ne reménykedjete a visszatérésében.

A haszeki megérezte a vállán egyik barátnője gyengéd szorítását.

– Ez a szeretet jele – magyarázta a középkorú asszony. – A birodalom népe nem felejtette el a csodálatos ifjú herceget.

– Az egyszerű emberek még ma is várják a visszatérését.

– Azért, mert gyűlölik a kapzsi Rüszttem pasát és az orosz szajhát.

– Szerintem Hürrem titokban keresztény maradt. Még a gyerekeit is annak nevelte. Azért gyűlölte annyira a mi igazhitű hercegünket.

Hangos kiabálás támadt, de szerencsére az ajtókat és az ablakokat gondosan bezárták.

– Bosszút kell állnunk!

– Vért akar az igazság!

– Halál Rüsztetre! Halál Hürremre! Halál Szulejmánra!

– Nem! Ő ártatlan! – csattant fel a haszeki hangja. Éles kiáltásával mintha elvágta volna az őrjöngést. Halotti csend támadt a szobában. – A szultánt félrevezették. *Hürrem boszorkánya* bűbájt tett rá, azért vesztette el a józan eszét. A másik kettő viszont pusztuljon.

Nem törődött azzal, hogy a lányok összesúgtak a háta mögött.

– Úrnőnk még mindig szereti Szulejmánt. Még most is szerelmes belé.

– Hürrem és Rüsztet pasa nagyon erős – figyelmeztette a haszekit az egyik idősebb híve. – Az orosz szajha hozzáadta a leányát, Mihrimahot a nagyvezírhez.

– Szegény teremetés! Milyen boldogtalan lehet. Az a kapzsi vénember legalább húsz évvel idősebb nála.

– Ne sajnáljad! – ellenkezett Gülbahar háta mögül az egyik özvegy. Szinte remegett a haragtól. – Mihrimah pontosan olyan álnok kis kígyó, mint az anyja.

– Talán még gonoszabb is! Nem csoda, hogy az apja annyira szereti. Pont olyan gátlástalan és ravasz, mint Hürrem.

A tanácskozás nem tartott sokáig. Csupán pár dologban tudtak megegyezni. Az összeesküvők túlságosan is

széthúztak. Ráadásul nyilvánvaló volt, hogy kicsit mindenki tart a nagyvezír titkosszolgálatától. A Fényességes Porta álruhás *bosztandzsijai* eljutottak a birodalom minden városába. Engesztelhetetlenül keresték a lázadókat és a zendülőket. Könyörtelenül leszámoltak az összeesküvőkkel. Jó oka volt annak, hogy az elmúlt három év alatt semmit sem sikerült elérni. Gülbahar savanyúan elmosolyodott. Közben csendben kiürült a szoba túlsó fele. A férfiak oldalán már senki sem maradt. Vagyis... De igen. Valaki ült a sarokban. Egy zömök, csapott vállú alak állt fel. Közelebb jött a paravánhoz, és némán meghajolt.

– Ibrahim bég, örülök, hogy életben vagy. Rég láttalak – üdvözölte a haszeki megfojtott fia gyermekkori játszótársát.

– Úrnőm, örülök, hogy újra találkozunk. Nagyon sajnálom, hogy még nem sikerült igazságot szolgáltatnod a gyilkosoknak. Azért nem találkoztunk, mert száműzetésben voltam.

– Perzsiába menekültél?

– Igen, haszeki.

A nő töprengve nézett maga elé. Nem tudta eldönteni, mennyire bízhat meg a fiatalemberben. Inkább nem mondott semmit, hanem hagyta, hogy a váratlan vendég beszéljen.

– Tahmászp sah talán segíthetne nekünk – jelentette ki

Ibrahim. Nem azt mondta, hogy nekem, hanem azt mondta, hogy *nekünk*. Gülbahar ezt jó jelnek tartotta.

– Tény, hogy gyűlöli Szulejmánt – válaszolta óvatosan.

– A sah mindenre hajlandó volna, hogy visszavágjon a rengeteg vereségért.

A haszeki szomorúan megcsóválta a fejét. Megvonta a vállát, bár ezt a gesztust a fiatalember valószínűleg nem láthatta. .

– És hogyan segítene?

– Fegyverrel támogatná a felkelőket.

– Mire megyek egy hadsereggel? Az csak vérontáshoz és polgárháborúhoz vezetne. Nem akarom beszennyezni Musztafa nevét. Hiszen így is éppen azzal vádolták meg, hogy a perzsákkal szövetkezett az apja ellen. Hürrem az, akinek buknia kell.

A fiatal férfi egy pillanatra elbizonytalanodott, de aztán felszegte a fejét, és a paraván lécei között megpróbált a haszeki szemébe nézni.

– Úrnőm, talán ismerek valakit, aki tudna segíteni.

– Ki az?

A fiatalember hátrafordult, és körülnézett a férfi oldalon. Miután meggyőződött arról, hogy rajta kívül már csak az egyik öreg, megbízható eunuch maradt ott, közelebb hajolt az

elválasztó falhoz, és suttogva így szólt:

– Gülbahar asszony, hallottál már Oszama Ul-Deránról?

– Nem. A neve alapján valamilyen arab lehet. Kiről beszélsz?

– Egy tudós férfiúról. Sokat utazik az iszlám világában. Az indiai bölcsektől tanult, de otthon van Arábiában is. Én Afganisztánban találkoztam vele.

– Miért gondolod, hogy tudna segíteni?

– Azért, mert Oszama nem hétköznapi ember. Ha lenne bármilyen más lehetőségünk, nem is javasolnám. Csak hát Hürremet sem méreggel, sem az orgyilkos törével nem érhetjük el.

– Mitől olyan félelmetes ez az arab?

– Azt mondják, hogy sötét erőkkel cimborál. A céljai elérése érdekében olyan hatalmakkal is szövetségre lép, amiktől rettegnek a közönséges emberek. Úrnőmet talán visszatartaná ez?

– Nem – felelte elszántan az asszony. – Bármire hajlandó vagyok azért, hogy igazságot szolgáltatassak a fiamnak. Szégyen és gyalázat, hogy a trónörökös halott, és helyette az a vörös hajú szuka irányítja a birodalmat. A Mindenható egészen biztosan nem akarhatja, hogy egy hitetlen nőszemély bábuként táncoltassa Szulejmán szultánt. Készen

állok tárgyalni vele, ha így végezhetek Hürremmel.

– Ahogy úrnőm parancsolja.

Már nem sok dolgot kellett megbeszélniük. Ibrahim magára vette csuklyás, fekete köpenyét, és a sötétség beálltával feltűnés nélkül távozott a hátsó ajtón. Csupán hosszú idő múlva tért vissza.

Akkor azonban nem egyedül jött.

Isztambul

Hürrem szultána a világhódító Szulejmán szultán, a dicsőséges nagyúr legkedvesebb felesége magányosan ült kint kedvenc teraszán és a tengert bámulta. Nem volt jókedve, ám ezt idekint nem kellett eltitkolnia. A hűvös idő miatt egy meleg gyapjúpokrócba burkolózott. Gyönyörű vörös haját is egy erős kendő mögé rejtette. Ingerült arckifejezéssel bámulta a Boszporusz vizét. Most nem töltötte el örömmel, hogy olyan sok megrakott gálya szelte odalent a hullámokat.

A háta mögül halk léptek nesze hallatszott. Csak akkor fordult meg, amikor meghallotta az ajtóban őrködő két *hadim* udvarias köszöntését.

– Jó napot, felséges hercegnő! – mondta meglepően vékony hangon a két izmos, magas, fekete bőrű eunuch. A lánya,

Mihrimah sietett ki az erkélyre. Nem volt úgy öltözve, mint aki arra készült, hogy kint időzzön a szabadban. Ugyanakkor Mihrimah rengeteg időt töltött el a hajók fedélzetén, a nyílt tengeren. Hozzászokott a hideghez és a hűvös szélhez.

Csodálkozó arckifejezéssel telepedett le Hürrem mellé a vastag szőnyegre. Szulejmán felesége megsimogatta a lánya arcát, és egy jókora párnát adott oda neki, hogy arra üljön.

– Jobban fel kellene öltöznöd. Még a végén megfázol – mondta barátságosan.

A hercegnő ráült a párnára, kicsit összébb húzta magán a kendőit, megigazította a fátylát, és csak azután válaszolt:

– Nem vagyok már kisgyermek, anyám. Ha fázom, majd felöltözöm.

Alaposabban is megnézte magának az idősebb nőt. Némi habozással a hangjában szólalt meg.

– Kicsit csodálkoztam, amikor meghallottam, hogy kijöttél ide. Úgy látom, valamiért szomorú vagy ingerült vagy. Tudok segíteni?

Hürrem azonban nem akarta megosztani gyermekével a gondjait. Ehelyett csupán újra megsimogatta Mihrimah arcát.

– Hogy van Murád és Mehmet?

Ha azt gondolta, hogy az unokái felől érdeklődve jobb kedvre derítheti a lányát, akkor tévedett.

– Már megbocsáss anyám, de annyira jellemző rád, hogy csak a fiúk után érdeklődsz. Komolyan, azt hihetné az ember, hogy a lányomat nem is tartod teljes értékű unokádnak!

Hürrem nem haragudott meg a vakmerő kirohanás miatt. Szomorú, de őszinte mosollyal nézte a lánya felhevült arcát.

– Mihrimah kedves, az a kellemetlen igazság, hogy tényleg csupán a fiúk a fontosak. Belőlük ugyanis még szultán is lehet.

Körbemutatott a kezével.

– Ez a férfiak világa.

– És ezt éppen te mondod? – kiáltotta méltatlankodva a hercegnő. – Hiszen te vagy a világ legbefolyásosabb asszonya! Ha összevonod a szemöldököd, megrémül Velence. Ha toppantasz a lábaddal, rettegve menekülni kezdenek a jemeni kalózok, a kurd hegyi rablók és a dalmát haramiák. Ha rámosolyogsz egy ország nagykövetére, az másnap már a boldogságtól elalélva küld jelentést a gazdáinak. Erősebb és hatalmasabb vagy, mint a nagyvilág legtöbb királya, hercege, fejedelme.

Hürrem figyelmesen hallgatta a lányát. Őszintén örült a dicsérő szavaknak.

– Te tényleg olyan vagy, mint én – mondta végül elismerően. – Nem csoda, hogy az apád olyan nagyra tart.

Nagyot sóhajtott.

– Néha azt hiszem, hogy jobban megbízik benned, mint bennem.

– Ugyan, anyám, ne mondj már ilyet! A felséges Szulejmán téged mindenkinél jobban szeret. Hallanád, amikor rólad beszél. Ragyog a tekintete, és zeng a hangja. Én is tudom ám, hogy még mindig szerelmes verseket ír neked.

Hürrem elégedetten elmosolyodott. A lánya nagyon is jól látta a helyzetet.

– Pedig ez az igazság, veled őszintébb. Szulejmán sokkal többet megenged neked, mint nekem. Az oldalán bejárhattad a fél világot. Nekem mikor engedte meg, hogy hajóra szálljak, vagy hogy elkísérjem egy véres csatába? Bizony, mert te még oda is elmehetsz. Olyan helyekre eljutsz vele, ahova engem soha nem vinne magával. Ráadásul te vagy a birodalom talán leggazdagabb asszonya.

– Mit ér az a sok kincs, a rengeteg pénz, ha közben nem vagyok boldog? – kiáltotta indulatosan Mihrimah. A haragtól kipirult az arca. Hürrem együtt érzően megsimogatta a lánya arcát.

– Hát ennyi év után sem szeretted még meg Rüsztém pasát? Hiszen van három gyönyörű gyermeketek is.

– Nem szeretem azt a férfit, és soha nem is leszek

szerelmes belé! Idegenek vagyunk, akit összeköt a közös politikai akarat.

– Annak idején nagyon haragudtál rám, amiért belekényszerítettelek ebbe a házasságba. Azt reméltem, hogy az idő múltával majd belátod, a legjobb szándék vezérelt.

– Anyám, a birodalom hercegnőjeként pontosan tudom, miért volt szükség erre az érdekházasságra. Rüszttem pasa segített elhárítani az utadból az akadályokat. Megbízhatóan, hűségesen szolgált téged. Cserébe te szemet hunytál afölött, hogy kapzsi és gátlástalan tolvaj.

– Tolvaj vagy nem tolvaj, Rüszttem a birodalom javát szolgálta. Ráadásul minden arany, ami bekerült a pénzes zacskójába végső soron téged tett gazdaggá.

– A gazdagság cseppet sem számít, amikor hagynom kellett, hogy egy olyan férfi bújjon mellém az ágyba, akit nem szeretek.

Hürrem magához ölelte gyermekét.

– Annyira sajnálom, hogy így alakultak a dolgok. Hiszen a lányom vagy. Tudod, igenis azt szerettem volna, hogy boldog élet várjon rád. Olyan okos vagy, mint én. Lehattunk volna barátok is. Milyen kár, hogy ezt elmulasztottuk.

Mihrimah eltolta magától az anyját. Gyanakvó pillantással méregette az idősebb nőt.

– Te meg mitől lettél ennyire érzélgős?

Összerezcent, amikor megpillantotta Hürrem szeme sarkában a könnycseppet.

– Nagyon különös dolgot álmodtam. Igazi lidércnyomásból ébredtem ma reggel.

Mihrimah visszacsúszott az anyja mellé. Bátorítólag rámosolygott, és megszorította a kezét.

– Meséld el, kérlek!

A szultána egy pillanatra lecsukta a szemét, aztán halkán megszólalt. A lánya őszinte döbbenettel figyelt fel arra, hogy félelmetes hírű anyjának remegett a hangja.

– Álmomban öregasszony voltam. Belenéztem a kedvenc tükörömbé, és jól láttam a szemem körül meg a homlokomon a ráncokat. A hajamnak sem olyan színe volt, mint most. Hennával festettem vörösre, mert el akartam titkolni az ősz tincseimet.

– Ez még nem olyan szörnyű. Teljesen természetes dolog, hogy mindannyian megöregszünk. Az apám pedig most is ugyanúgy szeret téged, mint fiatal leánykorodban. Páratlanul tartós és erős az ő szerelme.

– Tudom, kicsim, tudom – felelte Hürrem és megsimogatta Mihrimah arcát. – Nem félek az öregedéstől.

– Akkor mi történt? Mi zaklatott fel ennyire?

– Bejött hozzám apád.

A lány sokatmondóan magasba vonta az egyik szemöldökét. Hürremnek azonban nem volt kedve a tréfálkozáshoz.

– Ő sem volt már fiatal. Hófehér ruhát viselt, aminek a vállát és a mellrészét arannyal hímezték ki. Még sohasem láttam ilyenben. Ősz szakálla majdnem a melle közepéig leért. A fején pedig nem a megszokott elegáns, hófehér turbánját hordta, hanem egy olyan koronát, mint a régi bizánci császárok. Leginkább egy aranyból készült, drágakövekkel ékesített sisakra hasonlított. Mérhetetlen szomorúság és fáradtság áradt belőle.

– Mi történt utána?

– Atyád odalépett hozzám, barátságosan arcon csókolt és magához ölelt.

– Ez szerintem egyértelműen azt mutatja, hogy most is szeret, és aggkorában is szeretni fog.

– Először én sem rémültem meg. Odabújtam hozzá és átöleltem. Csakhogy megéreztem, hogy a díszes fehér ruha alatt nem egy ember van, hanem egy kőszobor.

Mihrimah a szájához kapta a kezét.

– Egy kőszobor?

– Bizony. Hideg volt, kemény és élettelen. Szerettem volna

elengedni, de nem sikerült, mert a kőkarok foglyul ejtettek. A szobor szívéből ráadásul pokoli forróság áradt. Átégette a követ. Az aranyozott szövet lángra lobbant, és megperzselte az én ruhámat is.

– Allah óvjon meg az ilyen rémálmoktól!

– Ekkor vakító fényesség támadt. Mintha délidőben belebámultam volna a felhőtlen égbolton tündöklő napba. Rosszul lettem és megszedültem.

– A Mindenható hárítsa el tőled az ilyen szörnyűségeket!

– Éreztem, hogy beteg vagyok. Meggyengült a kezem és a lábam. Nyilvánvaló volt, hogy miért tört rám a rosszullét. Szulejmán szíve kiszívta belőlem az életerőt. Ott haltam meg ősz szakállú atyád karjában.

Mihrimah odatérdelt az anyja mellé, és átölelte. Hürrem viszonzozta az ölelést, és a lánya vállára hajtotta a fejét. Egész testében remegett, de uralkodott magán. Nem kezdett el sírni.

– Anyám, ez ostobaság. Nem jelent semmit. Csak egy rémálom volt. Nem kell vele törődnöd.

– Amikor felébredtem, még mindig remegtem. Azt hiszem, sikoltoztam is előtte.

– Hívunk kell egy álomfejtőt, az majd eloszlatja a félelmeidet.

- Bárcsak itt volna még Sztára Góra – mondta Hürrem.
- Mihrimah határozottan megcsóválta a fejét.
- Már nincs itt. Atyám elzavarta. Itt van viszont... Oszama Ul-Derán.
- Hürrem megrázta a fejét.
- Nem bízom abban az arabban. Félek, hogy elmondaná az álmodat Szulejmánnak.
- Nincsen más a palotában, aki annyira értene az álmofejtéshez, mint ő.
- Szulejmán szultán felesége nagyot sóhajtott.
- Hát jó, legyen. Hozd el hozzám Oszamát!

1556 tavasza, Tarcál, Magyarország

Miközben a távoli Isztambulban Mihrimah hercegnő elindult, hogy bemutassa anyjának a nagyhírű arab csillagjóst és mágust, Magyarországon, a tarcali erdő közelében senki nem gondolt az álmok titkaira. Klára asszony, a kovács felesége a házban, a nagyszobában rendezgette az erdőben szedett gyógyfüveket. Olyan kellemes, napos idő volt, hogy kinyitotta a takaros ház minden ablakát. Kintről beáradt a tavaszi virágok édes illata.

A kovácsmester felesége úgy vélte, hogy a szokatlanul

meleg tavaszt majd forró nyár fogja követni. Persze lehet, hogy ennek éppen az ellenkezője lesz az igaz. Amikor legutóbb találkozott a Tisza-vidékének egyik tudós asszonyával, az azt állította, hogy a következő évek, sőt, talán évtizedek során hűvös, kellemetlen idő várható. Klára asszony nem volt olyan magas rangú tagja a nők titkos testvériségének, hogy kíváncsiskodó kérdéseket tehetett volna fel. Ennek ellenére megjegyezte a tapasztalt fehér anya szavait, és gondosan odafigyelt arra, hogy az új házuknak az átlagosnál vastagabb fala és nagyobb kemencéje legyen.

Jókedvűen elmosolyodott. Az ő családjának nem kell majd a hosszú, esős ősöktől és a farkasordítóan hideg, dermedtő telektől tartania.

A kovácműhelyben amúgy sincs soha hideg. A férje, ez a hatalmas termetű, szófukar ember most is kint dolgozott az udvaron. Hangosan csengett a kalapácsa. Klára asszony elégedett mosollyal letette a gyógynövényeket, és odament a tűzhelyhez megkavarni a levest. A kislányuk sajnos már megint kint játszott az apjánál, ahelyett, hogy főzni tanult volna! Már ha játéknak lehet nevezni, hogy az ötéves Jutka kalapácsot ragadott, és az apjától ellesett mozdulatokkal, teljes erővel verte az izzó vasat.

A fémes csengés most elhallgatott. A kovács felesége

visszament az ablakhoz, és kinézett rajta. A férje a kapuban állt és beszélt valakivel. Széles háta eltakarta az utcát. Nem lehetett látni, hogy ki van odakint. Egy perccel később viszont Jutka rohant be a szobába.

– Gyere gyorsan! Hív a papa.

– Mi történt?

– Képzeld, két lovas jött! – kiáltotta Jutka lelkesen. Az anyja még sosem látta ennyire izgatottnak. – Egy öregasszony meg egy kislány. Igazi tündér!

Klára letette a fakanalat és kisietett az udvarra. A lovasok ekkor már bejöttek, és éppen leszálltak a nyeregből.

– Rózsa anyó? – kérdezte meglepődve a kovács felesége, és nem tudta, hogy pukedlizen-e vagy meghajoljon. Végül meghajlással üdvözölte az idős nőt. – Nem is számítottam erre a megtiszteltetésre. Minek köszönhetem, hogy itt jársz nálunk?

Az öregasszony nem válaszolt. Komoran körülnézett, és a tekintete a lovak kantárát fogó férfi felé villant. A kovács felesége azonnal megértette a ki nem mondott üzenetet.

– Gyere, anyó. Biztos elfáradtatok út közben. Ebédeljtek meg velem. Mindjárt kész az ebéd. Ki ez a kis tündér?

A férje már rég nem csodálkozott azon, hogy időnként különös látogatók állítanak be a falu legszebb, legnagyobb

házába. Már akkor tudta, hogy az ő kedves felesége nem hétköznapi nő, amikor legénykorában elkezdett udvarolni neki. Persze ő is csak férfi volt, ezért sokat morgott olyankor, ha például hajnalban bezörgettek az ajtón, és elhívták Klárát, hogy segítsen egy vajúdo asszonyon. Az ilyen apróságoktól eltekintve azonban segítőkész ember volt. A maga módján még a váratlan vendégekkel is barátságosan viselkedett. Most is odavezette a lovakat a vízhez, megitta őket, és megvizsgálta a patkójukat, hogy nem kell-e valamelyiket rendbe hozni.

Odabent a szobában Rózsa anyó letelepedett az asztalhoz. A tekintete körbesiklott a tiszta, de meglehetősen zsúfolt helyiségben. Klára asszonyt őszinte örömmel töltötte el a vendég elismerő pillantása. Önkéntelenül is kihúzta magát, és elégedetten végigsimította a polcon sorakozó, gyógyfüvekkel és kenőcsökkel teli apró cserépedényeket.

Kezdetben csupán udvarias apróságokról beszélgettek. A házigazda megvárta, amíg a vendégei jóllaktak és kifújták magukat. Jutka meglepően ijedtnek tűnt. Nem ült oda a látogatók mellé az asztalhoz, hanem rá cseppet sem jellemző módon elbújt az anyja szoknyája mögé. Onnan kikukucskálva figyelte a nála egy jó fejjel alacsonyabb, vörös hajú kislányt.

– Köszönöm szépen, gazdasszony, az ebédet! – szólalt meg

az idegen gyerek. *Gyöngyike*, igen, ez volt a neve. – Nagyon finom volt.

– Ó, egyem a kis lelkét, milyen udvarias! – lelkesedett a kovács felesége. A saját lányára nézett. – Tanulhatnál tőle egy kis finomságot és úri modort!

– De mi nem vagyunk urak – morogta halkán Jutka. Összevonta a szemöldökét, és dühös pillantást vetett a kislányra. Utána duzzogva elfordult.

– Gyerekek, menjete ki játszani – mondta határozottan Rózsa anyó. Gyöngyike azonnal engedelmeskedett. Lemászott a lócáról, és elindult az ajtó felé. A küszöbön megfordult, és Jutkára nézett.

– Jössz te is? Vannak kutyáitok? Szeretem a kutyákat.

Jutka kárörvendően elmosolyodott. Odament a másik gyerekekhez.

– Vannak, de nem mehetsz oda hozzájuk, mert szőröstül-bőröstül felfalnának.

– Csak óvatosan odakint! Elég nagy a sár – figyelmeztette Klára asszony a gyerekeket. – Nehogy koszos legyen a kisasszony gyönyörű ruhája.

– Kisasszony... – morogta Jutka.

– Mi lenne, ha megmutatnád a kis barátnődnek a nyuszikat?

– Nem a barátnőm ez a nebáncsvirág!
– Vannak nyuszijaitok? – kérdezte lelkesen Gyöngyi. Összecsapta a kezét a boldogságtól. – Nekünk sose voltak nyuszijaink. Megmutatod őket?

– Tényleg nem volt nyuszitok? – csodálkozott a magasabb, szőke lány. – Pedig hát olyan aranyos, szőrös kis jószágok. Puha és selymes a bundájuk.

Már nem is haragudott a váratlan vendégre.

– Na, gyere, megmutatom őket! – mondta Jutka.

Gyöngyike új játszótársa felé nyújtotta a kezét. Jutka egy pillanatnyi habozás után megragadta, és félszeg mosollyal kivezette az ajtón.

A két asszony magára maradt.

– Az a kislány Kővári Krisztián úr, a régi földesuratok lánya.

A nemes úr nevét meghallva Klára keresztet vetett.

– Isten nyugosztalja szegényt!

– Akkor már hallottátok, hogy mi történt.

– Elment ez a derék ember harcba a török ellen. Dobó kapitány úr parancsnoksága alatt halt hősi halált Egerben.

– Hát igen, valami *ilyesmi* történt – mondta Rózsa anyó rosszkedvűen. – Minden birtokának a kislányára, Gyöngyikére kellett *volna* szállnia.

– Miért nem az anyjára? Ő hol van?

– Alexandra asszonyt elvitte a járvány. Alig egy évvel Gyöngyike születése után. Krisztián úr addig elszántan ellenállt az itálnak. A felesége halála viszont megtörte. Ugyanolyan részeges roncs lett belőle, mint a tulajdon atyjából.

– A vérükben volt a baj? – kérdezte Klára.

Rózsa anyó megvonta a vállát.

– Létezik olyan is, hogy akarat meg elszántság. Csak hát Krisztián úrban elpattant valami. Odabent a szívében. A birtokai nagy részét már azelőtt elitta, hogy Egerbe ment volna. A maradékról meg nem írt végrendeletet. Négy év leforgása alatt mindenből kiforgattak minket a rokonok meg a gonosz szomszédok. Földönfutók lettünk.

Klára asszony fejcsóválva hallgatta a szomorú történetet.

– Na, de hát az anyja rokonsága! Ők nem segítettek?

– Alexandrának nem volt sok rokona. Egy kezemen is meg tudtam volna számolni őket. Ráadásul messze földön éltek. Az ecsedi lópban.

– Báthory úrnő birtokán? – kérdezte óvatosan Klára.

– Pontosan. Ismered a nevüket. Gyöngyi nagyanja Angyal Angyalka volt.

A kovács felesége csak tátogni tudott. Gyorsan töltött

magának egy pohár vizet és kiitta. Nagyot krákogott.

– Ezt nem tudtam – mondta. – Szóval akkor ezért *te* vigyázol rá.

– A nagyanyjától tanultam, amit tudok. Tovább akarom adni a kislánynak.

– Tovább... Tovább... Na, de hogyan tovább? Mi lesz veletek?

– Megvan még az a régi vadászház az erdőben?

– A Kőváriaké? Azt hiszem, meg. Évek óta nem járt arra senki. Mostanára már romos lehet.

– A jobbágyok nem hordták szét, amit csak találtak?

– Nem sokan ismerik az utat, és azok is félnek.

Hátborzongató, kísértetjárta hely.

– Pont erre van szükségünk.

– Odaköltöztök, ott fogtok lakni?

– Tudsz jobb helyet annál, ahol békességben megtaníthatom a gyereket mindarra, amit egy Angyal leánynak tudnia kell?

A kovács felesége bátortalanul elmosolyodott. Összekulcsolta a két kezét a köténye előtt.

– Akkor itt fogsz élni a közelünkben?

– Amíg erőm és egészségem engedi, igen.

– És lenne kedved esetleg engem is tanítani?

Rózsa anyó tekintete ismét végigsiklott a gerendákról lelógó, száradni felakasztott növényeken.

– Ezer örömmel.

A nyitott ablakon keresztül hirtelen felhangzott a kovács káromkodása. A következő pillanatban a férfi már ott állt az ajtóban. Mindkét mancsával egy-egy kislány karját szorította.

– Jóságos egek! – kiáltotta Klára. – Veled meg mi történt, kicsi kincsem?

Gyöngyike arca vöröslött a haragtól. Drága, nemes kisasszonyhoz illő ruhája tiszta sár volt. A kovács másik oldalán Jutka dacos tekintettel összeszorította a fogát. Ő is igencsak kipirult.

– A lányod beletaszította a vendéget a sárba! – méltatlankodott a kovács. Dühösen megrázta Jutkát.

Mielőtt Klára megszólalhatott volna, Rózsa anyó felkelt, és odalépett a szoba közepére.

– Gyertek ide, gyerekek – mondta csendben, de fenyegetően. A kovács azonnal elengedte a két kislányt. A gyerekek odamentek az idős asszony elé.

– Mi történt?

– Ez a gazember belelökött a sárba! Minden ok nélkül!

– De igenis volt okom rá! – tiltakozott Jutka.

– Na, és mi volt az?

– Megsértett ez a kis nebáncsvirág.

– Én aztán nem sértettem meg! Semmi rosszat nem mondtam rá. Csak megkérdeztem... – Gyöngyike elhallgatott. Jutka dacosan keresztbe fonta a karját a mellén.

– Mit kérdeztél meg tőle? – kérdezte az öregasszony.

– Hát csak azt, hogy ő tulajdonképpen kisleány vagy kislány?

A kovács hangosan elnevette magát. A két asszony és a tulajdon lánya is azonnal odafordult feléje. A férfinak a torkára forrott a nevetés. Zavarba jött. A keze fejével megdörzsölte a homlokát. Nem vette észre, hogy így elkente erősen kopaszodó fején a kormot.

– Akkor én most megyek. Sok a dolgom – mondta, és gyorsan kisietett.

A két asszony összenézett.

– Férfiak – mondta méltatlankodva Klára.

– Ő ezt kérdezte, te pedig válaszul belelökted a sárba. Miért is?

– Mindenki ezzel ugrat! A környékbeli gyerekek.

– Fiúruhában vagy.

– Ebben érzem jól magam. Szoknyácskában meg amúgy sem tudnék segíteni az apámnak a műhelyben.

– Majd megmondom az apádnak, hogy jól verje el a fenekedet – förmedt a gyerekekre az anyja.

– Nem kell – szólalt meg Gyöngyike. – A szurtos ember már odacsapott Jutka fenekére.

– Szurtos ember? – nevette el magát Klára asszony. Hiába akart komoly képet vágni, nem sikerült. Félszegen a két gyerek is elmosolyodott.

– Na, fogjátok meg egymás kezét, és menjete ki újra szépen játszani – szólt rájuk szigorúan Rózsa anyó. Közelebb lépett, és a kezét a kislányok fejére tette. – Mostantól barátok lesztek. Jó barátok.

Jutka megszeppenve nézett fel az öregasszonyra. Utána a szeme sarkából a vörös hajú, sártól csöpögő lánykára pillantott.

– Ha már úgyis mocskos vagy, nem kell féltetni a ruhádat. Gyere, nézzük meg a kismalacokat.

– Kismalacokat? – kiáltotta lelkesen Gyöngyike. A dajkájára nézett. – Rózsa anyó, szabad?

– Ez a ruha ennél mocskosabb már úgysem lesz. Menjél csak nyugodtan.

Miután a két gyerek boldogan sikongatva kiszaladt, Rózsa anyó visszaült az asztalhoz. Gyorsan megbeszélték a dolgokat. Kora délután keltek útra. A kovács és a legénye előrementek, hogy utat törjenek a rengetegben, és szemrevételezzék a régi házat. Klára asszony nem szeretett

lovagolni, de most kivételt tett. Az erdő széléig ott léptetett Rózsa anyó öreg kancája mellett. A hátuk mögött két megpakolt málhás ló következett. A sort Gyöngyike és Jutka zárta le. A gyerekek nyereg nélkül ültek a barna herélt hátára terített pokrócon. Gyöngyikét átöltöztették, Jutka egyik régi ruháját kapta meg.

Odaértek az erdő széléhez. A kovács egy rongydarabot kötözött az egyik fa ágára, nehogy eltévesszék a benőtt ösvényt. Az asszonyok leszálltak a nyeregből. Innen már gyalog mennek tovább. Klára hátrapillantott a két kislányra.

– Ezek a lázrohamok, amikről beszéltél, milyen gyakran törnek szegény kis szerencsétlenre?

– Kicsi korában évente, kétévente, ha egyszer. Amióta idősebb, azóta jóval gyakrabban. Főleg, ha valamilyen megrázkódtatás éri.

– Lázálmai és látomásai is vannak?

– Igen.

– Azt gondolod róla, hogy esetleg ő is...

– Biztos vagyok benne.

– Az úrnők tudnak róla?

– Természetesen. A fehér és a fekete anyák is.

– A *feketéknek* miért kellett szólni?

– Joguk van tudni róla. Most még nem lehet megmondani,

hogy mi lesz ebből a kislányból, ha felcseperedik.

A gyerekek is leszálltak a lóról. Jutka átkarolta Gyöngyike vállát.

– Kérdezhetek valamit?

– Persze, mondd.

– Te valami tündér vagy?

A kérdéssel sikerült meglepnie Gyöngyikét.

– Ezt meg miért gondolod?

– Olyan szép és tiszta fehér a bőröd, ragyog a hajad! A szemed meg szinte világít! Senkinek nincsen ilyen szép szeme.

– Neked is nagyon szép a szemed, Jutka. Olyan, mint a Tisza vize, ha rásüt a hold.

A szőke lány boldogan elmosolyodott.

– Legyél a barátom! – kiáltotta lelkesen, és magához ölelte a másikat.

Gyöngyike vizionozta az ölelést. A két idős asszony mosolyogva nézte őket.

– Hát nincs sok barátom. Soha nem is volt.

Az ösvényen felbukkant a kovács.

– Gyertek, igyekezzünk. Napnyugtáig be kell rendezkednünk.

Elindultak a keskeny ösvényen. A férfi ment elöl, hogy még

jobban letapossa a füvet és a gázt. Már alkonyodott, amikor eljutottak a vadászház tisztására. Jutka sajnálkozva megszorította Gyöngyike kezét.

– Elég félelmetes ez a hely. Nem akarsz inkább nálunk lakni?

Klára asszony csípőre tett kézzel odaállt a férje elé.

– De hát ez egy rom! Mit csináltatok egész délután? Nem arról volt szó, hogy rendbe hozzátok?

– Hagyjad csak, leányom, jó lesz ez így nekünk – szólalt meg halkán Rózsa anyó. Megfogta Gyöngyike kezét, és elindult felfelé a verandára vezető, nyikorgó falépcsőkön. A kovácslegény odafent kinyitotta előttük az ajtót. Rózsa anyó benézett, és keserűen felsóhajtott.

– Ez hát az otthonunk, Gyöngyike – mondta szomorúan.

A kislány azonban nem ijedt meg. Elengedte az idős asszony kezét, rámosolygott, majd bátran belépett a szobába.

Negyedik fejezet

A boldogság illúziója

1557 novembere, Kázvim városa, Perzsa Birodalom

Aszkari Mirza mogul herceg ingerült arccal bámulta a súlyos ajtót. Az indiai küldöttség már hosszú órák óta várakozott a perzsa uralkodó palotájában. A fekete és vörös ruhás száműzött egyre dühösebbé vált. Miért nem fogadja végre a sah? Ráadásul volt egy másik, még nyugtalanítóbb kérdés is.

Tulajdonképpen mit akar tőle a Szafavida birodalom ura?

Ingerülten elkezdett fel-alá járni. Kísérői és testőrei nyugtalanul mocomogtak. Ide egyikőjük sem hozhatott be fegyvert magával. Teljesen ki voltak szolgáltatva a perzsák kényére-kedvére.

– Ne aggódj, uram – szólalt meg halkán Abdullah, a herceg idős tanácsadója. – Biztos nem bántanak minket. Halálos bűn volna legyilkolni a Mekkába tartó zarándokokat.

Aszkari Mirza egy legyintéssel elhallgatatta a szolgáját. Felbőszítette, hogy bárki is megemlíti a zarándokútját. Nem a

saját jószántából vállalkozott az életveszélyes utazásra. Bírái könyörtelen választás elé állították: vagy útra kel, és a szent városokba ellátogatva megtisztul a bűnei szennyétől, vagy a hóhér kezére adják. A legrosszabb mégis az volt az egészben, amikor álszentem mosolygó bátyja arcára nézett. Az az ájtatos alak komolyan azt gondolta, hogy az iszlám szent előírásainak megfelelően kegyet gyakorol, amikor nem küldi a halálba az öccsét.

A herceg dühösen felhorkant. Az ajtó még mindig zárva volt. Jól emlékezett a faragványaira, pedig már tizenöt hosszú esztendő is eltelt azóta, hogy utoljára ugyanitt állt. Mennyi minden történt ezalatt a másfél évtized alatt! A bátyját – mostani bíróját –, Humájun szultánt kísérte el a perzsákhoz.

Azt a szerencsétlent!

Akkor nagyon úgy tűnt, hogy vele ér véget a nagymogulok dinasztiája. Bármit is tett a bátyja, az mind balul ütött ki. Elveszítette a trónját, az egész birodalmát. Fogságba került a családja, a tulajdon testvérei is fellázadtak ellene. Elűzték Indiából. Először Afganisztánba menekült, aztán meg Perzsiába. Ugyanúgy kiszolgáltatta magát a sah kényére-kedvére, mint most az öccse.

A száműzött herceg olyan dühös lett, hogy legszívesebben belerúgott volna az ajtóba. Akkor régen Humájun valahogy

meggyőzte a fiatal Tahmásp sahót arról, hogy segítsen neki. Sikerült lekenyereznie a perzsa uralkodót. Csapatokat kapott és pénzt. Hazatért, és visszafoglalta a birodalmát.

– Megfeledkezett arról, hogy mennyit segítettem neki! – csattant fel Aszkari Mirza. Idős tanácsadója odalépett mellé, és megnyugtatóan megszorította a vállát. Pontosan tudta, hogy kire gondol az ura. Annak idején ő is itt állt a földönfutók között.

– Kiszemmiszt a bátyám! – nézett rá vérbeforgó szemmel a herceg. – Csakis ezért lázadtam fel ellene.

– Ne mérgeledj, uram. Örülj annak, hogy élsz.

– Sokra megyek veled. Királyok vére folyik az ereimben, mégis száműzött vagyok.

– Gazdám, a perzsa sah magához hívatott. Talán ránk nevet a szerencse. Próbáld meg belopni magadat a szívébe.

Szolgák léptek a terembe. Meghajoltak az indiai herceg előtt.

– Felsőleges úr, a hatalmas Tahmásp sah elé járulhatsz. Gazdám hajlandó fogadni téged.

Aszkari Mirza álszent mosollyal meghajolt. Intett az embereinek, hogy kövessék.

– Bocsáss meg, herceg, a szolgálidra nem lesz szükséged. A kis tanácsterembe megyünk. A nagyúr csak téged vár.

A mogul herceg döbönt pillantást vetett a tanácsadójára. Az idős férfi tehetetlenül megvonta a vállát. Látszott rajta, hogy kicsit meg is ijedt. A perzsák híresek voltak az álnokságukról. Nemhiába járta Afganisztánban az a közmondás: hogy „félek a perzsától, még ha ajándékot hoz is”.

A tanácssterem nem volt messze. Mirza belépett, és mélyen meghajolt. Amikor körülnézett, ingerülten látta, hogy nincsen odabent a házigazdája, csupán az ifjú Iszmáil és a még fiatalabb Heidar herceg, a sah két fia meg a perzsák főkancellárja várta. Az indiai figyelmét persze az sem kerülte el, hogy a kis terem távolabbi végét vastag bársonyfüggöny zárja el. Valószínűnek tartotta, hogy Tahmáspz onnan figyeli a megbeszélést. Éppen ezért leborult a földre, és a turbánjával a függöny irányában háromszor is megérintette a szőnyeget.

– Ülj ide mellénk, felséges fivérünk – szólalt meg Iszmáil. – Bizonyára kíváncsi vagy rá, hogy miért hívattunk.

– Ó, nagyuram, felséges herceg, alázatos szolgád vagyok. Mindig is Perzsia, a Szafavida-dinasztia barátja voltam.

Odatelepedett a perzsákhoz a szőnyeg szélére. Párnát nem kapott, de az ifjabbik herceg barátságosan vállon veregette. Vendéglátói úgy ültek, hogy ne takarják el a függönyt.

– Most bebizonyíthatod, hogy mennyit ér neked a barátságunk. Van egy fontos feladatunk a számodra.

A száműzött herceg büszkén kihúzta magát. Elvigyorodott. Biztosra vette, tudja, mi jár a perzsák fejében. Lehet, hogy egy csapásra valóra válnak titkos álmai? Sereget kap, hogy perzsa segítséggel űzze el a bátyját?

– Csak tízezer fegyveresre van szükségem, hogy legyőzzem a trónbitorlót! – kiáltotta lelkesen. – Ha segítetek, a hálám jeléül nektek adom Afganisztánt, Szindhét és a gazdag Pandzsáb tartományt.

A perzsák összenéztek, és megcsóválták a fejüket.

– Nem, zarándok, nem erről van szó.

– Nagy bűnt követnénk el, ha megakadályoznánk, hogy elmenjél Mekkába.

Aszkari Mirza csak tátogott.

– Nem azt akarjátok... – nyögte ki nehezen.

Izmáil és Heidar ismét egymásra pillantott.

– Most még nem.

– Hosszú és veszélyes egy ilyen zarándokút. Két-három esztendő is beletelhet, mire újra itt vagy Perzsiában. Ha életben maradtál, az világosan jelzi, hogy a Mindenható kedvel téged. Akkor majd tárgyalhatunk a segítségről. Szívesen adunk sereget egy szent életű *hadzsinak*.

Az indiai továbbra sem értette, hogy mire megy ki a játék. A főkancellár vette át a szót.

– A hercegek jól mondják. Most még nem adhatunk katonákat. Minden kardra szükség van nyugaton.

– Az az átkozott Szulejmán! – csattant fel Iszmáil.

– Nem értem, végül is mit akartok tőlem? – kérdezte Mirza.

– Egy szívességet kérünk – felelte megfontoltan Iszmáil herceg. – El kell vinned valamit a Török Birodalomba. Még csak meg sem kell szakítanod közben a zarándokutadat. Gondoskodtunk arról, hogy már várjanak rád. Ez minden, amit kérünk.

– Bizony, nem nagy dolog. Ha megteszed, cserében segítünk neked elűzni a gyűlölt bátyádat, Humájun szultánt.

A két fiú a függöny felé pillantott.

– Mit kell elvinnem nyugatra? – tudakolta a homlokát ráncolva a száműzött. – Miről van szó?

– *Erről.*

Mirza összerezzen, amikor meghallotta a reszelős, fáradt férfihangot. Félrehúzták a szoba végét eltakaró függönyt. Vastag, puha párnák között Tahmászp sah inkább feküdt, mint ült. A számkivetett indiai döbbenetesen bámulta a férfit. A sah szörnyen nézett ki.

Alighanem beteg lehetett.

Legalább tíz évvel idősebbnek tűnt Mirzánál, pedig jóval hamarabb született. Szinte lógott rajta vagyont érő, narancssárga kabátja. Halottfehér keze ernyedten feküdt az aranyszínű párnákon. Fehér turbánjából féltucatnyi sastoll állt ki, ám még így sem látszott fejedelmi alaknak. Úgy tűnt, hogy nagyon csúnyán megviselte az idő múlása.

Most nagy nehezen felült, és felemelt valamit a háta mögül: egy ládát. Aszkari ezt is jól ismerte.

– Tizenöt éve kaptam tőletek ezt az átkozott dobozt – mondta reszelős hangon a sah. Köhögni kezdett, de nem tette el a ládát, és nem takarta el a kezével a száját. – Fiatal voltam és erős, készen álltam arra, hogy meghódítsam a világot. A seregeim ugrásra készen várták, hogy hadba vezessem őket Örményország, Azerbajdzsán, Anatólia, Afganisztán és India ellen.

A következő köhögési rohamtól meggörnyedt. Az ölébe vette a ládát, és rákönyökölt. Amikor újra meg tudott szólalni, gyűlölködő arccal nézte a zarándokot.

– Kezdetben minden jól ment. Még Szulejmánt is le tudtam győzni, de aztán felbukkantatok ti, álnok indiaiak!

Aszkari halálosan megijedt. Újra leborult a szőnyegre, és nem is emelte fel a fejét. Hangosan óbégatva tiltakozott.

– Nem értem, nagyuram! Alázatos szolgád vagyok! Nem

tudom, miről beszélsz.

– Nem? Nem tudod? – harsogta a sah. Úgy tűnt, hogy a harag visszaadta az erejét. Nagy nehezen felkelt, és kirántotta a kardját a tokjából. A fekvő alakra akarta vetni magát. A főkancellár diszkréten elfordult, de a két herceg odaugrott az apjához, és lefogták.

– Ne tedd, atyánk! Ne felejtsd el az esküdet.

– Igen, emlékezz arra, mit fogadtál meg az előbb.

Tahmásp sah visszarogyott a párnára. A szeméből kihunyt a tűz. Helyette ismét Iszmáil herceg beszélt. Az ő hangja is remegett a haragtól, de megőrizte a hidegvérét.

– Tény, hogy amióta itt jártatok, a balszerencse kísért minket. Humájun bátyád győzelmet győzelemre halmozott. Mi viszont, akik sokkal erősebbek voltunk nálatok, mindent elveszítettünk.

– Ősi ellenségünk, a török megrendítő csapást mért ránk – vette át a szót Heidar. – Kénytelenek voltunk fegyverszünetet kötni. Kuncsorognunk kellett a békéért. Szulejmán hatalmas sarc megfizetésére kényszerített minket. Ezen felül pedig...

A herceg az apjára nézett. A sah azonban néma maradt, nem vette át a szót.

– Atyám engedelmeskedni kíván a Mindenható akaratának. Úgy döntött, hogy egészen különleges ajándékkal lepi meg az

eretnek Szulejmánt.

A sah felkapta a fejét. Kihúzta magát. A szemében ismét ott lángolt a gyűlölet.

- *Te viszed el Szulejmánnak az ajándékot.*
- Ti, indiai mogulok amúgy is a törökök kedves barátai vagytok.
- Delhi és Isztambul között állandóan járnak a futárok.
- Azt hitted, Mirza, hogy nem tudtunk róla?
- Össze akartatok fogni ellenünk.
- A bátyád még Hürrem válide szultánával is levelezik.
- Szégyentelenül egy asszony tanácsát kéri ki az állam ügyeiben.
- Ne is tagadd, több levelét megszereztük.
- Tényleg nem tudtam róla! – szabadkozott Aszkari Mirza.
- Én más vagyok, mint a bátyám.
- Ó, ezt tudjuk. Ezért fogsz *te* Szulejmánnal találkozni.
- Mogul vagy, bízik benned.
- Mindent előkészítettünk. Az eretnek már tud rólad.
- De hát hogyan?
- Útközben Mekka felé várni fog rád a sivatagban, Szíriában.
- Titokban – tette hozzá jelentőségteljes félmosollyal a főkancellár.

– Még egyszer, mit is kell akkor elvinnem neki?

– Ezt! – csattant fel a sah. A holsápadt uralkodó váratlan vadsággal megrázta a ládát. – Ezt add oda Szulejmánnak. A dobozt és *mindent*, ami benne van.

Aszkari nem értette, hogy mibe keveredett, de úgy vélte, jobban jár, ha nem ellenkezik az őrült perzsákkal.

– Amikor pedig visszatérek hozzátok...

– Úgy fogadunk, akár az édestestvérünket!

– Azonnal kapsz tízezer katonát és elég aranyat ahhoz, hogy Indiában is sereget toborozhass.

– Te leszel az új nagymogul uralkodó.

– Aszkari Mirza *szultán!*

– A Mindenható nevére esküszünk.

A száműzött büszkén kihúzta magát. Egyáltalán nem tűnt nehéznek az, amire megkérték. Egy ilyen fogadalmat pedig még a kétszínű perzsák sem szegnének meg.

– Rendben, én pedig esküszöm, hogy elviszem Szulejmánnak a ládát.

– És mindent, ami benne van – emelte fel a mutatóujját figyelmeztetőül az ifjabbik herceg.

– Persze, persze – mondta Aszkari Mirza. Megvonta a vállát. – Mindent.

Az idősebbik fiú a láda felé biccentett. Az indiai vendég

térden odacsúszkált a szoba végébe, és már nyújtotta a kezét, hogy átvegye a sahtól a dobozt. Tahmaszp sah azonban felhördült, megragadta a ládát, és odaszorította a melléhez.

– Nem adom! – vicsorogta.

A mogul herceg értetlen arccal nézett vendéglátójára, aztán a fiai felé fordult. Iszmail szemforgatva felnézett a magasba, az öccse pedig megvonta a vállát. A sah végül csak hosszas rábeszélés után volt hajlandó engedelmeskedni neki. Iszmail egy nagyon fontos érvet használt fel a meggyőzésére.

– Felséges apám, tudod, hogy kinek szánjuk az ajándékot. *Szulejmán* fogja megkapni.

– Bizony, Szulejmán, aki megalázott téged, aki legyőzött a csatatéren – tette hozzá az öccse.

Most már az öreg főkancellár is be mert kapcsolódni.

– Az kapja meg, akit a fényességes sah minden halandó embernél jobban gyűlöl.

Végül Iszmail nyomta az indiai száműzött kezébe a ládát.

– Indulj! Vidd ki innen, gyorsan!

Aszkari Mirza engedelmeskedett. Hátrálva elindult a kijárat felé. A doboz nem tűnt különösebben nehéznek.

A sah eddig magába roskadva ült a párnákon. Most anélkül, hogy felemelte volna a tekintetét, az indiai után szólt:

– Várjál csak, herceg. Szeretnék egy pillantást vetni rá.

Búcsúzóul.

A fiai azonban nem engedték meg.

– Atyánk még hálás lesz ezért.

Aszkari viszont gyanakodni kezdett. Megrázta a ládát. Valami hangosan nekikoppant benne a belső borításnak. A száműzött felnyitotta a dobozka fedelét. Ellenőrizni akarta, hogy nem csapják-e be. Belenézett, megvonta a vállát, aztán lezárta.

A fiatal perzsák ellenséges arccal méregették. A sah viszont felemelte a fejét, és ámulva nézte az indiait.

– Te hogyan tudsz ellenállni neki? – kérdezte őszinte döbbenettel. – Hiszen már annak idején is láthattad.

– Csak egy pillanatra. Ráadásul sohasem volt az enyém.

A négy perzsa összenézett. A sah arcára sóvárgás és mélységes fájdalom ült ki. Aszkari Mirzától a főkancellár búcsúzott el.

– Menj hát utadra, zarándok. Add át Szulejmánnak Perzsia ajándékát!

Az indiai herceg hajlongva távozott a teremből. Visszavezették az előcsarnokba a szolgálóihoz és a kíséreihez. Az emberei jókedvűen várták. Fülig érő vigyorral mutatták, hogy távollétében a perzsák nagy halom ezüstpénzzel teli zacskót hoztak oda. Így lényegesen egyszerűbb lesz a

végtelen arab sivatagot átszelve eljutni majd a szent városokba.

1558. január 1., Isztambul

A Fekete-tenger irányából hűvös, kellemetlen szellőkések törtek a Török Birodalom fővárosára. A sötét, alacsonyan szálló felhők egy megfutamodásra kényszerített, ostromló sereg csapataira hasonlítottak. Nem volt elég erejük ahhoz, hogy teljesen beborítsák Isztambul fölött az eget, ám komor árnyékuk rosszkedvvel és baljós előérzettel töltötte el odalent az embereket. A szigorú, téli hideg miatt, aki csak tehetett, behúzódott valamilyen meleg helyre. Szerencsére a Topkapi palota hatalmas konyháiban rengeteg tűz lángolt. Idebent nyoma sem volt a kinti cudar időnek. Nem csoda, hogy Béna és Fehime is itt keresett menedéket. Egy órával korábban még rosszkedvűen takarították a hárem udvarát. Most viszont ők is ugyanolyan jókedvvel mosolyogtak, mint mindenki más a konyhában. Nem csupán forró teát kaptak, de Harika még meleg, csodálatos illatú, mazsolával bőkezűen meghintett süteménnyel is megkínálta a barátait. Csodálkozó pillantásukat látva megvonta a vállát.

– Urunk, a felséges szultán parancsolta meg, hogy

mindenki kapjon az édességből. Mostanában valamiért hihetetlenül jókedve van.

- Allah mosolyogjon a mi urunkra!
- Szulejmán szultán nagyszerű és csodálatos uralkodó.
- Odafigyel az alattvalóira.
- Ha boldog, akkor azt akarja, hogy mindenki mást is eltöltsön az öröm.
- De tulajdonképp mitől ilyen jó a kedve?
- Mindenki más szomorkodik és búsong.
- Szultánunk talán éppen ezért kedveskedik a palota minden szolgájával. Látja a szomorúságunkat.
- Á, dehogy! Nem erről van szó.
- Hanem?
- Mesélték a belső cselédek. A mi urunk szinte dalol a jókedvtől.
- Vajon miért?
- Azt senki sem tudja.
- Még a lánya, Mihrimah szultána és a felséges felesége, Hürrem válide szultána sem – mondta fontoskodva Fehime. A magas, ősz hajú cseléd büszke volt arra, hogy mennyire jól értesült. A barátnői most kételkedve néztek rá.
- Ezt meg honnan veszed? Ők ketten mindenről tudnak.
- Az egyik eunuch mesélte a kertészek agájának.

- Akkor egészen biztosan igaz.
 - A *hadimok* hallották, ahogy a két felséges asszony erről beszélt egymással.
 - Na, de mikor? – kérdezte Harika.
 - Mit mikor? – nézett rá ingerülten Fehime. Felbőszítette, hogy a bejelentését nem fogadta egyértelmű ámuldozás.
 - Mikor beszélt erről Mihrimah és Hürrem?
 - Hát azt nem tudom – ismerte be az öreg cseléd. – Miért kérdezed?
 - Mert a mi urunkat napok óta nem látta senki. Ráadásul eltűntek a válogatott testőrei is.
 - Én úgy hallottam, hogy pár napja a Tengeri kapunál sok katona szállt hajóra – szólt közbe Bénan is.
 - Bizony, jól mondod. A szultán nincs Isztambulban – mondta Harika. Büszkén csípőre tette a kezét. Úgy fogta a fakanalát, mint egy uralkodó a jogarát.
 - Ezt meg honnan tudod?
 - Egy szakács mindent tud – felelte diadalmasan Harika.
 - Na, de komolyan!
 - Három napja már nem kell szultán urunknak főzni, és a testőrök agája is napi száz adaggal kevesebb ételt rendelt meg.
- A konyha túlsó felében mozgolódás támadt. A nagy

kondérokban elkészült a sűrű, forró, citrommal ízesített lencseleves. Zsörtölődő szolgák jöttek be, és hosszú farudakat akasztottak a kondérok fülébe. Elkezdtek áthordani őket az ebédlőrészbe. A palota konyhájának nap mint nap több ezer éhes száját kellett megetetnie, függetlenül attól, hogy Szulejmán itthon volt-e, vagy sem.

Elfogyott a sütemény. A két öreg cseléd lassan szedelődzködni kezdett. Felvették a kendőjüket, és egyszerű fekete fátyollal takarták el az arcukat.

– Tehát akkor a mi urunk nagyon boldog, és elutazott valahová.

– Ez a két dolog vajon összefügg egymással?

– Egészen biztosan.

– Vajon hová és miért? – töprengett Fehime.

– Azt senki sem tudhatja – vágta rá határozottan Bénan, hiszen ha ő nem tudta, hogy merre jár az uralkodó, akkor elképzelhetetlennek tartotta, hogy ezzel bárki más is tisztában legyen.

Ekkor már az egyik föld alatti folyosón jártak. Le kellett menniük a ciszternákhoz, hogy vizet hozzanak fel a hárem termeibe. Nem vették észre az egyik sötét beugróban meglapuló hórihorgas, fekete ruhás alakot. Oszama Ul-Derán azonban a cselédek minden szavát hallotta. Elégedetten

elmosolyodott, aztán nesztelen léptekkel elindult a második udvar irányába. Üzenetet akart küldeni a megbízójának.

Szíria, Al-Hamad sivatag

Az oázis fölött az égbolton egyetlen felhő sem látszott. Bár már késő délután volt, még mindig szokatlan meleg, szinte már pokoli hőség uralkodott. Nuruddin, a tevés felderítőik idős vezetője ingerülten állt egy alacsony kunyhó árnyékában. Az oázisban nyüzsögtek a legyek. Ha csak egy pillanatra is leengedte a legyezőjét, az undorító, hangosan zümmögő jószágok azonnal megpróbálták rászállni a szájára vagy a szemére.

A beduinok vezetője nem szerette az ilyen nagy oázisokat. Távolság az emberektől, a végtelen sivatagban érezte csak jól magát. Most azonban kénytelen volt a bűzlő oázisban várakozni.

Szigorú parancsot kapott.

A tartomány kormányzója megüzente a beduin törzs sejkjének, hogy a távoli Isztambulból egy magas rangú uraság érkezik a környékre. Kötelezte a sivatag fiait arra, hogy mindenben szolgálják ki a nagyurat. A pasa nagyon titokzatos volt. Levelében nem említette sem a vendég nevét, sem az

utazása célját. Azt viszont egyértelművé tette, hogy szörnyű büntetés vár az egész törzsre, ha a látogató elégedetlen lesz, ugyanakkor viszont a beduin közösség számíthat a kormányzó hálájára, ha minden jól alakul.

Nem csoda, hogy a sejk a tapasztalt Nuruddint küldte ki a vendégek elé. Ő úgy ismerte a szíriai sivatagokat, mint a saját tenyerét. Kezdetben még örült is a nagy megtiszteltetésnek. Most már viszont harmadik napja várakozott az oázisban, és az itteni nyüzsgés, a nagy hangzavar egyre jobban megviselte az idegeit. Nagyon remélte, hogy ma már végre megérkezik a vendég.

– Nagybácsi! Nagybácsi! Jönnek a törökök! Jönnek már! – kiabálta a homokdűne tetején álló fehér ruhás siheder. Az ifjú Ali nem volt Nuruddin vérszerinti unokaöccse, csupán a tisztelete jeléül szólította így az idős férfit, aki most sietve elindult felfelé a dombon. A saját szemével is látni akarta az érkezőket. Cseppet sem zihált, amikor felért a dűne tetejére. Nem törődött azzal, hogy forró homok perzseli szandálba bújtatott lábát. Fent a fiú ugrált az izgalomtól.

– Nézd csak, bácsikám, nézd csak, milyen sokan vannak!

Nuruddin először rá akart szólni a gyerekre, hogy ne izguljon ennyire. Amikor azonban nyugat felé nézett, a döbbenettől neki is majdnem leesett az álla. A karavánúton

egy kisebb hadsereg közeledett. Könnyű fegyverzetű portyázók, akindzsik, majd mögöttük büszke testtartású, dölyfös képű szpáhik. Őket megrakott szekerek követték. Leghátul pedig fegyelmezett sorokban menetelő gyalogság haladt. Nuruddin legénykorában sokat harcolt a törökök ellen. Azonnal felismerte egykori gyűlölt ellenségeit. Azok ott bizony janicsárok voltak.

– Ki a fészkes fene lehet ez? – töprengett hangosan. Ali meglepődve nézett az idős férfira. A felderítők vezetője korábban még sosem mutatta ki ilyen nyíltan az érzelmeit. A fiúcska úgy gondolta, hogy neki szólt a kérdés.

– Talán egy pasa Isztambulból. Vagy esetleg maga a nagyvezír.

Nuruddin tarkón legyintette a gyereket, de aztán rávigyorgott, és intett, hogy menjenek le az oázisba.

– Ne beszélj ostobaságokat, Ali. Minek jönne ide a világ végére egy pasa? A nagyvezírnek meg főként nincsen semmi keresnivalója az Al-Hamad sivatagban.

– Akkor meg ki lehet?

– Nem tudom, de hamarosan kiderül.

Nuruddin tévedett. Még másnap reggelre sem sikerült megtudnia, ki lehetett a törökök vezetője. Az idős, fejedelmi testtartású férfi egy gyönyörű, hófehér paripán büszkén

léptetett a sivatag belseje felé vezető karavánúton. Érkezésekor még drága turbánt viselt, ám most magára öltötte a sivatagi arabok hagyományos fejkendőjét. A szövet eltakarta az arcát. Csupán hosszú, gondosan ápolt, enyhén őszerű szakállának a vége látszott ki alóla. Nuruddin irigykedve figyelte a nagyúr arcszörzetét. Bárcsak neki is ilyen gyönyörű szakálla lehetett volna!

A nomádokat nem engedték oda az idős török közelébe. Egy fiatal szpáhi tiszt beszélt velük. A felderítő osztaga jóval a lovasok előtt haladt. Annyira megelőzték őket, hogy a felvert por ne mocskolja be a szpáhi élén haladó előkelő vendégek ruháját. Hajnalban, még napkelte előtt keltek útra. A hűvösben jól haladt az egész társaság. Amikor aztán felkelt a nap, és rájuk zúdult a kietlen pusztaság iszonyatos melege, a lovasok lelassultak. A gyalogságot eleve az oázisban hagyták. Nuruddin ezt jó jelnek tartotta. A vendégek vezetőjének ezek szerint megvolt a magához való esze. A janicsárok nagyszerű vitézek, de a sivatagban nem sokat érnek, és csak lelassították volna a menetoszlopot.

Az ifjú Ali egy világos szőrű nőtény tevéen ült. Odaügetett Nuruddin mellé. Nagyon ügyes volt a fiú. Alig kellett a korbácsot használnia, hogy a hatalmas állatot irányítsa. Ilyen az, ha valaki a sivatag mélyén születik. A városlakók, de még

a félig nomád törzsek sem értenek annyira a tevékhez, mint az igazi nomádok.

– Nagybácsi, mondd már! Hova megyünk? – kiáltotta kíváncsian a legény.

Nuruddin lehúzta az arca elől a kendőjét, majd intett a többieknek, hogy zárkózzanak fel. Amikor már az egész osztag a közelében ügetett, beszélni kezdett.

– Zarándokok karavánját keressük.

– Zarándokokat? Errefelé? – csodálkozott egy fiatal harcos.

– Talán eltévedtek?

Nuruddin megvonta a vállát.

– Ennek csak a Mindenható a megmondhatója. Már egy héttel ezelőtt meg kellett volna érkezniük As Solahba. Ehelyett Kobajjeppben bukkantak fel.

A szavaival hangos nevetést váltott ki.

– Az ostoba fafejek!

– Biztos valami vízparti törzsből fogadtak fel vezetőt.

– Hogy a pokolba lehet ennyire eltévedni?

– Lehetséges, hogy Palmirán keresztül mennek Mekka felé

– töprengött Nuruddin.

Hátulról kiabálás támadt. A fiatal szpáhi tiszt vágatott oda hozzájuk. A forróság dacára sem vette le a láncingét és a mellvértjét, éppen ezért ömlött az arcából az izzadság.

Nuruddin arra gondolt, szólnia kellene az ifjúnak, hogy igyon többet, és takarja el jobban a fejét, mert így hamarosan gutaütést kap. Ehelyett csak megvonta a vállát. Nem fizették meg azért, hogy okosabb legyen a beképzelt fővárosi katonáknál.

– Osztagparancsnok! – kiáltotta a szpáhi. – Merre megyünk?

– Arak oázisa felé.

– Miért pont oda?

– Ha az indiaiak Palmirán keresztül vonulnak a Vörös-tenger felé, akkor legközelebb csak ott tudnak megpihenni.

– Másfelé nem mehetnek?

– Vannak még ösvények, de azokat csak az én törzsem ismeri. Pontosán tudjuk, hogy nem közülünk fogadtak fel vezetőnek valakit.

– Vezess oda minket!

– Uram, hadd mondjak valamit.

– Mondjad, arab.

– Lehet, hogy jobb volna, ha csak mi, felderítők sietnénk előre. A lovaitok nem fogják bírni.

– Már hogyne bírnák! – méltatlankodott a szpáhi. – A kormányzó legjobb lovait kaptuk meg. Azt mondta, ezek mind telivér arab paripák. Úgy vágtatnak a sivatagban, mint a

hajnali szellő.

– Jó uram, reggel óta éreztél akárcsak egészen halvány szelet is?

A szpáhi elbizonytalanodott.

– Hát nem igazán.

– Pontosan erről van szó. A lovaid tényleg kiválóak az oázisokban meg a sivatag peremén. Ha lassan, lépésben haladnak, és sok vizet hoztok magatokkal, akkor még a pusztaságot is átszelhetitek. Nekem viszont úgy tűnik, hogy sietnünk kell. Éppen ezért azt javaslom, hogy bízd ránk, tevésekre a zarándokok megkeresését.

A szpáhi bólintott, elővett egy kendőt, letörölte az izzadságot a homlokáról, majd megfordult a lovával.

– Álljatok meg! Rögtön visszajövök.

Elvágatott. A beduinok engedelmeskedtek, kíváncsian a menetszlop felé fordultak. A fiatal tiszt az eltakart arcú öregúr előtt állt meg. Mélyen meghajolt a nyeregben, aztán széles karmozdulatokkal magyarázni kezdett. Többször is a beduinok felé mutatott. Nem tanácskoztak sokáig. Az öreg döntött. Kürtszó hallatszott, odasiettek az osztagok tisztjei, majd máris parancsokat harsogtak. A lovasok fele leszállt a nyeregből. Rosszkedvűen elindultak vissza az oázis felé.

– Nem bíznak bennünk – állapította meg Ali.

– De legalább nem ostobák. Váltott lovakkal jönnek tovább. Így van némi esélyük arra, hogy életben maradjanak.

A némi esély persze nem jelentette azt, hogy valamennyi útra kelő eljutott Arakig. Legalább kéttucatnyi katona meghalt útközben, pedig egyetlen egy alkalommal sem csapott le rájuk a vihar. Napkeltekor többször is vörösen izzott a látóhatár, ami a nomádok számára egyértelműen megmutatta, hogy néhány napi járóföldnyire egészen más volt a helyzet. Arrafelé iszonyatos homokviharok tombolhattak. A török katonákkal a hőség és az erőltetett menet végzett.

Nuruddin többször is aggódó pillantást vetett a titokzatos idős férfi irányába. Egyértelműnek tűnt, hogy miatta kellett ilyen könyörtelen ütemben haladniuk. A beduin komolyan aggódott az őszülő szakállú alak miatt. Ha a titokzatos nagyúr életét veszítené a sivatagban, akkor a tartomány kormányzója egészen biztosan a nomádok törzsét tenné felelőssé. A menetoszlop vezetője bármennyire is sietett, azt azért nem tiltotta meg, hogy az elhunytakat eltemessék. A nomádok persze tudták, hogy az ilyen sírokat gyorsan eltünteti a természet könyörtelen ereje. Néhány hónap, egy-két év és már semmi sem árulkodik arról, hogy mélyen a homok alatt a szultán katonái alusszák örök álmukat.

A felderítők vezetője rosszkedvűen megcsóválta a fejét. Tevéje hátán néhány százlépésnyire ügetett a mind jobban fogyatkozó létszámú lovasok előtt. Már nem járhattak messze. A sziklás dombok tetején ekkor bukkantak fel visszatérő emberei. Előreküldte őket, hogy nézzenek szét az oázis környékén. A beduinok vadul korbácsolták tevéiket. Nuruddin nyugtalanul figyelte őket.

– Nagybácsi! Mindenki halott! – kiabálta Ali.

– Halottak! Meghaltak! – csatlakoztak hozzá idősebb társai is. – Nincs egyetlen élő lélek sem Arakban!

– Mi történt?

– Nem mentünk oda, de nyíllövésnyi távolságból is jól látszott, hogy temetetlen holttestek hevernek mindenütt.

A lovasok is odaértek a tanácskozó beduinok mellé. A menetoszlop vezetője némán figyelte a vitatkozókat. A tekintete elárulta, hogy jól érti az arabok minden szavát.

– Harcnak láttátok nyomát?

– Nem. Nincsenek megcsonkított holttestek, elszórt fegyverek. Egyetlen kunyhót sem gyújtottak fel.

– Akkor mi történhetett? – kiáltotta a fiatal szpáhi tiszt. Közelebb léptetett a lovával. Csodálatos paripáját igencsak megviselte a hosszú sivatagi út. A szőre már nem ragyogott olyan fényesen, mint amikor először találkoztak. Hangosan

zihált.

– Lesújtott rájuk Allah haragja – mondta az egyik nomád.

Ekkor értek vissza a tapasztaltabb, öreg felderítők is. Nem jöttek közelebb. Nuruddin komor pillantást vetett a társaira, majd lassan az utolsó visszatérő felé léptetett.

– Maradj ott, ahol vagy! – kiáltotta az egyik.

– Ne gyere közelebb! – harsant fel a társa hangja.

Parancsnokuk azonnal engedelmeskedett. Tudta, hogy jó oka van annak, ha ezek a tapasztalt, idős férfiak ezt kérik tőle.

Egy ló horkanását hallotta. Az elkendőzött arcú török állt meg mellette.

– A béke legyen veletek, beduinok! – kiáltotta enyhe akcentussal, de tisztán beszélve az arabot. – Miért nem csatlakoztok hozzánk? Mit találtatok Arakban?

– Bementünk az oázis szélére. Messziről nem lehetett megállapítani, hogy mi történt.

– És mit találtatok, derék harcosaim? – kérdezte az öreg.

– Mindenki meghalt Arakban.

– Pestis – tette hozzá holtsápadt arccal a társa.

Nuruddin háta mögött halk moraj támadt. A nomádok ugyanúgy a Mindenhatóhoz fohászkodtak irgalomért, mint a török lovasok.

- Ez biztos? – kérdezte az öreg török.
- Igen, nagyuram. Megnéztük őket.
- Ezért nem megyünk oda hozzátok. Nem akarjuk továbbadni a kórt, ha esetleg mi megkaptuk.

A török elhúzta az arca elől a kendőt. Felnézett a magasabb tevé hátán ülő Nuruddinra.

- Osztagparancsnok, nagyszerű embereid vannak. Büszke lehetsz rájuk.

Odaintett a szpáhi vezetőjének. A fiatalember melléjük léptetett.

- Tegyéél arrébb le a földre két zacskó ezüstöt. Megérdemlik a jutalmat.

– Sokra mennek vele, ha meghalnak a törökök ostobasága miatt – mormogta az ifjú Ali. A szpáhi tiszt dühösen felemelte a korbácsát, hogy lesújtson a gyerekekre, ám vezetőjük nem engedte. Odaléptetett Ali tevéje mellé, és a gyerek szemébe nézett.

– Sajnálom, hogy ilyen sok embernek meg kellett halnia, de jelentős ok miatt jöttem ide. Amit keresek, az nemcsak számomra fontos, de az egész birodalomnak. Talán minden igazhitűnek.

Ali némán figyelte az idős törököt. Nem értette ugyan, hogy az miről beszélt, de nagy megtisztelésnek vette, hogy

egy ilyen nagyúr szóba állt vele. Mélyen meghajolt tevéje nyergében.

A törökök kicsit arrébb léptettek tanácskozni. Hangos vita robbant ki. Nuruddin odabiccentett Alinak, aki lecsúszott a tevéje hátáról, és feltűnés nélkül közelebb ment a veszekedőkhöz. Pár perc múlva futva tért vissza.

– Nagybácsi, nagybácsi! – zihálta. Valamiért tűzpiros volt az arca. A szeme szikrázott a lelkesedéstől. Letérdeltette a tevéjét, felült rá, majd odament vele közvetlenül az osztagparancsnok mellé. A többi nomád is kíváncsian közelebb húzódott.

– Képzeld, nagybácsi, az öreg török be akart menni az oázisba, hogy átkutassa a halottakat. Azt mondta, mindennél fontosabb, hogy megtalálják az indiaiakat. A katonái viszont nem engedték. Az a fiatal tiszt azt mondta, hogy inkább öljék meg őt ott rögtön, de akkor sem fogja megengedni, hogy a fényes *szultán* bemenjen a pestises hullák közé.

– A kicsoda? – hördült fel Nuruddin.

– Hát ez az! – kiáltotta diadalmasan az ifjú. – A szpáhi szultánnak szólította az öreget.

Két lovas jött oda hozzájuk. Az öreg török, vagyis Szulejmán szultán, minden igazhitű kalifája és a vakmerő szpáhi tiszt, aki még az uralkodóval is szembeszállt.

– Látom, tudjátok, ki vagyok – szólalt meg Szulejmán, amikor a nomádok leszálltak a tevéik hátáról és leborultak a földre.

– Mi a parancsod, felséges úr? – kérdezte Nuruddin.

– Menjetek, és fésüljétek át az oázis környékét. Tudni akarom, hogy az indiaiak megérkeztek-e ide, mielőtt lesújtott volna a pestis Arakra. Keressétek meg a kifelé vezető nyomokat. A Mindenható talán kegyes hozzánk, és Mirza herceg zarándokai még azelőtt távoztak, hogy ezek a szerencsétlenek odabent meghaltak.

– Nagyuram! – mondta vakmerően Nuruddin. – Nem tudtok bemenni az oázisba, hogy vizet vegyetek. Most azonnal vissza kellene fordulni, mert különben mindenkire biztos halál vár.

– Sajnálom, barátom – felelte Szulejmán. – Mindenáron meg kell találnunk az indiaiakat.

Egy török vagy egy elpuhult isztambuli udvaronc nem mert volna tovább akadékoskodni. Nuruddin azonban szilaj sivatagi harcos, a végtelen pusztaság gyermeke volt. Aki már dacolt homokviharral, az nem fél még a fényességes szultántól sem.

– De miért, uram? – kérdezte.

Szulejmán elkomorodott. Haragosan lángolt a tekintete.

Végül azonban uralkodott az indulatain, és csak ennyit mondott:

– Van náluk valami, ami az enyém!

Amikor Nuruddin meghallotta a szultán szavait, hirtelen nagyon rossz előérzete támadt. Úgy érezte, mintha egy minden korábbinál alattomosabb homokvihar rejtőzködne közvetlenül a látóhatár mögött.

Két nappal később már csupán húsz török volt életben. Nuruddin nem csodálkozott azon, hogy Szulejmán is közéjük tartozik. A szultán kemény volt és szívós, mint egy vén pálmafa. Ráadásul az emberei úgy tettek, mintha ittak volna, ám valójában csak kicserepesedett ajkukhoz érintették a vizes tömlőt, hogy több víz maradjon a vezetőjüknek. Az még nem jutott az eszükbe, hogy megigyaák a megdöglött lovak véréét.

– Már nincs messze a vízlelőhely – bizonygatta Ali, miközben a tevéjével ott ügetett Szulejmán mellett. – Hamarosan odaérünk, és akkor mindenki annyi vizet ihat, amennyit akar.

Nuruddin hátra sem nézett, némán, rosszkedvűen léptetett az egyre kisebb létszámú csapat élén. A megpróbáltatások kezdték őt is megviselni. Ráadásul egészen egyszerűen nem értette, hogy az indiaiak miért erre jöttek. Ki a fene lehetett a vezetőjük?

Arak környékét bejárva a beduinok megtalálták a kifelé vezető nyomokat. A tevék patájának lenyomata egyértelműen elárulta, hogy az indiaiak folytatták errefelé az útjukat. Csakhogy a beduinok jól tudták, hogy a délnyugati homokdűnék mögött halálos, sós pusztaság húzódik. Nem sokan jártak ezen a vidéken. Aki bement oda, az csak a legritkább esetben tudott kijönni. Akadt ugyan a sziklák árnyékában néhány kisebb vízlelőhely, ám ezek túl kicsik voltak ahhoz, hogy életet adó nedvességgel lássák el Aszkari Mirza herceg nagy létszámú karavánját.

Az indiaiak nyomában haladva többször is bukkantak temetetlen holttestekre. A legelsőnél még nem találtak fegyvert vagy értéktárgyakat. A társaik elvettek tőlük minden hasznosítható holmit. A későbbi hulláknál azonban már ott volt a pénzes zacskó, és nem szedték le róluk az ékszereiket vagy a sisakjukat sem. A zarándokok elképesztő ütemben haladtak a lenyugvó nap irányába. Az üldözés harmadik napján éppen Ali bukkant egy olyan holttestre, akivel nem a könyörtelen sivatag, hanem kardszúrás végzett. A zarándokok valamiért egymás torkának ugrottak. Ennek sem lehetett sejteni az okát.

Nuruddin dühösen megrázta a fejét. Annyira elmerült komor gondolataiban, hogy nem is figyelt arra, merre jár.

Fáradtan léptető tevéje feljutott egy kavicsos domb tetejére. Pár évvel ezelőtt már járt errefelé. Jól tudta, hogy odalent, a következő völgyben kell lennie a vízlelőnek. De mégsem volt. Ehelyett iszonyatos látvány fogadta az érkezőket!

Nuruddin letérdeltette a tevéjét, leszállt és megállt a domb tetején. Eltakarta az arcát. Pontosan tudta, hogy rájuk ugyanúgy biztos halál vár, mint a lent heverő holttestekre.

A keselyűk akkor rebbentek fel, amikor a többi túlélő is felbukkant a domb tetején. Már csak két ló maradt meg. Minden tevé hátán ketten ültek. Leszálltak, és felsorakoztak a felderítők vezetője mellé. Nuruddin megérezte, hogy valaki megszorítja a vállát. Elvette a kezét a szeme elől. Szulejmán nézett rá.

– Mi a baj, barátom?

– Látod odalent a halottakat, felséges szultán?

– Igen. A pestis végzett velük, azért nem megyünk oda hozzájuk?

– Nem, nagyuram. Szomjan haltak.

– Egyszerre mind, itt? Mielőtt még elérhették volna a vízlelőt?

Nuruddin nem tudott válaszolni. Halkan krákogott, és lehajtotta a fejét. A szultán néhány szívdobbanásnyi ideig csendben maradt, aztán halkan megszólalt:

– Értem. Ez itt a vízlelő.

– Mi történt? – kérdezte a fiatal szpáhi tiszt. Odatántorgott a két idősebb férfi mellé. Alig lehetett érteni a hangját. Napok óta nem ivott, hogy több víz jusson a szultánnak.

– Alighanem az a homokvihár temette be, ami tegnapelőtt majdnem velünk is végzett. Idáig bírták. A kétségbeesés és a szomjúság aztán végzett velük.

Szulejmán dacosan a magasba szegte a fejét.

– Lemegyünk hozzájuk. Meg kell találnom Hürrem ajándékát.

Eltakarta az arcát, és határozott léptekkel elindult lefelé, a holttestek irányába.

Nuruddin értetlen arccal fordult a szpáhi felé.

– Kinek az ajándékát?

A fiatalember megvonta a vállát.

– Talán a feleségéről beszél. Hürrem válide szultánáról.

Lassan, bizonytalan léptekkel elindult a gyorsan távolodó, magas alak után. A többi török követte, míg a nomádok fennmaradtak a domb tetején. Nuruddin csak akkor csatlakozott a lentiekhez, amikor maga Szulejmán kezdett el integetni feléjük.

– Arrafelé van valami? – mutatott a közeli alacsony hegyek irányába.

Nuruddin megállt a szultán mellett, és egy gyors pillantást vetett a földre. A lábnyomok alapján egyetlen ember folytatta innen az útját. Beteg és kimerült lehetett. Valamilyen botra, talán egy lándzsa nyelére támaszkodott. A nomádok vezetője önkéntelen elismeréssel gondolt az ismeretlen indiai akaraterejére és kitartására.

– Nagyuram – jelentette az egyik török. – Az indiaiak között két előkelő férfiú holttestére bukkantunk, de a holmijuk alapján egyik sem lehet a herceg.

– Akkor ő az – mondta Szulejmán. Előhúzta hüvelyéből a kardját, és elindult a nyomok mentén. Nuruddin és a szpáhi tiszt habozás nélkül felzárkózott mögé. Fél órával később megváltoztak a nyomok. A menekülő már nem lépdelt, hanem hason csúszott. Megtalálták elhagyott törét. A díszes, aranyozott hüvely egyértelművé tette, hogy egy nagyúr ment ebbe az irányba. A fegyvert Szulejmán Nuruddinnak adta.

Végül megpillantották maguk előtt az utolsó zarándokot is. A szultán intett két társának, hogy maradjanak hátra. Egyedül ment oda a homokban mozdulatlanul fekvő, vörös és fekete ruhás alakhoz. Letérdelt mellé és a hátára fordította. Nuruddin nem látta pontosan, hogy mit csinál, mert szél támadt, és belekapott a szultán fehér köpenyébe. Fügönyként takarta el a holttestet.

Szulejmán végül lezárta a halott szemét, és felkelt. Elindult vissza a társai felé. Jobb kezével egy kisebb fadobozt szorított magához.

– Nagyuram, ezért jöttünk? – biccentett Nuruddin a ládika felé.

– Igen – mondta a szultán. Most már két kézzel fogta a dobozt és a szívéhez szorította. – Benne van Hürrem ajándéka. A feleségem lesz a világ legboldogabb asszonya.

– Ahhoz még élve haza kell jutnia – mondta halkán a beduin. Elindultak hátrahagyott társaik felé. A mind erősebben fújó szél egy újabb gyilkos vihar érkezését sejtette.

A visszaút ugyanolyan szörnyű volt, mint amikor a zarándokok nyomában haladtak. Szulejmán kivételével valamennyi török meghalt. Nuruddinnak is csupán három embere és két tevéje maradt. A beduinok pontosan tudták, mit kell tenniük azért, hogy életben maradjanak. Víz híján habozás nélkül megitták a tevék vérének. Ennek dacára is eljött a pillanat, amikor dönteniük kellett. Egy kiszáradt patak völgyben letelepedtek a földre. A tevéket fent kikötötték.

– Nem mehetünk mind tovább – mondta Nuruddin.

– Nem állhatunk meg, mert akkor meghalunk – figyelmeztette a szultán. Jobb keze megpihent a homokban

fekvő ládikón. – Mindenképpen haza kell jutnom Hürremhez.

A felderítők vezetője komor pillantást vetett a társaira, majd a szultán szemébe nézett.

– Nagyuram haza is fog – mondta határozottan. – Mostanra már elboldogulsz bármelyik tevével. Felülsz az egyikre és elindulsz. Ez a fiú fog elkísérni.

Nuruddin Ali felé biccentett.

– Nagybácsi, nem hagylak itt benneteket! – tiltakozott a gyerek. A tekintete lázasan csillogott. – Teve nélkül biztos halál vár rátok.

– Tudom. Ennek ellenére menned kell. Elkíséred a felséges szultánt a legközelebbi oázisig. Gondoskodsz arról, hogy épségben hazajusson a szeretteihez.

Szulejmán némán bólintott. Ahogy oly sokszor az élete folyamán, most is elfogadta az emberei áldozatát.

Nem sokkal napkelte előtt a félhomályban keltek útra. A beduinok mozdulatlanul ültek a szakadékban. Itt lent legalább egy kicsivel tovább tartott az árnyék. Nem néztek a távozók után.

Megbékéltek a halállal.

Nuruddin megpróbált aludni. Azt remélte, hogy álmában jön el érte a halál angyala. Vajon egyből bekerül a Paradicsomba? Hiszen azért hal meg, mert az igazhitűek urát,

a szultánt szolgálta. Két nappal később már csak ketten éltek. A társa félrebeszélte. Nuruddin nem is törődött vele.

– Hallod? Kürtszó. Nuruddin, hallod? – kiáltotta egyszer csak az öreg Ahmed.

A parancsnoka mozdulatlan maradt. Tudta, hogy a halál előtti pillanatban az emberek a legfurcsább dolgokat látják vagy hallják. Az öreg viszont feltápászkodott, és megpróbált kimászni a nem túl mély szakadékból.

– Ahmed, hova mész? – suttogta Nuruddin. – Kíméld az erődöt.

Ugyan minek? Idekint, távol minden emberi településtől, távol az életet adó víztől biztos halál várt rájuk.

Ekkor azonban ő is meghallotta a kürtszót.

Nem is egyet. Keletről és nyugatról is éles rikoltás mart a sivatag csendjébe. A felderítők vezetője feltápászkodott, és a társa nyomában elindult felfelé a domboldalon. Ahmed már fent állt. Letépte a fejről a kendőjét és vadul integetett vele. Kész csoda, hogy még volt ennyi ereje.

Nuruddin is felért mellé. Megdörzsölte a szemét, mert képtelen volt elhinni a látványt.

Szemközt észak felől a látóhatárig nyúló vonalban legalább ezer teve közeledett. A végtelennek tűnő csatárlánc tagjai átfésülték a sivatagot. Mindegyik nomád mögött két-három

vezeték teve is jött. Vízestömlők lógtak az oldalukról.

Szulejmán szultán nem feledkezett meg őszinte híveiről. Egy egész hadsereget küldött ki a halálos pusztaságba, hogy megmentésék a segítőit.

Nuruddin Ahmedra nézett. A szemében könny csillant.

– Ezek szerint a szultán szerencsésen eljutott egy oázisba – mondta.

Ahmed nem felelt. Térdre rogyott a földön, Mekka felé fordult, és hangosan imádkozni kezdett. Nuruddin követte a példáját.

Ötödik fejezet

Gyász és halál

India, Gválijar erődje

Bikramdzsit maharadzsa rosszul aludt az éjjel. Talán nem kellett volna olyan sokat innia és ennie lefekvés előtt. Rémálmok gyötörték. Valamikor hajnaltájt pedig furcsa, halk zajt hallott. Ez éppen elég volt ahhoz, hogy felriadjon. Felzaklatta a gondolat, hogy esetleg tolvajok járhatnak a kincstárában. Feltápászkodott a sötétben, de nem gyújtott lámpást. Csak egy hosszú, fehér vászondarabot tekert a derekára, aztán kisietett az erkélyre. Rátámaszkodott a korlátra, és körülnézett. Szemközt a várfalon és odalent az udvarban tucatnyi fáklya égett. Első pillantásra azt is hihette volna, hogy minden a legnagyobb rendben van. Csakhogy a kapuban nem álltak a helyükön az őrök.

A bástyákon sem!

Gyanúsan nagy volt a csend az egész erődben. A maharadzsa halkán megfordult, és sietve visszamenekült a

hálósobájába. Kinyitotta az ajtót, és felébresztette kint alvó testőreit. A harcosok fegyverrel a kézben lesiettek a földszintre. Fáklyát gyújtottak, és ketten közülük kimentek az udvarra.

Bikramdzsit nyugtalanul várta a jelentésüket. A két testőr azonban nem jött vissza. Két másik ott maradt a vár ura mellett. Összenéztek, és sietve bezárták az ajtót.

- Lehet, hogy megtámadtak minket.
- Nem tolvajok? – kérdezte Bikramdzsit.
- Gyanús ez a nagy csend odakint.
- A többieknek már rég vissza kellett volna jönniük.

A maharadza a testőrökkel együtt visszatért a hálósobába. Az egyik fegyveres kilépett az erkélyre, tölcsért formált a kezéből, és hangosan kiabálni kezdett. Az őrseget riasztotta.

Néma csend volt a válasz. Fenyegető, halotti csend.

A testőrök összenéztek. A maharadza felé fordultak. Mielőtt azonban a kövér, öreg férfi ki tudta volna nyitni a száját, kintről kürtök szava hallatszott. Kagylókürtöké! Olyanoké, amit nem a csatatéren, hanem a templomokban használnak. Bikramdzsit újra kisietett az erkélyre. Megragadta a korlátot, előre hajolt és a szemét meresztette. Fent, a bástya tetején, a kapu fölött árnyalakok

jelentek meg. Amikor beléptek a fáklyák fényébe, már jól látszott, hogy mezítelen a felső testük. Az arcukat fekete kendő takarta el. A nyakukból valamilyen különös, hosszú nyaklánc lógott.

– Uram – szólította meg a magasabbik testőr a maharadzsát. – Úgy látom, nincs náluk fegyver. Menjünk le, és próbáljunk meg kitörni a kapun. Keresztülvágjuk magunkat közöttük. Kint lejutunk a városba, és akkor megmenekültünk.

Bikramdzsit némán megrázta a fejét. A vasalt várkapu felé mutatott. Már ott is sötét alakok mozogtak a homályban. Kitárták a súlyos kapuszárnyakat. Fáklyások jöttek be rajta. Ugyanúgy félmeztelenek voltak, mint társaik fent a bástyán. Kéttucatnyian egyenes sorba rendeződtek az udvaron. A többiek közben behordtak valamit a kőre.

– Milyen zsákok azok?

– Nem zsákok azok, uram. Halottak.

A támadók nem törődtek a maharadzsával és a testőreivel. A bástyáról, a kapu mellől és a házakból is holttesteket cipeltek le a homokkő kockákkal fedett udvarra.

Bikramdzsit elhátrált a korláttól.

– Most mit csináljak? – suttogta halálra váltan.

– Menjünk le. Még mindig megpróbálhatunk kitörni.

Ezeknél sem láttam fegyvert – bizonygatta a testőr. A két harcos összenézett. Válaszra sem várva, elindultak lefelé. Egyikük sem kedvelte túlságosan a gondjaikra bízott, gyáva főnemest. A maharadzsa kénytelen volt utánuk menni. Mire leértek a földszintre, már két alak állt odalent az udvar közepén, messze a fáklyák fényétől. Azonnal észrevették, amikor résnyire kinyílt a lakóépület ajtaja.

– Gyere elő, nővérem férje!

A maharadzsa összerezzen. Egészen kifakult sötétbarna arcbőre. Bár az éjszaka még nem volt különösebben forró, kopaszra nyírt feje fölött ömleni kezdett az izzadtság.

– Vritrandzsit az – suttogta halálra váltan.

A testőrök azonban nem tudták, hogy kiről beszél. A kövér férfi összeszedte magát.

– Menjetek és öljétek meg – parancsolta. – Ezek csak *thagi* orgyilkosok.

– A fojtogatók?

– Igen, nincs náluk fegyver. Ha hátulról elkapnak, véged, de a kötél semmit sem ér a kardotok ellen.

A két testőr habozás nélkül átlépett a küszöb fölött. Megvillant a kezükben tartott, élesre köszörült penge. Bikramdzsit azonnal behúzta az ajtót. Csak akkora rést hagyott, hogy kilásson rajta.

Unokaöccse, az az aljas áruló mozdulatlan maradt. Ugyanúgy női ruhát viselt, mint harminckét évvel ezelőtt, amikor utoljára találkoztak. Hosszú, göndör haja mostanra már teljesen megőszült. A társa előbbre lépett.

Most már jól látszott az arca is a fáklyák fényében.

Bikramdzsit nem ismerte fel, bár a férfi valahonnan ismerősnek tűnt. A harcos a nemesek megszokott ruháját viselte. Oldaláról nem egy, hanem két kard lógott. Az egyik az északi hódítók ívelt pengéjű szablyája, a másik pedig egy ősi dravida egyenes kard volt. Egy könnyed mozdulattal mind a kettőt kirántotta. A testőrök támadásba lendültek. Az ismeretlen ksatria azonban félelmetes ellenfélnek bizonyult. Olyan gyorsan mozgott, mint a támadó kobra. Nem próbálta meg hárítani a testőrök csapásait. Ellépett előlük, és aztán sziszegve lecsapott a szablya. Az egyik testőr feje a földre hullott. Bár az udvaron legalább háromtucatnyi holttest hevert, mégis csak most fröccsent először vér a kövekre. Az alacsonyabb testőr sem élt már sokáig. A dravida penge a mellét oltalmazó vastag fémkorong alatt hasította fel a gyomrát. Amikor összeesett, a fiatalember mellé lépett, és megadta neki a kegyelemdöfést. Az, hogy fegyvert használt és vért ontott, egyértelművé tette, hogy nem tartozik a thagík közé. De akkor meg ki lehetett?

Rádásul letette a fegyvereit, összeérintette maga előtt a két tenyerét és imádkozni kezdett. Mintha bocsánatért esedezett volna a vérontás miatt. Vritrandzsit odalépett a társa mellé. Rosszkedvűen megcsóválta a fejét.

– Nem értem, miért kellett elpocsékolni őket – mondta szemrehányóan az ifjú harcosnak. – Megfosztottad két áldozattól Káli anyát. A halottakat már nem tudjuk megfojtani.

A harcos nem törődött a szemrehányással. Befejezte az imát, és csak utána fordult szembe az alacsonyabb férfival.

– Ők ketten ksatriák voltak, mint én, nagybácsi. Tartoztam nekik ennyivel.

Nagybácsinak szólította Vritrandzsitot? A leskelődő maharadzsa felhördült. Akkor azért volt ennyire ismerős az arca. Félelmetes harcos lett Amoli úrnő unokájából, a kis Kála Lálból! Mielőtt azonban magához térhetett volna a meglepetéstől, észrevette, hogy a fojtogatók vezére elindult az épület felé. Azonnal bezárta az ajtót és gyorsan be is reteszelte. Halk kopogást hallott.

– Üdvözöllek, maharadzsa. Rég találkoztunk.

– Menjél innen! Nem akarok beszélni veled. Vidd a pokoli szolgálodat is. Mindjárt hívom a katonákat, megölnek mindenkit, ha nem tűntök el.

– Nincsenek már katonáid, akiket idehívhatnál. A többiek vagy meghaltak, vagy elmenekültek. Eszük ágában sem volt meghalni érted, kövér vénember.

Bikramdzsit lázasan töprengett. A fellegvárban több száz katona szolgált. A thagík egészen egyszerűen nem gyilkolhattak le mindenkit ilyen rövid idő alatt. A fegyvereseknek már rég ide kellett volna érniük. Lehet, hogy ez a női ruhás szörnyeteg igazat mondott? Az az aljas söpredék tényleg cserbenhagyta a maharadzsát? Úgy döntött, hogy alkudozni próbál, vagy legalábbis időt nyerni.

– Mit akarsz, Vritrandzsit? Miért jöttél ide?

– Szerintem te is tudod.

– Tévedsz, fogalmam sincs róla.

– Az anyám örökségéért.

A maharadzsa döbönt arccal nézett maga elé. Alig kapott levegőt.

– Bikramdzsit, ott vagy még? Hallod, hogy mit mondtam?

– Igen, hallom – dadogta az idősebb férfi.

– Az örökség engem illet. Add ide, és már megyünk is.

Csend támadt. A fojtogatók vezetője türelmesen várakozott. A szeme sarkából persze jól látta, hogy négy thagí nesztelenül feljutott az erkélyre, és már el is tűntek odabent az épületben.

– Nővérem férje, miért nem válaszolsz? Csak az örökségemet kérem.

– Nincs már itt – nyögte ki az öreg.

– Tessék? Mi az, hogy nincs itt?

– Delhiben van.

– Hogy került Delhibe?

– Amikor itt jártál...

– Igen, emlékszem arra az éjszakára.

– A várat elfoglalták a mogulok.

– Úgy hallottam, hogy egyetlen kardcsapás nélkül. És a hitetlen muzulmánok téged tettek meg maharadzsának az apám helyett.

– Csak azért fogadtam el a trónt, hogy megmentsem az országot a családunknak.

– Hát persze. Na, de mi van az örökséggel?

– Humájun szultán, aki akkor még csak herceg volt, elvitte magával. Azóta is ott őrzik.

– Sejthettem volna – mondta keserűen Vritrandzsit. – Hozzátok ki! – kiáltotta harsány hangon.

A maharadzsa összereszt. Mielőtt azonban bármit is tehetett volna, erős kezek csaptak le a karjára és a torkára. Azt hitte, hogy mindjárt megszorul a nyakán a fojtogatók hurka. Ehelyett csupán lefogták, és az immár nyitott ajtón

kilökdösték az udvarra.

– Most mit tegyek veled? – kérdezte töprengve Vritrandzsit. Innen közelről jól látszott, hogy őt sem kímélte az idő múlása. Az ujjatlan női ruha nem takarta el az öregember vékony, inas karját. Mostanra már félig megkopaszodott, így különösen groteszk látványt mutattak megmaradt hosszú, ősz hajtincsei. A maharadzsának azonban ennek dacára sem volt kedve nevetni.

– Kála Lál, a nagybátyád vagyok. Harcos ksatria, mint te. Ne hagyd, hogy meggyilkoljanak.

Vritrandzsit rosszindulatúan elvigyorodott. Az ifjú harcosra nézett. Kíváncsian várta, hogy mit tesz. A lovag csupán egy megvető pillantást vetett nagynénje férjére. Elfordult a kövér fogolytól.

– Kála Lál, ne hagyj itt! – kiáltott kétségbeesetten a maharadzsa. – Azt hittük, hogy meghaltál. Maradj velem. Gazdagon megjutalmazlak. Nincsen gyerekem, utánam te lehetsz a maharadzsa.

A női ruhás alak hangosan felnevetett. Most már legalább kéttucatnyi fojtogató állt szoros gyűrűben körülöttük.

– Meg akarod vesztegetni Kálí istennő leghűségesebb szolgáját? A sötét lovag hite erősebb az acélnál. Egész nap csak a fegyverforgatást gyakorolja és imádkozik. Még sosem

találkoztam nála becsületesebb, tisztább emberrel.

– Könyörgöm, ne bántsatok!

A thagík vezetője azonban már nem is törődött a maharadzsával. Elindult a fiatalember után.

– Felmegyünk Delhibe, és alaposan körülnézünk. Kiderítjük, hogy hova rejthették el a Szívet.

Ezt volt az utolsó dolog, amit Bikramdzsit maharadzsza az élete során hallott. A torkáról ugyan lehullott a thagík keze, de a következő pillanatban már meg is szorult rajta a hurok.

Földközi-tenger

Két héttel később tizenkét török hadigálya tartott észak felé az anatóliai partvidék előtt. Kapitányaik elszántan dacoltak a február végi viharokkal. Hangos dobszó biztatta még nagyobb erőfeszítésre az evezősöket. A flotta a könyörtelen, télies időjárás dacára is jó ütemben haladt. A vezérhajó orrában álló fiatal testőrtiszteknek ennek ellenére sem volt jó a kedvük. Időnként aggódó pillantást vetettek a hajó tatjában kialakított erős børsátor felé.

– Rosszul van a mi urunk?

– Beteg a szultán.

– Talán csak a tengeribetegség gyötörte meg ennyire –

vélekedett egy derűlátóbb harcos.

– Nem – ellenkezett két-három társa. – Valami súlyosabb baja van.

– Napok óta nem jött ki a sátrából.

– Nem is eszik.

– Már akkor sem volt túl jól, amikor hajóra szállt.

– Nem csoda. Azt mondják, egyedül neki sikerült átvészelnie egy hatalmas sivatagi homokvihart.

– Én meg azt hallottam, hogy kétezer katonával ment be a pusztaságba, és csak ő tért vissza élve.

– Alig állt a lábán, amikor elindultunk.

– A kapitányt is csak a harmadik napon fogadta. Pedig régen mindig üdvözölte a hajói irányítóit.

– Igen, én is hallottam, hogy imád hajózni.

– A leánya, a felséges Mihrimah hercegnő miatt. Az öregektől tudom, hogy régen mindig ott állt mellette a hajó orrában. Együtt dacoltak a téli viharokkal és a perzselő nyári napfénnel.

– Éppen ezért nem gondolom, hogy a tengeribetegség lenne a baja.

– És azt hallottátok, amit a kapitány mesélt?

– Nem, mit mondott?

– Azt, hogy a felséges urunk holtsápadt. Rendezetlen a

szakálla és be van gyulladva a szeme, mintha csak a tűző napba bámult volna.

– Tűző napba? De hát hetek óta nem is láttuk a napot!

A legidősebb testőrtiszt intett a többieknek, hogy hajoljanak közelebb. Suttogva folytatta, mert nem akarta, hogy az egyszerű hajósok is meghallják a szavait.

– Tegnap éjjel én őrködtem a sátor előtt. Az ablak résein furcsa, éles fény ragyogott ki.

Megcsóválták a fejüket. Nem értették a dolgot. Azt viszont mindenki tudta, hogy így nehéz, bizonytalan út vár rájuk, míg vissza nem jutnak Isztambulba.

Másnap reggel a hajó kapitánya odaállt a szultán sátra elé. A testőrök udvariasan köszöntötték az egész flotta parancsnokát.

– A felséges szultánnal akarok beszélni.

– A szultán nincs jól – szabadkozott az egyik testőr. – Pihenni akar.

– Én mégis beszélni szeretnék vele.

– Engedjétek be a kapitányt! – hallatszott bentről egy érdes, fáradt hang.

A testőrök összenéztek, és az egyik félrehúzta a sátor ajtaját. A kapitány elszántan belépett és mélyen meghajolt. Amikor a szeme hozzászokott a félhomályhoz, savanyú képet

vágott.

Szulejmán, a birodalom ura még nem kelt fel. Turbán nélkül, ernyedten feküdt alacsony ágyán. Egy fadobozt szorított a melléhez. A kapitány korábban is felfigyelt erre a ládára, de nem tulajdonított neki különösebb jelentőséget. Az viszont kifejezetten aggasztotta, hogy felséges utasa ennyire betegnek látszott.

– Mit akarsz, kapitány? – kérdezte halkán a szultán. Éppen csak, hogy résnyire nyitotta ki a szemét.

– Felséges szultán, talán elfeledkeztél róla, hogy ma péntek van. A hét legszentebb napja.

Szulejmán felült. Némi zavar látszott az arcán. Egy önkéntelen mozdulattal elsimította a szakállát.

– Péntek? Igazad lehet. Valahogy elkerülte a figyelmemet.

– A közelben van Izmir városa. A vihar miatt amúgy is a kikötőben kell menedéket keresnünk.

– Nem, semmiképpen! Folytassuk az utunkat. A lehető leghamarabb vissza akarok térni Isztambulba.

– A felséges szultán megbocsát. Ennek a hajónak én vagyok a kapitánya. Olyan vihar közeledik, ami elpusztít minket, ha a nyílt vízen csap le ránk.

Szulejmán ingerülten figyelte a kapitányt, de néma maradt.

– Én felelek a hajókért, a szállítmányért és az utasokért.

Uram életéért is. Ha elsüllyeszt minket a vihar, soha nem jut vissza Isztambulba.

A szultán dühösen a homlokát ráncolta. Megfontolta a tapasztalt tengerjáró szavait.

– Márpedig nekem vissza kell jutnom a fővárosba. Hürremhez. Hiszen ajándékot hozok neki.

Egy gyors pillantást vetett a kezében tartott ládára.

– Éppen ezért javaslom azt, hogy a vihar elől a kikötőben keressünk menedéket. A tengeren még inkább a Mindenható kezében vagyunk, mint a szárazföldön. Engedelmeskednünk kell az akaratának. Nem lehet véletlen, hogy pont a pénteki ima előtt küld fenyegető vihart a nyakunkba. A legénység minden tagjának jót tesz, ha partra szállhat, és a mecsetben imádkozhat a többi igazhitűvel. A felséges szultánnak is.

Szulejmán összevonta a szemöldökét, aztán megfontoltan bólintott.

– Igazad van, kapitány – mondta lassan. – Nekem is jót tesz, ha nyugodtan imádkozhatok. Hát jó. Kössünk ki. Az lesz a legjobb...

Elhallgatott. A szemében különös fény villant. A homlokán újra elmélyültek a ráncok.

– De nem. Még csak az kéne! Nem hagyhatom itt!

– Micsodát, uram?

A kapitány döbbenetesen látta, hogy a szultán felpattant az alacsony ágyról. Szikrázott a szeme. Úgy nézett körül, mint aki a kardját keresi.

– Ezt itt! – kiáltotta Szulejmán. Baljával a szívéhez szorította a ládát, miközben a jobbával vádlón a kapitányra mutatott. – El akarod lopni tőlem! Gazember!

Az idős tengerjáró döbbenetesen haraggal bámult a birodalom urára. Még sosem sértették meg ennyire. Ráadásul úgy tűnt, hogy a szultán tényleg a kardját keresi.

Mielőtt azonban megtalálhatta volna, kelet felől halk, dallamos kiáltás hallatszott. Már egész közel jártak a kikötőhöz. A városban a müezzinek a délelőtti imára hívták az igazhitűeket. Daloló hangjuk végigsiklott a háborgó tenger fölött. Az észak felé fújó szél sem zilálta szét a jól ismert szavakat.

Szulejmán megdermedt. Becsukta a szemét és leengedte a jobb kezét. Némán mozgott az ajka. Elismételte magában a müezzin szavait. Dühösen megrázta a fejét, majd hatalmasat sóhajtott.

– Nem tudom, mi ütött belém, kapitány. Talán a bezártságtól ment el az eszem. Menjünk ki a fedélzetre. A tiszta levegőn mindjárt jobban leszek.

A vén tengerész lekapta magáról viaszosvászon köpenyét.

A szultánhoz lépett, és egy határozott mozdulattal a vállára terítette. A fejére húzta a csuklyát. Így a tengerészek majd nem láthatják, hogy milyen zilált külsejű a birodalom ura. Kimentek a fedélzetre. A testőrök parancsnoka elkiáltotta magát, és a fegyveresek vigyázzállásban fogadták előljáróikat. A tengerészek persze továbbra is tették a dolgukat.

A vezérhajó már befutott a kikötőbe. Jól látszottak a fehérre meszelt tengerparti házak és a város büszkesége, a viharvert, de nemrég felújított mecset. A szél most már a szárazföld felől fújt. Még hangosabban zengett a müezzinek éneke.

Szulejmán elmosolyodott a csuklya védelmében. Mélyen teleszívta a tüdejét a hűvös, de tiszta tengeri levegővel. Kihúzta magát. Úgy érezte, mintha nagy súly került volna le a válláról.

– Elnézésed kérem az előző szavaimért, kapitány.
– Örömmel látom, hogy nagyuram magához tért kint a jó levegőn. Pár perc, és horgonyt vetünk. Mindenkinek jót fog tenni a közös imádkozás.

A kapitánynak nagyon is igaza volt. Csupán csekély létszámú őrséget hagytak a hajókon. A csónakok és a dereglyék többször is fordultak, miközben mindenkit kivittek a partra. A mecset félig már megtelt, amikor a hajósok

megérkeztek. Szulejmán nem engedte meg, hogy bárkit is elzavarjanak. A középső sorban imádkozott. A kapitány a szultán mögött térdelt a szőnyegeken. A figyelmét nem kerülte el, hogy az a faládikó végig ott feküdt Szulejmán mellett. Az ima végeztével még nem tértek vissza egyből a kikötőbe.

– Felséges uram – fordult a kapitány a mecset udvarán az uralkodóhoz. – A város bölcs muftija megtisztelésnek venné, ha vendégül láthatna egy teára.

A szultánnak ez ellen nem volt semmi kifogása. Pár perc múlva a kapitány társaságában már a mecsetet irányító öregember szobájában ült. A tengerjáró beszámolt a hófehér ruhás főpapnak arról, hogy mit tapasztalt az útjuk során. A mufti rendkívül udvariasan viselkedett, ám ennek ellenére is őszintén hangot adott az aggályainak.

– Úgy vélem, hogy a felséges szultánt nem a tengerjárók betegsége gyötri – mondta halkán, és elszántan Szulejmán szemébe nézett. Az uralkodó viszonozta a pillantását, majd bólintott.

A mufti a kapitány felé fordult.

– Köszönöm, hogy behoztad ide hozzám őfelségét. Biztosra veszem, hogy nagyon sok dolgod van a kikötőben. Nem akarlak feltartani. Ha a szultán úgy dönt, hogy folytatja az

útját, személyesen kísérem le a partra.

A kapitány azonnal távozott. Kint a bezárt ajtón túl, az előszobában és az udvaron csupán a szultáni testőrök maradtak.

– Mindenképpen folytatom az utamat. Sietek haza Hürremhez.

– Hallottam arról, hogy felséged ennyire szereti a válide szultánát. Örülök, hogy a szóbeszéd megfelel a valóságnak.

Szulejmán végre elmosolyodott.

– A feleségem gyönyörű, kedves és nagyon okos asszony. Ha mindenkinek ilyen felesége volna, akkor földi Paradicsom volna a világunk.

A mufti halkán elnevette magát, ám a tekintete hideg maradt.

– Szokatlan dolog, hogy ilyenkor, a tavasz előtt bárki is hajóra szálljon. Ha nem rólad volna szó, felséges uram, azt mondanám, hogy nagyfokú meggondolatlanság. Megkockáztatnám még azt is, hogy *ostobaság*.

Szulejmán nem haragudott meg a vakmerő szavak miatt. Jól tudta, hogy az ősz hajú bölcsnek igaza van.

– Magam sem tudom – ismerte be. Egy fáradt mozdulattal végigsimította a homlokát. – Eléggé megviselt az elmúlt néhány hét. A sivatag, aztán most a viharos tenger.

– Én úgy látom, hogy felségednek más baja van. Szulejmán szultánról köztudott, hogy mindenkinél elszántabb és keményebb. A sivatag vagy a tenger nem elég erős ahhoz, hogy térdre kényszerítse.

– Talán, mert öregszem – mondta némi bizonytalansággal hangjában a szultán.

– Felséges uram hatvannégy esztendő. Tizenöt évvel fiatalabb, mint én. Akkor panaszkodjon, ha ilyen fehér lesz a szakálla, mint az enyém.

Szulejmán ismét elmosolyodott. Örült annak, hogy valaki őszintén, hízélgés nélkül beszélt hozzá. Az elmúlt évek során oda kellett figyelnie arra, hogy kiszűrje közvetlen környezetéből a tehetségtelen talpnyalókat.

– Úgy gondolom, hogy Szulejmán szultán nem a vihar és nem is az utazás megpróbáltatásai miatt ilyen megviselt. A baj forrása belül van. Uram elméjében vagy talán a szívében. Nekem elmondhatja, hogy mi a baj.

Szulejmán nagyot sóhajtott.

– Igazad van, bölcs mufti. Az a helyzet...

Az őszszakállú férfi türelmesen várta, hogy mi lesz a folytatás.

– Ilyen még sosem történt velem – mondta halkan Szulejmán. – Hürremet mindenkinél jobban szeretem.

Önzetlenül. Olyan vagyok nélküle, mint a kiszáradt, élettelen mező. Sosem hittem volna, hogy megtörténhet... – Ismét elhallgatott, és egy önkéntelen mozdulattal végigsimította a faládát. A mufti tekintete végigsiklott a dobozon, de aztán visszatért Szulejmán arcára.

– Folytasd, uram.

– Nem tudom, mit tegyek – ismerte be Szulejmán. – Ajándékot hoztam a feleségemnek. Csakhogy ez a kincs annyira szép, hogy... nem bírom odaadni neki.

– Meg akarod tartani magadnak?

– Igen! – kiáltotta Szulejmán, de aztán lehajtotta a fejét. – Nem. Vagyis nem. Hiszen azért keltem útra, hogy ezt megszerezsem Hürrem számára. Több száz katonám életébe került, míg eljutott hozzám. Én Szulejmán vagyok, az igazságos. Nem pocskólok el az embereim életét, számomra minden alattvaló fontos. El kell számolnom velük Allah előtt.

– És mégis – mondta a mufti. Nem emelte fel a kezét, csak a fejével biccentett a doboz felé. – Abban van?

– Igen – felelte lelkesen a szultán. – Annyira gyönyörű! Megmutatom neked, és akkor te is látod, hogy...

A pap tiltakozva felemelte mind a két kezét.

– Köszönöm, de inkább nem. El tudom képzelni, hogy mennyire gyönyörű lehet.

– Egyszerűen csodálatos! Nem hittem a szememnek, amikor megpillantottam.

– Megpillantottad, és most nem tudod odaadni Hürremnek?

– Nem... vagyis mit beszélek? De igenis oda fogom adni neki! Hiszen az övé. Neki szántam.

– Ugye nagyon szereted felséges feleségedet?

– Igen, de hiszen már mondtam. Mindennél fontosabb számomra.

A mufti töprengve nézett maga elé. A kezével többször is végigsimította hófehér szakállát, mielőtt újra megszólalt volna.

– Mondd csak, Szulejmán, igazhívők szultánja, meggyűlölnéd az asszonyod, ha mégis neki kellene ajándékoznod ezt?

Villám csapott egy közeli fába. Az iszonyatos menydörgéstől mind a ketten megsüketültek egy pillanatra. Az uralkodó csak hosszú idő után válaszolt. Akkor is csak habozva, a rá egyáltalán nem jellemző bizonytalansággal.

– Igen... sajnós.

– Akkor tartsd meg az ajándékot! Ne adj okot arra magadnak, hogy meggyűlöld azt, akit szeretsz. Cserébe viszont bánj még jobban a feleségeddel. Halmozd el

szereteteddel. Kárpótold azért, hogy a doboz tartalma – bármi legyen is az –, nem lehet az övé.

Szulejmán kihúzta magát. Nem is vette észre, hogy milyen görnyedten ült. Végiggondolta a pap szavait. Amikor végül bólintott, a tekintete már újra büszkén, fiatalosan csillogott.

– Igen, ezt teszem. Szeretni fogom azt a csodálatos asszonyt. Hiszen számomra ő mindennél fontosabb.

A mufti elégedetten bólintott. Örült annak, hogy újra ilyen elszántnak láthatja a birodalom urát. Ugyanakkor az idős férfi éles szemét nem kerülte el az sem, hogy Szulejmán egy pillanatra sem vette le a kezét a faládáról.

1558. december vége, Isztambul, a Hágia Szófia alatti pince

Kilenc hónappal később Szulejmán, a világ leghatalmasabb birodalmának ura már csak árnyéka volt egykori önmagának.

Az arca beesetté vált, a homlokát mély ráncok csúfították el, és csak görnyedt háttal tudta levonszolni magát a lépcsőkön a mélybe. A föld alatti kriptában rajta kívül nem volt más. A vastag tölgyfaajtó túloldalán két kivágott nyelvű rabszolga őrködött. Ők csak akkor kerültek le ide, miután többemeletnyi mélységben az Aja Szófia mecset alatt befejeződött az építkezés. A hitetlen görögök Hágia Szófia

székesegyháznak hívták ezt a gyönyörű épületet, mielőtt Szulejmán felséges elődje, Hódító Mehmet több mint száz esztendővel korábban felszabadította volna Isztambult.

Ez a kripta akkor még nem létezett. Idebent minden vadonatúj volt. Jól érződött a malter és a friss festék szaga. Szulejmán letelepedett a hófehér márványpadlóra dobott párnákra. Egy gyengéd mozdulattal végigsimította a dísztelen síremléket. A fenti világban senki sem tudta, hogy szépséges feleségét idelent, a titokban kialakított kriptában temette el.

Jó oka volt a titkolózásra.

Saját magát okolta Hürrem elveszítése miatt!

A szultánt iszonyatosan megviselte szépséges és okos felesége váratlan, tragikus halála. Nem tudta elfogadni, hogy Hürrem már nem lehet vele. Úgy érezte, még most is szüksége van a tanácsaira. Csakhogy még a nagyhatalmú szultán sem mehetett volna oda minden nap a felesége díszes síremlékéhez. Az alattvalói nem nézték volna jó szemmel az ilyesmit. A szájára vette volna a tömeg. Elterjedt volna, hogy a szultán nemcsak öreg, de gyenge is. Nem tud megállni a saját lábán. Gyalázatos módon nők segítségére szorul. Ami aláássa a szultán tekintélyét, az megrendíti a birodalom erejét is.

Szulejmán ezt semmiképpen sem akarta megengedni.

Annak viszont nem volt egyetlenegy szemtanúja sem, hogy az erős ajtót maga mögött bezárva idelent, a mélyben elbeszélget páratlan feleségével. Nem zavarta a csend és a hideg. Úgy érezte, hogy az elméje mélyén időnként felcsendül Hürrem hangja. Választ ad a kérdéseire, és útmutatást nyújt a magányos, gyászoló férfinak.

– Azt kérdezed, kedvesem, miért most, az esti ima után jöttem le hozzád? Azért, mert egyetlen imádkozást sem hagyok ki. Erőt kérek a Mindenhatótól ahhoz, hogy el tudjam viselni a rám zúduló szenvedést.

Elhallgatott, és egyik kezével eltakarta a szemét.

– Erősnek kell lennem, hogy ne kezdjek el káromkodni. Mondd, Hürrem, mit vétettem én a Mindenható ellen? Miért sújtott így le rám?

Kétségbeesetten megrázta a fejét. Kényszerítene kellett magát arra, hogy szétnyissa ökölbe szorult kezét. Szulejmán, a fél világ ura remegett a haragtól és a fájdalomtól.

– Sosem hittem volna, hogy ezt a napot is megérem. Egyszerűen lehetetlennek tűnt! Ha felmerült volna bennem a puszta gondolat is, ostobaságként elhessegettem volna magamtól. Hát hogyan élhettem volna túl az én szép, ifjú kedvesemet? Mert az én szememben, Hürrem, te nem ötvenhat, hanem csupán tizenhat éves vagy. Nem tudom

elhinni, hogy ilyen gyorsan elrepültek az évtizedek.

Elhallgatott. Zihálva kapkodott levegő után, de aztán elszántan folytatta:

– Ha valakinek meg kellett halnia, az miért te voltál, és miért nem én? Öregebb vagyok, mint te. A halál angyalának engem kellett volna elvinnie. Egyszerűen képtelen vagyok felfogni, ami történt. Iszonyatos, pokoli esztendő áll mögöttünk. Tavasszal még olyan boldog voltam. Nem sejtettem még, hogy mi vár rám. Egy gazdag és hatalmas birodalom élén álltam. A seregeim mindenütt győzelmet arattak. Itthon, a palotában gyönyörű feleségem, csodálatos gyermekeim és egészséges unokáim vártak. Most meg...

Elakadt a hangja az erős érzelmektől. Nagy nehezen felkelt a földről. Elkezdett fel-alá sétálni a koporsót rejtő egyszerű kőtömb mellett. A tenyerét azonban egy pillanatra sem vette le a márványról. A gondosan csiszolt kőlap pontosan olyan sima volt, mint Hürrem arcbőre.

– Egyetlen év alatt szétesett minden. Rádöbrentem arra, hogy ugyanolyan tehetetlen vagyok, mint a legszegényebb koldus. Nem sajnálnám, ha semmivé válnának a kincseim. Egyetlen zokszavam sem lenne, ha váratlanul egy magányos szigeten találnám magamat, ahol a kezem munkájával, vérrel és verítékkal kellene gondoskodnom a megélhetésünkről. Ha

ott lennél mellettem, Hürrem, akkor újra boldog lennék.
Miért hagytál itt? Nélküled üres az életem.

A szultán elhallgatott, majd a köntöse mellrésze alá nyúlt, és előhúzott egy nagy gonddal összehajtogatott papírdarabkát.

– Emlékszel erre a versre? Nagyon szeretted. Kívülről megtanultad. Megtanítottad rá még Mihrimahot is. Fiatal voltam, amikor írtam. A tudtadra akartam adni, hogy mennyire szeretlek, mennyire fontos vagy nekem.

Elrakta a papirost. Behunyta a szemét, és halkán szavalni kezdett:

*Életemnek reménysége, reményemnek arany fénye,
Boldogságom záloga Hürrem édes mosolya,
Távoli föld gyermeke, rám ragyog az Ég kegye,
Kitalálni sem lehet ennél nagyobb s szebb kegyet.*

*Ha tinta lenne mind a tenger, és írnokom az összes ember,
Mégsem lenne arra szó, mosolyod mily ragyogó.
Kérdezted, hogy kit szeretek, mikor hadakat vezetek,
Tiszta szívvel feleltem, Hürrem az én szerelmem.*

Megállt a kőkoporsó fejrésznél. Gyengéded megsimogatta.

– Magaddal vitted a sírba a boldogságom. Amióta nem vagy

velem, azóta pokol az életem. Míg korábban legyőzhetetlenek voltunk, most mindenütt vereséget szenvedünk. A perzsák mintha megtáltosodtak volna. Megújult erővel sorra elfoglalják a határ menti erődjeinket. De nem csak a távoli tartományokban van baj. Szétesett a tulajdon családom is. Fellázadt ellenem legkedvesebb fiam, Bajazid. A kedvenced! Mindig azt mondtad rá, azért szereted annyira, mert nagyon hasonlít rám. Állítólag perzsa segítséget kért ellenem. Képtelen vagyok hitelt adni az ilyen szóbeszédnek. Hogyan lehetne áruló a mi Bajazid fiunk? Hiszen akkor nem ülhet fel az őseim trónjára. Kizárja magát az öröklésből!

Szulejmán elhallgatott. Ismét ökölbe szorult mindkét keze.

– Viszont akkor ki marad nekem? Ki marad a birodalomnak? Talán Szelim? Ez a részeges korhely lesz az új szultán? Milyen példát mutat a népemnek?

Ingerülten odalépett a távolabbi falhoz. A kőműves mesterek kiváló munkát végeztek. Márványból ugyanazt a mintázatot rakták ki, mint amilyen Hürrem kedvenc tengerparti teraszát is díszítette. Szulejmán arca megenyhült. A homlokán elsimultak a ráncok.

– Szinán mester hamarosan elkészül a mecsetemmel. Nemsokára már igazhitűek ezrei imádkozhatnak ott a Mindenhatóhoz. Allah talán akkor megkönyörül rajtam, és

újra rámosolyog birodalmam népére. A csodálatos mecset mellé gyönyörű *türbét* is építettek. Nem ám azért, mert hiú vagyok, és a sírhelyemmel le akarom nyűgözni az embereket. A te kedvedért épül az a síremlék, Hürrem. Oda foglak eltemettetni, ha elkészül. Amikor engem is magához szólít a Mindenható, ott fogunk feküdni egymás mellett az idők végezetéig. Addig pedig olyan sokszor meglátogatlak itt, ahányszor csak lehet.

Gyanakvó pillantást vetett az ajtó irányába. Bár tudta, hogy azon egyetlen hang sem szivároghat ki, mégis közelebb lépett, és ellenőrizte, hogy az előbb jól bezárta-e.

Visszament a kőszarkofág fejrészéhez. Letérdelt mellé, és a homlokát nekiszorította a márványnak.

– Parancsot adtam, hogy készüljön rólad egy szobor. Nagyon is igazad volt, amikor rávettél arra, hogy Tiziano, az az olasz művész elkészíthesse a festményedet. Tiltakoztam az ötleted ellen, de végül hagytam, hogy elkészüljön a kép. Egy másik itáliai mester most ez alapján kifaragja ércnél is maradandóbb képmásodat. Ne gondold azt, hogy gyenge vagyok. Egyszerűen csak arról van szó, hogy újra látni akarlak. A festményt a palotában nem tehetem ki a falra, hiszen az ilyesmit tiltják szent törvényeink. Ügyelnem kell arra, mit gondolnak rólam az emberek. Idelent viszont csak

én láthatom a szobrodat. Olyan gyönyörű lesz, mint amilyen te voltál.

Szulejmán felkelt, és elindult az ajtó felé. Lehajolt, és valamit felvett a földről.

– Most sem jöttem ám üres kézzel.

A láda halkán csattant, amikor odahelyezte a kőkoporsóra.

– Ez most már a tied. Eleve neked szántam, csak egy időre összezavarodtam. Valójában nem akartam megtartani. Csak valahogy nálam maradt. Pedig a tied. *Az ajándékom.* Őszinte szívvel adom.

Az ujjai gyengéden megérintették a láda zárját. Felnyitotta, és arrébb lépett.

– Képzeld, annyira elvakultam tőle, hogy meg akartam tartani. Elgyengültem egy pillanatra. Még akkor sem akartam odaadni neked, amikor megérkeztem Isztambulba. Aztán...

Elakadt a hangja. Nagyot nyelt. A kezébe temette az arcát. Egy jó percbe is beletelt, mire újra meg tudott szólalni.

– Aztán... megtudtam, hogy megbetegedtél, hogy az életedért küzdenek az orvosok. Kapzsiságom miatt lesújtott rám a Mindenható haragja. Ugye emlékszel, hogy minden percemet a betegágyad mellett töltöttem? Megfeledkeztem az ajándékomról... Aztán pedig már nem volt alkalmam arra, hogy odaadjam neked.

Szomorúan elmosolyodott. Jól tudta, ideje visszatérnie a magasba, az élők világába. A Fényességes Portának, a fővárosnak, a birodalomnak szultánra van szüksége. Egy erős, határozott, magabiztos vezetőre, aki mozgásban tartja az államgépezetet. Az alattvalói nem mondhatnak le Szulejmán szultánról. Arról a férfiről, aki immár majdnem négy évtizede megvédte és irányította őket.

– Most búcsúzom, szép kedvesem. Szólít a kötelesség. Hamarosan azonban visszajövök, és akkor újra beszélgetünk.

Meg mert volna esküdni arra, hogy halk, női hangot hallott.

– Várom a látogatásodat, uram. Köszönöm az ajándékodat is.

Szulejmán összerezsent, és megtorpant. A láda ott volt a kezében.

Mikor vette újra magához?

Megfordult, és egy határozott mozdulattal visszarakta a fehér márványlapra. Valami nekikoccant a doboz falának. Szulejmán elszántan hátat fordított neki. Eloltotta az olajlámpást, és kilépett a sírkamrából. Leakasztotta a nyakából a súlyos ezüstkulcsot, és bezárta az ajtót. A két kivágott nyelvű rabszolga mélyen meghajolt. Csak akkor egyenesedtek fel, amikor a felfelé vezető csigalépcsőn elhalkult a szultán lépéseinek zaja. A rabszolgák még jó

darabig vártak. Ekkor az egyik kézjelekkel valamit magyarázni kezdett a társainak. Az hitetlenkedő képet vágott. A magyarázó az ajtóra, a zárra mutatott. Utána eloltotta az előcsarnokban égő mécseseket. Sötétbe borult föld alatti börtönük.

A következő pillanatban azonban elégedetten hallotta meg a társa felhördülését. Ezek szerint nem hallucinált. A másik rabszolga is jól látta, ahogy a kulcslyukon át fehér ragyogás mart bele a föld alatti börtön sötétjébe. Olyan volt, mintha odabent felkelt volna a nap.

Hatodik fejezet

Cselszövésék Isztambulban

1566. szeptember 8., Isztambul

Nyolc évvel Hürrem halála után a Török Birodalom és valószínűleg az egész világ leggazdagabb asszonya, Mihrimah szultána, a felséges Szulejmán leánya nyugtalanul sétált palotája nagyobbik belső kertjében. Néhai férjétől, a könyörtelen, de felettebb korrupt Rüsztém pasától nem csupán mesés vagyont, de egy lenyűgöző, hatalmas fővárosi palotát is örökölt. Mihrimah otthonánál talán csupán a szultán palotája volt fényűzőbb és nagyobb.

Amióta nem élt a férje, az épületegyüttes nagy részét átvették a nők. Már nem kellett elkülöníteni egy kertet a férfiak számára. Isztambulban gyakran előfordult, hogy szeptemberben még nyárian kellemes az idő. Ebben az évben azonban más volt a helyzet. Hetek óta szakadt az eső. Az égbolt kékje csak ritkán bukkant elő a sűrű, fekete felhők alól. A kertben minden elrohadt. Eltűntek még azok a virágok

is, amelyek ilyenkor örömmel töltötték el élénk, szép színükkal Törökország első asszonyát.

Mihrimah azonban nem a pocsék időjárás és nem a virágok pusztulása miatt volt nyugtalan. Tisztában volt azzal, mi a természet rendje. A magból kisarjad a növény, megnő a zöldellő szár, megjelennek a levelei, az első bimbók, majd a napsugarak lágy érintésétől felragyognak a virágok színei. A rövid tündöklést azonban a lassú sorvadás követi. Igaz ez minden növényre, de az állatokra és az emberekre is.

Talán még az országokra is.

A negyvennégy éves özvegy ingerülten megcsóválta a fejét. Felbőszítette, hogy atyja háremében a huszonéves szolgálók úgy néztek rá, mint valami öregasszonyra. Egyáltalán nem érezte magát megfáradt vénségnek. *A szegény asszonyoknak ilyen idős korukban még két-három gyermekük is szokott születni – gondolta mérgesen. – Én sokkal egészségesebb vagyok, mint ők. Sosem kellett éhezniem. Vigyáztam a testemre. Képes volnék akár most is életet adni egy egészséges gyermeknek.*

Gyorsan elhessegette magától az ilyen gondolatokat. Sajnos az is az eszébe jutott, hogy gyermekkori játszótársnői közül ma már többen is nagymamák, pedig azok a lányok csak egy-két évvel születtek korábban nála.

Átkozottul gyorsan múltak az évtizedek.

A kert végébe ért. Időnként ki kellett jönnie ide, hogy kiszellőztesse a fejét. Karcsú és magas eunuchja nesztelenül lépdelt a háta mögött. Mihrimah fölé tartotta az esernyőt, így Szulejmán leányára egyetlen csepp víz sem eshetett.

Vajon hol jár az apja ebben a pillanatban? Augusztus legvége óta nem érkezett hír felőle. A beszámolók szerint lassan, de biztosan azért haladt Szigetvár ostroma. Az osztrák császárnak esze ágában sem volt sereget küldeni, hogy megsegítse a Szigetvárat védelmező gyaur hőst, Zrínyi Miklós grófot. Szulejmán leveléből egyértelműen kiderült, hogy nagyra becsüli elszánt ellenfelét. Megpróbálta átállítani a maga oldalára. Az osztrákokban csalódott gróf török pasaként bizonyára örömmel vezetne sereget Bécs ellen.

Zrínyi azonban nemet mondott. Talán még most is tart az ostrom.

Mihrimah erősen aggódott az apja miatt. Szulejmán túl öreg és túl fáradt volt ahhoz, hogy egy hadsereg élén álljon. Persze pontosan ugyanez volt az oka annak, hogy mégis elindult Magyarországra. A szigetvári mocsárban várta *valaki*. Sztára Góra, Hürrem egykori nagyhatalmú, elképesztően erős boszorkánya. Olyasmit ígért az idős szultánnak, amit senki mástól nem kaphatott volna meg. Ennek azonban titoknak

kellett maradnia. Végzetes következményekkel járhatott volna, ha bárki is megtudja, hogy mire készül minden igazhitűek legfőbb fejedelme.

Mihrimah gondoskodott arról, hogy az apja iszonyatos titka ne szivároghasson ki.

– Úrnőm, valaki áll az ajtóban – figyelmeztette az eunuch.

Mihrimah felnézett, és valóban, a kert túlsó végében, a márványoszlopok között egy karcsú, ragyogó, narancssárga ruhát viselő alak várakozott. Azonnal felismerte a leányát, Hümasah szultánát. Odasietett hozzá. A lány mélyen meghajolt, de utána örömmel fogadta anyja ölelését. Régebben nem volt ilyen jó kettőjük viszonya, ám mostanra ez a szegény teremtés is számos megpróbáltatáson ment keresztül. Mihrimah bevezette egy jól fűtött lakosztályba. Letelepedtek egy heverőre, mézes süteményt és forró italt hozatott a lányának. Arra gondolt, hogy kávéval is megkínálja, de aztán meggondolta magát. Jobb, ha nem ő szoktatja a gyermekét erre a drága és állítólag káros szenvedélyre.

Hümasah arcán könnycseppek csillogtak. Hosszasan panaszkodott arról, hogy milyen nyomorúságosan érezte magát. Özvegy volt ő is, mint az anyja.

– Ennyire megviselt a férjed, Szemiz Ali pasa halála? –

kérdezte együtt érzően Mihrimah. – Ne legyél szomorú. Meggyászolod, de aztán lesz új férjed. Hiszen még fiatal vagy. Alig huszonöt éves.

Nem sikerült megnyugtattnia a gyermekét. Hümasah felkapta a fejét, és gyanakodva nézett az anyjára.

– Ugye nem akartok újra valamilyen vénemberhez feleségül adni? – kérdezte elhaló hangon. – Nem akarok úgy járni, mint szegény Eszmehan.

– Miért? Mi baja Eszmehannak? Az unokatestvéred boldogan él. Övé Isztambul harmadik legfényűzőbb palotája. A férje befolyásos ember. A nagyvezír.

– Az a befolyásos ember Magyarországon van, nagyapám oldalán. Nem is törődik szegény feleségével.

– A magas rangja nagy felelősséggel jár. Szokoli Mehmed birodalmunk hűséges szolgája. Acélból kovácsolták az elszántságát.

– Az elszántsága talán acélból van – ellenkezett Hümasah –, ám a testét már elkoptatta az idő múlása. Szegény, szerencsétlen Eszmehan! Mennyire megviselte, hogy két fia is meghalt a születése után. Az öreg férfiak gyermeke életképtelen. Gyenge már a magjuk.

– Ugyan már! Teljesen természetes dolog, hogy csupán a gyerekek egy része marad életben. A legerősebbek. A halál

angyala ott áll akkor is, ha gazdag nők szülnek, és bejáratos a szegény parasztok házába is. Ebből a szempontból nézve minden nő egyforma. A fiatal férfiak gyermekét is elviheti.

– Akkor is kétségbeejtő ez az egész. Szerelemre és boldogságra vágyom. Egy újabb öregember mellett csak elfonnyadnék.

A válíde szultánának a kertben látott, élettelenül fekvő virágok jutottak az eszébe. Élénken tiltakozni kezdett.

– Az öregek szerelme egészen más, mint az ifjaké. Ők is boldoggá tudnak tenni. Érett fővel csodálatos ajándékokkal lephetnek meg minket – győzködte a lányát. – Ott van például Szinán mester, a híres építész. Idősebb még felséges nagyatyádnál is. Róla pontosan tudom, hogy fülíg szerelmes belém.

Vigasztaló szavaival semmire sem ment. A lánya most már hangosan zokogott. Az anyja nyakába borult.

– Elegendem van a magányból. Férfi nélkül üres a palotám.

– Te egy szultán unokája vagy. Sorba fognak állni érted a férfiak. Olyan férjed lesz, amelyet csak szeretnél.

– De mikor?

Mihrimah gyanakvó pillantást vetett a lányára.

– Csak nem vagy szerelmes?

– De igen – felelte elszántan Hümasah. Arrébb húzódott az

anyjától, és büszkén kihúzta magát.

– És kibe, ha szabad kérdeznem?

A fiatalabb nő lesütötte a szemét.

– Feridun bégbe.

– Ó – mondta Mihrimah. Pontosan tudta, hogy kiről beszél a lánya.

– De ő nem szeret. Talpig becsületes, egyenes férfi. Nem törődik azzal, hogy kinek az unokája vagyok. Én pedig belehalok ebbe!

Mihrimah megsimogatta a lánya haját. Töprengeni kezdett arról, hogy mennyire lehet őszinte hozzá. Vannak olyan dolgok az életben, amiket nem szabad túl korán szóba hozni. Végül úgy döntött, Hümasah már elég érett ahhoz, hogy a bizalmába fogadja.

– Ne ess kétségbe, leányom. Ha tényleg ennyire szereted Feridun béget, akkor talán arra is megvan a mód, hogy magad felé fordítsd a szívét.

– Miről beszélsz, anyám? – kérdezte döbbenten Hümasah. Mihrimah először körülnézett, és csak azután válaszolt.

– Szerelmi varázslatról – mondta halkán. A lánya úgy megdöbbent, hogy mindkét kezét a szája elé kapta.

– Te az ilyesmihez is értesz?

– Bizony.

- Kitől tanultad?
- Sztára Górától.
- Hürrem boszorkányától?
- Igen, tőle. Csodálatos, nagy tudású asszony volt. A maga módján szeretett engem. Amikor az anyám nem ért rá, sokszor foglalkozott velem.
- De hát a varázslás tiltott dolog. Halál jár érte, ha kiderül.
- A boszorkányok művészetének nagy részében nincsen semmi mágia. Sőt, igazából azt hiszem, hogy mágia nem is nagyon létezik. Ezek a bölcs asszonyok azonban nagyon jól ismerik az emberi jellemet. Azért tudják elérni a céljaikat.
- De az a varázslat, amiről beszéltél, elég erős ahhoz, hogy Feridun belém szeressen?
- Biztosra veszem, hogy igen.
- De te miért foglalkozol ilyesmivel?
- Tudod, leányom, az apád, Rüsztém pasa – Allah legyen könyörületes a lelkéhez – kemény, hideg szívű ember volt. Boldogtalan voltam, amikor hozzá kényszerítettek. Őt csak a hatalom érdekelte. Engem kicsit sem szeretett – magyarázta Mihrimah. Komoran elmosolyodott. – Legalábbis kezdetben. De aztán!
- Mi történt?
- Nem voltam hajlandó olyan férfival ágyba bújni, aki nem

szeret. Hogyan élhettem volna éveken, évtizedeken át együtt azzal, akinek semmit sem jelentek? Használtam, amire Sztára Góra megtanított. Rüszttem pasa teljesen a kezembe került. Annyira belém habarodott, hogy szinte a tenyeremből evett. Ilyen a nők művészete. A leghatalmasabb férfit is irányítani tudjuk.

- Mire tanított meg a boszorkány?
- Arra, hogyan kell *tilszumot* készíteni.
- *Tilsumot*? Az micsoda?
- Titkos üzenet a szerelmet fellobbantó dzsinneknek.
- Te tudsz ilyet írni?
- Még megvan az a szöveg, az összes titkos jel, amit apádon használtam.
- És bevált?
- De még mennyire! Rámásoljuk egy tiszta papirosra. Azt meg eljuttatjuk a szerelmed házába. Jó pénzért egy szolga belevarrja a ruhájába.
- De hatni fog a bűbáj?
- Majd késő éjjel másoljuk át. Olyankor sokkal több dzsinn lebeg a levegőben. Fel fognak figyelni a kérésedre.
- És tényleg belém szeret az aga?
- Csak várj negyven napot, és a tied lesz.
- Ennél hamarabb nem lehet?

– Ahhoz egy tudós *dzsindzsi* kellene. Sajnos most nincsen a háremben boszorkány. Nekünk kell megpróbálni elvégezni a szertartást. Pedig milyen jó volna egy tudós asszony! Persze olyan, aki csak nekem... vagyis nekünk engedelmeskedne.

– Megteszed értem, anyám?

– Persze. Nem akarom, hogy te is olyan boldogtalan legyél, mint amilyen most én vagyok – felelte Mihrimah, és megsimogatta a lánya arcát.

– Boldogtalan vagy? Hogyan lehetsz boldogtalan? Hiszen...

A válide szultána Hümasah ajkára tette a mutatóujját. A lánya azonnal elhallgatott.

– Gazdag vagyok, de jégből van a szívem. Nem sokan maradtak, akiket szerethetnék. Itt vagytok nekem ti, a gyermekeim, meg felséges apám, a legyőzhetetlen Szulejmán szultán.

– Mi hír róla? Elfoglaltuk már Magyarországot...?

Mihrimah megpróbálta megnyugtani a leányát. Nem egészen sikerült. Hiszen napok óta őt magát is egyre rosszabb előérzet gyötörte. Miután a hercegnő távozott, a válide szultánának nem volt kedve visszamenni az élettelen kertbe. Arra gondolt, hogy talán egy forró fürdő majd segíteni fog. Szeretett volna legalább egy időre megfeledkezni a gondjairól.

Azokból volt éppen elég, és a számuk napról napra növekedett.

Két héttel Hümasah hercegnő látogatása után Mihrimah a főszámvevője beszámolóját hallgatta. A válide elégedett arccal nézte meg az elé tárt feljegyzéseket. Hátrébb, a fal mellett ott ült kedvenc szobalánya, Derja is. A fiatal nő joggal tekintette magát a válide szultána bizalmasának. Ő is örült annak, hogy a birtokokat és a pénzeket felügyelő Ali Portug ilyen jó munkát végzett.

Az elmúlt esztendő során is szépen gyarapodott Mihrimah vagyona. Ez jól látszott a könyvelők szobájának berendezésén is. A falakat vastag bársonytakarók borították. Az ablakok előtt drága brokátfüggönyök lógtak. Mind a négy sarokban serpenyőkben izzott a parázs. Kellemes meleg volt a helyiségben. A falak mellett hófehér egyenruhás eunuchok sorakoztak. A magas, izmos, fekete hadimok elkülönültek világosabb bőrű társaiktól. Úrnőjük jókedve derével töltötte el őket is. Örömmel hallották a portugál származású pénzember lelkes szavait.

– Felséges válide szultána, újra te vagy a birodalom leggazdagabb asszonya. A kincstárad ismét megtelt azóta, hogy a magánvagyonodból négyszáz hadigályát építettél

felsőleges atyádnak.

Mihrimah megfontoltan bólintott. Nem pocskolta el azt a gazdagságot, amit a néhai férje, Rüsttem pasa kisajtolta a korrump tisztviselőkből és a gazdag kalmárokból. Szulejmán szultán leánya nemcsak a művészeket pártfogolta, de híres volt arról is, hogy sok pénzt költött jótékony célokra. A birodalom számos városában működtek olyan menhelyek, ahol az ő pénzéből osztottak ételt a rászorulóknak. A négyszáz hadigálya élete legnagyobb ajándéka volt. Habozás nélkül kiürítette a kincstárát, amikor megtudta, hogy az igazhitűek győzelméhez elengedhetetlen az erős flotta.

– Mondd csak, úrnóm, nincs hír felsőleges atyádról? – kérdezte Ali Portug.

– Sajnos nincsen. Augusztus vége óta nem jött újabb futár. Nem tudom, mi történt Magyarországon, és ez zavar.

– Talán csak az esős idő tartja vissza – szólt közbe Derja, mert nem akarta, hogy az úrnője elszomorodjon.

– Talán.

A portugál is felfigyelt úrnője hangulatváltozására. Hízélgéssel próbálta meg jobb kedvre deríteni.

– Hatalmas szultána, te vagy az egész világ leggazdagabb asszonya. Nem a levegőbe beszélek, ez világosan kiderül ezekből a főkönyvekből – bizonygatta, és az ujjával

megkopogtatta az alacsony asztalon fekvő vastag könyveket.
– Több pénzed van, mint az angol királynőnek, vagy éppen, mint az indiai Humájun császár legkedvesebb feleségének, a trónörökös Akbar herceg anyjának.

Ezzel sikerült meglepnie Mihrimahot.

– Több pénzem van, mint egy mogul hercegnőnek? Ezt nehéz elhinni. India mesésen gazdag ország. Nem csoda, hogy az egykori honfitársaid is megpróbálnak eljutni oda.

– Nem a honfitársaim! – csattant fel magáról meglepedkezve a portugál. – Én igazhitű muszlim vagyok! Elűztek a szülőföldemről. Nem tehetek arról, hogy Luzitániában születtem. Semmi közöm azokhoz a hitetlenekhez, akik a Vörös-tenger torkolatában fenyegetik a szabad kereskedelmet.

Derját meglepte az idős férfi dühkitörése. Ali Portug csak a számoknak él. Nem szokott ennyire kijönni a sodrából.

Mielőtt azonban szóvá tehetne volna, valaki vadul megdöngette a helyiség ajtaját. Nem egyszerűen bekopogott, hanem ököllel verte a vastag deszkát. A hangja alapján a kapuórség tisztje lehetett az. Mihrimah szultána palotáját a saját fegyveresei őrizték. Bár elméletileg ők is a szultán hadseregének tagjai voltak, de a válide szultána egyenruháját hordták, és tőle kapták a fizetésüket. Jácint, a Derja mellett

álló főeunuch ingerült arccal az ajtóhoz küldte az egyik emberét. A *hadim* nesztelen léptekkel odasietett, és kiosont a résnyire tárt ajtón. Néhány pillanat múlva újra idebent volt.

– *Usztad* – szólította meg alázatosan a főnökét. – Az aga veled akar beszélni. Csakis veled.

A főeunuch zavartan megvonta a vállát, rámosolygott az úrnőjére, majd kisietett a teremből. Ali Portug közben elégedett arccal elkezdte elpakolni a könyveit. Mihrimah ülve maradt. Kíváncsian nézte az ajtót.

Jácint egy perc múlva tért vissza. Odasietett a válide szultánához.

– Úrnőm, ha volnál szíves egy szóra.

Derja meglepődve látta, hogy a hárem első embere félrevonult úrnőjükkel. Halkan suttogva, ám közben izgatottan gesztikulálva mondott neki valamit.

– Az lehetetlen! – csattant fel Mihrimah. Az eunuch megrettent. Lehajtotta a fejét.

– Ellenőriztem, úrnőm. Tényleg ő az!

Mihrimah csípőre tette a kezét, és dühös arccal körülnézett a szobában. Egy pillanat alatt lefoszlott róla az előbbi jókedve.

– Vezesd be a *mabein*be.

Derja meglepődve összevonta a szemöldökét. A *mabein* a

férfiak és a nők lakrésze közötti tágas terem volt. Ott találkozhattak a palota eltérő nemű lakói. Persze csakis az eunuchok szigorú felügyelete mellett. Már nagyon régen nem használták, hiszen nem élt Mihrimah úrnő férje. *Kiről beszélhetnek ezek ketten?*

– Mi legyen az embereivel? – kérdezte aggodalmaskodva a főeunuch.

– Maradjanak kint az udvaron. Nem jöhetnek be, amíg ki nem derítem, mit jelent ez az egész.

Derja elismerő pillantást vetett úrnőjére. Bármi is hozta ki a sodrából az előbb Mihrimahot, máris visszanyerte jeges önuralmát. A tekintete azonban elárulta, hogy még mindig dühös. Gyorsan lezárta a megbeszélést. Határozottan elkészönt a könyvelőktől. Az eunuchokon kívül csak Derját vitte magával.

– Mi történt, úrnőm? – kérdezte izgatottan a lány.

– Mindjárt meglátod.

Egy izmos, fekete eunuch feltárta a *mabein* ajtaját. Mihrimah forgószélként rontott be. Nyomában betódult a hárem többi őre. A fekete eunuchok fenyegetően körbevették a tulsó ajtó előtt álló férfit. Az ismeretlennek csak a turbánja és a háta látszott. Amikor megfordult, Derja önkéntelenül is felkiáltott. Azonnal felismerte a váratlan vendéget.

– Ó, nővérem! Örülök, hogy ilyen gyorsan idejöttél hozzám. Tudtam, hogy számíthatok rád.

Derja leborult a földre. Az eunuchok mélyen meghajoltak, de még mindig gyanakodva tartották szemmel az alacsony, testes férfit. Alighanem ők is megdöbbentek amiatt, hogy Szelim herceg, a fényességes padisah egyetlen fia állt ott előttük!

Mihrimah szultána azonban semmi jelét nem adta annak, hogy meglepődött vagy megilletődött volna a rangos vendég miatt. Éppen ellenkezőleg. Magából kikelve ráförmedt a trónörökösre.

– Te meg mit keresel itt? – kiabálta. – Hogy merted elhagyni a szandzsákodat?

Valami az eszébe juthatott, mert elhallgatott és a szájához kapta a kezét.

– Szelim, csak nem lázadni készülsz? Ugye nem azt akarod kihasználni, hogy apánk nincs itthon?

A herceg zavartan elmosolyodott. Bocsánatkérően az égre emelte mind a két kezét. Nem tudott azonban megszólalni, mert a nővére még közelebb lépett, és vádlón a mellére szorította a mutatóujját.

– Talán csak nem az az aljas kis kígyó, az ágyasod, Nurbanu beszélte tele ostobaságokkal a fejedet? Ő vett rá arra, hogy

ide gyere Kütahyából?

Szelim összefonta a karját a mellén. Megpróbálta kihúzni magát. A tekintete furcsán csillogott.

– Az apánk halott.

Derja felsikoltott, de aztán a szája elé kapta a kezét. Az eunuchok megremegtek. Halk suttogás támadt. Mihrimah azonban nem hitt a testvérének.

– Honnan veszed ezt az ostobaságot? – üvöltötte.

Szelim megőrizte a hidegvérét. Egy bágyadt legyintéssel körbemutatott a szobában.

– Küldd ki őket! Bizalmas dolgot kell elmondanom.

– Nem! Az embereim itt maradnak. Bizonyítsd be, hogy nem vagy lázadó!

Szelim savanyú arcot vágott. Belenyúlt a köntöse ujjába, és előhúzott belőle egy igencsak megviselt levelet.

– Parancsolj, kedves nővérem. Úgy tudtam, hogy nekem nem fogsz hinni. Tessék.

Mihrimah kitépte a kezéből a papirost. Olyan erősen remegett, hogy nem tudta elolvasni az üzenetet. Feldúlt arccal odanyújtotta Derjának.

– Olvasd fel! – parancsolta.

Szelim sokatmondóan megköszöri a torkát, de végül a válíde szultána dühös arcát látva csendben maradt. Derja

nyelt egy nagyot, majd olvasni kezdett.

– „Felséges nagyuram, fényességes Szelim szultán...”

– Ki írta ezt a levelet? – csattant fel Mihrimah.

– Szokoli Mehmed nagyvezér – felelte a fivére. A válide szultána Derjára nézett. A lány egy bólintással jelezte, hogy a trónörökös... *vagyis* Szelim igazat mondott.

– Folytasd.

A lány azonban nem jutott szóhoz. Szelim panaszkodni kezdett, és leült.

– Fárasztó volt ám az utam. Egy vízpipa most nagyon jólesne.

Mihrimah körülnézett a *mabeinben*. Gyorsan döntött.

– Menjen mindenki ki innen! Derja, te maradsz. Jácint, te intézkedj. A fivérem lovasait hozzátok be a palotába. Kapjanak enni, inni bőségesen

– Én is megéheztem! Korog a gyomrom! – szólalt meg Szelim.

– Ha idebent vannak, kapukat bezárni. Senki sem mehet ki, és ne engedjete be egyetlen lelket sem.

Az eunuchok mélyen meghajoltak, és sietve engedelmeskedtek. Mihrimah csak a távozásuk után ült le a poros párnákra. Nem látszott rajta, hogy éppen az előbb hallotta meg az apja halálhírét. Keményen tartotta magát.

– Olvass tovább, kérlek.

Derja bólintott és engedelmeskedett. Felolvasta a levelet. Mihrimah némán figyelte. Úgy tűnt, mintha kővé dermedt volna az arca. Amikor véget ért a levél, a fivérére nézett.

– Hol a bizonyíték?

– Milyen bizonyíték? – értetlenkedett Szelim.

– Annak a bizonyítéka, hogy a levél valódi, nem pedig valamilyen hamisítvány.

– Talán erre gondolsz? – Szelim ismét turkálni kezdett a köntöse ujjában. Elővett valamit, és a testvére kezébe nyomta. Derja kíváncsian nyújtogatta a nyakát, mert nem látta, mit kapott az úrnője.

– Ezt a gyűrűt ismerem. Az apánké – állapította meg Mihrimah. – Szokoli Mehmed vajon miért ezt küldte? Miért nem Oszmán gyűrűjét? Azzal kellett volna jeleznie, hogy a szultán már nem él.

– Nem tudom, miért ezt választotta – vont a vállát Szelim. – Itt van még atyánk pecsétje is. Ezt is elhozta a futár.

– Le Kütahyába?

– Igen.

– Szokoli jól megszervezte az értesítéset. Gyors volt, és téged is határozott cselekvésre kényszerített.

– Mi mást tehettem volna? Hiszen most már én vagyok a szultán.

Mihrimah azonban nem törődött öntelten mosolygó fivérével. Derja felé fordult.

– Mit gondolsz? – kérdezte tőle.

– Azt, hogy ha ez igaz...

– Mondom, hogy igaz! – méltatlankodott Szelim.

– Szóval, ha ez igaz, akkor Szokoli Mehmed hatalmas terhet vett a vállára.

Mihrimah olyan erővel szorította ökölbe a kezét, hogy elfehéredtek az ujjai. A hangja viszont egyáltalán nem remegett.

– Nem szeretem Szokolit, de nagyra becsülöm az elszántságát. Ebben a pillanatban egy csónakban evezünk. Mindennél fontosabb, hogy megőrizzük a birodalom egységét.

– És... – emelte fel a mutatóujját Szelim.

– És az, hogy zavartalan legyen az átmenet. Hogy felséges testvérem, Szelim szultán a lehető leghamarabb felülhessen a trónjára.

– Tudtam! – kiáltotta lelkesen Szelim. Felugrott, odarohant Mihrimahhoz, és magához ölelte. – Tudtam én, hogy rád számíthatok! Nem is törődtem azzal, amit az az

ostoba ribanc fecsegett.

Mihrimah eltolta magától a fivérét.

– Kiről beszélsz? – kérdezte jéghideg hangon.

– Természetesen Nurbanuról, arról a háborodott nőszemélyről. Ha tudnád, milyen ostobaságokat hordott össze! Teljesen elment az esze. Azt állította, hogy alkut kötöttél a sötétség erőivel.

– Tessék?

– Ugye milyen hihetetlen? A drágalátos ágyasom, legidősebb fiam anyja nem kevesebbet állított, minthogy anyánk régi boszorkányával szörnyű eretnekségre készültél. Szerinte te fel akartad támasztatni felséges anyánkat, Hürrem válide szultánát.

– Ostobaság! – kiáltotta Mihrimah, ám Derja éber tekintetét nem kerülte el, hogy úrnője holtsápadttá vált.

– Én is pontosan ezt mondtam neki! Hiszen az anyánk – a Mindenható legyen kegyes a lelkéhez – mind a kettőnket utált. Téged is meg engem is. Bajazidot szerette meg Mehmedet. Hogy milyen nagyra tartotta őket! Látod, most a végén mégiscsak mi maradtunk életben. Allah azt akarja, hogy én legyek a szultán.

Megigazította a fején igencsak megviselt turbánját, és büszkén kihúzta magát. Az összképen erősen rontott, hogy az

orra vörösen csillogott a túl sok alkohol miatt.

Mihrimah szultána időközben teljesen visszanyerte az önuralmát. Intett a testvérének, hogy üljenek le az asztalhoz. Megbeszélték a legfontosabb teendőket. Szelim ezt a napot az embereivel együtt itt tölti a palotában. Holnap Mihrimahhal együtt átmennek a szultán szerájába. Gondoskodnak arról, hogy csak a legfontosabb tisztviselők értesüljenek Szulejmán haláláról. A titkot mindaddig megőrzik, míg Szelim a hazatérő hadsereg élére nem áll. Akkor majd győztes hadvezérként vonulhat be a birodalom fővárosába. Senki sem vonhatja kétségbe a trónigénye jogosságát.

Az új szultán elégedett arccal távozott. Lement az embereihez. Derja felkelt, és csendben bezárta Szelim mögött a *mabein* ajtaját. Megfordult. Mihrimah szultána, a néhai Szulejmán és Hürrem úrnő egyetlen leánya egészen eddig keményen tartotta magát. Most azonban, hogy kívülálló már nem láthatta, nem bírta tovább. Lerogyott egy pamlagra, és sírni kezdett. Hűséges szolgálója azonnal odasietett hozzá. Átölelte, és vigasztalni próbálta. A hárem ajtaján egy eunuch nézett be, de nem mert bejönni.

Mihrimah magához ölelte a fiatal lányt, és a vállára borult. Még sosem látszott korábban ennyire elesettnek és

védtelennek.

– Derja, meghalt az apám!

A világ leggazdagabb asszonya egészen hajnalig zokogott.

Derja, Mihrimah szultána bizalmas szolgálólánya megállt Isztambul városfalán, a mellvéd előtt és fázósan összevonta magán a vastag gyapjúköpenyt. A tenger felől hűvös szél fújt. Némelyik szellőkés elég erős volt ahhoz, hogy a magasba tornyosuló falon álló alakok kénytelenek legyenek megtámaszkodni a mellvéden. A fiatal nő csendben figyelte az eseményeket. A szultán leánya... Derja elbizonytalanodott. Még egy héttel korábban is a felséges szultán leányának nevezte az úrnőjét. Lassacskán le kell szoknia erről. Szulejmán szultán meghalt, így a válide szultána most már az új uralkodó, Szelim nővére.

Milyen furcsán hangzott az, hogy Mihrimah, a *szultán testvére*! Derja megborzongott. Egyértelmű volt, hogy egy új korszak kezdődött el. Egy olyan időszak, ami nem sok jót ígért a hatalmas Török Birodalom népeinek, de a trón közelében álló nagyhatalmú férfiaknak és nőknek sem.

Nem csoda, hogy Mihrimah olyan fáradt és ingerült. Az elmúlt egy hét alatt iszonyatos mennyiségű munkát kellett elvégeznie. Néhány megbízható szobalányával gyakorlatilag

beköltözött felséges testvére, a szultán palotájába. Az úrnő fáradhatatlanul dolgozott. Megtartotta a Szelimnek tett ígéretét. Senkinek sem beszélt a kételyeiről, hangosan nem mondta ki, hogy megbízhatatlan, gyengekezű alaknak tartja az új szultánt. Éppen ellenkezőleg. Minden befolyását latba vetette, és elszántan küzdött azért, hogy zökkenőmentes legyen az öröklés folyamata.

– Tartozom ezzel apám és anyám emlékének, és a birodalomnak – magyarázta egyik este, amikor holtfáradtan visszatértek saját otthonukba.

Másnap reggel aztán folytatódott a megfeszített munka. A Fényességes Porta falain kívül senki nem tudhatott arról, hogy milyen iszonyatos dolgok történtek a távoli Magyarországon, Szigetváron. A kapukban álló testőrök szigorú parancsot kaptak. A környék népe talán érezte a növekvő feszültséget, ám a legtöbben még csak nem is sejtették, hogy mi készül a bezárt kapuk túlsó oldalán. A legfontosabb főtisztviselőket egymás után Szelim elé szólították. A nagyurak gyanakvó arccal sétáltak be az Orti Kapun át a palota második udvarába. Odabent a Diván-i-Hümájun kupolás épületében a felséges Szelim fogadta őket. Meg persze kéttucatnyi komor arcú, megbízható testőre. A főtisztviselők megrendülten értesültek Szulejmán haláláról,

majd egymás után felesküdték új urukra. Szelim arca ragyogott a boldogságtól, amikor a birodalom legbefolyásosabb vezetői sorra leborultak elé, és megcsókolták a köntöse szegélyét.

– Eddig jól tartja magát – suttogta Mihrimah. Akkor az államtanács csarnoka mellett, az emeleti titkos kis szobában ültek. Innen mindent láttak és mindent hallottak, ami odalent történt. Derja is csendben figyelt.

– A felséges úr tartja a szavát – mondta halkan. – Megfogadta, hogy egyetlen kortyot sem iszik, míg szilárdan a kezébe nem kerül a hatalom.

Mihrimah nem válaszolt. Nem volt szüksége arra, hogy jegyzeteket készítsen. Minden elhangzott szóra jól emlékezett. Délutánonként leült a fivérével, és megbeszélték az aznapi tapasztalatokat. A válide szultána bölcs tanácsokkal látta el az új uralkodót. Szelim meglepő módon engedékenynek bizonyult. Szinte kivétel nélkül megfogadta a testvére javaslatait.

Nagyfokú önmérsékletről is tanúbizonyságot tett. Végül csupán akkor rúgott be, amikor a Fényességes Portában sikerült mindent elrendezni. Másnap hajnalban hullasápadt arccal ült fel a lovára, hogy egy kis csapat válogatott testőr társaságában útra keljen Belgrád felé.

Derja most itt, Isztambul városfalán figyelte a távozókat. Napkeltére értek ide a híres Aranykapuhoz. Úrnője ugyanúgy állt a fal tetején, mint alig fél évvel korábban, amikor nem a fivérétől búcsúzott el, hanem a felséges apja kelt útra Magyarország felé. Most azonban nem volt itt Oszama, hogy jó időt csináljon. Sűrű fekete felhők borították az eget, és folyamatosan esett az eső. Az utcákon és a sikátorokban bokáig állt a víz.

Mihrimah szultána felnézett az égre. Alighanem neki is pontosan ugyanaz járt az eszében, mint a szobalányának. Már nem a szürke gomolygásban gyorsan eltűnő lovasok után bámult. Megfordult, és egy intéssel odahívta magához a főeunuchját. Az úrnőt közvetlen közelről tizenkét fegyveres *hadim*, kicsit arrébb pedig tíz testőr vette körül.

– Van valami hírünk Oszama Ul-Deránról? – kérdezte Mihrimah. Derja lehajtotta a fejét, és a vastag csuklya védelmében elmosolyodott. Boldoggá tette, ha sikerült kitalálnia a szultána gondolatait.

– Nincsen, úrnőm – felelte Jácint. – Azóta nem hallottunk róla, hogy a felséges szul... vagyis elhunyt atyád – a Mindenható legyen kegyes a lelkéhez – után indult Magyarországra.

– Megparancsolom, hogy az arab mágust fogják el élve vagy

halva.

Mihrimah töprengeni kezdett.

– Vagyis inkább *élve*. Beszélni akarok vele.

– Kinek a nevében menjen ki a parancs, felséges asszony? – kérdezte a főeunuch.

– Atyáméban, pontosan úgy, mint a többi utasítás is.

A válide szultána legbizalmasabb hívein kívül alig kéttucatnyi ember tudhatott Szulejmán haláláról. Éppen ezért mindaddig, míg a felséges Szelim Belgrádban a hadsereg élére nem áll, addig továbbra is Szulejmán szultán nevében, az ő pecsétjével lezárva mentek ki a parancsok a tartományokba.

Mihrimah habozás nélkül megtette a szükséges intézkedéseket. Tisztában volt azzal, hogy Szelim mennyire szűk látókörű. A fivérét csak a hatalom megragadása érdekelte, ezért nem törődött például azzal, hogy riadókészültségbe helyezték a perzsa határt védő csapatokat. Mihrimah azonban ezt is gyorsan elintézte helyette.

Derja lassan közelebb sétált.

– Kérdezte valaki Nurbanut? Ő talán tudja, hogy merre járhat a mágus.

– Még nincs itt az a vipera – mordult fel Mihrimah.

– De nemsokára felbukkan. Egészen biztosan visszatér a

fővárosba. Úrnőm nem tart tőle?

– Miért kellene? – legyintett megvetően Mihrimah.

– Nurbanu a szultán első ágyasaként maga alá akarja gyűrti az egész háremet. Okos és gátlástalan. Ráadásul gyűlöli az úrnőmet.

– Erre jó oka van. Én sem kedvelem őt. Félned azonban nem kell, kicsi Derja. Amíg én élek, addig Szelim szajhájából nem lesz válide szultána.

– A birodalom hagyományai szerint nem is lehetne. A legtöbbször az uralkodó anyja volt a válide szultána. Csak hát úrnőm és a szultán felséges anyja, a csodálatos Hürrem már nincs köztünk.

– Így igaz. Én voltam az első igazi kivétel a szabály alól. Pótolnom kellett azt az úrt, amit az anyám távozása hagyott maga után. Jó is, hogy emlékeztettél rá. Apámat gyászolva sem szabad megfeledkeznünk anyámról.

Szelim és kísérei már eltűntek a messzeségben. Nem volt értelme tovább állni a kapubástyán. A két nő a testőrök és a *hadimok* társaságában lesietett a magasból. Lent újabb katonák és két gyaloghintó várta őket. Derja örült, hogy az eső elől behúzódhatott a sötétkék bársonybélésű, kényelmes járműbe. Az egyik eunuch rázárta az ajtót. A rácson át azonban így is jól látta, ahogy Mihrimah szultána is beült a

saját gyönyörű, aranyozott gyaloghintójába.

– Az Aja Szófia mecsetbe megyünk! – parancsolta a testőrök kapitányának. Derja meglepődött. Mégis mi keresnivalójuk lett volna azon a szent helyen? Azt gondolta, hogy úrnője vagy hazamegy a néhai Rüsztém pasa palotájába, vagy visszaviteti magát a Fényességes Portára, hogy további utasításokat adjon ki, és mozgásban tartsa a birodalom államgépezetét. A fiatal nőt igencsak furdalta a kíváncsiság. Nem nagyon törődött a széles sugárutak kavargó forgatagával.

Elállt az eső. Bár a felhők továbbra is alacsonyan lebegtek a város fölött, a helybeliek azonnal kitódultak az utcákra. Nem törődtek a sárral. A kereskedők kitolták a kordéikat, és fennhangon magasztalni kezdték az árujukat. Isztambul utcáin mindent meg lehetett venni, ha az embernek elég ezüstpénz csörgött a zsebében. Sűrű fátylat és fejkendőt viselő asszonyok is jártak a tömegben. Fekete öltözetet viselő arab nők lépkedtek lehajtott fejjel dölyfös tekintetű uraik nyomában, míg kicsit arrébb ragyogó színű gyapjúkendőkbe burkolózott török asszonyok alkudoztak az élelmiszerárusokkal. Ők a férjük nélkül is kijöhettek az utcára, ha elkísérte őket egy eunuch vagy valamelyik idősebb fiúgyermekük.

Az Aja Szófia mecset körül is minden talpalatnyi helyet elfoglaltak az árusok és a vásárlók. A kereskedők megpróbálták valahogy pótolni az eső miatt kiesett órák forgalmát. A tömeg engedelmesen szétnyílt, ahogy megpillantotta a lovas testőröket. Kíváncsi pillantások követték a két gyaloghintót. Persze a főváros derék polgárai még nem sejtették a nagy hírt. Éppen ezért nem kezdtek el arról töprengeni, hogy miért látogattak el így váratlanul előkelő hölgyek éppen erre az őszi, szent helyre.

A gyaloghintók egy oldalsó bejárat előtt álltak meg. Mihrimahot a *hadimokon* kívül egyedül Derja kísérte be. A többiek arca alapján egyedül Jácint, a főeunuch járhatott itt korábban. Az oldalsó lépcsőn felmentek az emeletre. Egy jelentéktelennek tűnő folyosón Szelim szultán testőrei álltak. Mély meghajlással köszöntötték uruk testvérét. Az ajtó mögött meghúzódó kishálóba már csak Derja kísérte el úrnőjét. A lány meglepődve látta, ahogy a szultána lehajolt, és felnyitotta a padlóban kialakított ajtót. Mihrimah felegyenesedett, és a bizalmasára nézett.

– Megegyeztem a fivéremmel. Bennem sokkal jobban megbízik, mint Nurbanuban. Tudja, hogy nélkülem egy hónapig sem lehetne szultán. Ráadásul pénz is kell neki. Én ellenőrzöm az államkincstárat. Szelim biztos lehet abban,

hogy nem fogom becsapni. A birodalomban egyedül én vagyok annyira gazdag, hogy ne kelljen lopnom. Cserébe esküt tett arra, hogy mellette is én maradok a válíde szultána.

– Elsőként a történelem során – mondta elismerően Derja. Utána viszont gyanakodva összevonta a szemöldökét. – Elnézést úrnőm, de mi ez a hely? És hova megyünk?

– Ellenőriznem kell valamit. Egyetlen férfit sem vihetek le nem magammal. Szükségem lehet egy tanúra, és mindenképpen azt akarom, hogy legyen velem valaki.

Derja hátán végigfutott a hideg. Ennek ellenére engedelmesen követte az úrnőjét. Egy keskeny csigalépcsőn haladtak lefelé. Mélyebbre, egyre mélyebbre. A fiatal nő egy idő múlva már biztosra vette, hogy jóval az utcák szintje alatt járnak.

Végül egy ajtó zárta el az útjukat. Mihrimah bekopogott. Az ajtó feltárult. Két döbbent arcú férfi meredt rájuk. Bőrük sápadtsága elárulta, hogy nagyon hosszú idő óta nem voltak odafent, nem érezhették a nap fényét. Halkan, érthetetlenül hörögtek. Nem volt nehéz kitalálni, hogy nincs nyelvük. A tekintetükben félelem tükröződött, amikor elhátráltak a két nő előtt.

– Értitek, amit mondok, rabszolgák? – kérdezte Mihrimah.

A sovány, sápadt alakok bólogatni kezdtek. Még mindig

nem tértek magukhoz a megdöbbenéstől.

– Urunk, Szulejmán meghalt. Már nincs szükség arra, hogy itt legyetek. Szolgálatotok véget ért.

A két néma azonnal leborult a földre. Halkan vinnyogtak.

– Keljetek fel, és nyissátok ki azt az ajtót! – parancsolta Mihrimah jéghideg hangon. Derja csak most figyelt fel arra, hogy a szobából még egy ajtó nyílik. Ezt nem lakattal zárták le, hanem egy igencsak bonyolultnak tűnő zárral. Az egyik szolga felkelt, és mélyen hajlongva odament az ajtóhoz. Egy jókora kulcsot vett le az ajtófélfá melletti polcról. A zárba csúsztatta és elforgatta. Valami halkan kattant. Ekkor már a másik holtsápadt őr is felkelt. Megálltak az ajtó két oldalán, és várakozva néztek a szultánára. Mihrimah egy vastag aranyláncot húzott elő. Azon is egy kulcs lógott.

A magasabbik rabszolga felé nyújtotta. Az csak habozva vette el. Ezt a kulcsot is a zárba illesztette és elforgatta. Utána megragadta a kilincset, lenyomta, és résnyire kinyitotta az ajtót. Közben elfordította a fejét. A társa két kézzel eltakarta a szemét, és a fal felé fordult.

– Jól van – mondta Mihrimah. – Menjete fel!

A szolgák halkan vinnyogtak. Halálos félelem látszódott az arcukon.

– Azt mondtam, hogy menjete fel!

Derja figyelmét nem kerülte el, hogy úrnője nem tett semmilyen ígéretet a két szerencsétlennek. Nem beszélt arról, hogy nagy jutalom vár rájuk hűséges szolgálatukért, és nem bizonygatta, hogy odafent semmitől sem kell tartaniuk.

A két nő magára maradt. Mihrimah most a bizalmasa szemébe nézett.

– Te itt várj meg. Nemsokára jövök.

Ha Derja nem ismeri ilyen jól az úrnőjét, talán észre sem vette volna Mihrimah bizonytalanságát. A válide szultána csak leheletnyi habozás után ragadta meg a kilincset. Kezében egy égő lámpással átlépett a küszöb fölött.

Az ajtó bezárult. Derja csendben várakozott. Ahogy telt az idő, úgy nőtt a nyugtalansága.

Mihrimah erősen remélte, hogy sikerült eltitkolnia az aggodalmát. Útközben lefelé, a félhomályba burkolózó csigalépcsőn némán korholta magát, amiért nem mert egyedül alászállni a mélységbe. Most viszont nagyon is örült annak, hogy az ajtó túloldalán egy megbízható szolgája várakozik. Minden önuralmára szüksége volt ahhoz, hogy odafent maga mögött hagyja az élők világát, és alászálljon ide, az örökös némaság komor és félelmetes honába.

Idelent csupán kétszer járt. Az első alkalommal titokban.

Ha nem a szultán leánya lett volna, nem élte volna túl azt a kalandot. Nyolc éve, az anyja halálát követően felfigyelt arra, hogy felséges apja egyre furcsábban viselkedik. Eunuchjaival és Rüsztém pasa besúgóival kinyomoztatta, hogy hova szokott titokban eljárni Szulejmán. Mihrimah akkor nem habozott. Tudni akarta, hogy mit rejt a mély. Lejutott ide a titkok előszobájába. A küszöböt viszont nem sikerült átlépnie. Utána nyíltan az apja elé állt, és őszintén elmondta neki, hogy lejött a föld alá. Még most is jól emlékezett arra, hogy milyen képet vágott a felséges szultán.

Szulejmán megkönnyebbült, hogy nem csak az ő vállára nehezedik ez a szörnyű titok.

Nem sokkal azelőtt, hogy a szultán elindult volna Magyarországra, a leányával együtt alászállt a mélybe. Megmutatta neki az ezüstkulcsot, és bevitte magával az ajtón túlra. Mihrimah éppen ezért nem lepődött meg azon, ami most bent várta. Kezében a lámpással körbesétált a márványburkolatú helyiségben. Meggyújtotta a fali beugrókban álló mécseseket. Mögöttük a követ olyan fényesre csiszolták, hogy tükörként felerősítették a fényt. A válide szultána lerakta a lámpását, összefonta a kezét maga előtt és körülnézett. Minden pontosan olyan volt, mint az előző alkalommal. A fal mellett néhány párna hevert.

Mellettük díszes vízpipa állt. Ezen kívül egyetlen bútordarabot sem hoztak le ide. A kamra azonban mégsem tűnt üresnek. Az egyik fal mellett gyönyörűen megmunkált, hófehér kősíremlék húzódott. Pontosan ugyanúgy nézett ki, mint az, amelyikről mindenki úgy vélte, hogy odafent, az élők világában az elhunyt Hürrem szultánát őrzi az idők végezetéig.

Az emberek rosszul tudták.

Mihrimah felséges atyja egy pillanatra sem tudott megfélekedezni szeretett feleségéről. Hürrem annyira hiányzott neki, hogy titokban elkészíttette élethű szobrát. Itt állíttatta fel, a síremlék fejénél. Gyakran lejött a mélységbe, hogy a csodálatos asszonyra emlékezzen.

Mihrimah biztosra vette, hogy, Hürrem emléke tette annyira erőssé az apját. A szultán ősz fejjel sem viselkedett fáradt öregemberként. Acélos akarattal, hűvös elszántsággal szolgálta birodalma népeit. Gondoskodott a rendről és a biztonságról. A lánya az elmúlt napok során sokat gondolkodott azon, hogy mi vár rájuk. Közben mellékesen az is az eszébe jutott, hogy Szulejmán uralmát hamarosan a Török Birodalom aranykoraként fogják emlegetni az emberek. Ami nem sok jót ígért.

Személy szerint neki sem.

A válide szultána biztosra vette, hogy az ő emlékét nem fogja gyönyörű márványszobor őrizni. Nem marad utána szerelmes férfi, aki esténként, elalvás előtt lecsukott szemmel az ő arcát idézné fel magában.

Bánatos mosollyal megcsóválta a fejét. Az anyja, Hürrem szultána vajon tudta, hogy milyen iszonyatosan szerencsés volt Szulejmánnal? Alighanem igen.

Mihrimah odalépett a szobor elé és megérintette. A művész olyannak ábrázolta Szulejmán kedvenc feleségét, mint amilyen az itáliai festő ittjártakor volt. Egy érett asszony nézett le a magasból Mihrimahra. Az arca nyugalmat és magabiztosságot sugárzott. Amikor a mintául szolgáló festmény készült, senki sem sejthette, milyen tragikus módon ér véget a válide szultána élete.

Mihrimah némán fejet hajtott az anyja emlékműve előtt. Utána a fal felé fordult, hogy eloltsa a legközelebbi mécsest. Eleget látott. Idelent már nincsen semmi dolga. Odafent, az élők világában viszont még rengeteg mindent el kell intéznie.

Épp felemelte volna a kezét, hogy két ujjal kioltsa a kis lángot, amikor mozdulatlaná dermedt. Az előbb azt gondolta, hogy minden pontosan olyan, mint amikor legutóbb itt járt. Valami azonban megváltozott. A válide szultána visszafordult a kőkoporsó felé.

– Hol van a láda? – kiáltotta önkéntelenül.

Hiszen az a fadoboz ott állt a síremlék végénél! Mind a két alkalommal azon a helyen látta, és az apja is azt mondta, hogy ott van a helye. Egy perc sem kellett ahhoz, hogy átkutassa a föld alatti kamrát. Idelent egyszerűen nem lehetett volna elrejteni egy akkora ládikót. Mégsem találta sehhol sem.

– Talán tolvajok jártak itt?

Az lehetetlen. Fent testőrök, az előszobában pedig a két kivágott nyelvű rabszolga őrizte a titkot. Valami más történt. Talán az apja vitte el innen magával?

– Ugyan miért tette volna ezt?

Hiszen Hürremnek szánta! Szulejmán elmesélte a lányának, hogyan szerezte meg az áruló indiai hercegtől a perzsák ajándékát. Legyőzött ellenfelei ezzel akarták kimutatni, hogy őszintén megbánták korábbi cselszövésüket. Mihrimah akkor nem kérdezte meg, hogy mi van a ládában. Még nagyon is erősen élt az anyja emléke. Szulejmán ajándéka kizárólag Hürremre tartozott.

De akkor meg ki vihette el innen?

Odalépett az ajtóhoz, kissé kinyitotta, hogy kintről ne lehessen belátni, és kiszólt Derjának.

– Siess fel a lépcsőn a testőrökhöz! Mondd meg nekik, hogy

mégse öljék meg a két sápadt őrt.

A lány némán bólintott. Mihrimah éppen ezt szeretete benne. Derja okos volt. Nem tett fel felesleges kérdéseket, és nem lett volna könnyű meglepni sem. Feljebb húzta a szoknyája szegélyét, a fátylával eltakarta az arcát, és futva elindult felfelé. Jó tíz perc múlva tért vissza.

– Úrnőm! – hallatszott kintről a hangja.

– Derja?

– Úrnőm, a bocsánatodért esedezem. Elkéstem. A testőrök már kivégezték a két rabszolgát.

– Értem. Nem baj.

– Úrnőm? – folytatta Derja. A hangjából most már kiérződött a zavarodottság és az enyhe félelem. – Megjöttek a...

Jól hallatszott, hogy a lány nagyot nyelt.

– A kőművesek.

Derja alighanem attól fél, hogy az úrnője elevenen befalaztatja ide. A gondolat csábító volt, de Mihrimah elhessegette magától. Legalább féltucatnyi módját ismerte annak, hogy magához kösse a szolgálait. Derja túlságosan is értékes eszköz ahhoz, hogy elpocsékolja.

– Ne aggódj! – kiáltotta ki az ajtó résén. – Mindjárt felmegyünk.

– Igen, úrnőm – felelte a lány. – Köszönöm, úrnőm.

Mihrimah behajtotta az ajtót, és visszalépett a szoborhoz.

Odabent, mélyen az emberek világa alatt dermedt, síri csend honolt, míg a jelenlegi válide szultána meg nem szólalt, hogy az egykori validét köszöntse:

– Ideje elbúcsúznom tőled, anyám. Nekem nincs szükségem egy kőfaragványra ahhoz, hogy megőrizzem az emléked. Amit teszek, azt az apám érdekében teszem. Te is egyetérteneél velem. Meg kell őriznem a tiszta emlékét. Nem derülhet ki róla, hogy bálványimádó volt. Mindenki azt fogja hinni rólad, hogy örök álmodat fent alszod Szulejmán mellett, gyönyörű márvány türbéjében. Szinán mester nagyszerű munkát végzett.

Ellépett a szobor mellől, és a tenyerét a kőkoporsó sima lapjára tette.

– Ne félj, anyám, te is látni fogod azt a csodálatos épületet. Most ugyan befalaztatlak, de nem örökre. Csupán két- vagy háromnemzedéknyi időt kell csendben idelent pihenned. Gondoskodni fogok arról, hogy az akkori válide szultána emberei lejöjjenek érted. Földi maradványaidat majd titokban odatemetik az apám mellé. Egymás oldalán szemlélhetitek az évszázadok múlását.

Elmosolyodott, felemelte a fejét és a márványalak szemébe nézett.

– Bár fiatalkoromban sokat veszekedtünk, én mégiscsak szeretlek. Azt akarom, hogy boldog legyél a túlvilágon. Apám szobájában megtaláltam ám az olasz festő képét. Tényleg gyönyörű voltál fiatalasszonyként. Tudod, igazuk van azoknak, akik azt mondják, egy kicsit hasonlítok rád. Ma már alig élnek olyanok, akik találkoztak veled gyönyörű hajadonkorodban. Amikor hízelegni akarnak nekem, akkor hozzád hasonlítanak. Bárcsak olyan bölcs is volnék, mint te.

Hátratette a kezét, és lassú, megfontolt léptekkel elkezdett fel-alá járni a kamrában.

– Anyám, te mit tennél a helyemben? Válasszam a harcot? Küzdjek azért, hogy megtartsam a hatalmamot? Vagy zárkózzak inkább el a külvilág elől? A palotám valóságos földi Paradicsom. Éljek dúsgazdag özvegyként? A vagyonom egy töredékét szétosztva legyek én a birodalom leghíresebb jótévője? A szegények nagyvonalú támasza? Mit tegyek az én részeges fivéremmel? Segítsek neki trónon maradni? Vagy inkább válasszam kábítószeres, puhány fiát? Ha Murádot a magam oldalára állítanám, azzal borsot törhetnék Nurbanu orra alá. Csak hát egyiküket sem szeretem. Sem Szelim, sem Murád nem méltó arra, hogy Szulejmán trónjára üljön.

Az apja annak idején arról beszélt, hogy Hürrem szultána gyakran válaszol a kérdéseire. A túlvilágról is odafigyelt a férjére és a birodalmára. Mihrimah azonban nem részesült ebben a kiváltságban.

A szobor néma maradt.

– Apám vajon mit akarna? Szulejmán mit tenne a helyemben? Tudod, az utolsó pillanatig elszántan küzdött. Egy pillanatnyi pihenés nélkül dolgozott, harcolt. Páratlan, fáradhatatlan ember volt. Mások ilyen idősen egész nap csak otthon hevernének a pamlagukon. Őt viszont a seregei élén, a harcmezőn érte a halál. Ha majd közhírré tesszük a távozása hírét, elrendelem, hogy a birodalom minden városában imádkozzanak a hívők a lelki üdvéért. Az összes nagy mecsetben felolvastatom a kegyes Korán csodálatos szavait, hogy útmutatással szolgáljanak a lelkének. Ételt osztok az éhezőknek, és meleg pokrócot adok a nincsteléneknek. Mindezt Szulejmán nevében teszem. Százezrek áldása fogja kísérni utolsó útjára.

Büszkén kihúzta magát. Visszafordult a szobor felé.

– Azt kérdezem, hetvenéves fejjel miért nem pihent meg? Hiszen pontosan abban a helyzetben volt, mint most én. Választania kellett a részeges fia és a túl fiatal, gyenge unokája között. Szelimért küzdött. Vagy Murádért? Vagy

talán más oka volt?

A válide szultána a mutatóujjával töprengve megérintette az ajkát.

– Igen. A birodalomért küzdött. Törökország népeiért. Az embereket egyetlen hatalmas közösségbe forrasztó hitért.

Ismét az anyja szemébe nézett. Szóval akkor ilyen lehetett, amikor az apja idelent a föld mélyén, távol a hallgatózó fülektől elbeszélgetett Hürremmel.

– Ez a válasz a kérdéseimre? Hogy ne Szelim miatt mentsem meg a birodalmat? Őrizzem meg apám nagy művét a következő nemzedékek kedvéért?

Halkan elnevette magát. Semmivé foszlottak korábbi kételyei, rossz előérzetei. Érdemes volt lejönni ide elbúcsúzni Hürremtől.

– Köszönöm a jó tanácsot, anyám. Méltó leszek a bizalmadra.

Mélyen meghajolt. Eloltotta a lámpásokat, majd a sötétben odament az ajtóhoz. Mielőtt kilépett volna, még egyszer a homályban csupán halványan derengő szobor felé pillantott.

– Szép álmokat! Találkozunk a Paradicsomban!

Hetedik fejezet

Hogyan halt meg az apám?

Negyven nap telt el azóta, hogy Isztambul népe értesült a szörnyű hírről. Az egész birodalom gyászolta a felséges Szulejmán szultánt. A gyönyörű Szulejmánie mecsetben, Szinán mester csodálatos alkotásában minden nap felolvasták a kegyes Koránt, hogy megemlékezzenek a halott uralkodóról. Olyankor egy tűt sem lehetett volna leejteni a tágas, jól megvilágított, szellős csarnokban.

Most viszont, nem sokkal napnyugta előtt alig valaki járt a környéken. Szulejmán türbéje előtt egy magányos öregember ült az egyik szökőkút padkáján. Fáradtság és kétségbeesés áradt belőle. Görnyedt háttal előrehajolt, és a könyökét megtámasztotta a térdén. A tekintete a semmibe meredt. Csupán akkor kapta fel a fejét, amikor valaki megállt mellette.

– Mi a bajod, *ifjú* barátom?

A fáradt, idős férfi kényszeredetten elnevette magát. Utána

viszont azonnal felállt, és meghajolt.

– Isztambul városában te vagy az egyetlen ember, Szinán mester, aki jogosan szólíthat így.

A birodalom főépítésze jókedvűen ránevetett Szokoli Mehmed fővezírrre. Szinán hordhatott volna aranyhímzéses díszruhát, selyemből varrt kaftánt vagy drága bársonyköntöst is. A birodalom legelismertebb építésze azonban a hadmérnökök egyszerű szabású, de kényelmes egyenruháját viselte még most is. Csupán hatalmas, hófehér turbánja árulta el, hogy magas rangú, befolyásos személyiség állt meg a fáradt fővezír mellett.

– Azért neked sincs okod a panaszra, tiszteletre méltó pasa. A korodhoz képest nagyon jól tartod magadat. Ugyanakkor viszont szomorúan látom, hogy bűnnek eresztetted a fejedet.

– Minden okom megvan arra, hogy elégedetlen legyek magammal.

– Elégedetlen, te? – csodálkozott Szinán. – De hát a birodalom első embere vagy.

– Csupán Szelim szultán rabszolgája.

Az idős főépítész megvetően legyintett, aztán végigsimította dús, hófehér szakállát.

– Ne törődjünk azzal a részeges fajankóval! Gyere inkább,

ifjú barátom, sétálj velem egyet.

– Megtisztelsz, mester.

Szokoli Mehmed őszintén tisztelte a világhírű építész. Szigorú katonaemberként nem nagyon foglalkozott a művészetekkel, ám jó pár olyan erődítmény magas bástyáján állt már, melyek falait fiatalabb korában éppen Szinán tervei alapján tették még erősebbé.

Kettőjüket számos dolog kötötte össze.

Mind a ketten a nagy Szulejmán nemzedékéhez tartoztak. Sőt, Szinán igazából az azt megelőző korosztályhoz. Hetven fölött azonban már nem jelentett olyan nagy különbséget tíz esztendő ide vagy oda. Ráadásul ők ketten nagyon hasonló pályát futottak be. Szinán és Szokoli Mehmed is a fegyveres erőknél töltötte szinte az egész életét. Egyikükből pasa, majd nagyvezír, míg a másiktól a földkerekség leghíresebb építésze lett. Szokoli Mehmed hadjárataival segített megnövelni a birodalom területét, Szinán pedig mindörökre megváltoztatta az iszlám építészetet.

– A magad módján te is olyan építész vagy, mint én.

Szokoli meglepődve nézett a még nála is idősebb férfira.

– Hogyan mondhatasz ilyet, mester? Én csak katona vagyok, a te nevedet viszont az idők végezetéig megőrzik a gyönyörű épületeid.

– Arra vágysz, hogy híres legyél?

Már egész közel jártak Szulejmán síremlékéhez.

– Az uramat és a birodalmat szolgálom. Ez minden. Nincsenek vágyaim.

– Nem is nagyon lehetnének, hiszen eljutottál a legmagasabb beosztásba, amit közönséges halandó csak megszerezhet magának.

Lassan elindultak a türbe körül. Szokoli Mehmed pontosan tudta, a hátuk mögötti hatalmas mecset minden kis részletét a szimbólumokra gondosan ügyelve dolgozták ki. Azért emelkedett négy karcsú torony a magasba, mivel Szulejmán a negyedik olyan szultán volt, aki Isztambulból irányította a birodalmat. A tornyok csúcsából tíz erkély nyílt. A müezzinek ezekről szólíthatták imára az igazhitűeket. Az erkélyek száma arra emlékeztette az alattvalókat, hogy a felséges halott a dicső Oszmán dinasztiájának tizedik szultánjaként ülhetett a trónjára.

Szokoli Mehmed őszinte elismeréssel nézett végig az uralkodó síremlékén.

– Csodálatos türbét építettél felséges gazdánknak.

Szinán a szívére szorította mindkét kezét, és mélyen meghajolt a nagyvezír előtt.

– Engem sokan dicsérnek, akárcsak téged.

– Engem? – csodálkozott Szokoli.

– Mindenki azt mondja – felelte Szinán, és figyelmeztetően a magasba emelte a mutatóujját –, hogy nagyszerű munkát végeztél.

Hízelt szavaival nem sikerült jobb kedvre derítenie a pasát.

– Ugyan már, barátom. A szemünk láttára hullik szét Szulejmán birodalma.

– Miért mondd ezt? – kérdezte Szinán, miközben megálltak a türbe főbejárata előtt. Szokoli felpillantott az ajtó fölé vésett évszámra. Csupán annyit írtak oda, hogy 973. Az idős férfi nagyot sóhajtott.

– Jó okom van arra, hogy ilyen borúlátó legyek. Te magad is tudod, Szelim tehetségtelen, gyengekezű...

– Ráadásul részeges és a szodómia rabja.

– Ezek a rossz tulajdonságai külön-külön is nagy gondot okozhatnának, de így együtt aláássák a birodalom tekintélyét.

Elkeseredve megcsóválta a fejét.

– Ma már semmi sem olyan, mint régen. Még a janicsárok sem.

Mind a ketten évtizedeken át szolgáltak a birodalom legelitebb osztagában. A mosoly most Szinán arcáról is eltűnt egy pillanatra.

– Igen, én is hallottam, mi történt. Viszont megint csak a te bölcsességedet dicséri, hogy fel tudtad számolni a zendülésüket. Ha te nem álltál volna a helyzet magaslatán, Isztambul most már csak egy füstölgő, feldúlt romváros volna.

– Szégyen és gyalázat, hogy ide jutottunk! Szelim romlottsága megfertőzte még a vitézeinket is.

– Mindennapossá vált a korrupció. Az emberek elkeseredettek. Azt látják, hogy vesztegetés nélkül már a legalacsonyabb beosztású hivatalnok sem végzi a dolgát.

Szokoli Mehmed felemelte a kezét, és az ujján számolta a panaszait.

– A barbár nyugat folyamatosan fejlődik. Nálunk viszont mintha megállt volna az idő. Amikor legyőztük Magyarországot, csak nekünk voltak ágyúink és korszerű puskáink. Elavult páncélos lovagokkal kellett megküzdenünk. Ma már viszont a hitetlen gyauroknak legalább olyan jó a tüzérőségük, mint a miénk. Szóval azt hiszem, csak elodázni tudjuk a hanyatlást, de megakadályozni nem.

Szinán átlépett a küszöb fölött, odabent a félhomályban megállt és szembefordult a nagyvezírrrel. Világos szeme jókedvűen csillogott, amikor megkérdezte:

– Te viszont meg akarod akadályozni a hanyatlást, igaz?

- Igen – vágta rá habozás nélkül a nagyvezír.
- Szerencsére *nem* vagy egyedül.
- Tessék?

Szinán mester ellépett a bejárat előtt, meghajolt, és egy kézmozdulattal jelezte, hogy Szokoli is lépjen be.

– Egy vendég járt nálam. Meglátott téged odakint, ahogy magadba roskadva ott ülsz a szökőkút mellett. Kiküldött hozzád, hogy üdvözöljelek. Gyere, idebent zavartalanul tudsz beszélni velem.

Szokoli Mehmed beljebb lépett. Beletelt egy kis időbe, amíg a szeme hozzá szokott a félhomályhoz. Már korábban is járt Szulejmán szultán síremlékében, ám a látvány még így is lenyűgözte. Elhunyt gazdája méltó síremléket kapott.

Az oszlopok közül egy karcsú női alak lépett elő. Bár az arcát fátyol takarta, most is ugyanazt a gyönyörű, aranyszínű bársonyruhát viselte, mint délelőtt, amikor egy pillanatra találkoztak a Fényességes Portán. Mihrimah szultána egy pillanatra lejjebb húzta a fátylát, és halványan az idős férfira mosolygott. Szokoli Mehmed mélyen meghajolt.

- Felséges úrnőm.

Miközben Szinán diszkréten távozott, ők ketten megálltak Szulejmán kőkoporsójának két oldalán.

Egy darabig csend honolt Szulejmán isztambuli türbéjében.

– Köszönetet akarok mondani neked – csendült fel a válíde szultána dallamos hangja.

A nagyvezír bizalmatlanul körülnézett. Úgy tűnt, csak ők vannak idebent. Éppen ezért úgy döntött, hogy kíméletlenül őszinte lesz gazdája leányával.

– Nincs miért köszönetet mondanod. Csak a kötelességemet teljesítettem, úrnőm. Azt sem jól.

– Miért mondod ezt? Megmentetted a birodalmat. Nem is egyszer, hanem háromszor.

Szokoli Mehmed meglepődve kiegyenesedett.

– Hogy érted ezt, felséges asszonyom?

– Nézzük csak – felelte Mihrimah. Felemelte a bal kezét, és pontosan úgy kezdte el számolni az érveit, ahogy az előbb Szokoli tette az ajtóban. – Legutoljára akkor, amikor elcsitítottad a hazatérő hadsereg lázadását. Úgyes voltál és határozott.

– Ugyan már, úrnőm. Csak látszólag állt helyre a rend. Ráadásul a te pénzedre is szükség volt hozzá. Fel kellett áldoznod a magánvagyonodat az állam érdekében.

– Időt nyertünk, és ez a lényeg – legyintett a válíde szultána. Ismét felemelte a kezét. – Előtte pedig megakadályoztad a reggeli zendülést a városkapuban.

Elkerültük azt a szégyent, hogy a saját seregünk dúlja fel Isztambult.

– Csak a kötel...

– Persze, tudom. A kötelesség. Akkor is ennek engedelmeskedtél, amikor Szigetváron megmentetted a birodalmat. Nem is egyszer, hanem két alkalommal. Szóval akkor *tévedtem* az előbb. Te, Szokoli Mehmed, atyám leghűségesebb szolgája, nem háromszor, hanem négyszer is úgy cselekedtél, ahogy a szultán elvárta volna tőled.

A nagyvezír némán meghajolt. A jobb keze megmozdult, mintha szerette volna megérinteni Szulejmán síremlékét, de visszafogta magát.

– Atyám halála után győzelemre vitted a hadjáratot. Senki sem jött rá, hogy valójában nem nyertünk. Még az ellenségeink is azt hiszik, hogy dicsőséges diadalt arattunk.

Szokoli összevonta busa szemöldökét.

– Te viszont tudod az igazat, úrnőm.

– Ez is egy olyan igazság, amiről nem beszélünk. Maradjon a kettőnk titka, mint ahogy az is, miért őriztek vörös hajú, keresztény hajadonokat a tábor elkülönített részében.

– A titok titok marad, úrnőm. Nincsenek élő szemtanúk. Senki sem vádolhatja meg a boszorkányság támogatásával az apádat.

– Aki neked is legalább annyira hiányzik, mint nekem.

– Így igaz, úrnőm.

– A legnagyobb cselekedetedről azonban még nem is beszéltem. Elképesztő lelkiőről tettél tanúbizonyságot, ahogy hazahoztad. A régi idők hősei sem voltak olyan elszántak, mint te. Tudod, egy kicsit haragudtam azért, amiért engem nem értesítettél apám haláláról, csak azt a részeges disznót.

– Ez volt a helyes. Mindenáron el kellett kerülni...

Mihrimah felemelte a kezét, mire az idős férfi azonnal elhallgatott.

– Ezt én is belátom, és már nem neheztelek rád. Most viszont mondd el őszintén, hogyan halt meg az apám.

Szokoli egy pillanatra lecsukta a szemét. Titokban tudta, hogy előbb-utóbb elkerülhetetlen lesz ez a beszélgetés. Szelimet bezzeg cseppet sem érdekelte az apja sorsa. Nem akart részleteket megtudni a fényességes szultán halála körülményeiről.

– Szóval? – sürgette Mihrimah.

– Senki nem tudhatta, mi a hadjárat igazi célja. Valójában nem akartuk elfoglalni Bécset.

– Az osztrákok mégis megtudták – figyelmeztette a válide szultána. – A császár azért nem sietett Szigetvár segítségére.

Az időt húzta.

- Valaki sűgott az osztrákoknak.
- Innen, Isztambulból? Vagy a hadsereg táborából?
- Úrnőm, azt nem tudhatjuk. Az viszont biztos, hogy Zrínyi Miklós rájött arra, hogy nem kap segítséget. A védők felkészültek a halálra. A nyugat császára csúnyán cserbenhagyta őket.

Mihrimah ingerűlten legyintett.

- Engem nem a magyarok érdekelnek. Az apámról beszélj.
- Felséges asszony, felkavaró dolgokat kellene elmondanom. Hiszen a gazdám holtteste...
- Nem vagyok már kisgyerek. Tudom, hogy mi történik egy halott ember testével. Éppen elég hullát láttam már. Ne félj attól, hogy rosszul leszek. Halljam hát az igazat!
- Atyádat megviselte a kudarc – mondta lassan, megfontoltan Szokoli. – Nem sikerűlt elfoglalni a várat, pedig nagyon örűlt volna egy diadalnak. Ráadásul az sem vált valóra, amire *titokban* készűlt. Elpocsékoltuk a tizenkét szűz életét. Valamennyien meghaltak. A boszorkány és Oszama végig csak azt bizonygatta, hogy a következű kísérlet sikeres lesz. Atyád egyre növekvű nyugtalansággal hallgatta család szavaikat. Elbizonytalanodott.
- Sztára Góra a faláda tartalmát kérte fizetségűl. Azért,

hogyan az anyám...

Szokoli mind a két kezét a magasba emelte.

– Felség, erről csak az apád tudhatott. Nem avatott be ezekben a részletekbe. A szultánt viszont magához szólította a Mindenható.

– Értem. Folytasd.

– Atyád úgy halt meg, ahogy élt. Az utolsó pillanatáig nagy és dicsőséges férfiú maradt. Elszántan és ügyesen irányította a sereget. Méltó volt dicső őseihez. Végül azonban megtörtént, amitől féltünk.

– A szíve?

– Igen. Szulejmán szíve nem bírta elviselni a megpróbáltatásokat.

– Maradt annyi ideje, hogy végrendelkezzen?

– Igen, úrnőm.

– Mi volt a végakarata?

Mihrimah figyelmét nem kerülte el a fővezír habozása. Szokoli megköszöri a torkát, és csak azután válaszolt.

– Azt akarta, hogy fejezzük be az ostromot. Arra vágyott, hogy dicsőséggel, győztesen térjünk haza.

– Amikor azt mondta, hogy fejezzétek be az ostromot, nem arra gondolt, hogy hallgassanak el a fegyverek? Nem nyújtott békejobbot a magyarok vezérének?

– Nem, úrnőm – felelte határozottan Szokoli. – Zrínyi pasa igazi hős volt, ezért nem hagyhattuk életben. Az felért volna egy vereséggel. Apád szeme előtt a birodalom érdeke lebegett. Jól tudta, hogy milyen Szelim...

Mihrimah bólintott. Viszonylag kevés dologban értett egyet Szokoli Mehmeddel, ám azt mind a ketten tudták, hogy a fivére egyedül alkalmatlan volna a birodalom irányítására.

– Atyám ezek szerint nagy államférfiként cselekedett.

– Nem mondta, úrnőm – folytatta óvatosan a nagyvezír –, de az járhatott az fejében, bárcsak Szelim is olyan lenne, mint te.

Mihrimah a magasba vonta az egyik szemöldökét. Már évtizedek óta ismerték egymást, de ez volt az első alkalom, hogy Szokoli akárcsak burkoltan is, de megdicsérte volna.

– Atyád csendben, méltóságteljesen hunyt el.

– Ki zárta le a szemét?

Szokoli egy szívdobbanásnyi ideig megint habozott.

– Én, úrnőm. Ki más?

– Voltak szemtanúi a halálának?

– Nem, úrnőm. Csak mi ketten voltunk az elkülönített táborrészben.

– Testőrök?

– Meg a testőrök, természetesen. De őket háttal állítottam

fel. Azt hitték, hogy a felséges szultán csupán elszenderedett.

– Bölcs és előrelátó nagyvezír vagy. Olyan dolgokra is felkészültél, amelyekről soha senkivel nem beszélhettél.

Az öreg férfi arca kifejezéstelen maradt. Semmi sem árulta el, hogy jólesett-e neki a dicséret.

– Köszönöm, válíde szultána. Urunkat két megbízható, régi orvos is elkísérte a táborba. Amikor nem tudott járni, ők cipelték a hordágyát. Nem bízták a szolgákra. Ezt jól tudta a szultán környezete. Amikor a gazdám távozott közülünk, a tudós orvosoknak volt egy napjuk arra, hogy kitalálják, mit is tegyünk.

– Kora hajnalban halt meg?

– Igen. Közvetlenül éjfél után – mondta Szokoli. Most viszont aggodalom látszott az arcán. – Úrnőm, ami ez után történt...

– Nem leszek rosszul, folytasd.

– Felséges atyád holttestét levetkőztettük, aztán felvágtuk a gyomrát. Eltávolítottuk a belső szerveit, a beleket, a májat, a szívét. Az orvosok bevarrták a vágást. Atyádat lemostuk. Kerestem két aranydobozt. Az egyikbe a szívet helyeztük el, a másikba meg a belső szerveket. Erre azért volt szükség...

– Tudom, miért volt rá szükség. A belső szerveket nem lehet tartósítani.

– A ládát a saját kezemmel ástam el a sátor alá. Közben a két orvos bebalzsamozta a gazdámat.

– Honnan volt balzsamuk?

– Ott helyben készítették el a krémet. Ahogy mondtam, nagy tudású orvosok voltak. Aztán pedig kezdetét vette a színjáték.

– Amivel megnyerted a háborút. Ezenfelül megmentetted Törökországot.

Szokoli egy biccentéssel köszönte meg az újabb méltatást.

– Tudtam, hogy nehéz a feladat, de megoldható. Szerencse volt a balszerencsében, hogy a szultánunk már úton Magyarország felé sem volt túl jól. Senki sem gyanakodott arra, hogy hintóban utazott. Azt hitték róla, hogy súlyosan beteg, de még él. Az embereim jelentették, hogy milyen a sereg hangulata. Boldogak voltak a győzelem miatt, de aggódtak felséges urukért. Úrnőm, a legegyszerűbb katonák ugyanúgy szerették és tisztelték az apádat, mint a bégek és a pasák.

– Tudom. Rászolgált a bizalmukra és a megbecsülésükre. Ami nem igaz Szelimre.

Szokoli erre nem reagált. Folytatta a beszámolóját.

– Gondoskodtam arról, hogy megmaradjon a jó hangulat. A szultán nevében már korábban is én adtam ki a napi

parancsokat. Megjutalmaztam a legbátrabb harcosainkat. Ügyeltem arra, hogy fegyelmezetten vonuljon a sereg. Előléptettem azokat, akik erre rászolgáltak. Ők aztán helyettem is figyeltek a rendre. A seregünk valóságos diadalmenetben tért haza.

– De aztán...

Az öregember válla megroggyant. Szomorúan megrázta a fejét, utána viszont dacosan kihúzta magát és elszántan csillogott a tekintete.

– Belgrádban táboroztunk. Itt érkezett meg hozzánk felséges testvéred. A katonákat valósággal pofon csapta a hír, hogy ő az új szultán. Ami pedig ezután történt, azzal te is tisztában vagy.

– Allah kegyes az igazhitűekkel. Viszonylag egyszerűen megúsztuk a megpróbáltatást. Atyámnak nem volt másik fia. Nem akadt olyan herceg, aki fellázadhatott volna Szelim ellen. A zendülő janicsárok sem tudtak ki mögött felsorakozni.

– Felmerült az ifjú Murád herceg neve. A hadsereg jól tudta, hogy atyád őt jobban kedvelte Szelimnél.

– Murád gyenge.

– Ez csupán azt jelenti, hogy hallgat a bölcs tanácsra.

– Alkalmas volna bábunak.

Egy pillanatra csend támadt a türbében. Egyszerre emelték fel a fejüket. Amikor találkozott a tekintetük, egyikőjük sem fordult el. Mihrimah leheletnyit elmosolyodott.

– Az unokaöcsém két malomkő között őrlődik. Ott van a beképzelt, de nagyravágyó anyja, Nurbanu kadin. Persze hiba volna megfélelkezni a herceg kedvenc ágyasáról, a szépséges Szafijéről. Mind a ketten két kézzel kapaszkodnak Murádba. Amíg közöttük ingadozik, addig nem lesz veszélyes. Ezek a némberek egy ideig elvégzik helyettem a piszkos munkát. Egymás ellen torzsalkodnak, ahelyett, hogy fegyverként használnák fel Szelim fiát ellenem vagy éppen ellened, nagyvezír.

– Én is így látom. A herceg egy darabig még nem fenyegeti a birodalom stabilitását.

Mihrimah keserűen felnevetett.

– Ha Nurbanura gondolok, émelyeg a gyomrom. Legszívesebben köpnék, ha kimondom a nevét. Ma már nem akarok vele foglalkozni.

Elhallgatott, majd rövid, de jelentőségteljes szünet után folytatta.

– Mi ketten a múltban nem ugyanazon az oldalon álltunk. Mára azonban megváltozott a helyzet. Közösek a céljaink, és ugyanazok fenyegetik a hatalmunkat.

A nagyvezír tapintatosan hallgatott.

– Köszönöm, hogy elmesélted, mi történt az atyámmal.

Szokoli mélyen meghajolt.

– Úrnőm, az engedelmeddel most távozom. Ha szükséged van rám, a helyemen találsz. Nem kívánlak zavarni a gyászodban.

Mihrimah egy biccentéssel elbocsátotta néhai atyja idős szolgáját. Szokoli távozása után egy darabig még töprengve nézett a férfi után. A nagyvezír többször is *hazudott* beszélgetés közben. Olyan dolgokban, amelyeknek semmi közük nem volt az adott politikai helyzethez.

Vajon mi lehetett rá az oka?

Fél évvel később Szokoli Mehmed pontosan tudta, kivel fog találkozni, amikor az első igazán meleg tavaszi napon üzenet jött Szinán mestertől. A híres építész egyre ritkábban mozdult ki otthonából, bár a fővárosban elterjedt, hogy még egyszer, életében utoljára útra akar kelni, hogy elzarándokoljon az arábiai szent városokba. Az üzenet arról szólt, hogy a felséges Szulejmán türbájében elkészült a két síremléket körbevevő meseszép faburkolat. A nagyvezír otthon volt, amikor megkapta az üzenetet. A mabeinben ült egy alacsony asztalka mellett. Mindent elborítottak a papírok

és a hivatalos iratok. Eszmehan szultána főeunuchja sietett be a nagyúrhoz. Miután átadta az üzenetet, persze átment a hárembe, hogy elmondja úrnőjének is a legújabb fejleményeket. A hercegnő ajándékokat csomagolt. Elmas segítségével mindent belerakott egy gyönyörűen feldíszített kosárba.

– Egy *hadim* majd átkísér a palotába. Add oda Szafijének! Remélem, az ingecskék és a nadrág jó lesz a kis Mehmed hercegre.

Az eunuch beszámolóját meghallgatva Eszmehan igencsak elcsodálkozott. Összenézett a szolgálólánnyal.

– Nem is tudtam, hogy a férjemet érdekli az építészet. Csak azért átmegy a mecsetbe, hogy megtekintsen egy új fafaragást?

– Szinán mester mindenkire jó hatással van.

– Az már igaz. Bizonyára kedvelik egymás társaságát. Jókat beszélgethetnek a régi időkről.

Egyik fiatal nő sem tudhatta, hogy a nagyvezírt valójában ki várta a mecsetben. Odaérve Szokoli mélyen meghajolt Mihrimah szultána előtt.

– Úrnőm fáradtnak látszik.

– Kimerült vagyok – ismerte be a válide szultána. – Pedig

azt hittem, hogy az apám utolsó néhány esztendeje alatt hozzászoktam a kemény munkához. Ami azt illeti, pasám, te is elég megviselt vagy.

– Sok a bajunk, felséges úrnőm. Arábiában egyre újabb lázadások törnek ki. Portugál kalózok garázdálkodnak az Indiai-óceánon. Súlyosan megbetegedett hűbéresünk, János Zsigmond, az erdélyi fejedelem. Még a végén megtörténhet, hogy sosem lesz belőle egész Magyarország királya. Itt a fővárosban is sokasodnak a nehézségek. Egyre több az asztraháni menekült. Most először került kézzelfogható közelségbe, hogy komoly háborúba kezdjünk az oroszokkal. Ráadásul a perzsák is állandóan zaklatják a határvidéket.

– Tudom, pasám. Rendszeresen elolvasom a jelentéseket. Van azonban valami, amit nagyon különösnek találok.

– Mit, úrnőm?

– Tudod, nagyvezír, régen is pontosan ugyanennyi ellenségünk volt, mint ma. Akkoriban mégis könnyedén megbirkóztunk velük.

– Akkor még Szulejmánnak hívták a szultánunkat.

Mihrimah töprengve lenézett apja hófehér sírjára. A tekintete utána átsiklott a mellette kialakított másik emlékhelyre. Egyedül ő tudta, hogy mit rejt az a sír.

– Azóta ilyen szörnyű a helyzet, hogy az anyám meghalt.

Felséges atyámat nagyon megviselte.

– Hürrem szultána csodálatos, nagyszerű asszony volt. Mindenki szerette, nem csak az apád.

– Mindenki, kivéve a vetélytársait és az ellenségeit. A halál azonban olyan űrt hagyott maga után, amit nem sikerült kitöltenem. Apám megtört. Az ő gyengesége pedig megfertőzte az egész birodalmat is.

– Ne mondj ilyet, felség – tiltakozott Szokoli. – Az elmúlt nyolc esztendő tényleg elég nehéz volt. Mintha csak egy sötét felleg árnyékában kellett volna élnünk. Csakhogy szinte végig az atyád volt a szultánunk. Nem egy...

– Mondd ki nyugodtan. Nem egy részeg pojáca.

– Én csak egyszerű rabszolga vagyok, felség – figyelmeztette Szokoli. – Soha nem mondanék ilyet az uramra.

Mihrimah töprengve nézett az idős férfira. Utána elhúzta a fátylat az arca elől.

– Ideje tiszta vizet önteni a pohárba, nagyvezír.

Szokoli némán figyelt. Egy biccentéssel jelezte csupán, hogy kíváncsian várja a folytatást.

– Mind a ketten a birodalom javát akarjuk. Nincsenek önző szándékaink. Igazam van?

– Arra gondolsz, úrnőm, hogy ennél feljebb már nem

juthatunk?

– Pontosan. Te vagy a nagyvezír, a birodalom legbefolyásosabb embere.

– Te pedig Törökország és talán az egész világ leggazdagabb asszonya.

– A vagyonomat azonban nem vihetem magammal a sírba.

– Allah adja, hogy úrnőmre még hosszú és boldog évek várjanak!

– Nincs is szándékomban sírba vinni magammal.

– Mindenki tudja, hogy a válíde szultána a szegény emberek jótékony támogatója.

– Akárcsak te, Szokoli.

– Ha lennének fiaim, talán érdekelne a gazdagságom. Így azonban nincs kire hagynom a nevemet és a vagyonomat.

– Mind a ketten dönthetnénk úgy, hogy visszavonulunk.

A nagyvezír szája szegletében nagyon halvány mosoly jelent meg.

– Nem tudom elképzelni a felséges asszonyról, hogy hátat fordít a világnak, és a gazdag özvegyek életét éli.

– Ahogy te sem fogsz visszavonulni, és nem fogod például a rózsáknak szentelni hátralevő éveidet.

– Ha mi ketten kiadnánk a kezünkből a kormánylapátot, akkor a tehetségtelen, megvesztegethető politikusok

tönkretennék ezt az országot! A semmiből jött korrump gazemberek!

– Ebben egyetértünk.

Csendben figyelték egymást. Végül a férfi szólalt meg.

– Régebben néha komoly gondot okoztunk egymásnak.

– Ami nem jó. Hiba volna, ha a jövőben egymás ellen küzdenénk.

– Ráadásul ugyanaz az ellenségünk.

Ismét csend támadt. Végül a nagyvezír törte meg.

– A felséges Nurbanu.

– Akkor számíthatok rád, Szokoli Mehmed?

– Többé nem lesznek félreértések. Nem akadályozzuk egymást. Ha kell, akkor mindent egyeztetünk.

Mihrimah elégedetten bólintott. Eltakarta az arcát, ezzel jelezve, hogy a nem hivatalos kihallgatás véget ért. A nagyvezír elégedetten bólintott. A rövid megbeszélés sokkal jobban alakult, mint amire számított. Már jó ideje várta, hogy mikor hívatja maga elé az elhunyt szultán leánya. A felesége cselédjei nyitott szemmel és füllel jártak a Magas Portán. Jól tudta, hogy a szultán háremében forrnak az indulatok. Az előkelő hölgyek folyamatosan áskálódnak egymás ellen. Mindenki attól tart, hogy nyílt összecsapás robban ki a szultán ágyasa és a testvére között. Egyre többen gondolták

azt, hogy egy összecsapásból Nurbanu kerül ki győztesen.

– Még valami – szólalt meg Mihrimah.

– Igen, úrnőm.

– Jó múltkor beszámoltál nekem apám haláláról.

– Így igaz, válide szultána.

– Elmondtad, hogy Szigetvár mocsarában a boszorkány elpusztította azt a tizenkét keresztény hajadont. Egyik sem élte túl a kísérletezést.

– Ez történt, úrnőm.

– Csak hogy volt ott egy *tizenharmadik* vörös hajú lány is, aki állítólag mindenkinél jobban hasonlított elhunyt anyámra. A kivégzett Arszlán budai pasa háreméből került a mocsárba.

Szokoli Mehmed nem válaszolt azonnal. Az járt a fejében, hogy Mihrimah vajon mennyit tudhat. Lehet, hogy tisztában van apja halálának körülményeivel? Esetleg ilyen körmönfont módon teszi próbára új szövetségese hűségét?

– Miért érdekel ez ennyire, úrnőm? – válaszolt egy kérdéssel a kérdésre. – Talán, mert az a lány annyira hasonlított az anyádra?

– Nem ezért. Ugyanakkor tény, hogy a kíváncsiságomnak köze van az anyámhoz.

– Nem értelek, úrnőm.

– Akkor jól figyelj! Kislány koromban egyszer észrevettem, hogy az anyám nagyon szomorú. Ez nem sokkal azután történt, hogy apám elzavarta a háremből azt a magyarországi boszorkányt.

– Sztára Górárt?

– Igen. Anyám kétségbeesett. Attól tartott, hogy az ellenségei megmérgezik, vagy varázslattal ártanak neki. Hamarosan már rémálmok gyötörték. Az egyiket elmesélte nekem.

– Miről álmodott a felséges Hürrem?

– Álmában belenézett a kedvenc tükrébe. Abból persze a saját képmása nézett vissza rá. Csakhogy utána megváltozott a kép. Egy gyönyörű, fiatal, vörös hajú lányt látott. Egészen különös ruha volt rajta. Nadrág, mint a férfiakon. Bátor volt, és elszántan szembeszállt az ellenségeivel. Aztán fogságba került. Majdnem meghalt.

– Lehet tudni, hogy ki ez a hajadon?

– Pontosan nem, de van egy sejtésem. Úgy vélem, hogy az anyám a látomásában a tizenharmadik szigetvári lánnyal találkozott. Akiről azt mondta, hogy egy szép napon még *megmenti* a birodalmunkat.

Ezzel a mesével sikerült meglepnie az idős nagyvezírt.

– Akkor ezért kegyelmezett meg neki...

- Miről beszélsz, Szokoli? Ki kegyelmezett meg kinek?
- Semmiség, úrnőm. Hanem az érdekelne, hogy rajtad kívül ki tud erről az álomról?
- Csakis én. Illetve most már te is... És annak idején az apám is hallott róla.
- A gyűrű! – hördült fel Szokoli Mehmed. Valamitől vörös lett az arca.
- Tessék?
- Semmi, úrnőm, semmi. Milyen nagy kár, hogy ezt nem hamarabb mondtátok.
- Miért?
- Remélem, hogy felséges anyád tévedett. Az a szegény lány már nem mentheti meg a birodalmat. *Meghalt*, amikor a szigetváriak egyik legutolsó ágyúgolyója véletlenül eltalálta a lőszeres sátrat. A gyaur szűz felrobbant a sátorral együtt.
- Legalább nem szenvedett.
- Így igaz. Ez viszont azt jelenti, hogy nekünk kell megmenteni a dinasztiát. Nem számíthatunk arra, hogy mesés álomalakok sietnek a segítségünkre.
- Értem. Mi volt a lány neve?
- Szema. Úgy emlegették, hogy a gyöngyházfényű szépség.
- És ez a Szema mostanra már halott, igaz?
- Így igaz, úrnőm.

Szokoli Mehmed távozása után Derja és Mihrimah leánya, Hümaszah hercegnő lépett ki az oszlopok mögül.

– Mit gondoltok?

– A nagyvezír többször is hazudott – mondta Derja.

– De csak lényegtelen részletekben – tette hozzá Hümaszah.

– Ami elég *különös*.

– Ennek dacára is azt hiszem, Szokoli őszintén együtt fog veled működni, anyám.

– Én is úgy vélem.

– Úrnőm, ugye te is észrevetted, a pasát mennyire megrendítette az, hogy a magyar lány iránt érdeklődtél?

Mihrimah megigazította a vállán a kendőjét, majd a két fiatalabb nővel a nyomában elindult hátra, a várakozó gyaloghintók felé.

– Igen. Azt hiszem, eljött az ideje annak, hogy megtudjuk, ki is volt valójában az a titokzatos Szema.

Nyolcadik fejezet

Új élet küszöbén

Egy nappal az után, hogy a távoli Isztambulban Mihrimah válide szultána titkos szövetséget kötött Szokoli Mehmed nagyvezírrrel, egy idősasszony telepedett le a legészakibb török karavánszeráj előtt, a boglári dombtetőre. Zehra anyó korábban éveken át a budai pasa háremében szolgált. A gyógyfüvek és a különféle orvosságok szakértőjeként odafigyelt arra, hogy egészséges és jókedvű háremhölgyek keressék Arszlán nagyúr kegyeit. Csakhogy a pasa kegyvesztetté vált és kivégezték. A háreme szétszéledt.

Zehra meglehetősen hosszú és kalandos út után jutott el ide, a hatalmas tó partjára. Már egy jó ideje a csillogó vízfelület választotta el egymástól a Magyar Királyság maradványát és a török Hódoltságot. A háború nem kerülte el ezt a vidéket sem. A karavánszerájtól nem messze egy falu romjai húzódtak. A megroggyant téglafalak fölé magasodó, vastag derekú fák jól mutatták, hogy ez a település

évtizedekkel korábban pusztult el.

A karavánszeráj környékén persze új házak álltak. Nem is hasonlítottak a régebbi magyar falvak épületeire. Az őslakók meghaltak vagy elmenekültek. A helyükre törökök meg balkáni szlávok, szerbek, bosnyákok települtek. A tó déli partján forgalmas hadiút kötötte össze egymással a török helyőrségeket. Most is jó pár kisebb karaván haladt rajta. Az idősasszony azonban nem törődött a többi utazóval. A lenyűgöző szépségű tavat bámulta.

– Balaton – mondta ki a furcsa hangzású, különös nevet. Halk léptek zaját hallotta a háta mögül. Egy karcsú, magas lány telepedett le mellé a fűbe.

– Vizes lesz a szoknyád, te gyerek – figyelmeztette Zehra anyó. – Nagyon furcsán nézel ki benne. Olyan vagy, mint egy magyar.

– De hát az is vagyok – felelte mosolyogva a fiatal nő. Végigsimította hosszú, hátul befont vörös haját. A tekintete pontosan úgy ragyogott, mint a tó vizén megcsillanó napfény. Bár azt mondta magáról, hogy magyar, mégis törökül felelt az idősasszonynak. Akcentus nélkül, tökéletesen beszélt a hódítók nyelvét.

– Olyan szép ez a tó, mint a tenger. Csak abban sós víz van. A lány megvonta a vállát.

- Még sosem láttam a tengert.
- Még most is szeretnél eljutni a partjára?
- Nem. Egyelőre nem. Az én utam arrafelé vezet.

A fejével a Balaton felé biccentett. A reggeli köd nem tudott sokáig ellenállni az erős tavaszi napsütésnek. A túloldalt már jól látszott a magas, széles hátú hegy.

- Ott akarsz új életet kezdeni, Szema?
- A hegyen élő tudós asszony már öreg. Űzent értem, amikor meghallotta, hogy itt vagyok a török parton.
- Befogad magához, vagy átadja neked az otthonát?
- Azt mondta, hogy már fáradt. Pihenésre vágyik. Enyém lehet a háza, és tanítani is fog, mielőtt elmenne.
- Na hiszen! – horkant fel Zehra anyó. Megvetően legyintett. – Mit tudnak a gyaurok?

A szép Szema nem haragudott meg. Jókedvűen megragadta az idős nő, egykori tanítója kezét.

- Például képesek álmomban szólni hozzám.
 - Azzal az öregasszonnyal is alvás közben beszéltél?
 - Igen. Hallottam a szavait, és válaszolni is tudtam neki.
 - Veszélyes lehet az ilyesmi. Az álmok világa a fekete anyák birtoka. Legyél nagyon óvatos.
 - Az leszek. Remélem, meglátogatsz néha.
- Zehra anyó megcsóválta a fejét.

– Odaát? Az már külföld. Magyarország. Egy másik világ.
– Éppen azért választottam ezt a hegyet. Közel van a határ.
– Egyszerre ott lehetsz mind a két világban? A törökök meg a keresztények között is? Ezt akarod?

– Igen. Ma már otthonosan mozgok itt is, de ott is.
– És odaát minek fognak hívni? Szemának vagy...
– A legtöbben Gyöngyinek. Néhányan pedig nemes Kővári Gyöngyvér kisasszonynak.

Amikor ezt mondta, öntelt arcot vágott, kihúzta magát és gúnyosan csücsörített. Mind a ketten elnevették magukat. A török tudós asszony megsimogatta a tanítványa arcát.

– Hiányozni fogsz, anyó. Azért remélem, hogy néha átevezel hozzánk. Ott, a két világ határán meg fogom ismerni a Napnyugat és a Napkelet bölcsességét is. Tanulni fogok.

– Mire akarod felhasználni a tudásodat?
– Fehér anya leszek. Védelmezem az életet. Gyógyítok...
Segítek megszületni a gyermekeknek.

– Nem vágysz vissza a hárembe?

– Már miért vágynék? – nézett rá meglepődve a lány.

Az idős nő a romok felé mutatott. A hátuk mögött egy szakasz katona ügetett el az úton. Jól hallatszott harsány kurjongatásuk.

– A háremben biztonságban lehetnél. Szép vagy és fiatal. A

Hódoltságban él tucatnyi olyan basa vagy bég, de még tehetős kalmár is, aki boldogan befogadna maga mellé. Nem lenne gondod ételre és italra. Nem kéne a portyázó gyauroktól tartanod.

A magyar lány határozottan megrázta a fejét.

– Nem leszek senki játékszere. A háremben csak egy szép bábú volnék. Eszem ágában sincsen olyan valakivel ágyba bújni, akit nem szeretek!

Zehra anyó halványan elmosolyodott, és a vízpart felé biccentett. A nádas egy részét kivágták, hogy könnyedén a vízre lehessen tolni a súlyos ladikokat és a kisebb sajkákat. A bosnyák hajósok mellett egy magas, karcsú derekú, széles vállú fiatalember állt. Furcsa volt civil ruhában látni a katonás alakot. Amikor az idős nő megismerte Musztafát, Gyöngyi kedvese még a félelmetes török titkosrendőrség, a bosztandzsik soraiban szolgált. Mostanára már ő is ugyanolyan földönfutó lett, mint a magyar lány. Musztafa mindent megbeszélte a sajkásokkal. Már bepakolták a két fiatal holmiját. Csak arra várt, hogy Gyöngyi elbúcsúzzon az anyótól.

– Őt szereted? Musztafa az igazi?

– Miért kérdezed? Hiszen te is tudod.

– Látom rajtatok, hogy nagyon szeretitek egymást.

– Így igaz. Megtaláltam életem igazi szerelmét.

Zehra anyó nem válaszolt. Nem akarta kiábrándítani vagy megbántani a fiatal nőt. Végül aztán újra a hegy felé biccentett.

– Musztafa majd mihez kezd odaát?

– Ezen még nem gondolkodtunk – ismerte be Gyöngyi. – Viszont ott lesz velem. Szeretni fogjuk egymást. Ez a lényeg.

– Az embered bátor harcos. Híres bosztandzsi volt. Fényes pályafutás várt volna rá. Tudod, lányom, még azt sem lehetne kizárni, hogy akár pasa, egy tartomány ura, vagy kellő idő múlva vezír is lehetett volna belőle.

– Ez már a múlt. Musztafa lezárta a régi életét, amikor Szulejmán halála után megfogta a kezemet, és eljött velem a mocsárba. Mind a ketten új életet kezdtünk.

– Nem félsz attól, hogy túl szűk lesz neki a hegytető? Nem kezd el fulladozni a kis házatokban? Nem unja magát halálra egy-két év múlva?

– Unatkozni, mellettem? – nevetett Gyöngyi. – Kizárt dolog. Hiszen sem éjjel, sem nappal nincs nyugtom tőle. Nem mintha ezt olyan nagyon bánám. Egyre csak az jár az eszében, hogy magához öleljen.

Musztafa mintha csak megérezte volna, hogy róla beszélnek. A domb felé fordult, és integetni kezdett. Gyöngyi

elköszönt Zehra anyótól, és elindult lefelé. Az idős nő némán figyelte. A két fiatal beült egy sajkába. Musztafa is evezőt ragadott. Két bosnyák halász kísérte el őket a túlpartra. Nem volt erős szél. A hatalmas tó épphogy csak hullámozott. Zehra anyó csendben nézte a gyorsan zsugorodó hajócskát. Azt kívánta, hogy a két fiatal legyen nagyon boldog Badacsony hegyén.

Három hónappal korábban a szigetvári mocsárban talált rájuk. Musztafa egy gyönyörű kis házikót épített az átjárhatatlan lápi vidék szívében. Olyan nagy boldogságban éltek, hogy nem is törődtek a külvilággal. Gyöngyi párja nem mutatkozhatott idegenek előtt. Civil ruhában is jól látszott rajta, hogy született katona. Szigetvár környékét megszállták a törökök. A Balkánról és Görögországból telepések jöttek. Gyorsan a maguk képére formálták az addig magyar falvakat és kisvárosokat. A törökül tökéletesen beszélő fiatalemberről alighanem azt hitték volna, hogy katonaszökevény. Musztafának esze ágában sem volt átmenni a budai vilájet másik területére. Nem akarta magára hagyni Gyöngyit. Ráadásul bosztandzsiként sok ellenségre tett szert az elmúlt évek során. Elmesélte az öregasszonynak, mennyire felkavarta élete új, váratlan fordulata.

Bár nem követett el semmilyen bűnt sem, Szulejmán halála

után mégis törvényen kívülé lett.

A nagyvezír, Szokoli Mehmed nem akarta, hogy egyetlen élő szemtanúja is maradjon a szultán halálának. Könyörtelenül végzett mindenkivel, aki tudott a szigetvári mocsár titkáról. Számítani lehetett arra, hogy hajtóvadászatot rendel el, ha esetleg a fülébe jut, hogy életben maradt a tizenharmadik vörös hajú lány és védelmezője, a ragyogóan kékszemű bosztandzsi.

Gyöngyi tudására nagy szükség volt a háború miatt. A török főssereg ugyan elvonult, de rengeteg szenvedést hagyott maga után. Aranyat ért a gyógyító a mocsárba menekült falvak népének. Az asszonyok továbbadták egymásnak a hírt, hogy él egy fiatal lány a lópban, aki segít, ha baj van.

Zehra is így talált rájuk.

Nyugat felől felbukkantak az első felhők. Eltakarták a napot. Így már nem volt olyan kellemesen meleg az idő. Az idősasszony felkelt, és elindult vissza a karavánszeráj felé. A koppányi aga még nem tudta, de hamarosan új gyógyító asszony él majd a háremében. Zehra ezt már korábban megbeszélte az aga legfőbb ágyasával, a *haszine nusztával*. A szépséges török hölgy nagyon is örült annak, amikor kiderült, hogy olyan valaki ajánlotta fel szolgálatait, aki egykor a birodalom fővárosában élt.

Az anyó persze elhallgatta előle, hogy nem egyszerűen Isztambulban lakott, de bábaként a szultán háremében, a Magas Portán dolgozott. Hosszú, boldog évek után akkor kellett eljönnie a tengerparti nagyvárosból, amikor váratlanul megjelent a félelmetes Sztára Góra. Zehrának esze ágában sem volt akárcsak egy percet is a könyörtelen Fekete Anya árnyékában maradni. Búcsút mondott Szulejmán háremének, és Magyarországra jött, hogy minél többet megtudjon az iszonyatos nőszemélyről. A budai háremben lett gyógyító asszony. Ott ismerkedett meg a szép Szemával, vagyis Gyöngyikével.

Két évvel korábban ugyanis a szultán parancsára gyönyörű, vörös hajú és zöld szemű keresztény szüzeket gyűjtöttek össze a birodalom európai tartományaiból. Senki sem tudta, hogy mi az oka ennek. A budai, a boszniai és a ruméliai háremekben a legkülönbözőbb híresztelések keltek szárnyra. Zehra anyó csak a bölcs asszonyok titkos testvérisége segítségével tudta kideríteni, hogy Sztára Góra és egy arab mágus állt az események hátterében.

Ők ketten mindenkit becsaptak. Még a birodalom legravaszabb vezetőit is tévútra vezették. Elhitették Szokoli Mehmeddel, hogy a Kárpátok főboszorkánya képes lesz megfiatalítani a hetvenedik életévéhez közeledő Szulejmán

szultánt. Az uralkodónak viszont azt ígérték, hogy visszahozzák az élők közé hön szeretett feleségét. Valójában egészen másra készültek. Egy démoni lényt akartak rászabadítani a világra.

Gyöngyi teste lett volna az iszonyat új otthona.

Amikor aztán a mocsárban találkoztak, Zehra alaposabban kifaggatta a magyar lányt. Megdöbbenve hallotta Gyöngyi beszámolóját. Szulejmán a halála előtt ugyanúgy Gyöngyi segítségére sietett, mint a felesége, Hürrem a túlvilágról. Az idős nő a fejét csóválta, amikor meghallotta a lány szavait. Arra gyanakodott, hogy Gyöngyit megviselte egy súlyos lázálom.

A tragédiához nem volt szükség túlvilági erőkre. Szokoli Mehmed el akarta tüntetni a démoni lény megidézésének nyomait. El akarta kerülni, hogy bármi is beszennyezze Szulejmán hírnevét. A két fiatal azonban kijutott a halálos csapdából.

Fél év telt el Szigetvár bukása óta, amikor valami megváltozott. Zehra ezt nagyon jól érezte a levegőben és a vízben is. Nem volt azonban elég erős ahhoz, hogy kiderítse, pontosan mi is történt. Ingerülten tapasztalta, hogy egy ideje már neki is rémálmai vannak. Pontosan tudta, hogy egy erős fehér anyára van szükség. Egy nagy hatalmú és jól képzett

nőre.

Koppány elég közel van a Balatonhoz ahhoz, hogy onnan figyelemmel kövesse, miként alakul Szema, vagyis Gyöngyi sorsa.

Nem aggódott különösebben a lány miatt, aki nagyon is talpraesett teremtésnek bizonyult. Ráadásul egy ősi boszorkánynemzetség vére csörgedezett az ereiben. Volt azonban valami, amiről a fiatal nőnek még fogalma sem lehetett.

Gyöngyi csak nagyon keveset tudott a világról. Nem gondolta volna, hogy a legfontosabb törvényszerűségek rá is vonatkoznak. *Semmi sem tart örökké.* A legforróbb lánggal élő szerelem sem. Mit tesz majd akkor, ha egy napon egyedül marad odafent, a hegy tetején?

1567 nyara, Isztambul

Nurbanu kadin, Murád herceg, a trónörökös anyja tisztában volt azzal, hogy nehéz és megerőltető nyár vár majd rá. Isztambulra lesújtott a kegyetlen hőség. A sikátorokból és a tenger felől iszonyatos bűz emelkedett a magasba. Szerencsére a Fényesség Porta építői gondoltak erre is. A jól kiválasztott helyre felépült hárem reggel és napnyugtakor

is viszonylag hűvös tengeri szellőben fürödhetett. A palota belsejét is úgy alakították ki, hogy kizárja a kinti hőséget. Télen persze túlságosan hidegek voltak a lakosztályok, ám a fagyos idő nem tartott sokáig.

Nurbanut ebben a pillanatban amúgy sem érdekelte, hogy mit hoz a következő tél. Igencsak dühös volt, amikor kilépett a lakosztálya ajtaján. Perzselő dühe dacára is sikerült azonban jeges önuralmat erőltetnie magára. Többé már nem az a forrófejű, gyakran meggondolatlan fiatal nő volt, mint Murád születése idején. Már nem borult rá a félelmetes Hürrem árnyéka. Persze a mostani ellenfele semmivel sem volt kevésbé veszélyes, mint Szulejmán felesége. Mihrimah csupán az anyja hajának színét nem örökölte.

Ugyanolyan könnyörtelen és ravasz volt, mint a néhai szultána.

Nurbanu azért is utálta Hürremet, mert az orosz asszonynak sikerült az, ami neki nem. Hürrem el tudta érni, hogy Szulejmán vegye el feleségül. Nurbanu azonban továbbra is csak Szelim szultán ágyasa volt. Ezzel magyarázta, hogy az uralkodó nem őt tette meg válide szultánának, hanem ragaszkodott ahhoz, hogy ez a fontos beosztás a testvéréé maradjon.

A trónörökös anyja azon kapta magát, hogy valósággal

rohan. Azonnal lassított, és úgy tett, mintha a folyosó falát borító fehér és sötét csempéket bámulná. Szinán mester tanítványa, Szedefkár Mehmet aga nagyon kitett magáért. Ezt az épületszárnyat már nem az öreg főépítész újíttotta fel.

Szinán mostanában már csak a megkezdett szent helyek befejezésével foglalkozott. Elkészült saját síremléke is Szulejmán mecsetje mellett. Ebben a megtiszteltetésben csak az öreg építésznek lehetett része. Ha Nurbanu hideg fejjel gondolkodott, akkor habozás nélkül elismerte Szinán tehetségét. Az öregember tényleg lenyűgöző mecseteket épített. Csakhogy nem tudott indulatok nélkül gondolni rá. Ez a vén kecske állítólag beleszeretett Nurbanu legnagyobb vetélytársába, Mihrimah szultánába. A kadin dühösen felhorkant, és újra elindult a folyosón. Készen állt a következő összecsapásra.

Néhány perc múlva már ott állt a néhai Hürrem szultána lakosztálya előtt. Az ajtóig azonban nem jutott el. Fehér szőrmeszegélyes kék ruhájukról, a mellüket díszítő ezüstszínű hímzésről és a hegyes végű, fehér süvegük köré tekert hófehér turbánjukról könnyű volt felismerni Mihrimah eunuchjait.

– Mit jelentsen ez, *hadimok*? – szólalt meg hűvös hangon Nurbanu. Úgy tett, mintha nem értette volna egészen

pontosan, hogy mi a helyzet. Egy lépésnyire megállt az eunuchok előtt. Azok mélyen meghajoltak, de nem léptek félre az útjából.

Nurbanu büszkén kihúzta magát. Gyönyörű, rózsaszín selyemruhát viselt. A vállrészét olyan sok ezüst díszítette, hogy alig látszott ki az eredeti szövet. Gondosan megválasztotta, hogy melyik nyakláncát vegye fel. A fején egy olyan koronára emlékeztető fejpántot viselt, amihez hasonló annak idején Hürrem fejét is ékesítette. A *hadimok* figyelmét remélhetőleg elkerüli, hogy az övé csak ezüsből volt, nem pedig színaranyból. Szelim, az a részeges disznó nem adott elég pénzt, hogy a trónörökös anyja egy igazi szultánához méltó módon élhessen. Közvetlen környezete ennek dacára is szultánának szólította Nurbanut.

Ahogy ott állt az összeszorított szájjal várakozó háremőrök előtt, maga volt a megtettesült felháborodottság.

– Miért nem álltok félre az utamból? A szolgáim jelentették, hogy nem engedtétek meg bevinni ide a holmimat. Nagyon sajnálom, de nem tűrhetem el az ilyen engedetlenséget. Felháborító viselkedéseknek meglesz a maga következménye. A Héttorony hóhérai az arcátlan *hadimokat* is ugyanúgy megbüntetik, mint a közönséges gonosztevőket.

Mindezt hűvös arckifejezéssel mondta. A fenyegetés azonban nem váltotta ki a megfelelő hatást. Mihrimah talpnyalói közül néhányan elsápadtak, és lehajtották a fejüket, ám továbbra is elállták az útját.

– Talán nem tudjátok, de én vagyok Szelim első asszonya! Tudjátok, a szultáné. Ő mindannyiunk ura. A tietek is. Én pedig nem csupán mindenki másnál közelebb állok a felséges úrhoz, de ráadásul a trónörökös anyja is vagyok. Ugye értitek, hogy mire célzok?

Úgy beszélt hozzájuk, mintha a háremörök csupán makacs, megátalkodott gyerekek lettek volna. Ez a taktika eddig mindenkinél bevált, legyen szó férfiakról vagy nőkről.

– Ti most Hürrem lakosztályának ajtaja előtt álltok. Gondolkozzunk együtt egy kicsit. Segítek nektek. Ki is volt Hürrem? Talán nem a nagy Szulejmán első asszonya? Pont úgy, mint én. Talán nem a trónörökös anyja? Nahát, micsoda véletlen! Az is én vagyok. Ezek szerint ez a lakosztály engem illet. Amúgy is üresen áll. Úgyhogy ti most félreálltok az utamból, és hagyjátok, hogy a szolgálaim bemenjenek, kitakarítsanak, és utána beköltözzem.

A szemközt álló kék ruhás eunuchok vezetője majdnem kétrét görnyedt, amikor meghajolt.

– Gyönyörűséges úrnőm – kezdte. Nem nézett Nurbanura,

így nem láthatta, hogy az asszony arca egy pillanatra eltorzult a feltámadó haragtól. Ez a pimasz gazember ugyanis nem *felsőleges* úrnőmnek szólította. Kihangsúlyozta azt, hogy nem hercegnő, de még csak nem is törvényes feleség, hanem csupán ágyas. – Nurbanu úrnő, a felsőleges Mihrimah hercegnő azt parancsolta, hogy ebbe a lakosztályba további döntésig senki sem költözhet be.

– Nagyszerű. Akkor minden rendben van. *Én* meghoztam ezt a további döntést. Mostantól én lakom ott. Álljatok félre!

– Bocsáss meg, úrnőm. Távol álljon tőlem, hogy ellenkezzek veled, vagy hogy makacsságommal feldühítselek.

– Pedig éppen ez történik. Nem is tudom, miért nem parancsolom meg a fekete eunuchjaimnak, hogy vigyenek ki az udvarra, és verjenek nádpálcával huszonötöt a mezítelen talpadra.

– Mint mondtam, nem akarok ellenkezni szépséges úrnőmmel. Hürrem szultána lakosztályáról azonban egyedül Mihrimah úrnő dönthet. Ő a válide szultána. Minden nő fölött áll a háremben.

Nurbanu érezte, hogy elvörösödik. Összeszorította a fogát, de képtelen volt ellenállni a rátörő haragnak.

– Milyen válide szultána, te szerencsétlen? Kizárólag a szultán első asszonya viselheti ezt a rangot. Hürrem sem

Szulejmán testvére volt!

– Felséges gazdánk, Szelim szultán azt parancsolta, hogy mindenki engedelmeskedjen Mihrimahnak. Kérlek, úrnőm, beszéld meg velük. Őszinte örömmel beengednélek ide, ám amíg nem kapok rá engedélyt, addig legnagyobb sajnálatomra sem tehetem meg.

Nurbanu egyetlen szó nélkül megfordult. Hűvös arc kifejezéssel elindult visszafelé. A cselédlányok és Szelim ágyasai azonnal követték. Jól érezték az úrnőjükből áradó indulatot. Nem mertek megszólalni. Nurbanu viszont a folyosó végére érve hátranézett a válla fölött.

– Nem tudom, honnan vetted magadnak a bátorságot, hogy így megalázzál, de nem foglak elfelejteni.

Elindult vissza a saját lakosztályába. Útközben olyan halkán, hogy csak a mellette lépdelő hölgyek hallhatták meg, még hozzátette:

– Én soha egyetlen sértést sem felejték el.

Nurbanu visszatérve méltóságteljesen vonult be a központi terembe. Ez a lakosztály kétszer akkora volt, mint amiben az előző évben elszállásolták. Már ez a pusztán tény is jól mutatta, hogy a hárem tisztában van azzal, mennyire fontos személyiség lett. Amikor megérkezett Kütahyájából, még

őszinte örömmel töltötte el a tágas helyiségek látványa. Most viszont savanyú képet vágott. Hiába jóval nagyobb a lakosztálya, ha nem sokkal fényűzőbb a réginél. Persze tudta, hogy Szelim nem gonoszságból ilyen szűkmarkú. A szultánt mostanában a legcsekélyebb mértékben sem érdekelték a háreme hölgyei.

Úgy döntött, hogy visszavonul. Az ajtó éppen csak hogy bezáródott a háta mögött, máris újra kinyitották. Nesztelen léptekkel Kaffer, a fekete aga lépett át a küszöb fölött. Az egész Magas Portán nem akadt nála szélesebb vállú, izmosabb *hadim*. Nurbanu csak nemrég vásárolta meg. Szükség volt valakire, aki elég fenyegető ahhoz, hogy rendet tartson a minden korábbinál jóval több háremhölgy, cseléd és eunuch között. Kaffer olyan negyven éves lehetett. Még viszonylag fiatal volt, amikor kivívta magának, hogy ő legyen az afrikai származású, elsősorban testőrként szolgáló fekete bőrű eunuchok vezetője.

– Úrnőm, hallottam, hogy mi történt. Akarod, hogy megölessem a sunyi Ibrahimmal azt az arcátlan alakot?

Nurbanu megrázta a fejét. Szelim többi ágyasa kicsit csodálkozott, hogy az elmúlt néhány év során milyen új *hadimokat* vásárolt. Különlegesen képzett szolgákra volt szüksége. Udvarias, halk szavú eunuchjuk volt éppen elég. A

válíde szultána szerepére készülve olyan szolgálkat szerzett, akik szükség esetén feltűnés nélkül bárkinek elvágták a nyakát és eltűntették a holttestet.

– Annak is eljön az ideje, de még nincs itt – halványan elmosolyodott, ahogy végigmérte az előtte álló eunuchot. Kaffer volt az egyetlen fekete *hadim*, aki félmeztelenül járt. Nem hordott ékszereket, csupán a bal karján viselt egy egyszerű karkötőt. A megfakult piros bőrszíjra kopott fagyöngyöket és néhány majomfogát fűztek. Aki ránézett a felsőtestére, az nehezen hitte volna el, hogy a hatalmas termetű fickót kisgyermek korában tényleg kiherélték. Talán csak abban különbözött afrikai törzse többi férfi tagjától, hogy a mellét és a karját nem borította sűrű, göndör szőr. Csak a legritkább esetben beszélt vékony hangon. Ha odafigyelt magára, a szavai ércesen zengtek. A félhomályban akár azt is lehetett volna képzelni róla, hogy egy megcsonkítatlan férfi állt a háremben.

– Borzong a hátam, amikor a gyilkosságról beszélsz – folytatta Nurbanu. Felkelt a pamlagról, és töprengve elkezdett fel és alá járni a szobában. – Gondolkoznom kellene, de képtelen vagyok rá. Felmérgeztetted az a sátánfattyá.

– Ha akarod, én magam ölöm meg. Eltöröm a gerincét, és

otthagynom lebénulva. Csak szörnyű szenvedés után jön el érte a halál.

Nurbanu jókedvűen megcsóválta a fejét.

– Vonzó, amit javasolsz, de azt mondtam, hogy nem. Viszont, ha már itt vagy, akár meg is masszírozhatnál.

A *hadim* keresztbe tette a kezét a mellén, és mélyen meghajolt. Utána azonnal átment a szomszédos fürdőhelyiségbe. Nem volt szükség arra, hogy befűtsön. Csupán azért gyújtott füstölőket, hogy kellemesebb legyen az illat odabent.

– Jöhetsz, úrnőm – szólt ki.

Nurbanu egy negyed órára elmerült a forró vízzel teli kádban. Az eunuch közben kikeverte a megfelelő krémeket. Nem sütötte le a szemét, amikor úrnője meztelenül kiszállt a vízből. Odalépett mellé, és egy bolyhos törölközővel gyors, határozott mozdulatokkal megszáritotta. Erős, széles keze volt. Nurbanu még akkor is ezen töprengett, amikor már a masszírozó asztal gyékényén feküdt. Vajon mit szólna Szelim, ha meglátná, hogy egy ilyen megtermett, érzéki ajkú, duzzadó izomzatú alak ér az ágyasa bőréhez? Talán féltékeny lenne? Hiszen Kaffer még kiherélve is ezerszer férfiasabbnak tűnik, mint a részeges, elpuhult, elhízott szultán.

Ezt a gondolatot persze megtartotta magának. Végzetes

volna, ha bárki is megtudná, hogy ez a véleménye a birodalom első emberéről.

Nem is akart Szelimre gondolni.

Miközben a szerecsen lassú, magabiztos mozdulatokkal masszírozni kezdte a vállát és a hátát, Nurbanu becsukta a szemét, és némán töprengeni kezdett. Egy ideje az élet igazságtalanságai jártak az eszében. A háremben nem sok negyven évnél idősebb asszony akadt. Legalábbis az ágyasok és a feleségek között. Az persze a legcsekélyebb mértékben sem számított, hány évesek a cselédek, a mosogatónők meg a takarítók. Az alantas szolgálkat felesleges volna emberszámba venni. Őt viszont nagyon is nyugtalanította, hogy a Magas Portán gyakorlatilag minden szép hölgy fiatalabb volt nála.

Negyven évesen egészen egyszerűen nem volt hajlandó öregasszonynak tekinteni magát. Gondosan ügyelt a testére, ezért négy-öt évet bármikor letagadhatott volna. Sűrű, göndör fekete haja még most is ugyanolyan szépen csillogott, mint amikor először odavezették Szelim elé. Jól tudta magáról, hogy mennyire gyönyörű. A perzsa és a török költők ódákat zengtek az ilyen tüzes szemű, határozott arcélű, érzéki ajkú szépségekről. Kitépték volna a szívüket a keblükből, csak hogy ajándékként odaadhassák neki.

Szelimet viszont egyre kevésbé érdekelték a nők. A

trónörökös apja elhízott és elpuhult, pedig igazából sosem volt kemény katonaember. Manapság rápillantva hihetetlennek tűnt, hogy valamikor jó kiállású, délceg ifjúként megdobogtatta a lányok szívét. Nurbanu persze hallott arról, hogy a gazdája időnként fiatal lányokkal bújt ágyba. Őszintén utálta ezeket a tizenéves csitriket. Hova fajulnak a dolgok, ha a férfiak egyre fiatalabb nőket vesznek el feleségül? Mi lesz a vége? Eljön a nap, amikor tizenkét éves lányokkal fognak majd hálni? Abban meg milyen gyönyör van?

– Úrnőmet valami nagyon nyugtalanítja? Próbáljon meg elernyedni és lazítani.

Nurbanu felhorkant, de engedelmeskedett az eunuchnak. Kaffer megnyomkodta mindkét karját, majd tenyerét a lapockájára tette. Lassan újra és újra ránehezedett a fekvő nő hátára. Nagyon kellemes illat áradt a szétkent kenőcsökből.

Nurbanu felemelte a fejét, és hátranézett.

– Mutasd a kezéd!

A fekete eunuch odatartotta a tenyerét. Különös módon itt rózsaszín volt a bőr, pedig a karja, meztelen felsőteste és az arca is szénfekete volt. Hosszú, vastag ujjai voltak. A tenyeréből is sugárzott az erő. Bizony, ez a kasztrált sokkal férfiasabb volt Szelimnél.

– Nem gondoltál arra, hogy milyen csodálatos szerető lehettél volna, ha gyerekkorodban nem herélnek ki?

A szerecsen néma maradt. Nurbanunak újra fel kellett emelnie a fejét, hogy a rabszolgára pillantva válaszra ösztökélje.

– Minden nap.

– Minden nap?

– Minden nap tucatnyi alkalommal, úrnőm.

Nurbanu elmosolyodott, és visszahajtotta a fejét a karjára. Rég esett ennyire jól a masszírozás.

– Vettél ajándékot a kis unokámnak? – kérdezte egy idő múlva.

– Természetesen, úrnőm. Személyesen mentem ki a nagy bazárba. Még nem csomagoltattam be őket, hogy mindent meg tudjál tekinteni.

– Férfias dolgokat vettél neki? Olyan játékokat, amelyek illenek egy majdani hódítóhoz?

– Ahogy azt az úrnőm parancsolta. A kis Mohamed örülni fog a felséges nagyanyja ajándékainak.

– Olyan gyönyörű az a gyerek! Mindenben az én Murádomra hasonlít.

– Úrnőmtől örökölte a vonásait.

– Még szerencse! Szörnyű dolog volna, ha előbukkanna

benne a nagyapja vére. Oda kell figyelnem arra, hogy ne hogy elrontsa az anyja. Nem mintha az a szajha olyan sokat törődne az én kis unokámmal.

– Milyen kár, hogy az ifjú hercegnek nincsen testvére.

Nurbanu nem emelte fel a fejét, de savanyú képet vágott.

– Nem is tudom – töprengett halkán. – Az a szőke ribanc inkább ne szüljön újra Murádnak. Remélem, hogy a fiam előbb-utóbb teherbe ejti valamelyik új ágyasát.

– Mert úgy kikerülne a szép Szafije bűvköréből.

– Gondolod, hogy az a boszorkány valamilyen tiltott eszközzel befolyásolta a fiamat? *Tilszummal*? Murád azért szerelmes még most is ennyire?

– Nem értek az ilyesmihez, asszonyom. Ha felmerült benned a gyanú, hogy Szafije úrnő szerelmi mágiát használt, akkor érdemes volna kikérned egy tanult hodzsa vagy bölcs *dzsindzsi* tanácsát.

– Meg tudod szervezni nekem?

– Természetesen, úrnőm.

Kaffer ezután rátért a palotában keringő, legújabb pletykákra.

– Szelim szultán immár negyedik napja egyfolytában részeg.

– Tudom, új szeretője van. Elhalmozza ajándékokkal azt a

legényt, miközben nekem, a trónörökös anyjának szinte nyomorognom kell! Esze ágában sincs megengedni, hogy beköltözzek Hürrem lakosztályába.

– Ráadásul a gazdánk nem is figyel oda az államgépezetre. Minden hatalom Szokoli Mehmed kezében összpontosul.

– És Mihrimahéban. Külön-külön nem tartanék tőlük. Mindketten a múlt emberei. Szulejmán tette őket erőssé.

– Csakhogy ő meghalt. Változik a világ.

– Változik, bizony, de nem úgy, ahogy kellene. Egy éve ilyenkor még azt hittem, én leszek Isztambul úrnője, ha az uram az apja helyébe léphet. Mihrimah és Szokoli azonban az utamat állja. Pedig ők egy éve még kifejezetten utálták egymást.

– Az van, ahogy mondod, úrnőm. Sajnos *csak magadra számíthatsz*.

Nurbanu dühösen összeszorította a fogát. Ezzel a keserű ténnyel nagyon is tisztában volt. Azt is pontosan tudta, hogy a győzelem kulcsát Murád jelenti. Az ifjú herceget sem Mihrimah, sem Szokoli nem ismerte igazán jól. Murád ráadásul valamennyire még mindig hallgatott az anyjára. Ha diszkrétan el tudná tüntetni azt a szőke szajhát! Persze csak úgy, hogy a gyanú árnyéka se essen rá! Talán ideje volna ismét kapcsolatba lépni régi, jó alamuthi barátaival? A

hasszaszin orgyilkosokkal?

Vissza kell szerezni a fia szívét. El kell érnie, hogy Murád újra az ő oldalán álljon. De hogyan? Mivel vehetné rá erre? Valamilyen *különleges* megoldásra volt szüksége.

Kaffer ekkor már Nurbanu fenekét masszírozta. A vastag, bolyhos törölközőn keresztül is jól érződött erős ujjai szorítása. Az asszony halványan elmosolyodott. Egy kis gyönyör senkinek nem árthat. Ráadásul utána sokkal jobban vág majd az esze. Felfrissülve megtalálja a választ az olyan kérdésekre is, amelyekkel most még semmit sem tud kezdeni.

– Zárd be azt az ajtót – utasította a *hadimot*.

Kaffer azonnal engedelmeskedett. Bezárta az ajtót, nehogy valaki rájuk nyisson. Jól ismerte az úrnője hanghordozását. Pontosan tudta, hogy most mi következik. Nem lepődött meg azon, amit visszafordulva látott. Nurbanu hanyatt feküdt, és már lelökte magáról a földre a törölközőt.

Nem tennék ilyet, ha Szelim szeretne – gondolta az asszony.
– *Ha időnként odabújna hozzám, és kicsit gyengéd volna. Ha megmutatná, hogy valamennyire azért fontos vagyok neki. Eszébe jutott valami, mert gúnyosan elmosolyodott. Lehet, hogy az alkohol elvette a férfiasságát, de ujjá azért neki is maradt.*

Halkan felnyögött, amikor megérezte a hasán Kaffer

tenyerét.

– Közben szólíts válíde szultánának – nyögte ki két zihálás között.

Az utolsó gondolata, mielőtt feljutott volna a gyönyör csúcsára, az volt, hogy neki igazából nincsen szüksége senkire. Nurbanu egyedül is éppen elég erős.

Aznap este Nurbanu elégedett mosollyal ült a hárem szívében. Körülötte jókedvűen csacsogtak Szelim ágyasai. A szolgálólányok is megéreztek úrnőjük jókedvét, ezért bemerészkedtek és letelepedtek a fal melletti párnákra. Ketten már gondosan kifésülték a haszeki hosszú, fekete haját. Nem is kellett különösebben arra ösztökélni őket, hogy hangosan méltassák a gyönyörű fürtöket. Nurbanu teljesen átadta magát az édes semmittevésnek. Ábrándozásából az egyik eunuch halk hangja zökkentette ki.

– Úrnőm, Esther asszony érkezett meg.

Nurbanu az egyik kisebb szobában fogadta a kirát.

– Felséges asszonyom, hogy te milyen nagyszerűen nézel ki!

– Nincs jobb dolog a masszásnál. Egyszer neked is ki kellene próbálnod.

– Tudod, úrnőm, hogy atyáim törvényei nem teszik

lehetővé az ilyesmit – nevetett Esther. Úgy tűnt, hogy különösebben nem bánkódik emiatt.

– Pedig jó a testednek és jó a lelkednek is.

– A masszőröd alighanem valamilyen különleges krémet használhatott. Valósággal megfiatalodtál tőle, felséges asszonyom!

Nurbanu pontosan tudta, hogy Esther szemérmetlen hízelgő. Tanácsadója négyszemközt mindig felséges asszonynak, sőt, gyakran szultánának szólította. Ha csak bizalmas szolgálai vették körül kettőjüket, Esther akkor is ezt a magas rangot használta. Nurbanu nem tudta eldönteni, hogy a kirája hány éves lehet. Egyszerűen képtelenség volt egyértelmű választ kicsikarni az alacsony, fekete hajú nőből. Esther hajában egyetlen ősz szál sem látszott. Tincsei olyan eleven színben ragyogtak, hogy valószerűtlennek tűnt a festék használata. Nurbanu csupán abban lehetett biztos, hogy bizalmasa már Hürrem szultánát is hosszú éveken át szolgálta.

– Mi hír a városban, Esther?

A kira nagyjából ugyanazokról a dolgokról számolt be, mint korábban Kaffer. Nurbanu ezt nem bánta. Igyekezett több forrásból is megbizonyosodni a legújabb fejleményekről.

– Szóval ilyesmik történtek Isztambulban, úrnőm – fejezte

be a beszámolót Esther. Két ujjal megdörzsölte az orrát.

– Akarsz még valamit mondani?

– Igen, felséges asszonyom. Kissé bizonytalan vagyok.

– Bizonytalan, te? Ne nevetess! Nem ismerek nálad magabiztosabb és célratörőbb asszonyt.

A kira egy halvány mosollyal jutalmazta a kadim elismerését.

– Van valami, amin sokat töprengtem.

– Mi volna az?

– Tudod, úrnőm, a kikötőben és az Isztambulban élő külföldiek városrészében is elég sokat beszélnek Szulejmán szultán haláláról és az eltemetéséről. Jól ismerem a háremben terjedő szóbeszédet is. Ugye tényleg az történt, hogy a felséges úr halálát eltitkolták a sereg előtt? Szokoli Mehmed elásta a szultán szívét, és a bebalzsamozott holttestet az óriási nehézségek dacára, mindenki orra előtt elhozta egészen Belgrádig?

– Igen, pontosan ez történt.

Esther kihúzta magát, közelebb csúszott Nurbanuhoz, és két kézzel megragadta a tenyerét. Mélyen a szemébe nézett.

– Úrnőm, ennek így semmi értelme nincsen.

– Ugyan már, miért ne volna? – vont a vállát Nurbanu. Nem különösebben érdekelte Szulejmán halála. A

jövővel foglalkozott. Azt akarta megkérdezni a kirától, hogy milyen módszerrel állíthatná maga mellé Murád herceget. – El kellett temetni a szívet meg a belsőségeket, hogy nehogy belerohadjanak a hullába. Szokoliról sok rosszat el lehet mondani, de nem buta és nem is határozatlan. Ügyesen időt nyert, hogy az én uram átvehesse a hatalmat. Te is tudod, mi történt, amikor a sereg értesült arról, hogy a vénember már nincs többé.

– Úrnőm, ez mind igaz. Csakhogy már máskor is előfordult, hogy a szultán hadjárat közben halt meg.

– Tényleg?

A tanácsadó határozottan bólintott. Látszott rajta, hogy valamiért komolyan felzaklatta Szulejmán halálának titka. Nurbanu egy biccentéssel jelezte, hogy folytassa.

– Utánanézttem a dolognak. Dicső őseitekben fel sem merült az, hogy kivágják az elhunyt szívet. Nem *bohóckodtak* egy hullával.

Nurbanu akaratlanul is elnevette magát. Gyorsan a szája elé kapta a kezét, és körülnézett. Idebent természetesen nem volt senki rajtuk kívül. Csupán Kaffer állt mozdulatlanul a fal mellett. Ő azonban akár egy bútordarab is lehetett volna.

– Ne mondj ilyeneket, Esther. Bármennyire is mulatságos.

– Elnézést, úrnőm. Szóval az őseitek ebben a helyzetben

ástak egy hatalmas lyukat a sátor alatt...

– Szokoli is éppen ezt tette.

– Nem, úrnőm, ő csak egy kis lyukat ásott. Az őseitek eltemették az egész holttestet. Jó mélyre. Utána behívták a sátorba a szultán egyik hasonmását. Felöltöztették díszruhába. Gondosan elzárták a seregtől, nehogy valaki felfigyeljen a megtévesztésre. A katonák távolról jól láthatták, hogy a szultán él és virul. Nem okozott gondot a hadjárat folytatása és a trónörökös értesítése sem. Egy hasonmás alkalmazása jóval kevesebb kockázattal jár. Nem rohad meg, nem fúvódik fel.

– Miután pedig a trónörökös átvette a hatalmat, diszkréten meg lehet szabadulni a felesleges tanútól – bólintott Nurbanu.

– A győztes hadsereg továbbvonulhat, vagy elindulhat hazafelé. A halott szultán nyughelye fölé pedig először fából, később pedig kőből épült egy emlékhely. Például egy türbe vagy egy mecset. Így a titok sosem derült ki, és minden hívő muszlim fennhangon dicsérhette, hogy mennyire ájtatos férfiú a trónörökös.

– De hát szinte ugyanez történt!

– Nem, úrnőm – rázta meg a fejét határozottan a kira. – Szokoli felesleges kockázatot vállalt.

– *Felesleges* kockázatot?

– Pontosan ez történt, úrnőm. Egy oszladozó, bűzlő hullát sokkal nehezebb szállítani, mint egy elfátyolozott arcú hasonmást. A szultán holttestét mégis hogyan balzsamozták be egy magyar mocsár kellős közepén? Az ilyesmi komoly szakértelmet igényel. Ráadásul annyira nem volt hideg, hogy meg lehetett volna fagyasztani a holttestet. Ezen kívül pedig mi értelme volt eltemetni a szívet, ha a szultánt Isztambulban akarják örök nyugalomra helyezni? Egy jól lezárt, viasszal lepecsételt fémedényben gond nélkül haza lehetett volna hozni a belsőségeket. Az a helyzet, úrnőm, hogy valami nincs ezzel rendben. Nem értem, és ez zavar.

– Nem is tudom – vont a vállát Nurbanu. Szeretett volna témát váltani, és Murádról beszélni. – Szerinted fontos, ami Magyarországon történt?

– Mihrimah körmönfont és ravasz teremtés. Pont olyan, mint az anyja volt.

– Ez sajnós tény.

– Egészen biztosan ő is rájött ezekre az ellentmondásokra.

– Igazad lehet.

– Mégsem zavarja. Sőt, éppenséggel a hazatérő nagyvezír legjobb barátja lett. Elérte, hogy Szelim szultán ne bocsássa el az öreg Szokolit, pedig a zendülés miatt erre minden oka

meg lett volna. Csak nem valamilyen közös, sötét titok köti össze őket?

Nurbanu némán töprengett egy darabig. Lehetséges, hogy éppen *Szulejmán szíve* lesz az, ami segít fogást találni az ellenfelein? Elképzelhető, hogy megtalálta Mihrimah és Szokoli gyenge pontját?

– Igazad lehet, Esther. Derítsd ki!

India, Delhi városa, a Vörös Erőd

Kála Lál tábornok gondosan ügyelt az arcvonásaira, amikor a szolgák keresztülvezették a mogul császárok legfontosabb erődjét övező hatalmas, gyönyörű kerten. Delhiben jóval hidegebb volt, mint odahaza, a sivatag határán. A kertben szebbnél szebb virágok sorakoztak nyílegyenes sorokban. A tapasztalt harcos korábban sohasem gondolta volna, hogy valaha is eljut ide, az északi hódítók birodalmának szívébe.

A hajlongó szolgák nyomába odaért a Vörös Erőd északi falához. Nem volt nehéz kitalálni, hogy a testőrök ki fölé tartják a hatalmas, zöld színű napernyőt.

Maga Akbar császár állt a bástya legtetején.

Nyugat felé nézett. Afganisztán irányába. A nagyapja seregei onnan jöttek, hogy elfoglalják India északi

tartományait. Nemzedékek óta folyt a könyörtelen harc. A muszlim seregek előtt egymás után meghódították az ősi hit országai. Jó pár rádza és maharadza követte Kála Lál nemzetségének példáját. A hindu fejedelmek fogcsikorgatva ugyan, de együttműködtek Delhi új uraival.

– Felséges szultán, megérkezett Lál tábornok a Vikramáditja nemzetségből. Alázatosan kéri, hogy leborulhasson fényes tekinteted előtt.

Az ifjú Akbar megfordult, és egy biccentéssel tudomásul vette az udvarmestere szavait. India leghatalmasabb fejedelme vörös selyemből és zöld bársonyból készült ruhát viselt. A zöld színnel jelezte, hogy az iszlám elkötelezett híve, a piros viszont megmutatta, hogy milyen erősen kötődik Indiához. A két eltérő színt szinte egybemosta a sok arany hímzés. A fiatalember nyakában nyolc gyöngysor lógott. Őseitől eltérően nem viselt muszlim körszakállat, hanem csupaszra borotválta az arcát. Gondosan ápolt, hegyesre pödört bajuszával egy előkelő hindu harcosra emlékeztetett, nem pedig egy olyan pusztai nomádra, amilyen még a dédapja is volt.

Az elmúlt negyven év alatt India lassan, de biztosan saját képmására formálta a mogul hódítókat. Ráadásul Akbarról azt beszéltek, hogy széles látókörű, művelt férfi. Udvarában

ugyanúgy otthon érezhették magukat a bölcs brahminok, mint a kairói vagy perzsiai egyetemeken végzett muszlim tudósok, vagy éppen a világhírű perzsa költők. Ugyanakkor az uralkodó bátorságához és erejéhez sem férhetett kétség. Akbar attól sem riadt vissza, hogy személyesen képezze ki a frissen befogott, szilaj harci elefántokat. Kála Lálnak meglehetősen jó véleménye volt az előtte álló, büszke alakról.

Eltekintve persze attól, hogy a szultán mégiscsak a gyűlölt, idegen hódítók leszármazottja volt. Olyan valaki, aki bajt hozhat Indiára, Gválijar uraira és Kálí istennő szolgálóira.

A hindu harcos már a kapuban leadta a kardját és a törét. A lépcső tetejére fölérve leborult a kőre.

– Felséges uram, megtiszteltetés, hogy a színed elé járulhatok.

Meglepődött, amikor megérezte a vállán az erős kéz érintését.

– Kelj fel, barátom. Nincs szükség arra, hogy a Mindenható ragyogó kék ege alatt fetrengj előttem. Mindannyian az ő gyermekei vagyunk.

Kála Lál meglepődött, de felkelt.

– Hogy van az ifjú Manszingh rádza, a felséges unokaöcséd? – kérdezte a szultán.

– Köszönöm a kérdésed, nagyuram. A rádzsza felséged tántoríthatatlan híve. Pontosan tudja, hogy a moguloknak köszönheti a trónját.

Besétáltak a bástya tetején felállított sátorba. Lál letelepedett a szőnyegre, míg a szultán egy alacsony heverőre ült fel. Fűszeres *lasszival* kínálták. A mogulok muszlimok voltak, ezért fel sem merült, hogy esetleg alkoholt igyanak.

A hagyományoknak engedve egy darabig különféle apróságokról beszéltek. A tábornok kezdett megnyugodni. Valószínűtlennek tűnt, hogy vendéglátója valamilyen álnoksággal készülne. Akkor viszont nagyon is meglepődött, amikor egy gyönyörű, fiatal nő sétált be a sátorba. Megállt Akbar mögött, és a vállára tette a kezét.

A szultán felemelte a fejét, és rámosolygott.

– Ő az? – kérdezte a nő, és Lál felé biccentett. Az északi országrészek nyelvén, hindiül beszélt a szultánhoz. A tábornok és Akbar között eddig az udvar hivatalos nyelvén, perzsául folyt a társalgás.

– Igen – váltott nyelvet a szultán. Visszafordult a földön ülő alak felé. – A feleségem, Rádzs Kanvári Báj úrnő.

Lál megérintette a homlokával a vastag szőnyeget.

– Felsőleges úrnőm.

Nagyon meglepődött Akbar bejelentésétől. A gyönyörű,

hindu hercegnő arcát ugyanis nem takarta fátyol. A csodálkozása alighanem nyilvánvaló volt, mert Akbar megpödörte a bajuszát, és így szólt.

– Ha az idők végzetéig India urai akarunk maradni, akkor közelebb kell kerülnünk hozzátok, őslakókhöz. Vannak olyan szokásaitok is, amelyek nem összeegyeztethetetlenek az iszlám törvényeivel.

– Értem, uram.

Felettébb különös dolog volt ilyen szavakat hallani egy mogul császár szájából. A fekete szemű szépség odahajolt Akbarhoz és valamit súgott a fülébe. Utána kísétált a sátorból. A bejárat előtt egy pillanatra hátrafordult. Barátságosan rámosolygott a tábornokra.

– Sok sikert az utadon!

Lál értetlenül bámult a lenyűgöző nő után, utána viszont visszafordult az uralkodó felé.

– Bocsáss meg, felséges úr, miről beszélt a feleséged? Milyen útról?

– Egy rendkívül fontos feladatot bízok rád, tábornok. Nagyanyád *örökségéről* van szó.

Kála Lál remélte, hogy nem sápadt el. Igyekezett nyugodt hangon válaszolni.

– A Hatalom Szívéről?

- Pontosan.
- Mire gondolsz, felség?
- Évszázadok óta a te családod őrizte. A nemzetséged nagyszüzei adták tovább egymásnak.
- Igen, uram. Ez volt az örökségük legfontosabb része.
- Csakhogy *átok* volt rajta, amiről valószínűleg megfeledkeztetek, ahogy teltek a korszakok, vagy legalábbis azt gondoltátok róla, hogy csupán ostoba babona.

A tábornok nem válaszolt, de lesütötte a pillantását.

- Apám, Humájun császár bölcs, békeszerető férfiú volt. Rájött erre. A halálos ágyán elárulta nekem is a titkot. Már haldoklott, amikor odahívatott magához. Azt hittem, hogy az áldását akarja adni rám. Végül megérezhettem kezét a homlokomon, ám az áldáson kívül valami mást is kaptam. Az apám boldogan halt meg. Még most is jól emlékszem az utolsó szavaira.

- Mit mondott a császár?
- Azt, hogy “fiam, megmentettelek az átoktól”.
- Ezt hogyan értette?
- Apámat mélyen megrendítette, amikor rájött arra, hogy a kapzsiságtól elvakulva – mert bizony ezt sem titkolta el előlem –, igényt formált *az asszonyok örökségére*. Hatni kezdett rá az átok. Meg akart szabadulni tőle, hiszen a rontás

az uralkodó személyén át az egész birodalmat sújtotta. Hatalmas akaraterőről tanúbizonyságot téve önként lemondott nagyanyád kincséről. A perzsa sahnak ajándékozta. Attól kezdve minden megváltozott. A Mindenható megbocsátotta apám vétkét. Mellénk szegődött a szerencse.

– Értem, uram. De mi közöm van nekem a perzsák kincséhez?

– Változik a világ, tábornok. A perzsák az ellenségeink. Mindig is azok voltak. Semmi kifogásunk sem lehet az ellen, hogy átok őket sújtja. Csakhogy...

Egy intéssel odahívta magához az udvarnagyot. A ruhája alapján a kövér férfi is előkelő hindu főnemes lehetett. Elsietett, és behozott valakit a sátorba.

– Abdullah kán a nagybátyám, Aszkari Mirza herceg hűséges szolgája volt. Kilenc évvel ezelőtt elkísérte a zarándokútjára. Most tért haza Indiába. Szörnyű dolgokat tudtam meg tőle.

Intett az idős férfinak.

– Kérlek, Abdullah kán, mondj el mindent a tábornoknak is.

A mogul harcos az ülő alak felé fordult. Nem is próbálta elleplezni a gyűlöletét. Ezek szerint a hódítók közül távolról

sem ért mindenki egyet Akbar szultán toleráns nézeteivel.

A tábornok figyelmesen hallgatta a beszámolót. Miután a kán távozott, Kála Lál visszafordult az uralkodó felé.

– Az örökség tehát már nincs Perzsiában – állapította meg.

– A sah fondorlatos módon átadta Szulejmán szultánnak – bólintott Akbar. – Pontosan azt a módszert alkalmazta, mint korábban mi is.

– Perzsia azóta pedig újra erős és sikeres – mondta Lál. Nem akart a szultán szemébe nézni. India déli területeinek fejedelmei természetes szövetségesüknek tekintették az összes olyan hatalmat, amelyik szembeáll a gyűlölt mogulokkal. Még a hitetlen perzsákat is.

– Csakhogy Törökország a barátunk – folytatta a szultán. – Hürrem szultánától – a Mindenható legyen kegyes a lelkéhez – nagyon sok jó tanácsot kaptam. Még ma is féltett kincsként őrzöm a leveleit. Felsőleges férje pedig segített nagyapámnak elfoglalni Indiát. Nem hagyhatom, hogy barátaim gyermekeinek baja legyen.

– Te nagy és nemes szívű fejedelem vagy. Mi a szándékod?

– Elküldelek téged a távoli nyugatra, tábornok. Törökországba méysz. Keresd meg és hozd haza Amoli hercegnő örökségét.

Kála Lálnak minden önuralmára szüksége volt, hogy

megőrizze a nyugalmát. Az elméjében vadul kergették egymást a gondolatok. Megszédült a váratlanul ölébe hulló lehetőségtől.

– Miért éppen én, felség?

– Egy ősi hindu család leszármazottja vagy. Ti pontosan tudjátok, hogy hogyan kell bánni az örökséggel. Nem vakultok el tőle, mint az északi népek.

– Mi történik, ha hazahozom?

– Megjutalmazlak. Te lehetsz Gválijar új maharadzsája. Az örökséged pedig a feleségemnek adom. Amíg világ a világ, az asszonyoké lesz. Úgy vélem, ez India nemzetei számára is elfogadható.

A tábornok alázatos mosolyt erőltetett az arcára, és a homlokával újra megérintette a szőnyeget.

– Felséges feleséged hindu hercegnő. A brahminoknak sem lehet kifogása az ellen, ha ő veszi a vállára Amoli terhét.

– Az utad költségeid természetesen fedezem. Mikor tudsz indulni, tábornok?

A hindu férfi rövid gondolkodás után válaszolt.

– A szárazföldön nincs értelme útra kelni. Egy évig is eltartana az út, ha a karavánok nyomában haladnánk. Hajóval megyek el Arábiába.

– Akkor ki kell várnod, hogy megforduljon a monszunszél.

– Még úgyis gyorsabban eljutok nyugatra. Ráadásul a tengeri út sokkal biztonságosabb. Nem pocsékolom el a várakozás idejét sem. Kiválasztom magam mellé a legmegfelelőbb kísérőket.

– Ha akarsz, adok melléd testőröket. A birodalom legkiválóbb harcosait.

– Köszönöm, felség, megtisztelsz velem – felelte Kála Lál. Olyan alázatosan mosolygott, mintha komolyan gondolta volna a szavait. – Azt hiszem azonban, jobb, ha a saját embereimmel megyek. Olyanokkal, akik képesek kezelni, ami ránk vár.

Az uralkodó nem ellenkezett. Belátta, hogy ez lesz a legjobb megoldás.

Kála Lál egy órával később már maga mögött hagyta Delhi városfalait. Hosszú út várt rá. Arra azonban maradt ideje, hogy egy megbízható szolgájával üzenetet küldjön le, a messzi délre, Thiruvananthapuram legnagyobb templomába. Káli anya félelmetes főpapja, a fojtogatók szektájának vezére, Vritrandzsit bizonyára örülni fog a jó hírnak.

Kilencedik fejezet

A visszatérés fájdalma

1571. június 25., Badacsony

Miklós, a világ ura az égig érő torony legtetején állt és a birodalmát szemlélte.

Egyik irányba fordulva jól látta a környező dombokat és a távolabbi, sűrű erdővel borított hegyeket. Arra gondolt, hogy a birtoka északi oldalát nyugodtan hívhatná Kerek-erdőnek, csak hát rájött, hogy a sűrű rengeteg alakja egyáltalán nem szabályos. Amikor ezt elmesélte anyjának, az asszony csak nevetett, megsimogatta a fejét, és azt mondta, hogy négyéves kisfiú létére nagyon furcsa dolgokkal van tele a feje. Közben azonban kedvesen mosolygott, ezért Miklós úgy vélte, hogy valószínűleg megdicsérhették.

A másik irányba fordulva picit hunyorognia kellett, mert a felkelő nap fénye megcsillant a Balaton kékeszöld víztükrén. Az ilyen tiszta napokon jól látszott a túlsó part, *Törökország* is. Miklós még sosem járt odaát, bár anya megígérte, hogy

egyszer majd átviszi. Nem mintha a kisiút különösebben érdekelte volna a túlparti világ. Az a rész egyértelműen nem tartozott a birodalmába. Persze előfordult, hogy törökösét játszott. Akkor nem az évig érő toronyban álló nagyhatalmú varázsló volt, aki magához szólítja a levegő madarait és az éjszaka szellemeit, hanem a mézes torkú müezzín, akinek az énekét meghallva leborulnak és hangosan imádkozni kezdenek az igazhitűek.

Most azonban nem játszani jött fel. Komoly négyéves fiatalemberként igyekezett a lehető legtöbbet segíteni anyának. Nem csoda, hogy mostanában már senki sem szólította Mikinek. Elvárta az ismerőseitől és a barátaitól, hogy Miklósnak nevezzék. Nem mintha olyan túl sok barátja lett volna itt fent, a hegy tetején. Bözsi nénire is elég volt egyszer csúnyán ránéznie, amikor az öregasszony megpróbálta Mikikének szólítani. Megborzongott a megalázó emléktől.

– Mikike, brekeke. Mikike, brekeke – énekelte halkán. Ez a Bözsi néni egy nagyon furcsa asszonyság volt. Vajon miért gondolta, hogy Miklós valamiféle béka? – Brekeke.

A galambok nyugtalanul mocomogni kezdtek. Meglepte őket, hogy a kisiú idefent énekel. Miklós elmosolyodott, és megsimogatta a legközelebb ülő madarakat. Szerette az

állatokat, a tollas és a szőrös jószágokat egyaránt. Egyedül a halakat és a kígyókat tartotta furcsának. Azok egyszerűen nem hallgattak a jó szóra. Meg a gyíkok. Azok is inkább elszaladtak, ahelyett, hogy odajöttek volna hozzá, hogy a tenyeréből egyenek.

Nekilátott rendet csinálni. Örömet akart szerezni anyának. Megtisztította a galambok alatt a deszkát, vizet töltött az apró vályúba, és nem feledkezett meg a madarak ételéről sem. Anya mostanában minden nap akár háromszor is felmászott ide.

Pedig régen esze ágában sem volt az ilyesmi.

Miklós jogosan tarthatta saját birodalmának a környék legmagasabb fájának legtetejére ácsolt erős építményt. Amióta csak az eszét tudta, mindig vágyakozva nézett fel a magasba. Körülbelül egy éve aztán anya megengedte, hogy felmásson. Amikor ezt elmesélte Bözsi néninek a faluban, az öregasszony csak hüledezett, és vetette magára az Anya titkos jelét. Arról beszélt, mekkora bolondság egy hároméves gyereket felengedni egy száz láb magas fa tetejére. Csakhogy azóta eltelt egy teljes esztendő, így Miklós jogosan tarthatta magát komoly fiatalembernek.

Anya pontosan két héttel ezelőtt kezdett el feljárni a kilátónak is remekül használható galambdúcba. Az egész

azzal kezdődött, hogy Miklós talált egy kék tojást. Amikor levitte és megmutatta, anya hihetetlenül jókedvű lett. Felkapta és táncra perdült vele.

– Ez itt a jel! Itt a jel! – kiabálta vidáman.

Hangosan, boldogan nevetett, aztán pedig elküldte Bálint bácsit. Miklós kicsit sajnálta, mert egészen jól kijött a bajszos, sötéthajú nemesifjúval. Anyu azonban nem törődött Bálint bácsi panaszaival. Igazából úgy viselkedett, mintha megbolondult volna. Előszedte a ládából azokat a szép színes ruhákat, és sorra felpróbálta valamennyit. Közben hangosan káromkodott törökül. Olyasmit emlegetett, hogy elhízott, mint egy disznó. Azóta alig evett valamit. Szerencsére arról nem feledkezett meg, hogy a fiának enni adjon.

Bálint bácsi később egyszer visszajött. A városból mézeskalácsot hozott. A huszárt Miklósnak ajándékozta. Megígérte, hogy megtanítja egy újabb táncra. A kisfiú igazából akkor barátkozott össze vele, amikor a sebesüléseiből felgyógyult fiatalember először eltáncolta a juhásztáncot. Anya is hangosan nevetett. Akkor régen sokkal barátságosabb volt Bálint bácsival. Most egy tükrös szívet kapott tőle. Elfogadta, de mondott valamit, ami miatt veszekedni kezdtek. Bálint bácsi először káromkodott, majd sírva fakadt, később verseket mondott anyának. Alighanem

neki is elment az esze. Mégis miért szólította anyát Fulviának, amikor Gyöngyike a neve? A siralmaival azonban nem sokra ment. Mennie kellett, és többé már nem jöhetett vissza.

– Balassi úrfi a barátom. Kedves fiú, de még nagyon éretlen – mondta aznap este anya. Összeszedte a pozsonyi menekült holmiját, belerakta egy zsákba, és gondosan elrejtette a pincébe.

– Miklós! Odafent vagy? – hallatszott most a hangja. A fia kikukkantott a galambdúc párkányáról. A fiatal nő odalent állt a fa tövében. Nagyon szépen fel volt öltözve. Úgy tűnik, sikerült rendbe hoznia a legcsinosabb ruháját. Nem is volt kövér. – Gyere le, ideje indulnunk!

Miklós azonnal lemászott a fáról. Fürge volt, mint a mókus.

– Hogy te milyen mocskos vagy! – nevetett anya. Nagyon boldognak látszott. – Szaladj be a házba, mosakodj meg, és vedd fel a ruhát, amit kikészítettem.

A kisleány elfintorodott, de habozás nélkül futásnak eredt. Nem nagyon szerette azokat a ruhákat, amiket akkor kellett felvennie, ha alászálltak az emberek közé. Tavasztól őszig legszívesebben meztelenül bujkált az erdőben.

– Nahát, egy igazi úri fiú! – mosolygott anya, amikor végül visszament hozzá. – Hozd a pónikat! Indulhatunk.

Miklós bement az istállóba. A két apró, hosszú szőrű lovacskát anya már felnyergelte. Málhahordó nyerget rakott rájuk, nem lovagolni készültek. Elindultak lefelé a Badacsonyi-fennsík pereme felé. Miklós jókedvűen körülnézett a kertben. Már megérett a paradicsom és a paprika.

– Bözsi néni azt mondta, hogy csak a bolond eszik a németek földi almájából. Merthogy mérgező a termése.

– Bözsi néninek részben igaza van. Te viszont ugye tudod, hogy a földi almának nem a termését esszük, hanem a gumóit?

– Persze. A falusiak miért nem esznek olyasmit, mint mi?

– Mire gondolsz?

– Hát paradicsomra meg paprikára. Még a nevüket se nagyon ismerik. Kölest esznek, meg hajdinát, meg búzadarát. Egyedül a törökbúza az, amit dicsérni szoktak.

– De azt sem ők eszik, hanem a disznóknak adják – mosolygott anya, és beletúrta a fiú hosszú, szőke hajába.

Kiérték a hegyoldalra. A keskeny ösvényt már megint benőtte a bozót. Kettőjükön kívül más nem nagyon szokott erre fele járni. Szent Donát kövénél a keskeny csapás elérte a szélesebb utat. Nemsokára már a Kőkapu szikláin kopogott a pónik patája.

A fekete ruhás Márta asszony összefont karral, szigorú arckifejezéssel állt az út mentén. Miklóssal nem is törődött.

– Nem voltál ott tegnap a tűznél. Nem táncoltál Szent Iván éjszakáján! – förmedt anyára. – Neked is tisztelned kellene a hagyományokat!

Márta asszony volt az egyetlen, aki így mert beszélni anyával. Ő azonban nem haragudott meg rá, és nem is állt meg vitatkozni. Ránevetett a nemesasszonyra, és egyszerűen továbbsétált.

– Nem lehetsz ennyire felelőtlen! – kiabálta Márta. Vádlón anyára mutatott hosszú, göcsörtös mutatóujjával. – Ne merj nekem hátat fordítani! Teljesen elment az eszed!

– Majd holnap folytatjuk a tanulást – nézett hátra a válla fölött anya. Erősen fogta Miklós kezét. – Pár nap kimaradás nem számít.

– Mi az, hogy nem számít? Hetek óta használhatatlan vagy. Teljesen elment az eszed! De megállj, beárullak a grófnőnek!

– Nem érdekel – vontta meg a vállát anya, és mentek tovább lefelé a falu irányába.

– Majd fog érdekelni, ha magadra maradsz. Visszamegyek Ecsedre!

– Rendben.

– Mi az, hogy rendben? – méltatlankodott Márta asszony.

Annyira mérges lett, hogy elindult Miklósék után. – Ha nem tanulsz, ha nem vizsgázol, sosem lesz belőled fehér anya!

– Ha visszamész Ecsedre, a grófnő majd küld másik tanítót. Nem te vagy az első.

Az idős asszony arca tűzvörös lett. Hápogva, a levegő után kapkodva megállt az út szélén, és úgy bámulta a leereszkedőket.

Félóra múlva már egészen közel jártak a faluhoz. Egy csinos, fiatal lány ült a Rózsakövön. Amikor megpillantotta az érkezőket, azonnal felpattant és eléjük szaladt.

– Gyöngyike anyó! Gyöngyike anyó! Csinálj nekem *kötést*!

– Mi az, hogy anyó? – fortyant fel anya. – Csak hat évvel vagyok idősebb nálad.

– Persze, anyó, de az nem számít. Csinálsz nekem kötést?

– Minek neked az? Hiszen szép vagy és fiatal. Talán nem szeret a Jánosod?

– Szeretni szeret. Azt is mondta, hogy még egy év és odavisz a pap elé.

– Akkor meg minek a kötés?

– Egy év nagy idő. Annyi minden történhet. Ki tudja, talán még háború is lesz. A János meg nagydarab, erős legény. Az uraság már így is csábítja, hogy álljon be katonának.

– Te meg attól tartasz, hogy elmegy messzi idegenbe és ott

elfeledkezik rólad? – kérdezte anya. Valamiért megremegett a hangja.

– Igen, pontosan ettől tartok. Másutt is vannak ám szép leányok! Fiatalabbak, mint én. Meg hát a távollét. Ki bírja ki *sokáig* egyedül?

Anya végül megígérte a lánynak, hogy készít neki szerelmi kötést, ha aratáskor is még ezt akarja. Miközben továbbmentek a falu szélső utcáin, Miklós elégedetten mosolygott. A környékbeli emberek tisztelték és szerették az anyját.

Sajnos néha túlságosan is.

A templom közelében járhattak, amikor felbukkantak a gyerekek. Jó részüket név szerint ismerte. Egyszer-kétszer már játszott is velük. Ma már persze eszük ágában sem volt kicsúfolni. Senki nem kiabálta azt, hogy fussanak, és bújjanak el. Azt sem, hogy itt jön a *boszorkány fia!*

Persze a szájukat most sem fogták be.

– Gyöngyike anyó! Gyöngyike anyó! Adjál epret! Adjál mézet!

Most Miklós vágott olyan savanyú képet, mint fent a hegyoldalon Márta asszony. Ez a sok kis gazember nem érdemli meg, hogy az anyja epret osztogasson közöttük. A gyönyörű, piros gyümölcs ugyanis nem magától terem.

Gazolni kell, és öntözni ebben a melegben. A forrás pedig egy jó mérföldnyire volt az erdei háztól. És a nagy vödörrel kinek kellett naponta háromszor is lemenni oda vízért? Persze anya arról beszélt, hogy az ilyen munka önfegyelemre és kitartásra nevel. Meglepő módon Márta asszony lelkesen bólogatott, amikor ezt hallotta, pedig ők ketten csak a legritkább esetben értettek egyet bármiben is.

Egy pöttöm kislány lépett oda Miklós mellé. Nagy, barna szeme csak úgy ragyogott.

– Ó, bárcsak az én anyám lenne Gyöngyike anyó! – suttogta lelkesen.

– Még csak az kéne! – méltatlankodott Miklós. Örült, amikor továbbmentek. Ezért nem szerette a falut. Itt mindenki ismerte őket, és alig akadt ember, aki ne akart volna valamit anyától. Elhalmozták kérésekkel, vagy éppen hálálkodtak egy korábbi segítségért.

Mint ez a magas, sovány asszonyság. Lelkesen kiabálni kezdett, amikor megpillantotta az érkezőket. Kinyitotta a kiskert kapuját, és kiszaladt hozzájuk az utcára. Egy gyönyörű, kerti virágokból fűzött koszorút tett anya fejére.

– Csodát tettél az urammal! – mondta lelkesen. – Amióta elbeszélgettél vele, azóta olyan, mint a kezes bárány.

– Többé már nem ver?

– Esze ágában sincsen.

Anya körülnézett.

– Hol van? Sehol sem látom.

– Elmenekült az erdő felé, amikor meghallotta a gyerekektől, hogy itt vagy a faluban. Nagyon fél attól, hogy disznóvá változtatod.

A két asszony elnevette magát.

– Majdnem sírt, amikor elmesélte, hogy mivel fenyegetted.

– Én aztán nem fenyegettem semmivel! Csak elmondtam, hogy ez is megtörténhet, ha nem változtat a viselkedésén.

– Már attól is megrettent, hogy disznó lesz belőle. Amikor pedig hozzátetted, hogy nőstény disznó, akkor teljesen halálra vált.

– És a pálinka?

– Azóta alig iszik. Esténként egy pohárral, de a pince kulcsa most már nálam van.

Elköszöntek a boldog asszonytól és továbbmentek. A bíró háza a falu végén felért egy kisebb erőddel. A határvidéken a legtöbb megmaradt településen kialakítottak egy olyan menedékhelyet, ahol el lehetett bújni, ha váratlanul török portyázók bukkantak fel a közelben. Megálltak a kapu előtt.

– Vince, itthon vagy? – kiabálta a nő. – Lemennénk a partra.

– Gyöngyike? – hallatszott a palánk túloldaláról egy férfi meglepődött, de jókedvű hangja. Kinyílt az ajtó. A bíró egy jóképű, izmos, negyvenes férfi volt. Őszült a halántéka, de a bajusza még mindig szénfekete volt. Sietve begombolta fehér gyolcsingét. – Nahát, Gyöngyi. Hogy milyen csinos vagy ma! Még szebb, mint egyébként. És ez a fiatalember is hogy megnőtt, amióta utoljára láttam.

Anya alaposan megnézte magának a férfit.

– Örömmel látom, hogy már nem gyászolsz.

Vince mester arcáról egy pillanatra eltűnt a mosoly, de aztán újra felragyogott a tekintete.

– Három év gyász éppen elég volt. Vagyis inkább kettő – mondta. Megvakarta a fejét, aztán ránevetett anyára. – Ne ácsorogjatok idekint ebben a nagy melegben. Gyertek be egy pohár borra. Van mustom is az ifjú vitéznek. Beszélgethetnénk a régi szép időkről.

Anya azonban határozottan megrázta a fejét.

– Vince, a régi szép idők éppen attól olyan gyönyörűek, hogy már *elmúltak*. Hagyjuk, hogy az emlékek édesek maradjanak. Nem kell piszkálni a begyógyult seb helyét.

A férfi zavarba jött. Végigsimította a bajszát.

– Azt hittem, hogy esetleg meggondoltad magadat. Tudod, hogy az én ajtóm mindig nyitva áll előtted.

– Tudom, Vince.

– Mert hát, amikor arról beszéltem, hogy szeretlek...

Anya közelebb lépett a bíróhoz, és megérintette az ajkát a mutatóujjával.

– Akkor küldtelek el. Hiszen *megállapodtunk* valamiben. Abban, hogy csak barátok vagyunk.

– Csak hát én többet akartam – mordult fel Vince, és dacosan kihúzta magát.

– Amivel nagyon elszomorítottál.

– Minden más nő örült volna annak, ha megkérem a kezét.

– Én nem vagyok olyan, mint a többiek. Éppen ezért kerested a társaságomat.

– Az már szent igaz – bólintott a férfi. – Te nagyon különös asszony vagy, nemes Kővári Gyöngyvér.

Miklós felkapta a fejét. Nagyon ritkán fordult elő, hogy valaki kimondja anyja teljes nevét. Persze olyankor pontosan ezt a hangsúlyt használták, mint a Vince mester.

– Talán sajnálod? – kérdezte anya.

– Dehogysis – csóválta meg a fejét a bíró. – Visszahoztál az életbe a gyászból.

– Csak megmutattam az utat. Te magad indultál el rajta a saját akaratodból.

– Egy darabig pedig az útitársad lehettem.

– Aztán pedig elkanyarodott az ösvényem – mondta anya. Az ujjával a víz irányába bökött. – Le kell mennünk a partra. Az engedélyedet kérem, bíró uram.

Vince mester a Balaton felé fordult. Összeszűkülte szemmel nézett a túlsó part irányába.

– Egy csónak közeledik – mondta végül. – Arra vártok?

– Igen.

– Lemehettek, persze, megadom az engedélyt. De nehogy baj legyen!

– Nem lesz – válaszolta anya. Megsimogatta a bíró arcát, aztán megfordult, és határozott léptekkel elindult a nádas irányába.

A partról jó nyíllövésnyi távolságig befelé nád borította a vizet. Csak egy-két helyen vágták ki a növényeket, hogy vízre bocsáthassák a csónakokat. Régen sokkal többen halásztak az itt élők közül. A Balaton mostanra azonban veszélyes hellyé változott. Portyáztak rajta török és szerb csajkások, de időnként felbukkantak vallon és német zsoldosokkal teli nagyobb vitorlások is. A magyar jobbágyok ugyanúgy féltek minden idegentől.

Most már Miklós is észrevette a gyorsan közeledő csónakot. Ketten eveztek benne, valaki pedig állt az orrában. A kisfiú az anyjára pillantott. Meglepődve látta, hogy mennyire ideges.

Aggódó arccal figyelte a közeledőt.

– Ki az, anya? Ki jön abban a csónakban? Olyan ismerős az arca, pedig biztos, hogy még nem találkoztam vele.

Anya leguggolt, magához ölelte a fiút, egy csókot nyomott a homlokára.

– Az apád jön ott, kisfiam – suttogta fülébe.

Tizedik fejezet

Keserédes újrakezdés

Aznap este Badacsony hegye fölött csodálatosan ragyogtak a csillagok. A hold még nem jött fel, viszont egyetlen felhő sem takarta el az eget. Miklós megállt a konyha ajtajában és kinézett. A tó felől kellemesen hűvös szél fújt. Jól hallotta az éjszaka vadászni induló baglyok hangját. Vidáman odaintegetett a gyorsan cikázó denevéreknek. Amikor viszont megérezte az égett szagot, gyorsan visszafordult és odafutott a tűzhelyhez. Rántottát sütött. Az anyja csak annyit mondott, hogy szalonnát semmiképpen ne rakjon bele.

– Jó nagy adagot süssél! – kiáltotta jókedvűen. – Apádnak szüksége lesz rá.

Ezt meghallva mind a két felnőtt nevetett. Kicsit idegesítőek voltak, ahogy állandóan mosolyogtak vagy vigyorogtak. Mégpedig minden ok nélkül. Miklós egészen egyszerűen nem értette, mi üthetett beléjük. Délelőtt egyedül kellett hazajönnie. Az apja segített felpakolni a csomagokat a

két póni hátára. Rengeteg ajándékot hozott. Miklós idefent mindent kipakolt. Halomba rakta azokat a dolgokat, amikről úgy vélte, hogy az anyjának szánták. A saját ágyára halmozta fel mindazt, ami gyerekhalmnak tűnt.

Anya sokkal több dolgot kapott, ám a kisfiú emiatt nem irigykedett. Egyedül a gyönyörű, díszes táblájú könyvről nem tudta eldönteni, hogy melyiküknek szánták. Nagyon különös könyv volt. A táblája alig látszott a sok aranyozás miatt. Amikor viszont kinyitotta, egyből rájött, hogy fejjel lefelé tartja. Ez a könyv nem abból az irányból nyílt, mint anya négy másik könyve. Miklós el tudta olvasni a török betűket, de nem értette sem a könyv címét, sem azt, amit az első oldalra írtak. Egyedül az Allah szót ismerte fel.

Elkezdett gyanakodni, hogy az apja esetleg a vastag könyvet nem is ajándékba, hanem saját magának hozta.

Egyedül ebédelt. A szülei csupán alkonyatkor bukkantak elő. Nagyon boldogok voltak, de valamiért fáradtnak látszottak. Amikor odaértek a ház elé, anya mosolyogva összefogta a haját és megigazította a ruháját. Kézen fogva jöttek a lépcsőhöz. Apa ekkor odafutott Miklóshoz és felkapta. Annyira erős volt! A karján a ruha majd szétrepedt a kőkemény izmoktól. Könnyedén feldobta a gyereket a magasba, mégpedig nem egyszer, hanem százszor. Most már

Miklós is hangosan nevetett.

– Még, még, Musztafa! – kiabálta. – Még, még, apa!

A férfi ekkor a vállára vette, és szaladgálni kezdett. Azt játszotta, hogy megbokrosodott csatamén. Háromszor is úgy tett, mintha le akarta volna dobni a válláról kis lovasát. Miklós fuldoklott a nevetéstől. Rengeteg dolgot kérdezett. Ha valamit nem értett, akkor apa magyarra váltott. Kicsit furcsán beszélt, de jól lehetett érteni a szavait.

Egészen addig szaladgáltak az udvaron, míg be nem sötétedett. Apa ekkor letette, majd mind a hárman letelepedtek a fűbe lefektetett szőnyegre. A török ruhás férfi társaságában teljesen természetesnek tűnt, hogy nem a székeket használják.

– Csodálatos ez a hely – szólalt meg apa. – Valóságos földi édenkert.

– Azért olyan sok minden nem változott meg – nevetett anya, majd közelebb hajolt a férfihoz, és megcsókolta a száját. Miklós ezen csodálkozott. Ő csak az arcára szokott puszit kapni. Azok a férfiak, akik régebben itt vendégeskedtek a hegy tetején, sem kaptak egyetlen alkalommal sem csókot a szájukra. Legalábbis olyankor nem, amikor a fiú is ott volt a közelben.

– Mondd csak, kedvesem, mi van a gyűrűvel?

– Vigyáztam rá – felelte anya. Felállt, és megfogta apa kezét. – Lemegyünk a barlangba. Te addig csinálsz vacsorát?

Miklós örömmel engedelmeskedett. A barlang nem érdekelte különösebben. Volt párszor odalent. Mindent tudott róla. Igazából jóval többet még anyánál is.

Quintus Pannonicus sokat mesélt.

A tréfás kedvű római már 1400 éve lakott ezen a helyen. Nagyon boldog volt, amikor megismerkedett Miklóssal. Alighanem kicsit unatkozhatott. Amiatt panaszkodott, hogy ötszáz évente, ha jön valaki, akivel beszélgetni lehet. Anya nagyon megijedt, amikor Miklós beszámolt neki az új barátjáról. Ennek persze volt kellemes következménye is. Napokon át nem engedte egyedül aludni. Gonosz kísértetekről, ártó lényekről beszélt. Miklós hiába magyarázta, hogy Quintus nem kísértet, hanem csupán egy barátságos szellem.

Három nappal később azonban anya reggel azzal kezdte, hogy álmában beszélt a rómaival. Megengedte, hogy Miklós újra találkozzon az öreggel. Azt viszont a lelkére kötötte, hogy ne higgyen el neki mindent, mert a vénség elég nagy széltolónak tűnt. Quintus kifejezetten boldog volt, amikor rájött, hogy nemcsak a gyerek, de az anyja is tud beszélni vele. Kiderült róla, hogy remekül ért a szőlőhöz és a

borokhoz. Rengeteget hencegett. Azt állította, hogy Badacsony tövébe először ő ültetett a távoli Itáliából hozott szőlőtőkét. Miklós kíváncsi lett volna arra, hogy vajon apa is látja-e a szellemeket.

– Mit csinálsz, te gyerek? Megégeted magad.

A kisfiú megfordult, és kezében a fakanállal a csípőre tette a kezét. Rámosolygott az apjára.

– Miklós már nagyfiú. Tudja, hogyan kell rántottát sütni.

– A tűz nem játék – ellenkezett apa. Most először nézett szigorúan anyára.

– Igazad van, de a mi fiunk nem közönséges gyerek – felelte anyu. Miklósra mosolygott. – Megmutatod apádnak, mit tudsz a tűzzel?

A rántotta már amúgy is elkészült. Miklós félrerakta a serpenyőt, majd az apja szemébe nézett, és a jobb kezét egy lassú mozdulattal beledugta a lángok közé.

Apa törökül káromkodva azonnal odaugrott, és elrántotta a tűzhely mellől. Megint felkapta. Elkezdte fújni a gyerek kezét. A következő pillanatban azonban döbbenet felkiáltott.

– Örd... – Nem fejezte be a kifakadást.

– Örülök, hogy *nem vádolod* ördögösséggel a fiadat – mondta hűvös hangon anyja.

Apa még egyszer alaposan megvizsgálta Miklós kezét.

– Megdöbbsentem – vallotta be. – Azt hittem, leég a kezéről a bőr.

– A lángok félrehajlanak előlem. Nem bántanak – mondta a gyerek. Ekkor vette észre, hogy az anyja szeme sarkában *egy könnycsepp* csillog.

– Még mindig nem tudsz elfogadni olyannak, amilyen vagyok?

A szülei törökül beszéltek egymással.

– Te is tudod, hogy milyen nehéz – felelte apa. Egy lassú mozdulattal végigsimította kopaszra borotvált fejét. Csupán egyetlen hosszú tincs maradt meg, ami befonva lelógott egészen a válláig. – Amikor kiderült, nem is akartam elhinni.

– De ma már elhiszed, igaz?

– Kénytelen vagyok, nem?

– Musztafa, ma már te sem tagadhatod, hogy *boszorkány* vagyok.

A férfi szomorúan bólintott. Letette Miklóst maga mellé, aztán leült az asztal mellett álló székre. Fáradtnak és megviseltnek látszott.

– Nem én akartam így – folytatta anya. – Ez a sorsom, ez az örökségem.

– Tudom én, csak hát a boszorkányság ellentétes

mindazzal, amit egész életem során tanultam.

– A sok hazugsággal? Talán jobb volna, ha a saját szemednek hinnél, és nem annak, amivel a papok tömik tele a fejedet! – csattant fel anya. Valamiért nagyon mérges lett. Odalépett Miklós mellé és a gyerek fejére tette a kezét. – Az apád három éve azért hagyott itt minket, mert nem bírt együtt élni egy boszorkánnyal!

– Ez nem igaz! – kiáltotta apa. Felpattant. Odalépett anya mellé, és megragadta a vállát. Ragyogott a szeme. – Vagyis... szeretlek, Gyöngyi.

– Tudom, te buta – felelte halkán anya. – Én is szeretlek.

Megcsókolták egymást. A szájukon! Miklós fejcsóválva megfordult, és ment, hogy megterítsen. Nem kellett sokat várnia, hogy a szülei is odatelepedjenek az asztalhoz. A gyerek nem is emlékezett arra, mikor volt ilyen vidám vacsorája. Apa rengeteg mindenről mesélt. Törökül persze, mert azt akarta, hogy Miklós minél hamarabb jól beszélje a túlparti népek nyelvét. A hazatérő csodálatos kalandokat élt át a távoli tengeren, Albánia és Kurdisztán hegyei között, meg a végtelen arab sivatagban.

Miklós egy idő múlva már nem is figyelt a szavak értelmére. Beérte azzal, hogy az apjának ilyen csodálatos, barátságos hangja van. Felmászott az ölébe. Az apja a zarándokútról és a

többi utazóról mesélt, amikor a kisfiú elaludt.

Nagyon, de nagyon boldog volt.

Lentről, a falu irányából halk harangszó hallatszott. Elütötték az éjfélt. Gyöngyi a ház előtt ült egy alacsony, lapos kövön. A csillagokat bámulta. Egyszerre volt boldog, ám ugyanakkor nyugtalan is. Meghallotta Musztafa lépteinek halk neszt. A férfi odatelepedett mellé a kőre, és egy lágy mozdulattal átkarolta a vállát. Gyöngyi odabújt hozzá. Beszívta a párja illatát. Musztafa szaga pontosan ugyanolyan kellemes volt, mint amikor annak idején megismerte.

Nem sokat változott az elmúlt három év alatt.

A Balaton partján persze meglepő volt látni, hogy a partra gázoló férfinak dús, vörösre hennázott körszakálla volt. A szín jelezte, hogy Musztafa valóra váltotta szándékát, és eljutott az iszlám szent városaiba. Útközben felfelé Gyöngyi tréfásan egyszer *hadzsinak*, vagyis zarándoknak szólította, mivel a férfi most már jogosan viselhette ezt a nevet. Musztafa azonban komor képet vágott, ezért a fiatal nő többet nem hívta így.

– Kinőtte a gyerek az ágyat – szólalt meg Musztafa. – Holnap készítek neki egy újat. Nagyobbat, kényelmesebbet.

– Sok mindent rendbe kell hozni idehaza, pedig annak

idején jó munkát végeztél.

Mind a ketten elnevették magukat.

– A kiságyra vagy a gyerekre gondolsz? – kérdezte évődve a férfi.

– Szerinted? – mosolygott rá Gyöngyi. – Viszont most már nagyon is elkel egy férfi a házban. Rendbe kell tenni a tetőt, az ajtók is megvetemedtek, és az istállóra is ráfér egy alapos tatarozás.

– Napkeltekor nekiállok. Mindent megcsinálok. Meglátod, az otthonunk szebb lesz, mint újkorában.

– Az otthonunk? – kérdezte Gyöngyi. Saját maga is meglepődött, hogy milyen komolyan csengett a hangja. Musztafa azonban nem figyelt fel erre. Az erős holdfényben jól látszott, ahogy töprengve nézett maga elé.

– Három évig nem voltam idehaza. Ez nagyon hosszú idő... van valami, amit tudni szeretnék.

Gyöngyi nyugtalanná vált. Kicsit arrébb húzódott.

– Mi volna az?

– Te gyönyörű, fiatal nő vagy. Ráadásul elég forróvérű. Szóval azt szeretném tudni, hogy amíg nem voltam itthon... szóval volt valakid?

– Tényleg tudni akarod?

Musztafa nem válaszolt. Egy jó darabig csendben ültek. A

férfi végül nagyot sóhajtott és megcsóválta a fejét.

– Igazából nem.

Gyöngyi elmosolyodott, és átölelte a derekát.

– Visszajöttél hozzám, és ez a lényeg. Én sem kérdezem, hogy merre jártál, és mit csináltál a három év alatt.

– Örülsz nekem?

– Mit gondolsz?

Musztafa közelebb húzta magához, mindkét karjával átölelte, és megcsókolta a nyakszirtjét. Gyöngyi hátán végigfutott a kellemes borzongás.

– Biztosra veszem, hogy igen – suttogta a férfi.

– Itt vagy, és csak ez számít. Nem érdekel, hogy mivel töltötted az elmúlt három évet.

Musztafa még erősebben szorította magához a kedvesét.

– Tényleg örülsz nekem?

– Bebizonyítsam? – kérdezett vissza Gyöngyi. Kibontakozott a férfi öleléséből, az ölébe ült, és most már ő karolta át a nyakát.

– Mit szólsz a gyerekhez? – kérdezte.

– Gyönyörű... és okos. Igazi kisfiú lett belőle.

– Ilyen lehettél te is kiskorodban.

Musztafa elkomorodott. Határozottan megcsóválta a fejét.

– Négy évesen én már rabszolga voltam. A fiam szabad

embernek született, és az is marad – mondta. Mélyen Gyöngyi szemébe nézett. – Hála neked.

– Jól érzed itt magad?

– Igen. Hiszen itt él az asszony, akit szeretek. Meg a fiam. Idetartozom én is.

Gyöngyi közelebb hajolt, ám most nem a kedvese száját csókolta meg. A homlokát érintette meg az ajkával.

– És *most* meddig maradsz?

Musztafa összerezett. Eltolta magától a fiatal nőt. Gyöngyi majdnem elnevette magát a férfi arcára kiülő döbbenetet meglátva. Sikerült uralkodnia a vonásain.

– Ezt meg hogy érted? – kérdezte Musztafa zavart, és némileg megbántódott hangon. Amikor Gyöngyi meg akarta simogatni az arcát, egy gyors mozdulattal megragadta a nő csuklóját. Gyöngyi felsóhajtott.

– Először is tisztázzuk, nagyon örülök annak, hogy visszatértél. Borzasztóan hiányoztál nekem és a gyereknek is. Ez nyilvánvaló, igaz? Egy pillanatra nem fogta volna be a száját, amikor ott volt melletted, és nem volt hajlandó elmenni a közeledből. Valósággal ragyog a tekintete, amikor rád néz.

– Ez így igaz. Én is észrevettem. Nagyon is örülök neki. Éppen ezért nem értem a kérdésedet.

– Hát jó – bólintott Gyöngyi. – Három évvel ezelőtt itt hagytál minket.

– De most visszajöttem.

– Így igaz – biccentett a nő. Kiszabadította a kezét Musztafa szorításából, és megsimogatta az arcát. A férfi most már nem ellenkezett. – Három évvel ezelőtt azonban *elmenekültél* a hegyről.

– Nem igaz, nem menekültem el. Zarándokútra mentem.

– A zarándoklat csak ürügy volt. Előlem, vagyis a boszorkány elől menekültél. Nem az unalom üldözött el innen. Ha nem lettem volna boszorkány, végig kitartottál volna mellettünk. A fiad és a kedvesed mellett.

Musztafa zavartan hallgatott.

– Három év alatt bizonyára te is bölcsebb és megfontoltabb lettél. Azt viszont tudnod kell, hogy én még most is a nővérek közé tartozom.

– Bárcsak ne lenne így! – kiáltotta a férfi.

– Tényleg ezt kívánod?

Musztafa lehajtotta a fejét. Most nem látszott máskor drágakőként ragyogó, gyönyörű kék szeme. Csak hosszas habozás után szólalt meg. Ez meglehetősen furcsa volt az amúgy határozott és tettere kész férfitől.

– Nem – mondta nagy nehezen. – Vagyis igen. Csak hát

tudom, hogy akkor az már nem te volnál. Ha eltűnne belőled... a boszorkányság, akkor szegényebb lennél.

Felemelte a fejét, és végre újra Gyöngyi szemébe nézett.

– Szegényebb, de talán boldogabb.

Most a nő rázta meg a fejét.

– Nem hiszem. Sem a török pasák háremében, sem a magyar nagyurak kastélyában, váraiban nem lehetnék ennél boldogabb. Mindig lenne valaki, aki megmondaná, hogy mit tegyek. Nem csörögne bilincs a kezemen, de akkor is rab volnék. Egy nő a Balatontól innen, de a túlsó oldalán is csak fogoly lehet a mai világban. Erős védelmezőkre szorul, ha nem akarja, hogy kirabolják, megverjék vagy bántsák.

– Rád ez nem igaz. Még sosem láttam ilyen erős, önálló, talpraesett fiatal nőt.

Gyöngyi halványan elmosolyodott, és Musztafa vállára tette a kezét. A férfi teste olyan forró volt, hogy szinte izzott a vékony vászonszövet alatt.

– Hiszen te hízelegsz nekem! Tényleg megkomolyodtál. Egy huszonhét éves, érett férfi a párom. Sokat tanultál az úton.

Összevonta a szemöldökét, és megjátszott szigorúsággal folytatta.

– Vajon hány tanítónőd akadt útközben? Boszniában, török

földön, Kurdisztánban vagy az arabok között?

– Albániát kihagytad – figyelmeztette Musztafa.

– Legalább nem tagadod... Te gazember – mondta Gyöngyi, ám közben elmosolyodott. Közelebb hajolt a férfihoz, és az orrával megérintette Musztafa fülét. – Én pedig azt hittem, hogy a törökök szigorúan őrzik az asszonyaikat.

– Ők igen, de az albánok meg a kurdok...

– Disznó, még hencegsz is!

– Dehogyanis – tiltakozott erőtlenül Musztafa. Jól érezte a fülcimpáján Gyöngyi ajkát.

– Nem haragszom ám rád. Mind a ketten fiatalok vagyunk. Élünk.

Arra számított, hogy Musztafa mindjárt átöleli, és egy forró csókkal fogja be a száját. Nem ez történt.

– A fiam...? – kérdezte a férfi.

– Igen? Mi van vele?

– Ő is... – kezdte Musztafa, aztán nyelt egy nagyot. Elszántan kihúzta magát. Amikor folytatta, a hangján érződött, hogy egy pillanat alatt kiszáradt a szája. – Ő is *dzsindzsi*? Boszorkány?

– Baj volna, ha az lenne?

– Nem – vágta rá azonnal a férfi. Utána viszont elbizonytalanodott. – Vagyis nem tudom. Boszorkányként

nem lehet boldog. Mégis milyen élet várna egy ilyen férfira? A boszorkányokat a gyaurok és az igazhitűek is üldözik.

Gyöngyi komoran nézett maga elé. Ezzel a kellemetlen ténnyel nagyon is tisztában volt. Időről időre megőrültek az emberek. A boszorkányüldözés fertőző betegségként terjedt. Előfordult, hogy egy-egy hevesebb lázrohamot több évtizednyi nyugalom követett, ám ahol egyszer már lobogtak a máglyák, ott bármikor újra fellobbanhatott a gyilkos, pusztító tűz. Márta asszonytól szörnyű dolgokat hallott a legutóbbi németországi üldöztetésekről.

– Nem, a fiad nem boszorkány.

– De hát a lángok? Láttam, hogy mi történt. Beledugta a kezét a tűzbe, a lángok meg elhajlottak tőle.

– Nem veleszületett tulajdonság. Tőlem tanulta. Téged is meg tudnálak tanítani rá.

– A Mindenható mentsen meg ettől! – kiáltotta Musztafa.

Gyöngyi ököllel gyomron vágta. Nem túl keményen. Utána viszont újra átölelte a nyakát.

– Butaságokat beszélsz. Miért kéne megmenteni bárkit is a tudástól? Csak jót akarok. Az én fiamat... vagyis a mi fiunkat nem fogják úgy elégetni, mint Rózsa anyót.

Musztafa jól tudta, hogy mi történt Gyöngyi dajkájával. Dominikánus szerzetesek fogták el. Egy nevetséges bírósági

tárgyalás során halálra ítélték és utána máglyára vetették. Gyöngyi az élete kockáztatásával megpróbálta kiszabadítani, de nem sikerült. A veszélyes kalandot követően került rabszolgasorba.

– Jártak erre is boszorkányvadászok? – kérdezte Musztafa.

– Igen.

– Mi történt velük?

– Feljöttek a hegyre, de le már nem mentek róla.

Csend támadt. Musztafa nem viszonzta Gyöngyi apró csókjait. Erősen töprengett valamin.

– Azt mondtad, hogy a fiam nem boszorkány.

– Így igaz.

– És ha lányunk születik?

Gyöngyi újra a kedvese szemébe nézett. Látni akarta, hogy mit szól a válaszhoz.

– Ő az lesz.

Musztafa megfontoltan bólintott, majd erősen magához ölelte a nőt. Gyöngyi megkönnyebbülten felsóhajtott. Titokban attól tartott, hogy Musztafa újra felpattan, és magára hagyja, mint három esztendővel korábban. A férfi azonban tényleg megkomolyodott.

– Annak idején nem beszéltünk ilyesmiről. Igazából nem tudom, mi is vagy valójában – mondta a férfi. Vett egy mély

lélegzetet. Látszott rajta, minden akaraterejére szüksége volt ahhoz, hogy folytatni tudja. – Kérlek, mesélj a boszorkányokról.

– Egy csókért cserébe.

A férfi engedelmeskedett. A csókot még jó pár másik követte. Végül Gyöngyi kibontakozott az öleléséből, és mesélni kezdett.

– Amikor a Mindenható megteremtette az első férfit, Ádámot, odaadta neki az Éden-kertet házául.

– Igen. Ezt mindenki tudja. Ezt tanítják a gyauroknak és az igazhitűeknek is.

– Ádám azonban szomorú volt egyedül. Az Úr ezért asszonyt adott mellé. Most már ketten voltak, de nem volt gyermekük. Nem úgy, mint az Éden-kert állatainak.

– Éva ezért keseredett el? Ezért állt szóba a pokoli kígyóval?

– Ádám első felesége *nem* Éva volt. Nem róla mesélek.

– Nem Éva? – kérdezte döbbenten Musztafa. – De hát...

– Erről csak a nők tudnak, és most már te is. Ádám első felesége Lilith volt, a Fekete Anya. Nem a férfi oldalbordájából teremtették, mint Évát. Ugyanolyan önálló teremtmény volt, mint Ádám. Amikor pedig a férje uralkodni próbált felette, Lilith magára hagyta.

– Hogyan?

– Megszökött az Éden-kertből. Csatlakozott a nagyvilág törzseihez. Megalapította a saját városát és őrizte az ősi titkokat. Tőle származik a fekete anyák testvérisége.

– A gonosz boszorkányok?

– Ezt mondják rájuk. Ádám aztán új asszonyt vett maga mellé. Éva evett a Tudás Fájából, és megértette a világ összefüggéseit. Sokasodni és szaporodni akart. Egészséges, erős gyermekeket szülni. Leszármazottai továbbadták az *áldást*. Ők a fehér anyák.

– És te mi vagy?

– Fehér akarok lenni.

– Csak akarsz? Nem vagy eleve az?

– Nem a születésünk dönti el, hogy melyik oldalhoz csatlakozunk. Az Éden-kert elhagyása óta sok ezer nemzedék követte egymást. Összekeveredett Éva és Lilith vére. Minden nőben van egy kevés az őszanyák örökségéből.

– Akkor mi dönti el, hogy mi lesz belőled?

– Az örökséged fontos, de igazából a tetteid számítanak.

Musztafa alaposan meggondolta a hallottakat. Töprengve nézett Gyöngyi szemébe.

– Akkor még belőled is lehetne olyan félelmetes fekete banya?

– Igen.

Úgy tűnt, ezzel a válasszal sikerült igencsak elkeserítenie a férfit. Már nem ölelte olyan erősen. Ölében Gyöngyivel nyugtalanul mocomogni kezdett.

– Késő van. Aludni kellene.

– Hát persze – suttogta Gyöngyi, akinek most már valami egész más járt az eszében. A sötétben talán erősebb volt Lilith vére.

– Nem zajonghatunk, már alszik a gyerek.

– Hát persze – mondta újra Gyöngyi. Csak kicsit kellett megmozdulnia ahhoz, hogy most már a kezével és a lábával is átölelje a férfit.

– Fel fogjuk ébreszteni.

– Már miért ébresztenénk?

– Talán ha közben nem kiabálnál olyan hangosan.

– Bagoly mondja verébnek – suttogta Gyöngyi Musztafa fülébe. Világosan érezte, hogy most már a kedvese szeméből is kiment az álom. Már ha egyáltalán ott volt.

– Tessék? – kérdezte Musztafa. Ezt a mondást bizonyára nem ismerte.

– Hagyjuk – mondta halkán Gyöngyi. Most már erősen zihált. – A madarokról majd holnap reggel beszélgetünk. Most egyszerűen csak csókolj meg.

1571 nyara, Balaton-felvidék, Magyarország

Ali, az ifjú török már ezerszer is megbánta, hogy engedelmeskedett apja utasításának, és eljött a távoli, barbár Magyarországra. A tehetős isztambuli kalmár úgy vélte, sokkal fényesebb jövő várhat a fiára, ha tehetségét az államigazgatás szolgálatában kamatoztatja.

– Hol van az megírva, hogy csakis gyaurnak született rabszolgákból, egykori janicsárokból legyenek a pasák, a helytartók, a vezírek? – érvelt Ali apja. – Vegyél példát a nagybátyádról!

– Mehmet bácsi katonatiszt. Te is tudod, apám, hogy engem a Mindenható nem harcosnak szánt. Ügyetlen vagyok, kiesik a kezemből a kard.

– Tudom, fiam. Nem mintha örülnék neki, de elfogadom, hogy ez a helyzet. Csak hát gondolj bele, egyre újabb adókat kell megfizetnünk. Az agák, a bégek meg a pasák csakis kenőpénz ellenében adnak ki kereskedelmi engedélyt. Emlékszel Rüsztém pasára? A bazárban őt csak húsz százalék efendiként emlegették. Ha nem fizettél neki, jobban jártál, ha bezártad a boltodat. Még sosem voltak ilyen kapzsi irányítói az államapparátusnak. Egyre nehezebben megy az üzlet. Akkor inkább rád szánom a pénzemet, minthogy azoknak a gazembereknek a zsebébe vándoroljon. Elmész a budai

vilájetbe. Mehmet öcsém majd bemutat a megfelelő személyeknek. Egy-két év, és te is befolyásos ember leszel. Hiszen szorgalmas vagy, pontos és megbízható.

Apja segítői meg ott bólogattak és lelkendeztek. Örültek, hogy megszabadulhatnak a fiatalembertől, akinek az éles szeme azonnal felismerte, ha valami nem volt rendben a főkönyvekkel.

Ali engedelmeskedett, és udvariasan bejelentkezett nagybátyjához, a koppányi helyőrség parancsnokához. Kezdetben nem is volt mire panaszkodnia. Az öreg aga valóban befolyásos személyiségnek számított a felszabadított magyar területeken. Fiaként szerette Alit. Jól tudta, hogy az ifjú nem alkalmas harcra, ezért inkább jelentések megírására használta. Úgy vélte, Ali ügyessége és gyöngybetűkkel papírra vetett sorai majd felkeltik valamelyik előkelő uraság figyelmét, és akkor ifjú unokaöccse megindulhat végre felfelé a ranglétrán.

Éppen ezért fontos feladatot bízott rá. Elküldte, hogy járja be a magyar vilájetek, vagy ahogy a hitetlen gyaurok mondták, a Hódoltság várait, városait. A fiatalember részletes leírásokat készített mindenről, amit látott. Ráadásul kiderült, hogy ügyesen rajzol. Cirkalmas arab betűkkel és szénrajzokkal örökítette meg Szulejmán szultán legújabb

tartományának legfontosabb településeit.

A jószerencse azonban hamar elpártolt tőle.

Szigetváron valószínűleg nem lett volna szabad elfogadnia a vén defterdár invitálását. Lementek a pincébe, ahol a vallási előírásokkal nem törődve vörösbort ittak. Ali másnap reggel úgy érezte, hogy mindjárt meghal. Iszonyúan fájt a feje, és többször is elhányta magát. Akkor is a bokrok között hányt, amikor útban Curgó felé ellenséges portyázók csaptak le a földmérők kis karavánjára. A vallon zsoldosok könyörtelenül lemészároltak mindenkit. Amikor az öklendező fiatalembert felfedezték, rajta kívül már senki sem élt. Drága ruhája és írószerei miatt egyből látták, hogy nem közönséges katona. Fogságba vetették, és magukkal vitték a hídvégi várba. Útközben többször is megverték, és a bal kezén eltörték az ujjakat. Hangosan röhögtek, és mondtak valamit, ám Ali egy szavukat sem értette. Ekkor már beszélt kicsit magyarul is, de a vallonok nem beszélték ezt a nyelvet.

A várban a parancsnokuk elé vezették. A kapitány elrendelte, hogy kínozzák meg a foglyot. Nem lent a pincében, hanem az udvaron estek neki. Ott ült körülötte a sok zsoldos, és bort iszogatva hangosan kiröhögtek a szenvedését. A jobb kezét azonban gondosan kímélték. Valahonnan előkerítették egy öreg magyart, aki tudott kicsit

törökül.

Vele is úgy bántak, mint egy kutyával.

Ali tőle tudta meg, hogy mire készülnek. Váltásdíjat akartak kicsikarni érte a koppányi szandzsákbégből. Tollat, tintát és papírt kapott. Könyörgő levelet kellett írnia a nagybátyjának. Utána a vallon kapitány saját kezűleg vágta le az ifjú bal fülét.

Nyomatéku azt is mellékelték a levélhez. Az öreg magyart küldték el futárnak. Megmondták neki, hogy kiirtják az egész családját, ha egy héten belül nincs ott a kedvező válasszal.

A hitetlen gyaurnak persze esze ágában sem volt visszajönni erre a pokoli helyre. Ali gyűlölte miatta, de igazából nem tett érte szemrehányást. Ő sem jött volna vissza, ha csodával határos módon valahogy kiszabadulhatott volna a pincebörtönből. Csodákban azonban már rég nem reménykedett. Szinte minden nap megkínozták. Az ifjú török attól tartott, a Mindenható akkor fordult el tőle, amikor gyaurn módra bort ivott, pont úgy, mint a hóhérai.

Odakint hangosan huhogott valamilyen éjszakai madár. Ali egyedül a fülemülét ismerte, ám ezen a szörnyű helyen nem hallotta gyönyörű énekét. Nyöszörögve feküdt a földön. A sötétben nem is látta, csak hallotta a beszáradt ürülékhalomok között mászkáló patkányok neszezését. Napnyugtakor a

részeg vallonok kegyetlenül megverték. Ezek pár szót már tudtak törökül. Megmondták, hogy ne reménykedjen. Innen élve nem kerülhet ki. Ha a nagybátyja fizet érte, akkor nem ölik meg, de levágják a másik fülét is. A következő levélben azt küldik. Aztán jönnek az ujjai.

Ali korábban nem is tudta, hogy létezik olyan nép, mint a vallon. A szőke óriásokat gyűlölte a környék népe. A német császár megharagudott a magyarokra, azért küldte ide ezeket a könyörtelen zsoldosokat. Pár napig volt egy helybeli fogolytársa. Ő mesélte el, hogy a császári zsoldosok könyörtelenebbül pusztítják a vidéket, mint a török portyázók.

A szerencsétlenért senki sem fizetett váltságdíjat.

Pár nap után egyszerűen belefojtották a vizesárokba. Ali azóta egyedül senyvedett a cellájában. Este a kínzása csak azért ért véget olyan hamar, mert a részeg pribékek egymás torkának ugrottak. Összeverekedtek azon, hogy a másik füle után először a kezéről vagy inkább a lábáról vágják-e le a koppányi agához küldött levelekbe szánt ujjakat.

Az ifjú nem sokat aludt az éjjel. Remegett a hidegtől és a félelemtől. Kint már nem szólt az a furcsa hangú madár.

Ez volt az a pillanat, amikor Ali azt hitte, hogy megháborodott. Egy női hangot hallott! Valaki odakint

kimondta a nevét. A kétségbeesett ifjú megpróbált felülni, de úgy fájt mindene, hogy még ez az egyszerű mozdulat is iszonyatos kínokkal járt. Feljajdult. Valaki – mégpedig egy nő – újra a nevét mondta. Igen, egyértelmű volt.

Az ablak felé fordította az arcát. A szűk nyílást vastag, de rozsdás rács zárta le. Megpróbálta odavonszolni magát a fal tövébe. Ha valahogy fel tudna állni, akkor kinézhetne a vasdarabok között.

Kintről suttogás hallatszott. Ali összeszorította a fogát, és kúszni kezdett. Nem törődött az ürüléssel, és akkor sem rezzent össze, amikor menekülő patkányok futottak keresztül a hátán.

– Ali, idebent vagy? – kérdezte valaki törökül. Egyértelmű volt, hogy egy nő.

– Igen – nyöszörögte az ifjú.

– Itt nem lehet kihozni. Túl szűk az ablak.

Ezt egy férfi mondta. Enyhe akcentussal, de folyékonyan beszélt törökül. Elképesztően mély hangja volt.

– Akkor bemegyünk érte – mondta határozottan a nő.

Ali már ott ült a fal tövében. Szeretett volna szólani a kintieknek, hogy legyenek óvatosak. Az épület tele volt részeg vallon őrökkel.

– Itt vagytok még? – kérdezte. – Hahó, van itt valaki?

Megszédült az erőfeszítéstől, és a váratlanul rátörő reménytől. A jókedve azonban nem tartott sokáig. Biztosra vette, hogy csak egy lidércnyomás áldozata volt. Mégis mit kereshetett volna egy török nő a keresztény vár udvarán? Bizonyára valamilyen gonosz dzsinn tréfálta meg a rossz útra tévedt igazhitűt.

Ettől a gondolattól úgy elkeseredett, hogy zokogni kezdett. Oldalra dőlt a kövön, és a térdét felhúzta a melléhez. Összegömbölyödött, és alighanem el is aludhatott, mert amikor újra kinyitotta a szemét, a cellában világos volt és két alak guggolt előtte.

– Hát ezzel csúnyán elbántak – mondta a női hang.

Ali a szemét meresztgette. A gyertya fénye teljesen elvakította, így csupán az ismeretlenek körvonalát látta. Egyikőjük valóságos óriás lehetett. Ali korábban még sosem látott ilyen hatalmas termetű férfit. Olyan fekete volt a bőre, mint a pokolbeli ördögé. A társa is olyan széles vállú volt, mint egy izmos férfi. Ujjatlan mellényt viselt, ami szabadon hagyta a karját. Meglepően fehérnek tűnt a bőre. A karja egyáltalán nem volt szőrös. Ali kicsit csodálkozott azon, hogy felfigyelt ezekre az apróságokra. Közben újra elaludt vagy talán elájult.

– Hogy lehet valaki ennyire bűdös? – hallotta meg a mély

hangot. Mintha a tengeren lettek volna. Minden hullámzott.

– Csend legyen, Herkules! Még felfigyelnek ránk.

Ez a nő lehetett. Ali közben rájött arra, hogy a fekete bőrű óriás tartja a karjában. Könnyedén felsétált vele a pince lépcsőjén. Ezt olyan mulatságosnak tartotta, hogy halkan nevetni kezdett.

– Megbolondult a szerencsétlen – mondta szomorúan a nő.

– Gondolod, hogy az öreg akkor nem fizet érte?

– Akkor is kivinném, ha egy rézpénzt sem kapok érte. Senki sem szolgált rá arra, hogy így bánjanak vele.

– Soha többé nem iszom – szólalt meg Ali. Ez volt az első dolog, amit a megmentőinek mondott. Azok mind a ketten halkan elnevették magukat.

Kiértek az udvarra. A nő körülnézett, majd odahajolt a fogoly füléhez.

– Ali, érted, amit mondok?

Az ifjú válaszolni akart, de csak érthetetlen hörgés hagyta el a száját.

– Ezt igennek tekintem – mondta a nő. – Ha még nem jöttél volna rá, azért küldtek minket, hogy kiszabadítsunk. Ne félj, és ne kezdj el kiabálni!

Ali készségesen megígérte volna, hogy csendben marad, ám hazudott volna, ha azt mondja, hogy nem fél. Rettegett attól,

hogy mi vár rá. Szerencsére a rosszullét ismét kísérette. Csak a várfalon tért magához. A nő már nem volt sehol. A magasban nem takarták el felhők a teliholdat. A fényében jól látszott a gyilokjárón fekvő két mozdulatlan alak. Ezek a zsoldosok már senkit nem fognak megkínozni.

Az óriás kihajolt a mélység fölé.

– Készen állsz, Jutka? – kérdezte. – Semmit sem látok.

Halk fütty volt a válasz. A szerecsen – akit a társa az előbb Herkulesnek szólított – a magasba emelte Alit. Az ifjú egy pillanatra azt hitte, hogy kihajítják a mélységbe. De nem. Amíg ájult volt, egy hurkot kötöttek a melle köré. A kötélmegfeszült, ahogy lassan leengedték. Halkan nyöszörögni kezdett. Odalent két erős kar ragadta meg.

– Milyen kellemes illatod van – suttogta Ali. Nem volt teljesen magánál.

– Egy igazi úriember. Jól kezdődik a napom – hallatszott egy jókedvű női hang a sötétben.

Alit leengedték valamilyen deszkára.

– Miért imbolyog minden? A szerecsen felemelt megint?

Halk koppanás hallatszott. Megreccsent a deszka.

– Egy csónakban vagyunk, azért.

Ali most már csak egyszer ájult el. Egy ló hátán feküdve tért magához. Keleten már vörös volt az ég alja. Halványan ki

tudta venni a sűrű füvet és az erdei bokrokat.

– Ti dzsinnek vagytok? – kérdezte.

Jókedvű nevetés volt a válasz. Valaki Ali mellé léptetett.

– Ezt miért gondolod?

– Nesztelenek a lovaitok. Te meg női hangon beszélsz.

Most a túloldalról hallatszott öblös nevetés. Alighanem a szerecsen lehetett az.

– Gyékény van a patkójukon – magyarázta a nő. – Csak addig, amíg eltávolodunk a vártól. Nem állhatunk meg pihenni, úgyhogy egy darabig még ki kell tartanod.

– Tényleg kiszabadítottatok?

– Bizony ám, fiatalember. Estére már Csurgón leszünk. Ott biztonságban vagy.

– Az már Törökország?

A nő nem válaszolt. A szerecsen vette át a szót.

– Onnan már mehetsz haza a nagybátyádhoz.

Ali azelőtt sosem gondolta volna, hogy egy ló hátán feküdve is képes lesz elaludni. Most azonban olyan megkönnyebbülés és hála tört rá, hogy egy pillanat alatt átkerült az álmok birodalmába. Rémlátomások helyett nagyon furcsa kalandokat élt át. Hegy nagyságú fekete dzsinnek röptették a tenyerükben. Talán még a Paradicsom kapujáig is eljutott, ám az ott álló gyönyörű, de meglepően

széles vállú hurik az arcába vágta a kaput.

Arra ébredt, hogy gyengéden megrázták a vállát. A fekete óriás megmosdatta és megitatta. Egy kevés forró levest is kapott. Ebből rájött, hogy már alighanem átértek török területre. Megkönnyebbülten fellelegzett. Lassan felült. Megtámasztotta a hátát egy fatörzsnek. Másik megmentője a lovakat tisztogatta. Ali megköszöri a torkát.

– Ti kik vagytok tulajdonképpen?

– Hallottál már a Dzsebedzsiről? – kérdezte jókedvűen a szerencsen. A kiszabadított fogoly tekintete végigsiklott a combvastagságú, izmos karokon, és elismerően bólintott.

– Illik hozzád a neved, kardkovács.

A fekete hangosan felnevetett. Gyönyörű, hófehér, ép fogai voltak. Ali összerezzen, amikor meghallotta a másik nevető hangot is. A karcsúbb alak megfordult, és odasétált hozzájuk. Leguggolt a fogoly mellé, barátságosan megráncigálta Ali szakállát, aztán lehúzta az arcát eltakaró kendőt. Egy nő volt az.

Ali abban a pillanatban beleszeretett.

Megmentői betartották az ígéretüket. Csurgón hagyták a karavánszerájban. A török helyőrség tudta, hogy kicsoda a fiatalember. Gondos ápolásban részesítették, majd szekérre tették és átvitték Koppányba. Nagybátyja őszinte örömmel

ölelte magához a fiatalembert. Ali tőle tudta meg, hogy kik voltak a megmentői. Herkules, a fekete óriás és a különös Dzsebedzsi pár éve tűnt fel a Hódoltság és a királyi magyar területek határán. Meglehetősen kétes hírnévnek örvendtek. Ugyanakkor viszont tudni lehetett, hogy jó pénzért semmitől sem riadnak vissza. Habozás nélkül elvállalták a fogoly kiszabadítását.

– Nagybácsi, kifizetted őket? – kérdezte aggódva az ifjú.

– A felét már igen, előlegbe odaadtam nekik.

– Nem féltél attól, hogy elmennek a pénzeddel, engem meg otthagynak megrohadni a börtönben?

– Nem – felelte határozottan az aga. – Az eunuch, meg a lány törvényen kívüli gazember, ám az adott szavukat mindig betartják.

– Eunuch? Milyen *eunuch*?

– Hát Herkules. A szerecsen. Te nem vetted észre rajta?...
Öcsém, miért vigyorogsz?

Ali megpróbált komoly képet vágni, de nem sikerült. A Mindenható ezek szerint mégsem haragszik rá! Eddig ugyanis azt hitte, hogy Herkules a szép Dzsebedzsi, vagy ahogy többször is szólította, Jutka szeretője. Még csak nem is remélhette, hogy elcsábíthatta volna a hatalmas termetű, izmos alaktól azt a gyönyörű szemű fiatal nőt. Ha viszont

Herkules eunuch, akkor...

Megmentői egy héttel később állítottak be a jutalom második feléért. A Dzsebedzsi férfiruhát viselt, és gondosan eltakarta az arcát. Néma maradt, és hagyta, hogy mindkettőjük nevében Herkules beszéljen. Nem fogadták el a meghívást, és nem maradtak ott éjszakára a helyőrségben. Ali kint, a vár kapuja előtt várt rájuk.

– Nocsak, a fiatalember – nevetett rá a nyeregből Herkules.

– Úgy látom, rendbe jött – hallatszott Jutka jókedvű hangja is. – Mit akarsz, ifjú barátom?

Ali tűzvörös lett, aztán odalépett az alacsonyabb ló mellé, és a kezében tartott verset a nő felé nyújtotta.

Jutka elvette a papírost, ránézett, majd odatartotta Herkules felé.

– Mi van ráírva? – kérdezte őszinte kíváncsisággal a hangjában.

Az óriás hunyorítva beleolvasott a szövegbe. Fülig érő szájjal vigyorgott.

– Ha jól látom, ez egy perzsa nyelvű költemény.

– A perzsa a költészet nyelve – nyögte ki Ali.

– Mégpedig egy *szerelemes* vers.

Jutka ezt meghallva olyan hangosan kezdett kacagni, hogy majdnem kiesett a nyeregből.

Ali holtsápadttá vált. Sok mindenre számított, de arra nem, hogy élete nagy szerelme kineveti. A kendő ismét lekerült a nő arca elől. Nem is volt olyan idős. Úgy tűnt, nem sértődött meg. Egy könnyed mozdulattal leszökkent a nyeregből, majd odalépett az ifjú szerelmes elé.

A következő pillanatban Ali azt hitte, hogy bekerült a hetedik mennyországba. Életében először az arcán megérezte egy nő ajkát.

– Te annyira aranyos vagy – mondta Jutka, miközben visszaült a nyeregbe. – Hozzám még sosem írtak verset.

Ali még jó darabig bámult a távozók után. Azt remélte, hogy valamikor újra találkoznak majd.

Tizenegyedik fejezet

Kísértetek órája

1571. szeptember eleje, Szigetvár, Török Birodalom

Az ifjú építésmester, Szedefkár Mehmet alig állt a lábán a fáradtságtól, de esze ágában sem volt panaszkodni. Nagyon is elégedett volt a mai nappal. Nem messze az építkezéstől, a domb nyugati oldalán állította fel a sátrát. Az oldalsó vásznat felhajtotta, így mindent átjárt a lágy, esti szellő. Az ifjú építész nem is gondolta volna, hogy itt, a messzi északon is ilyen könnyörtelenül forró a nyár. Szerencsére a munkálatok a hőség dacára is jól haladtak. Jókedvűen elmosolyodott, végigsimította hosszú, ápolt szakállát, majd visszafordult a sátor belseje felé. Meggyújtott még két mécsest, és letelepedett a vastag, puha szőnyegre. A tintába mártotta a tollát, és írni kezdte a levelet:

Fényességes mesterem, bölcs Szinán!

Legelőször is bocsánatodért esedezem, hogy csak

ilyen hosszú idő elteltével írok újra. Pontosan tudom, mennyire a szíveden viseled azt, hogy fényes emlékezetű urunknak, a nagy Szulejmánnak itt, Szigeten, vagy ahogyan a környékbeli magyarok nevezik, Szigetváron is felépüljön a türbéje. Szerencsére nem azért kellett ilyen sokat várnod a jelentésemre, mert gondjaink támadtak. Éppen ellenkezőleg, Mindenható urunk kegyesen tekint e nagy vállalkozásra.

Őszintén megmondom neked, mester, kezdetben csalódott voltam, amikor elküldtél ebbe a távoli tartományba. Mostanra viszont megértettem, hogy jutalom és kitüntetés, hogy reám, legifjabb tanítványodra bíztad e nagy munkát. Csodálatos terveket készítettél. A lelkesedésem átragadt az embereimre. Rengeteget tanultam munka közben. Bár Szulejmán síremléke nem lesz olyan hatalmas, mint valamelyik isztambuli, üszküdari mecset, de pontosan ugyanolyan gyönyörű és elegáns lesz, mint amelyet te magad építettél a Szulejmánie mecset mellett.

A frissen felszabadított magyar földekre nagyon is ráfér egy ilyen kegyes beruházás. Kicsit furcsállottam, amikor megtudtam, hogy 1526 óta egyetlen komolyabb mecsetet sem építettünk a budai vilájetben.

A körülöttem lassacskán alakot öltő szent épületegyüttes, a türbe, a kis mecset, a karavánszeráj, a zarándokszállás és a vallásos iskola a török kultúra világítótornya lesz a hitetlenség sötétjében. Már most is több száz igazhitű telepedett le a környéken. Jó ütemben folyik Sziget újjáépítése. Az aga többször kikérte a tanácsomat. Nem akarok hízelegni neked, mester, de csodálatos tudásod híre ide is elért. Mindenki meghajol előttem, csak mert a tanítványod vagyok.

Ráadásul kiderült, hogy Szinán nevét még a barbárok is ismerik. Előző levelemben említettem, milyen nehéz volt helyi munkaerőt toborozni. A magyar falvak nagy része elpusztult. Senki sem költözött be a kormos romok közé. Az élet csak azokra a helyekre tért vissza, ahol bosnyák, szerb, albán és görög igazhitűek telepedtek le. Ők azonban elsősorban tanulatlan földművesek vagy katonák. Alkalmatlanok arra, hogy bekapcsolódjanak az építkezésbe.

A szultán aranya azonban szépen cseng.

Jól hallják a határ túloldalán is. Őszinte meglepetésemre magyarok is felbukkantak, és felajánlották, hogy nekem dolgozzanak. Nem zavarta őket, hogy itt egy muszlim szent hely épül. Sajnos nem

sokat ért a munkájuk. Volt, aki felvette az előleget, és másnap már el is tűnt. A keresztények között sok a részeges. Még egy egyenes sor téglát sem tudtak felhúzni.

Sziget régi falait látva nem értettem a helyzetet. A magyaroknak korábban igenis voltak nagyszerű mestereik, akik a maguk barbár európai módján erős épületeket emeltek.

Három hete aztán különös látogató érkezett. Ez a komoly, ősz szakállú férfiú elég jól beszélt törökül. Negyedóra alatt kiderült róla, hogy nemcsak egyszerű kőműves, de igazi mester. A tudását persze össze sem lehetett volna hasonlítani a tieddel, csodálatos Szinán, de most már tudtam, nem tévedtem, amikor arra gyanakodtam, hogy régen a magyarok között is akadt remek építész.

Jakub efendi, mert ez volt új barátom neve, nemcsak a szaktudását, de pénzt is hozott. Azt mondta, hogy Báthory úrnő küldte. Ez az asszony olyan nagyhatalmú, befolyásos személyiség, mint otthon egy szandzsákbég kedvenc felesége. Állítólag közeli rokona Szelim szultán hűbéresének, István erdélyi fejedelemnek.

Nagyon csodálkoztam, hogy egy hitetlen úrnő pénzt

ad egy ilyen kegyes munkára. A Mindenható útjai azonban kifürkészhetetlenek, ezért elfogadtam a magyar aranyat. Jakub efendi érkezése felgyorsította a munkát. Őt igazából csak az alapok lerakása érdekelte. Nagyszerű kőfaragókat hozott magával. Ők készítették el azt a csodálatos, vörös gránitból készült, ötszögletű kőlapot, amivel lefedtük a helyet, melyről nem szabad írnom.

Kicsit csodálkoztam, hogy te is pontosan ilyen alakúra tervezted a türbe szívét. Azt gondoltam, hogy nyolcszögletű lesz, mint Isztambulban.

Jakub efendiék hamarosan távoztak. Próbáltam minél többet beszélgetni vele. Megkérdeztem, hogy mik azok a jelek, amiket az alap tégláiba véstek. Sajnos az idős férfiú nem tudott elég jól törökül. Állandóan a szabadságot emlegette, meg azt, hogy ők különleges kőművesek. Nagyon büszke volt arra, hogy szabad.

A munkálatok a távozásuk után sem lassultak le. Ha odaállok az új falak tövébe, kinyújtott karral sem érem el a tetejüket. Félig elkészült a zarándokszállás, és az idelátogató szerzeteseknek sem kell panaszkodniuk...

Letette a tollat, mert kintről hangos kiabálás hallatszott be a sátorba. A késői időpont miatt ez igencsak meglepte. *Miért*

nem alszik a sok gazember? – gondolta ingerülten. – *Hogy fogják így holnap folytatni az építkezést?*

– Bocsáss meg, mester, bejöhetek?

Abu, a helyettese volt az.

– Persze, gyere. Mi történik odakint?

– Mester, baj van a szigeti segédmunkásokkal. Nem akarnak itt maradni.

– Mi ütött beléjük?

– Fél a sok ostoba bosnyák, meg görög. Nem merik itt tölteni az éjszakát. Most mit csináljunk?

Mehmet rövid töprengés után csak legyintett.

– Hadd menjenek. Senkit sem kényszeríték arra, hogy maradjon, ha egyszer fél.

– De hát az építkezés...

– Holnap napkelte után másként látják majd a világot. Elszégyellik magukat és visszajönnek.

– Gondolod, mester?

– Biztosra veszem, hiszen a környéken ötnapi járőföldre amúgy sincs egyéb munkalehetőség.

– Akkor, ha nem haragszol, én is inkább bemennék a városba.

– Menjél csak nyugodtan, Abu.

– Te nem jössz, mester? Hiszen tudod...

Mehmet határozottan megcsóválta a fejét.

– Én nem félek.

Odakint hamarosan elült a hangzavar. Az emberek elvonultak az építkezés területéről. Mehmet valóban nem félt. Ebben persze szerepet játszott az a parányi ópium labdacs, amit belerakott a vízpipába. Amikor már bugyogott benne a víz, a pipát odatette az asztal mellé. Teleszívta a tüdejét az illatos, aromás füsttel, majd felvette a tollat, és folytatta a levelet:

Képzeld, mester, itt hagytak a munkásaim. Egyszerű, babonás helybeliekkel kell dolgoztatnom. Meg vannak győződve arról, hogy a felséges Szulejmán halálának évfordulóján megjelenik itt a dombon Hürrem válíde szultána szelleme. Ebben az ostoba mendemondában mindenki szentül hisz a környéken. Nemcsak a buta, babonás nők, de még a tanult, ősz szakállú férfiak is. Találkoztam olyan leszerelt idős harcossal, aki megesküdütt arra, hogy két éve ezen a napon a saját szemével látta a szultána szellemét.

Mert tudod, Szinán mester, ma már nem titok, legalábbis itt, Szigetváron, hogy valójában mikor halt meg a felséges padisah. Szokoli nagyvezír remek munkát végzett, de az igazat nem lehet az idők

végezetéig eltitkolni.

Amikor megszólalt a harang, az építész összerezett. Dühös arccal a sátor bejárata felé fordult, aztán letette a tollat, felvett egy tiszta vászondarabot, és megpróbálta letörölni a levélről a tintafoltot. *Micsoda barbár vidék – gondolta. – Csak egyetlen keresztény templom maradt a szandzsákban, de már az is túl sok.* Öntudatlanul is megszámolta a harang kondulásait. Ebből kiderült, hogy már csak negyed óra van hátra az éjféli beköszöntéig. Savanyú képpel a levélre pillantott, de nem volt kedve folytatni. Mérgesen felvette a köntösét, és kiment a sátra elé.

Innen a dombról nappal nagyszerű kilátás nyílt a környékbeli gyümölcsösökre és szőlőkre. A messzeségben jól látta az újjáépülő szigetvári vár őrségének fényeit. A felséges Szulejmán remekül megválasztotta a helyet, ahol a sátrát felállították. Innen a tekintetével követhette az ostrom alakulását, és nem kellett attól tartania, hogy a közeli mocsár zavaros vize elárasztja a sátrat.

Közben az ostoba gyaurok ismét megkongatták a harangot. Éjféli volt. A feltámadó, hűvös szél szétkergette a felhőket. Előbukkant a hold. A sarló nem a hátán feküdt, mint otthon vagy Arábia szent városaiban. Az oldalán állva ragyogott az égen. Ezüstös fénye megvilágította az Almás-patak vizét.

Mintha csak folyékony ezüst izzott volna a mélyedésben. Nem volt ugyan nappali világosság, de Mehmet mégis messzire ellátott. Így történhetett meg, hogy előbb vette észre a fák mögül kibukkanó két lovast, minthogy meghallotta volna a patkók dobogását. Önkéntelenül is felkiáltott, és megdörzsölte a szemét. Az ismeretlenek ügetve közeledtek.

Nem volt a kezükben lámpás, mégis jól láttak a sötétben.

Mehmet viszont már erősen kételkedett a saját józan eszében. Lehet, hogy valamilyen különösen erős ópiumfajtát vásárolt tegnap a bazárban? Ki tudja, mit tettek bele? Csakis ezzel lehetett magyarázni furcsa látomását. Mert bizony az ifjú építészmeister meg mert volna esküdni arra, hogy a két lovas egyike egy fiatal nő. Gyönyörű vörös haját kibontva hordta. Magabiztosan ült a nyeregben.

Mehmet megrázta a fejét, és alaposabban is szemügyre vette a másik lovast. A férfi a janicsár tisztek egyenruháját viselte. Büszke volt és jóképű. Mehmet ekkor már szédelgett, és bánta, hogy nem ment be a többiekkel a városba. Eszébe jutott a sok szóbeszéd és ostoba rémhír, amit hallott. Lehetséges, hogy Szulejmán halálának évfordulóján, pontban éjfélkor az elhunyt szultán és legkedvesebb feleségének szelleme bukkant elő ezen a szent helyen?

A két lovas odaért Mehmet elé. A férfi megállította a lovát, a nő viszont arrébb ügetett. Az építész háta mögé került.

– Bosztandzsi vagyok – szólalt meg a férfi. – A fényességes nagyvezír nevében ellenőrzöm a vilájetet. Mi folyik itt? Mik ezek az épületek?

Mehmet udvariasan meghajolt.

– Szedefkár Mehmet vagyok. Tanult építész. A csodálatos Szinán mester tanítványa.

Kíváncsian várta, hogy milyen hatással lesz tanítójának neve. Csalódnia kellett. A harcos értetlen arccal bámult le a nyeregből. Mehmet a nő felé fordult. A vörös hajú szépség arcát fátyol takarta el, így a szája nem látszott. Az építész kérdő tekintetét látva azonban megvonta a vállát.

– Ti nem tudjátok, hogy ki a gazdám? – kérdezte döbbenten Mehmet. – Nem hallottatok a csodálatos Szinánról? Pedig ő is janicsártiszt volt, mint te. A birodalom főépítészeként számos nagyszerű mecsetet épített Szulejmán szultánnak, Rüsztém pasának és a felséges Mihrimah szultánának is.

– Várjunk csak – szólalt meg a lovas. – Üszküdarban járva láttam a válide szultána új mecsetét. Azt is a gazdád építette?

– Bizony – húzta ki magát büszkén Mehmet. – Én pedig ott tanultam mellette. Azok az oszlopsorok részben az én

terveim alapján készültek.

A lovas a fiatal nő felé fordult.

– Azt neked is látnod kellene, Gyöngyi. Lenyűgözően szép a mecset. Magasztos és felséges. Odabent imádkozva magamon éreztem a Mindenható tekintetét.

Most már a nő is megszólalt. A szavait azonban nem a társához, hanem Mehmethez intézte.

– Te is építész vagy?

– Igen, hölgyem – felelte a fiatalember. Nem szokott hozzá ahhoz, hogy ismeretlen nőekkel kelljen beszélnie, de a szakmai büszkeség rávette arra, hogy folytassa. – A híres Mimár Szinán legifjabb tanítványa.

– És mit keresel itt Magyarországon, tisztelt mester?

Mehmet jókedvűen elmosolyodott. Az ópium hatására mindig is derűssé és barátságossá vált. Kifejezetten jólesett neki, hogy az ismeretlen szépség, akit a lovas az előbb minék is szólított?... *Gyöngyinek?* Milyen név az ilyen? Szóval ez a fiatal nő megadta neki a kellő tiszteletet.

– Türbét építék a felséges Szulejmánnak.

– Türbét? – csodálkozott Gyöngyi és a társára pillantott. – Musztafa, te tudod, miről beszél?

Mehmet nem várta meg, hogy a szakállas harcos válaszoljon. Megcsóválta a fejét, és lelkesen magyarázni

kezdte.

– A türbe Szulejmán szultán síremléke. Van neki egy másik is Isztambulban.

Elhallgatott, mert nem tudta, mennyire lehet őszinte a holdfényből előbukkanó két alakkal. Az ópium azonban rávette arra, hogy nyílt legyen:

– Az ilyesmi meglehetősen szokatlan, de Szulejmán szultán nagyon is méltó rá.

– Így igaz – bólintott a nő. – Nagyszerű ember volt. Az életemet köszönhetem neki.

Mehmet elméjéről lassacskán foszladozni kezdett a bódulat. Megpróbálta értelmezni a nő megdöbbentő szavait.

– Te ismerted a felséges szultánt?

Lehet, hogy mégiscsak Hürrem szultána szellemével beszél?

A Gyöngyi nevű fiatal nő egy gyors mozdulattal lecsúszott a ló hátáról. Hátasát odavezette a harcshoz, és a kezébe nyomta a gyeplőt.

– Imádkozni fogok a lelkéért – mondta határozottan. Nem törődött Mehmettel, hanem elindult az építkezés felé. Az építész meglepődve figyelte. Azt hitte, rajta kívül senki sem tudja, hogy Szokoli Mehmed annak idején hol temette el a fényességes szultán szívét. Ez a Gyöngyi viszont pontosan ott

térdelt le. Furcsa, de nem borult le a földre, és nem érintette meg homlokával az ötszögletű kőlapot, amit a magyar szabadkőművesek fektettek le oda.

A különös ima nem tartott sokáig. A nő valamit ott hagyott a kövön. Egy csokor virágot?

– Ti jártatok már itt korábban is? – kérdezte Mehmet bizonytalanul.

– Én csak egyszer – felelte a harcos. – Gyöngyi viszont majdnem minden évben eljött ide, a felséges szultán halálának napján.

Magányos felhő sodródott a hold sarlója elé. A csillagok fénye nem volt elég erős ahhoz, hogy beragyogja a tájat. Mehmet most már nem látta jól két éjféli látogatóját. A sátorból kiszűrődő lámpafényben azért így is sejtette, hogy a nő visszaült a lovára.

– A Mindenható legyen kegyes hozzád, építésmester – mondta a harcos.

– Járjatok szerencsével az utatokon, bármerre is mentek! – felelte udvariasan az építész.

– Visszajövök még ide, ha majd kész lesz a türbe – csendült fel a nő hangja a sötétből. – Szulejmán nagyszerű ember és bölcs fejedelem volt. Törökország ragyogó, dicső vezére. Rászolgált arra, hogy méltóképpen őrizzék meg az emlékét.

Legyen hát nagyon szép, amit ide építesz.

Mehmet mélyen meghajolt.

– Az lesz, hölgyem. A szigetvári türbe méltó lesz elhunyt urunkhoz.

Még egy jó darabig állt kint a sátor előtt. Csak akkor ment vissza a lámpások fényébe, amikor már nem hallotta a patkók dobogását. Újra meggyújtotta a tüzet a vízpipában, és ismét nagyot szippantott az illatos füstből. Amikor megint lustán kavargó gondolatok bukkantak fel az elméjében, felvette a tollat és lejegyezte a különös találkozást:

Én persze nem hiszek a szellemekben. Ha azonban ezen az éjszakán mégis Szulejmán szultán és Hürrem szultána szellemével beszéltem, akkor ők ketten megnyugodhatnak. Nem a levegőbe beszéltem. A szív türbéje gyönyörű lesz.

Elálmosodott. Gondosan eltette a levelet és az írószerszámokat. Mielőtt ledőlt volna aludni, kioltotta a lámpásokat is. Már csak egyetlen gondolat járt a fejében.

Szulejmán szultán ezen a helyen halt meg. De vajon a válide szultána szelleme mit keresett itt, a Szigetvár melletti domb tetején?

Musztafa lesújtott a fejszével. A tuskó hangos reccsenéssel kettéhasadt. Már csupán néhány ütésre volt szükség, hogy meglegyen az ölnyi tűzifa. Az övébe akasztotta a fejszét, átnyalábolta a fát, és elindult vissza a ház irányába. Egy hét telt el azóta, hogy Szigetváron találkoztak azzal a fiatal építésszel. Örömmel emlékezett vissza a rövid utazásra. Csodálatosan érezte magát Gyöngyi társaságában. Pont olyan volt minden, mint régen, amikor még fiatalok és gondtalanok voltak. Élvezte az út minden egyes pillanatát. Persze nem bánta, hogy utána hazaértek. Idefent, a Badacsony tetején rengeteget dolgozott. Kijavította a ház és az istálló tetejét. Kiderült, hogy galambdúc a fia kedvenc helye. Rendbe hozta azt is.

Nagyon sokat játszott a gyerekekkel. De nem csupán szaladgáltak, meg fogócskáztak, meg bújócskáztak. Úgy foglalkozott a fiával, ahogy annak idején őt is megtanították a legfontosabb dolgokra, mielőtt besorozták volna a janicsárok közé.

A fiú rajongott az apjáért.

Bár Musztafa nem igazán értett a gyerekekhez, ezzel még akkor is tisztában lett volna, ha Gyöngyi nem hívja fel rá a figyelmét. Megtanította Miklóst katonamódra lovagolni, és arra, hogyan tartson rendet a szobájában. A gyerek most már

azt is tudta, miként lehet borotvaélesre fenni a kését. Tegnap elővették Musztafa régi íját. A Balaton túlszárjáról hozott friss húrokat rá. Célba lőttek. Ekkor került sor az első vitájukra is. Amíg csak a céltáblát lyuggatták át a nyílvevesszőkkel, a kis Miklós lelkesen nevetett. Csakhogy Musztafa utána elvitte az erdőbe vadászni. Kiderült, hogy a fia nem hajlandó megölni egyetlen állatot sem.

– Ha nem ölod meg az állatokat, éhen fogsz maradni – magyarázta az ingerült apa. Az előbb teljesen tűzbe jött, amikor kiderült, hogy a fia született mesterlövész. Éles volt a szeme, mint a sasé. Most meg itt akadékoskodik és húzódozik a gyerek. – Ez a természet rendje. A vadat lelőjük, a jószágot levágjuk. Megesszük a húsát.

– Én aztán nem – tiltakozott Miklós.

– Nem eszel húst?

– Húst azt eszem. Már hogyan ennék? Meg is tudom sütni. De nem fogok megölni semmit sem.

– Miért nem?

– Az állatok a barátaim.

Kiderült, a gyerek nem a levegőbe beszél. Az erdőben oda tudta hívni magához a nyulakat. Leült a földre, becsukta a szemét, kinyújtotta maga elé a kezét, és hamarosan már egy selymesbundájú nyuszi szimatolta az ujjait. Musztafa nem

akart hinni a szemének.

Utána viszont elrakta az íjat, és már nem nógatta a fiát azért, hogy együtt vadásszanak. Másrészt viszont rengeteget beszéltek. Persze törökül. Gyorsan eltűnt a gyerek förtelmes magyar kiejtése. Hamarosan már úgy beszélt, mintha a Balaton török partján nőtt volna fel. Az apját azonban mégiscsak azzal tette a legboldogabbá, hogy a visszatérésüket követő harmadik naptól kezdve már Miklós is ott imádkozott vele. Nem kellett felszólítani rá.

Magától jött oda, amikor látta, hogy mit csinál Musztafa.

Ez a gyerek hihetetlenül büszke volt az apjára. Ráadásul elképesztően okosnak bizonyult. Ma délután megtanulta a Mindenható kilencvenkilenc nevét. El tudta mondani őket előlről-hátra és hátulról-előre. Ugyanakkor viszont Miklós nem érte be a magolással. Lefekvés előtt rávette az apját arra, hogy magyarázza el az egyes nevek pontos jelentését. Ezzel kis híján sikerült a sarokba szorítania Musztafát. Úgy aludt el, hogy a fejét az apja tenyerére fektette.

Musztafa halkán dúdolt magában, amikor kijött a házból. Miután felvágta a tűzifát, bement az istállóba, és ellátta a jószágot. Még a disznóknak is adott enni, pedig korábban kerülte ezeket a tisztátalan állatokat. Amikor mindennel elkészült, alaposan megmosakodott és átöltözött. Elindult

vissza a ház felé. A nyitott ablakon át hangok szűrődtek ki az éjszakába. Ketten beszélgettek, mégpedig magyarul. Musztafa savanyúan elmosolyodott. *Már megint itt van az a banya – gondolta. – Az öreg boszorkány. Bárcsak békén hagyná Gyöngyit.*

Bár kicsit mérges volt, de elfogta a kíváncsiság. Nesztelen léptekkel, úgy, ahogy arra a titkosrendőrségnél megtanították, odaosont az ablakhoz. Leült a földre és hallgatózni kezdett.

– Én azt hittem, hogy egyensúly van a fény és az árnyék, a jó és a rossz között – hallotta meg Gyöngyi hangját.

– Ne beszélj ostobaságokat, te lány! – csattant fel az idősebb asszony. – Ne ráncold a homlokodat, és ne vágj ilyen megátalkodott képet. Fény és árnyék? Nevetséges. Tudod, hogy mit szajkóztál éppen?

– Mit? – kérdezte Gyöngyi.

– A gnosztikusok ostobaságait. Ők azok, akik a teremtő mindenható isten helyett a fény és az árnyék küzdelméről, a jó és a rossz örök harcáról fecsegték. Ugyanúgy nem látják a lényegét, mint halálos ellenségeik, az inkvizítorok vagy a katolikus egyház főpapjai. És tudod, hogy miért egyformán vakok?

– Miért?

– Azért, mert a gnosztikusok vezetői is szinte mind férfiak voltak. Mégis mit várhattunk volna tőlük? Szócséplést, ostoba, összefüggéstelen gondolattöredékeket és a valóság tökéletes félreismerését. Azt bizonygatták, hogy a világegyetem az ellentétek egységéből áll össze. Hogy fény nélkül nincs árnyék, és hogy a jó legalább annyira fontos, mint a rossz.

– Hát ez azért nagyjából így van.

– Talán így van, de cseppet sem fontos! A világ legnagyobb ostobasága volna elfogadni azt, hogy a férfi és a nő ugyanúgy alkot egészet, mint a fény meg a sötét. Csak a bölcs asszonyok üldözői azonosítják a férfit a jóval, a nőt pedig a rosszal. Ugye még neked is nyilvánvaló, hogy ez milyen ostobaság, igaz?

– Igen.

– Na, látod? Igazából cseppet sem számítanak az ilyen ellentétek. A férfi nem a nő kiegészítője, a mitikus egész másik fele. Ilyen egész nem létezik, és soha nem is létezett. Amikor megtanulod az anyák titkait és megismered a hittételeinket, akkor mi a legelső dolog, amit el kell fogadnod?

– Talán az, hogy mindannyian az Anya gyermekei vagyunk?

– Ez is fontos, de van ennél lényegesebb. Megsúgom neked a Teremtés elsőszámú törvényét. Jól teszed, ha sosem feledkezel meg róla. Na, hegyezd a füled. Mondhatom?

– Igen, kérem.

– A nő a Teremtés koronája. A férfi nem egyenrangú társa, hanem a szolgálója. Még abban sem lehetünk biztosak, hogy van-e lelke. Igazából csak némi extrákkal ellátott testrész, aminek egyetlen célja van, hogy ne haljon ki a faj. Sajnos erről még a nővéreink is megfeledkeznek, és ostoba módon azt állítják, hogy feltámad a szívükben a szerelem.

A vénasszonynak alighanem szikrázott a szeme a felháborodottságtól. Érdes, gyűlölködő hangon folytatta:

– A szerelem a legnagyobb ostobaság. Aki erről beszél, az leköpi az Anya törvényeit. Minden nő szent kötelessége, hogy a létező legerősebb hímmel párosodva egészséges, életrevaló gyermekeket szüljön.

Musztafa a földön ülve csendben figyelt. Odabent Gyöngyi felállt, és közelebb jött az ablakhoz.

– Gyere be, kedvesem – szólalt meg. A férfi rezzenéstelen arccal felkelt. Már rég nem lepődött meg a fiatal nő természetfeletti képességein. Úgy tett, mintha nem hallgatózott volna az előbb. Bement a szobába a két nőhöz. Gyöngyi azonnal odalépett mellé, átölelte a derekát és

hozzábújt. Dacosan a vénasszony felé fordult. Az idős asszonyság nem törődött Musztafa udvarias köszönésével. Levegőnek nézte a férfit. Gyöngyihez intézte ingerült szavait.

– Lányom, ne hagyd, hogy az érzelmeid elvegyék az eszedet.

– A szerelem erőt ad és tűzbe hoz. Boldogsággal és ragyogással tölti meg az életemet.

Nem sikerült meggyőznie Márta asszonyt.

– Megbánod te még ezt. A szíved a gyenge pontod.

Dühös arccal elindult az ajtó felé. Mielőtt kilépett volna a sötétségbe, hátrafordult és vádló pillantást vetett Gyöngyire.

– Egy igazi anya szíve legyen kemény, mint a kő.

Tizenkettedik fejezet

A boszorkányok titkai

Három nappal azután, hogy Musztafa miatt összeveszett Márta asszonnyal, Gyöngyi egyedül ült a házban. A gyógynövényeket válogatta, amikor kintről meghallotta Miklós kétségbeesett kiabálását.

– Édesanyám, gyere gyorsan! Baj van – jajveszékelt a gyerek. – Meghalt apa!

Gyöngyi felpattant, és elejtette a gyógyfüveket. Odaugrott az ajtóhoz, és lerohant a fa lépcsőkön. A gyerek a tisztás legszélén állt. Valaki feküdt előtte a fűben.

– Musztafa!

Gyöngyi kedvese előző nap reggel átevezett a török partra. Azt mondta, a legújabb hírekre kíváncsi. Fonyódon mindig számos utazó megy keresztül. Az ottani karavánszerájban meg lehet tudni, mi történt mostanában a birodalomban. Gyöngyi magában mormogott valamit a pletykás és kotnyeles férfiokról, de nem ellenkezett. Musztafa egy órával ezelőtt

jött meg. Persze megint rengeteg ajándékot hozott magával. Gyöngyinek a kedvencével, finom illatú törökmézzel kedveskedett, Miklósnak pedig egy gyönyörű kis imaszőnyeget hozott.

Most viszont ott feküdt magatehetetlenül az erdő szélén.

Gyöngyi leguggolt mellé, és egy határozott mozdulattal a hátára fordította. Megkönnyebbülten felsóhajtott. Musztafa nem halt meg. Zihálva ugyan, de lélegzett. Tűzforró volt a homloka, sőt, az egész teste.

– A gonosz szem – motyogta halkán, csukott szemmel. Alighanem félrebeszélte.

– Gyere, vigyük be a házba.

Ráfektették egy kezdetleges hordágyra, és nagy nehezen odavonszolták az épülethez. Gyöngyi minden erejére szükség volt, hogy a magatehetetlen alakot felcipelje a lépcsőn. Odabent levetkőztette, és alaposan megvizsgálta. Miklós aggódó arccal guggolt mellettük.

– Figyelj csak, kisfiam. Most megtanítalak arra, mit kell tenni, ha valaki ilyen váratlanul rosszul lesz.

– De ugye nem hal meg apa? – kérdezte kétségbeesetten a fiú.

– Dehogyan. Lássuk csak. Először a pulzusát tapintod ki. Próbáld meg te is.

– Hogy lüktet. Ez mit jelent?

– Azt hogy él, de lázas. Erről árulkodik a forró bőre is.

Közelebb hajolt Musztafa fejéhez. A lehelete nagyon kellemetlen volt.

– A banya. Az ártó szem – nyöszörögte a férfi. – Ő lehetett az.

Gyöngyi két ujjal kinyitotta a férfi szemét. Alaposan megnézte magának.

– Lehet, hogy megmérgezték? – töprengett. – Kisfiam, hozd ide a pálinkát!

Miklós sietve engedelmeskedett. Gyöngyi két vizespohárnyit is megitatott a férfival. Musztafa az elején még tiltakozni próbált, de aztán megitta a méregerős italt.

– A pálinka jó a legtöbb méreg ellen – magyarázta a nő. – De ki mérgezte volna meg? Talán kígyó harapta meg?

Hiába vizsgálták meg a testet, nem találták rajta kígyóharapás nyomát.

A pálinka megtette a maga hatását. Musztafa elaludt. Már nem beszélt félre.

– Maradj itt mellette és vigyázz rá – mondta Gyöngyi a gyereknek. Odament a gyógynövényes szekrényhez. Elővett egy mozsarat. Egy pillanatig sem kellett haboznia, tudta, hogy az ilyenfajta tünetekre mi lesz a legjobb orvosság. Este

megitatta Musztafát a gyógyszerrel. A férfi állapota azonban nem javult reggelig.

Gyöngyi nyugtalanul járt fel-alá a szobában. Miklós még aludt, ám az apja már felébredt. Egész testében remegett, és ömlött a bőréből az izzadság. Ennyi idő alatt az orvosságnak már hatnia kellett volna. Lehetséges, hogy tényleg gonosz varázslat áldozata lett?

– Gyöngyi, kérlek, segíts – mondta Musztafa halkán, nyöszörgő hangon. Holtsápadt volt az arca. A szeme alatt fekete karikák látszódtak. – Te is boszorkány vagy. Le tudod győzni a vénasszony gonosz varázslatát.

Gyöngyi elbizonytalanodott. Nem akarta magára hagyni a kedvesét, de tudta, ha valóban szemmel verés áldozata lett, akkor nem vesztegetheti az idejét. Végül törökül káromkodva kisietett a házból. Nagyjából sejtette, hogy merre terem a megfelelő növény, de nem lehetett biztos a dolgában. Korábban még sosem kellett *demir bozánt* használnia.

Annak idején a budai háremben Zehra anyó megtanította ennek az erős gyógynövénynek a használatára is. Amikor végre megtalálta, rohanva indult el haza. Még akkor is lihegett, amikor elkészült a híg leves. Musztafa újra félrebeszélte. Alig lehetett beadni neki a forró orvosságot. Úgy tűnt azonban, hogy a szer gyorsan hatott. Abbamaradt a férfi

zihálása, és hamarosan elaludt. Egy idő múlva már nem is remegett.

Miklós egészen eddig rémült arccal követte az eseményeket. Most kíváncsian a Gyöngyi kezében tartott, különös alakú, apró vörös rézedényre mutatott.

– Az micsoda? – kérdezte kíváncsian.

– Ennek *şifa tasi* a neve – felelte Gyöngyi. – Törökországban használják a gyógyító emberek, ha a szemmel verés vagy gonosz varázslat áldozatait kell megmenteni. Csakis tiszta forrás vizével működik.

– Vízrel gyógyítod meg? – csodálkozott a gyerek.

– A tiszta víz az élet nedűje. Zehra anyó szerint erős mágikus tulajdonságai is vannak. Elrettenti a sötétség erőit és elmossa a rontást.

– Akkor apa rendbe jön?

– Ebben biztos lehetsz. Figyelj csak, maradj itt vele és vigyázz rá.

– Te hova mész?

– Be a faluba. Beszélni akarok Márta asszonnyal.

Az idős fehér anya a molnár özvegyénél szállt meg. Döbbsen nézett fel, amikor Gyöngyi belépett a szobájába. Ezen persze nem kellett csodálkozni, hiszen a dühös fiatal nő kis híján betörte az ajtót.

– Te voltál az? – mutatott vádlón a tanítójára.
– Micsoda? Miről beszélsz?
– Musztafa súlyosan megbetegedett. Nem használtak a közönséges gyógyszerek. Török bűbájt kellett alkalmaznom. Valaki rontást tett rá.

Az idős nő dühösen ellenkezni kezdett.

– Fehér anya vagyok, soha nem tennék ilyesmit.
– Márpedig a páromon rontás volt.
– Nem én voltam, lányom. Higgyél nekem.
– Akkor meg kicsoda? Badacsony környékén senki nem ért rajtunk kívül az ilyesmihez.

– Talán valaki a túlparton – biccentett az öregasszony a Balaton felé. Gyöngyi megfontolta a szavait. Már lecsillapodott.

– Igazad lehet. Azt hiszem, ideje nekem is szétnézniem odaát.

Márta asszony mostanra már visszanyerte a lélekjelenlétét. A megszokott hűvös, kissé lekezelő módján folytatta.

– Lehet, hogy csapda. Át akarnak csalni török területre. Legyen eszed, ne tedd kockára az életed.

– Eszem ágában sincsen. A túlpart azonban nagyon közel van. Ha valaki ismeri odaát Lilith útjait, azzal találkoznom kell.

- Először gyógyítsd meg a párodat.
- Már beadtam neki a gyógyszert.
- Ne csak a testét. A lelkét is meg kell gyógyítani.

Márta asszony egészen eddig ökölbe szorított kézzel, ingerülten beszélt. Most viszont leengedte a kezét, és lehajtotta a fejét.

– Óvatosnak kell lenned. Tudod, valamikor régen én is így veszítettem el a szerelmemet. Az olyan iszonyatos fájdalommal járt, hogy majdnem beleőrültem.

Gyöngyi meglepődve nézett az idős nőre. Tanítója eddig szinte semmit sem mondott el magáról. Fukarkodott a dicsérettel, és állandóan csak szapult a fiatal nőt. Nem csinált titkot abból, hogy nem a saját jószántából jött le a Balaton partjára. Most viszont sebezhetőnek, sőt, emberinek látszott.

– Nagyon veszélyes az ilyen veszteség. A fekete anyák egy része is a szerelmi csalódás után állt át a homály oldalára.

Gyöngyi alaposan megfontolta magában Márta asszony szavait, miközben visszament a hegy tetejére. Az idős nőnek igaza volt. Estére Musztafa már sokkal jobban érezte magát, ám a tekintete elárulta, hogy mennyire zaklatott.

– Könyörgöm, Gyöngyi, készíts valamilyen bűbájt – kérlelte kedvesét. – Valamit, ami megvéd a gonosz

varázslattól.

Gyöngyi rámosolygott, és megszorította a kezét.

– Ismersz valami ilyesmit? Segítesz rajtam?

– Persze, ne aggódj. Minden rendben lesz.

– De tényleg? – kérdezte nyugtalanul Musztafa.

Gyöngyinek eddig nem is tűnt fel, hogy milyen mélyek a homlokán a ráncok. Sokkal öregebbnek látszott, mint pár nappal korábban.

– Persze. Figyelj csak, egy bölcs gyógyítótól tanultam ezt a módszert.

Odament a fal mellett álló ládához, felnyitotta és kivett belőle egy megsárgult papírlapot. Keresett egy széndarabot is, majd visszament Musztafa mellé. A férfi nagy nehezen félkönyökre támaszkodott, és enyhe gyanakvással figyelte, hogy mi történik. Gyöngyi odahúzta az asztalkát, ráfektette a papírlapot és gondosan kisimította. Utána a szénnel balról jobbra egy jókora kört rajzolt rá.

– Gyógyító varázslat? – kérdezte bizonytalanul Musztafa. A szemében most már halvány remény ragyogott.

Gyöngyi némán bólintott, majd két négyzetet rajzolt a kör belsejébe. Utána arab betűk következtek.

– Mím és elif? – olvasta Musztafa.

Gyöngyi a két mím-et a négyszögek belsejébe rajzolta. Az

elifek kívülre kerültek, a csúcshoz. A mím-jelek mellé egy apró fekete kört rajzolt. Ezeket három nun-jel zárta közre. A papíron alig maradt üres rész, miután az üres helyekre hét sánt, kilenc rít, harminchárom zít, negyven ját és huszonnyolc vávot írt.

Musztafa ugyanolyan őszinte áhítattal bámulta, mint Miklós. Gyöngyi összehajtotta a talizmánt. Belerakta egy apró, erős vászonzacskóba és Musztafa inge alá csúsztotta. A kedvese hálásan megragadta a kezét.

– Köszönöm – suttogta halkán, aztán lecsukta a szemét, és a következő pillanatban már el is aludt. Gyöngyi végigsimította a férfi homlokát. Hűvös volt, bár még mindig enyhén ragadt az izzadtságtól.

Igaza volt Márta asszonynak. Nem elég az emberek testét meggyógyítani. Legalább ennyire fontos, hogy a lelküket is megnyugtassa.

Gyöngyi megdörzsölte a halántékát. Kiment a verandára. Rátámaszkodott a korlátra, és az esti erdőt figyelte. Képtelen volt elfelejtkezni a férfi szemébe kiülő rettegésről. Musztafa, ez a bátor, vakmerő harcos nem félt senki emberfiától. Elszántan szembeszállt volna a farkasokkal, de még a sivatagi oroszlánokkal is. A természetfeletti azonban rémülettel töltötte el. Elhitte, hogy

varázslattal árthatnak neki.

Gyöngyi szomorúan megcsóválta a fejét. Ebből még baj lehet.

Már hetek óta szakadt az őszi eső, amikor eljött a vizsga ideje. Márta asszony most már lényegesen barátságosabban viselkedett Gyöngyivel. Abban maradtak, hogy az idős nő hamarosan útra kel. Először felmegy Győrbe, majd onnan tovább haza, az Ecsedi-lápra. Az is szóba került, hogy Győrből esetleg Bécs felé folytatja az útját. Egyikőjük sem tudhatta, hogy ebben a pillanatban merre jár Báthory grófnő. Az idős asszony neki akart jelentést tenni Gyöngyi előrehaladásáról. A fiatalabb nő persze tisztában volt azzal, hogy ez még nem az igazi megmérettetés. Rosszkedvű tanítónője először meg fog győződni arról, hogy Gyöngyi vizsgára bocsátható-e. Csak akkor járul a félelmetes hírű grófnő elé, ha elégedett lesz vendéglátója tudásával. Báthory Erzsébet kellő időben majd maga elé hívatja a leendő fehér anyát.

Az lesz az igazi erőpróba.

Gyöngyi éppen ezért nem különösebben izgult. A gyógynövényekről amúgy is nagyon sokat tudott. Gyerekkorában Rózsa anyó ugyanolyan bölcs oktatónak

bizonyult, mint a török háremben Zehra néni.

– Miből készítesz gyógyító főzetet, ha valakinek fáj a lépe?

– A lépe és a veséje is?

– Igen, mind a kettő.

– Aromás angyalgyökérből.

– Na és, ha hasmenése van a betegnek, de a mája is gondot okoz?

– Máj és hasmenés? Lássuk csak... macskagyökérből.

És ez így ment egy jó órán keresztül. Gyöngyinek kilencvenkilenc különféle betegségre és a bajok kombinációjára kellett kapásból megmondani a legmegfelelőbb növényt vagy a gyógyító szerek keverékét. Utána Márta asszony a fiatalabb nő gyakorlati tudására volt kíváncsi. A legkülönbélebb szárított és friss, porított és aszalt növényeket és terméseket rakta ki az asztalra. Volt ott keserűfű, Boldogasszony papucs, gamandor, halovány aszat, kerti ruta, bólogató télizöld, vasfű, Salamon-pecsét, de borbolya, halászliliom és csombormenta is.

– Ez nem is volt annyira rossz – mondta végül az idős fehér anya. – Látszik, hogy odafigyeltél, amikor a természet erejéről beszéltem.

Gyöngyi bölcsen befogta a száját. Úgy vélte, jobb lesz nem elárulni, hogy amit tud, azt nem az öntelt nemesasszonytól

tanulta.

– Most pedig térjünk át a színekre! – parancsolta a nemes hölgy. – Minden színnek megvan a maga sajátos jelentése és titkos értelme. Ezek egy része még a legegyszerűbb nők számára is nyilvánvaló, míg másokra csak a legbölcsebb nővéreink figyeltek fel. Lássuk, te mennyit tudsz.

Gyöngyi nyugodtan bólintott. Annak idején Rózsa anyótól mindent megtanult a színekkel kapcsolatban.

– Kérlek, kérdezz – mondta.

– Mit tudsz elmondani a vörös színről?

– Az erő, az egészség és a zabolátlan élet színe. Megtaláljuk, ahol a szerelem lángja lobog, és felhívja a figyelmünket a veszélyre is.

– Na, és hogyha a tűzvörös? Az jó vagy rossz?

Gyöngyi halványan elmosolyodott.

– Csupán tőlünk függ. A tűz lehet jó barátunk. A kemencében megsüti a kenyeret, és az üstben megfő az étel. Ha viszont nem figyelünk rá, baj lehet. Lángba borul az erdő, a mező, elhamvadhat az emberek otthona.

Vizsgáztatója bólintott.

– Mit kell tudni a sárgáról?

– A törökök utálják ezt a színt.

Sikerült meglepnie a kérdezőjét.

- Igen? Miért?
- Azt tartják, ellentétes az iszlám zöld színével. Még egy közmondásuk is van: *alma sari, tutma sari...*
- Milyen alma? Milyen Sári?
- Azt jelenti, hogy ne vedd a kezébe sárgát, ne is nyúlj sárga dolgokhoz.
- Micsoda ostobaság! Zagyva fejű kuruzslók. Inkább a kékről beszélj!
- Az igazság, az odaadás és az őszinteség színe. Ha felpillantunk az égboltra, láthatjuk a nyugodt, megértő természet tündöklését. Állítólag egy part menti szikla tetejéről állva elénk tárul a tenger lenyűgözően kék, türelmes víztükre is.
- Még sosem láttad a tengert?
- Nem – felelte Gyöngyi. A hangjába némi szomorúság vegyült. – De sok csodálatos dolgot hallottam róla. Egy napon talán majd én is eljutok a partjára.
- Ó, ebben nem kételkedem. Na, és a zöld?
- Az anyatermészet, az élet, a növények és a növekedés színe. A törökök a szerencse jelképeként tartják. Zöld színűek a zászlóik, és ilyenre festett kelméből készítik a zarándokok turbánját.
- Ne foglalkozz a törökök ostobaságaival! Arról beszélj,

amit tőlünk tanultál. Mit kell tudni a narancsszínről?

– A bőség, a vonzerő és a kedvesség színe. Vágyat ébreszt, felbátorít, de ugyanakkor arra is ösztönöz, hogy rugalmasan viseljük el az élet megpróbáltatásait.

– Remek – biccentett a vizsgáztató. – Melyik szín illik a becsvágyhoz?

– Az indigókék – vágta rá azonnal Gyöngyi. – A becsvágyhoz, de az ingatagsághoz és a megbízhatatlansághoz is.

– Na, és mi a szomorúság színe?

– A lila, annak is a világosabb árnyalata.

– És ha sötétebb az a lila?

– Ez az árnyalat utalhat a lelkünkben meglévő erőre vagy éppen kitartó hitünkre, az áhítatosságra.

Az idősebb nő elégedetten összedörzsölte a kezét és felállt. Most fordult vele először elő, hogy elmosolyodott.

– Úgy tűnik, alapos a tudásod – mondta megfontoltan. – Azt hiszem, nem kell majd miattad szégyenkezni, ha a grófnő és az anyák elé állsz.

– Márta asszony, kérlek, lenne még egy kérdésem.

– Igen, lányom, mondjad! – A nemes hölgy továbbra is leereszkedően beszélt, de most már barátságosabban. – Mit szeretnél tudni?

– Szinte semmit sem tudok az asszonyok testvériségéről. Eddig csak az álmaimban, meg a lidérces lázálmaimban találkozhattam veletek.

Márta asszony kegyesen bólintott. Beszélni kezdett, és csak egy jó órával később fejezte be az előadást. Szinte megrészegült a saját hangjától.

– Remélem, kielégítettem a kíváncsiságodat. Most már mindent tudsz, amit ezen a szinten tudnod kell – mondta az idősebb nő. Felkelt a székből, és látványosan ásított egyet. – Indulnom kellene, hogy ellenőrizzem a csomagolást. Nem bízhatom a holmimat a molnár özvegyére.

– Persze, értem – mondta udvariasan Gyöngyi. Nem akarta túlfeszíteni a húrt, de volt még egy dolog, ami nagyon furdalta az oldalát. – Van itt azonban még valami, amit nem kérdezhetek meg a környékbeli parasztasszonyoktól. Egy olyan tanult úri hölgy, mint te, azonban biztosan fel tud világosítani.

– Igen? – kérdezte enyhe gyanakvással a hangjában a nemes hölgy. – És mi volna az, amiről nem tudsz a jobbágyokkal beszélgetni?

Gyöngyi az idősebb nő szemébe nézett.

– A nemiségről.

– A miről? – kérdezte döbbenet az asszony.

– A férfi és a nő kapcsolatáról. Arról, ami az ágyban történik.

– Arról nincsen semmi beszélő! – háborgott a vénasszony. – Felesleges ilyen dolgokkal foglalkoznod. Amúgy is van már egy gyereked, úgyhogy nem hiszem, hogy sok újdonságot mondhatnék.

– Nem az ilyesmire gondoltam.

– Hanem akkor mire?

– Minket, a testvériség tagjait sokan erkölcstelennek tartanak. Amikor szárnyra kelnek a rémhírek meg az alattomos szóbeszédék, akkor paráznsággal és bujasággal vádolnak meg minket.

– Ne is törődj az ilyen ostobaságokkal.

– De engem zavarnak ezek a vádak. Jó lenne tudni, hogy mit válaszoljak, ha ilyen... *ostobaságot* hallok.

Márta asszony kifejezetten mérgesnek tűnt. Végül azonban megvonta a vállát.

– Na, jól figyelj! – mondta. Állva maradt, ezzel is jelezve, hogy Gyöngyi ne számítson túl hosszas magyarázatra. – A papok azzal vádolnak minket, hogy buják és erkölcstelenek vagyunk. A nemiséget az ördög befolyására vezetik vissza. Csakhogy mi lenne a világgal, ha a sötétben nem csattanna csók, ha a férfiak és a nők nem ölelkeznének? Nem

születnének gyerekek, nem lennének jobbágyok, nem volna, aki befizesse az egyházi adót. Ötven év leforgása múlva már papok sem lennének! Bármennyire is tagadják vagy szeretnének erről megfeledkezni, még a püspök urakat is anya szülte valamikor.

– Értem – bólintott Gyöngyi.

– Nagy különbség van keresztény és muszlim ellenségeink között. Bár a Török Birodalomban ugyanúgy üldöznek minket, mint Európában, a két nagy vallás egészen eltérő módon áll a nemiség kérdéséhez. A törököknél szigorú szabályok rögzítik a férfi és a nő kapcsolatát. Csakhogy ők nem tartják az ilyesmit tisztátalan, megvetendő dolognak, mint a keresztények. Fel sem merül bennük, hogy a férfi csakis gyermekek nemzése céljából közeledhet a kedveséhez. A muszlim papokat nem kényszerítik önmegtartóztatásra. Gondolod, hogy a keresztény püspökök, plébánosok vagy éppen a szerzetesek fából vannak? Bennük talán nem támad fel a vágy, ha tavasszal, amikor virágok illata úszik a levegőben, megpillantanak egy vonzó, fiatal nőt?

– Nem hinném.

– Azt jól teszed. Elárulom neked, ők is érzik a hús hívását. Még a megfeszített istenfiú házában sem tudják befogni a fülüket, ha felzendül az Anya hangja. Emiatt szégyellik

magukat, és büntudatuk van. Az egyház mindent megtesz azért, hogy megnehezítse a hívők dolgát és pokollá tegye az életüket.

A nemes hölgy sokatmondóan Gyöngyi szemébe nézett.

– Európában ugye az együttválás célja az utódok nemzése. Csakhogy erre nem akkor kerülhet sor, amikor a legjobban vágnak rá az emberek. Szigorú szabályok kötik meg a keresztények... kezét. Még a férj sem érhet a feleségéhez szerdán, pénteken és a hét utolsó napján. Bünt követ el, aki asszonyához bújik húsvét és karácsony előtt. Ugyancsak tilos együtt hálni kedveseddel a szentáldozás előtti három nap során. A tiltások listája ezzel még nem ért véget. Az egyik nővérünk összeszámolta a tiltott napokat. Az év során alig kéthónapnyi idő van, amikor a hívő keresztények tiszta lelkiismerettel összebújhatnak. Kész csoda, hogy Európában még születnek gyermekek.

Gyöngyi figyelmesen bólintott. Nem lepték meg a hallottak. Nem örült annak, hogy egy ilyen világban kell élnie, de elfogadta, hogy az emberek már csak ilyenek. Udvariasan megköszönte a felvilágosítást, és megkérdezte, hogy csomagolhat-e valamit a tanult nemes hölgynek az útra.

Ezzel sikerült jó benyomást tennie Márta asszonyra. Az idős nő majdnem, hogy kedves mosollyal ölelte magához

fiatalabb társát, amikor végül elbúcsúzott. Az ajtóban azonban újra megtorpant. A tekintete körbesiklott a szobában. Felnézett a mennyezetre is, az emelet felé, ahol Miklós aludt, majd az ablakra pillantott, mintha attól tartott volna, hogy Musztafa esetleg újra hallgatózik.

– Figyelj, leányom – mondta halkan. – Még egy tanácsot adhatok neked. Nem, mint fehér anya a másíknak, hanem mint nő a nőnek.

Gyöngyi kíváncsian nézett Márta asszonyra. A távozó vendég hangjából eltűnt a leereszkedés és a hideg távolságtartás.

– A boldogságod kulcsa egyedül a te kezében van. Most vagy fiatal, és csak egyszer élsz. Ha megtehetsz ma valamit, azt ne halaszd el. Tudod, leányom, a világunkban kevés az olyan ember, aki öreg fejjel azért bánkódik, amit fiatalon megtett.

Lehajtotta a fejét, nagyot sóhajtott, majd folytatta:

– Sokkal többen vannak, akik azért siránkoznak, amit az életük folyamán *elmulasztottak* megtenni.

Amikor felemelte a fejét, már újra a megszokott, savanyú képét vágta. Lehet, megbánta, hogy ilyen őszintén kitárulkozott. Gyorsan megfordult, átlépett a küszöb fölött és eltűnt az éjszakai sötétben.

Gyöngyi még egy jó darabig nézett utána. Végül bezárta az ajtót. Most már ő is a fejét csóválta. Igaz, közben jókedvűen elmosolyodott.

Tizenharmadik fejezet

Gyöngyi álma

Az idős asszony távozása után egy hónapig folyamatosan szakadt az eső. Ma reggel azonban eltűntek a felhők, és bágyadtan ugyan, de kisütött a nap. A szép napsütés visszahozta Musztafa jókedvét is. Maga sem tudta volna megmondani, miért, de mostanában pocsékul érezte magát. Már teljesen meggyógyult, és sikerült az erejét is visszanyernie, ám ennek dacára újra és újra azon kapta magát, hogy a tisztás szélén állva a Balaton sötétszürke víztükrét bámulja.

Mint ahogy most is.

Ettől a felismeréstől ingerültté vált, és csendesen korholva magát, elindult vissza a ház irányába. Nagyon is jól érezte magát itt, a fennsíkon. Nem is emlékezett arra, mikor volt ennyire boldog az élete során. Vagyis hát... Elhessegette magától a zavaró gondolatokat. Tizenhat évesen egész másként képzelte el a boldogságot, mint most. A saját

kezével épített egy gyönyörű faházat, egy kisebb úrilakot, ahol egy gyönyörű fiatalasszony várt rá.

Ráadásul itt volt még a kislánya is.

Musztafa azelőtt soha nem gondolta volna, hogy ilyen csodálatos érzés apának lenni. Ez a gondolat éppen elég volt ahhoz, hogy eltűnjön az utolsó cseppnyi ingerültsége is. Többé már nem gondolt a Balatonra, és a túloldalt homályba burkolózó török földekre. Otthonra talált itt, a két világ peremén.

Bement a csűrbe, felvágott egy ölnyi gyújtóst, majd átvitte a konyhába. Begyújtott. Leült a tűzhely mellé, és a két tenyerét a lángok felé nyújtotta. Élvezte a kellemes meleget. Egy darabig így, csendben várt, ám úgy tűnt, hogy Gyöngyi ma nagyon sokáig alszik. Musztafa nem akarta megzavarni. A lépcső felől csupán jó fél órával később hallott zajokat. Feltűnt a magasban a kedvese.

– Jó reggelt, szépségem! – kiáltotta vidáman a férfi. – Azt hittem, hogy megirigyelted a medvék dolgát. Beálltál közéjük téli álmodni.

Azonnal elhallgatott, amikor meglátta a fiatal nő sápadt arcát. Gyöngyi zaklatottnak, sőt, rémültnek tűnt. A szeme alatt sötét karikák látszóttak.

– Mi történt, szépségem, mi a baj?

Kedvese lejött a lépcsőn, és odabújt Musztafához. Az arcát a férfi melléhez szorította.

– Rosszat álmodtam – mondta halkán, szinte nyöszörögve. Musztafa beletúrt a hajába, és megcsókolta a feje búbját. Tényleg szörnyű lehetett az álom, mert Gyöngyi fürdött az izzadtságtól.

– Gyere, ülj ide, a tűzhely mellett jó meleg van. Kész a forró víz. Készítek neked egy jó teát. Aztán meg összeütök valami friss reggelit is.

Gyöngyi hálás arccal leült a támlátlan székre. Halványan elmosolyodott, amikor Musztafa a kezébe nyomta a gőzölgő itallal teli cserépbögrét. Becsukta a szemét, és belekortyolt a teába. Csak nehezen, vonakodva szólalt meg.

– Annyira jó volt felébredni.

Musztafa odatérdelt kedvese mellé, és a kezét megnyugtatóan a térdére tette.

– Minden rendben van. Csak egy buta álom volt. Felébredtél, és most már látod a valóságot.

Körbemutatott a konyhában.

– Látod? Az élet szép. Mindjárt lesz reggeli, és teli hassal te is sokkal derűsebben fogod látni a dolgokat.

Gyöngyi bizonytalanul megcsóválta a fejét.

– Nem is tudom.

Musztafa felállt, beletúrt a nő hajába, felvett a sarokból egy pokrócot, és Gyöngyi hátára borította. Odahúzott magának is egy széket.

– Meséld el, hogy miről álmodtál. Meglátod, így már nem is lesz olyan félelmetes.

Gyöngyi csak rövid habozás után szólalt meg. Kinyitotta a szemét, és Musztafára nézett.

– Álomban egy erdőben jártam. Olyan sűrű rengetegben, mint kislány koromban. Az erdő a barátom volt. Befogadott és védelmezett. Éreztem, ahogy ott dobog a szíve a földben, a vízben és a levegőben. Nyár eleje volt, kellemes meleg.

– Alighanem ez lehetett a bajod. Hogy hideg volt éjszaka. Majd ma este alaposan befűtök, és akkor nem fogsz fázni – szólt közbe mosolyogva a férfi.

– Nem hiszem, hogy a hideg miatt voltak iszonyú látomásaim. Mert tudod, észrevettem, hogy sárgul a fák levele. Kellemetlen szag áradt a növényekből. Beteg volt az erdő. Nem tudtam, hogy mi lehet az oka. Megpróbáltam magamhoz ölelni a tájat. Kiterjesztettem az elmémet. Arra számítottam, hogy átjár a természet ereje. Megtalálom a baj forrását, odamegyek és meggyógyítom.

– Úgy, ahogy azt az emberekkel is szoktad tenni?

– Pontosan. Szabadjára engedtem magamban az ősi Anya

áldását. Egyáltalán nem az történt, amire számítottam. Öklendezni kezdtem. Rosszul lettem. Rám tört az iszonyatos bűz, amit korábban csak távolról, egészen halványan éreztem.

– Talán a vacsora megfeküdte a gyomrodat – próbálkozott Musztafa egy erőtlen tréfával. Gyöngyi szomorúan megrázta a fejét.

– Komolyan megijedtem. Éreztem, hogy méreg úszik a levegőben, de a föld alatti vizekben is. Mindenhova eljut, még a messzi tájakra is. Amikor a források felhozzák a felszínre, megisszák az állatok. A növények a gyökerükön át szívják magukba a rontást. A kertekben sétáló anyák aztán letépi a fákról a gyümölcsöt, szépen megtörlik és odaadják a gyermeküknek. Boldogok és jót akarnak. Közben olyan étellel etetik a kicsinyeket, amit átjárt ez az iszonyatos méreg.

– Ez tényleg szörnyű álmom volt – ismerte be Musztafa.

– De nem csak a gyerekeket fenyegette a veszély. Láttam magam előtt, ahogy az asszonyok tisztára mossák a tányért, mielőtt kiszednék rá az ételt. Megmérgezték közben az egész családjukat. Amerre felütötte a fejét ez a rontás, ott meghaltak az emberek és elpusztult az élet. Kietlen, holt táj maradt a nyomában.

Meggörnyedt, és ismét becsukta a szemét. Annyira

remegett a keze, hogy majdnem elejtette a teásbögrét. Kedvese gyorsan odahajolt, elvette a cserépedényt és két tenyerébe fogta kedvese kezét.

– Meg kell mentenem az anyákat és a gyermekeket –
suttogta Gyöngyi.

Musztafa összerezett. Olyan képet vágott, mint akit éppen arcon csaptak.

– A férfiakat nem? – kérdezte. – Mi talán semmit sem érünk?

Gyöngyi felnézett. Egy pillanatig értetlen arccal bámult maga elé, de aztán egész halványan elmosolyodott.

– Furcsa, de álmomban erre nem gondoltam.

Kihúzta a kezét Musztafa tenyeréből. A férfi amúgy sem nagyon ellenkezett. Dacos arccal, összeszorított foggal nézett a nőre. Gyöngyi átölelte. Már lehullott róla az eddigi levertsége. Visszatért az elszántsága.

– Téged bármikor megmentenék. Fontos vagy nekem. Ugyanúgy szükségem van rád, mint a fiunknak.

– Ezt örömmel hallom – felelte szárazon Musztafa. Megpróbált felkelni, de Gyöngyi nem engedte.

– Semmi szükség nincs arra, hogy téged bárki is megpróbálja megmenteni. Nagy vagy és erős. Az én szilárd, megrendíthetetlen támaszom.

A hízélgés nem hatotta meg a férfit. Gyöngyi korábban is mesélt neki az álmairól és a rémálmairól. Tudta, hogy azok a titokzatos idős asszonyok, akik újra és újra beavatkoztak a kedvese életébe, nem sokra becsülték a férfiakat. Hasznos igavonó baromnak tartották őket. Olyan szolgálóknak, akik némi jutalomért vagy pár édes csókért cserébe elvégezték a piszkos munkát is.

Hát ő ebből nem kért.

Gyöngyit azonban annyira foglalkoztatta a különös álom, hogy nem vette észre kedvese ingerültségét.

– Keresni kezdtem a baj forrását. Szembe akartam szállni vele. Tudtam, hogy ha időben megtalálom, akkor megállíthatom a mérgeg szétterjedését.

– Na, és megtaláltad? – kérdezte hűvös hangon Musztafa.

– Igen. Egy torony volt az.

– Milyen torony? Talán egy vár?

– Nem, valami más. Furcsa, úgy tűnt, mintha már láttam volna. Mintha ismernem kellett volna. Ugyanakkor nem sikerült rájönnöm, pontosan mit is látok.

Gyöngyi felállt. Felvette az asztal széléről a bögrét, és belekortyolt a forró italba. Elszántan kihúzta magát. A tekintete dacosan csillogott.

– Az álom üzent valamit. Lehet, hogy a jövőt mutatta. Meg

fogom keresni azt a tornyot. Megakadályozom, hogy a belőle szivárgó méreg elpusztítsa a természetet.

A fiatal nő csak késő délután figyelt fel arra, hogy a kedvese milyen rosszkedvű. Musztafa egész nap duzzogott. Felháborította, hogy Gyöngyi ilyen kevésre becsüli a férfiakat. Attól tartott, hogy teljesen megbolondította a vénasszonyok suttogása. Este azonban alaposan befűtött. A hálószobában is olyan meleg lett, hogy nem volt szükség a vastag, jellegzetesen magyar dunyhákra. Gyöngyi pedig ekkor már nagyon is odafigyelt a kedvesére. Mindent megtett azért, hogy Musztafának jobb legyen a kedve.

Fáradozása nem volt eredménytelen.

Gyöngyi halkán káromkodott magában, mert a vastag kesztyűbe bújtatott kezével nem tudta rendesen megfogni a létra jeges fokát, és ezért a galambdúcból lefelé is megcsúszott. Majdnem leesett a meredek létráról. Az sem derítette jobb kedvre, hogy a magasban semmilyen üzenet sem várt rá. Amióta beköszöntött az igazi, szigorú tél, nem jöttek postagalambok. Nem tudhatta, hogy mi történik odakint a nagyvilágban. Persze télen, Magyarországon amúgy is el szoktak ülni a dolgok. Mindenki behúzódik valamilyen meleg helyre a hideg és a sötét elől. A vastag, fehér lepel

halálos némaságba burkolja a tájat.

Aludt a természet is.

A magasból körülnézve csupán a távoli fenyőerdők sötétzöld színe ütött el a dermesztő fehérségtől. A Balatont vastag, kékesszürke jégréteg borította. A galambdúcból jól látszott, hogy a hegy lábánál lovas járőrök indultak el a tópart felé. Vince bíró eleget tett a kötelességének. Jóval több járőrt küldött ki, mint nyáron vagy tavasszal. A végvári rendszer parancsnokai attól tartottak, hogy a törökök esetleg kihasználják a hideget és megpróbálnak átkelni a befagyott Balatonon.

Az ostobák – gondolta Gyöngyi. – Ebből is látszik, hogy mennyire nem ismerik a törököket. A hódítók gyűlöltek a telet. Ha rajtuk múlt volna, egészen tavaszig elő sem jöttek volna a jól fűtött szobákból. A Balaton jegére pedig semmi pénzért nem merészkedtek volna.

Leért a létra aljára. Megigazította a ruháját. Ehhez persze kénytelen volt a jobb kezéről lehúzni az egyujjas kesztyűt. A lélegzete fehér felhőként lebegett az arca előtt. Körülnézett. A tisztás peremén megpillantotta Musztafát. Az izmos, széles vállú férfi csupán egy egyszerű szabású, fehér inget viselt. Lendületes, de ingerült mozdulatokkal havat lapátolt. Gyöngyi aggódva nézett rá. Musztafa napok óta rosszkedvű

volt. Csak akkor mosolygott, ha a fiával foglalkozott. Rengeteget játszottak odakint a hóban. Egyikőjük sem törődött a hideggel. Gyöngyi megcsóválta a fejét. Persze. Aztán hogyha megfázik a gyerek, akkor rámarad, hogy meggyógyítsa. Nem mintha a kis Miklós olyan sokat betegeskedett volna. Igazából egyetlen bárányhimlőt leszámítva a születése óta egyszer sem volt beteg.

Gyöngyi elmosolyodott. A fia erős természetet és egészséges testet örökölt a szüleitől. Musztafát meg amúgy is vasból kovácsolták. Nem ártott neki sem a hőség, sem a farkasordító hideg.

Csak ne lett volna mostanában annyira ingerült és nyugtalan.

A fiatal nő a keskeny ösvényen elindult a párja felé. Félúton járhatott, amikor a tó irányából halk, egyre jobban erősödő süvítést hallott. Musztafa is felkapta a fejét. Badacsony hegyétől délre petárda robbant a magasban. Piros fénye messzire látszott. Gyöngyi megtorpant, és a tó felé fordult. Musztafa a combig érő hóba nyomta a lapátot, és odasietett a nőhöz.

- Mi volt az? – kiáltotta.
- Vencel bíró fellőtt egy petárdát.
- Mit akar vele? – kérdezte ingerülten a férfi. Kétszer

találkozott a bíróval, és nyilvánvaló volt, hogy nem kedvelték egymást.

– A vörös petárda nekem szól. Vencel ezzel jelzi, hogy baj van.

– Mi a baj? – kérdezte Musztafa. Egy gyors mozdulattal megragadta az övébe tűzött, ívelt pengéjű török tőr markolatát.

Gyöngyi hátán végigfutott a hideg, amikor a ház irányából megszólalt valaki.

– Sejtettem, hogy a bíró a barátod. Éreztem rajta a szagodat.

Gyöngyi azonnal megpördült. A ház teraszán egy magas, karcsú nő állt. Elegáns nemesi ruhát viselt. Bár Gyöngyi nem értett az úri divathoz, azzal azért ő is tisztában volt, hogy a váratlanul felbukkanó alak öltözéke évtizedekkel ezelőtt kiment a divatból.

A vastag bársonyból készült, ezüsttel hímzett felsőrész teljesen eltakarta viselője mellét és nyakát. A mellény is rásimult a felsőtestére. A bő ruhaujjakon számos bevágás látszott. A bársony alól kivillant az alsó köntös vérvörös selyme. Hosszában ráncolt szoknyája kihangsúlyozta a nő karcsú alakját. A felsőszoknya alól kilátszott több, vászonból készült alsószoknya is. Mindegyik ruhadarab drága és jó

minőségű volt, ám a színeik nem illettek egymáshoz. Úgy tűnt, mintha az ismeretlent cseppet sem érdekelte volna, hogy mit vesz fel. Talán az is lehet, hogy a sötétben öltöztették fel a cselédei. Pár dolog azonban így is egyértelmű volt. Ez az elegáns öltözék cseppet sem illett ide, az erdő közepére. Ráadásul az ismeretlen úgy jutott el a házba, hogy nem ázott el, nem lett havas.

Holtsápadt arca egyértelművé tette, hogy mi áll odafent, Gyöngyiék otthonának küszöbén.

Egy *lupa*.

Báthory Erzsébet grófnő félelmetes szolgálólánya ráadásul nem egyedül jött ki a teraszra. Miklós állt mellette. A gyerek csak nemrég kelhetett fel. Hálóköntösben, mezítláb volt. A lupa holtsápadt keze megpihent a fiú fején. Miklós üveges tekintettel meredt maga elé. Mintha még nem ébredt volna teljesen fel.

– Engedd el a gyereket! – hördült fel Gyöngyi. Indult volna az épület felé, de Musztafa megragadta a karját és visszarántotta. A férfi kezében tőr csillant.

– Milyen megható! Két aggódó szülő – gúnyolódott a lupa.
– Bizony, a derék bíró miattam riasztott. Meglepően gyorsan magához tért.

– Mit csináltál vele? – vicsorogta Gyöngyi. – Azonnal vedd

le a kezéd a fiamról!

– Na, menj oda anyádhoz, nagyon aggódik érted! – mondta a lupa és megpaskolta Miklós fejét. – Ne félj, nem bántottam a bírót. Mondtam, éreztem rajta, hogy a tiéd.

Miklós csodálkozva megdörzsölte a szemét. A mellette álló nőre pillantott, majd sietve elindult lefelé a lépcsőn. Most már cseppet sem volt álmos. Gyöngyi nem törődött Musztafával, hanem odafutott a gyerekhez és magához ölelte.

A lupa gúnyosan elnevette magát. Halvány ajkai közül elővillantak csillogó, fehér fogai. Musztafa felhördült, és egy ugrással a váratlan látogató és Gyöngyiék közé vetette magát. Harcra készen, kissé meggörnyedve állt. Maga elé szegezte a pengét. A fegyver nem remegett a kezében.

– Hú, de nagyon bátor valaki – gúnyolódott a lupa. Gyöngyit nézte. – Hol szerezted ezt a harcost? Ha ráuntál, nekem adod?

– Ki ez? Vagy *mi* ez? – kérdezte halkán, összeszorított foggal Musztafa. Úgy állt, hogy a testével eltakarja a fiát és a kedvesét. – Mi ez a szörnyeteg?

– Tedd el a tőrt – mondta halkán Gyöngyi. – Ő egy lupa. Egyszer régen már találkoztam vele. A nevét nem tudom. Talán nincs is neki.

Nagyot sóhajtott. Cseppet sem örült a hivatlan vendégnek.

Pontosan tudta, hogy felbukkanása semmi jót sem ígér.

– Szóval ismerem. Mondhatni, a barátunk.

– Ilyenek a te barátaid? – kiáltotta méltatlankodva Musztafa. – De hát ez egy vérivó szörnyeteg! Az éjszaka teremtménye! Gyilkos démon!

– Hiába hízelegsz – nevetett a lupa –, ha a gazdád nem ad oda, nem lehetsz az enyém.

– Miről beszélsz, te bestia?

Gyöngyi Musztafa vállára tette a kezét.

– Tedd el a törödet. Nem fog bántani minket. A fehér anyákat szolgálja.

– A grófnőt szolgálom – javította ki a sápadt alak. Megnyalta a szája szélét. Tűzvörös nyelve élesen elütött arcbőre halvány színétől. Musztafa azonnal újra felemelte a tört.

– Mit akarsz itt? Miért jöttél ide? – kérdezte Gyöngyi.

– Üzenetet hoztam.

– Kitől?

– Mégis mit gondolsz?

– A grófnőtől?

A lupa némán bólintott.

– Mit akar?

– Ecsedre kell jönnöd. Vár a szülőfölded.

– Már miért mennék oda? Ott van talán a grófnő?

A lupa megcsóválta a fejét.

– Még nem ért oda. Úton van Prágából. Ferdinánd főherceg vendége volt.

– Miért kéne Gyöngyinek engedelmeskednie? Mit gondol magáról az úrnőd? – hördült fel Musztafa.

A sápadt arcú nő azonban nem törődött a férfi közbeszólásával. A tekintetét továbbra is Gyöngyire szegezte.

– Az úrnőm összehívta a fehér anyákat. Szüksége van rátok, és nektek szükségetek van rá.

Gyöngyi megfogta Miklós kezét, és Musztafát megkerülve elindult a lépcső felé. Most már nem a hó és a jeges szél miatt remegett.

– Miért kell odamennünk?

A lupa arcán egyetlen érzelem sem tükröződött, amikor válaszolt.

– Nem hallottátok? Mindenféle ezrével hullanak az emberek. A törökök meg a magyarok is.

– Micsoda? Kitört a háború? – kiáltotta Musztafa.

– Mondhatnánk, ez is egyfajta háború. A természet harcba szállt a féregként nyüzsgő emberek ellen.

Gyöngyi már odaért a lépcsőhöz. Felsietett rajta, és megállt a lupa előtt. A szemébe nézett.

- Miről beszélsz?
- Magyarországon kitört a pestisjárvány.

Tizennegyedik fejezet

Báthory Erzsébet pincéjében

1571. december 21.

Gyöngyi kíváncsian nézett ki a szán ablakán. A hat ló már lelassult. Nem vágtattak úgy, mint eddig. Ez lenne hát a híres ecsedi vár? – gondolta a fiatal nő. Furcsa, mert még haloványan sem emlékezett a hatalmas erődítményre. Gyöngyi itt született, a félelmetes hírű ecsedi láp peremén. Az anyja és talán az apja is gyakran járhatott idebent, a környező vármegyék legfontosabb várában. A magas falak gyorsan közeledtek. Gyöngyi persze tudta, hogy a Báthory család fellegrátát innen, a szárazföld felől nem lehet látni, mert eltakarja a három közelebbi szigetre épült erődítmény fala. Csupán két tornyot és egy kupola legtetejét pillantotta meg.

Az eget elborították az alacsonyan szálló, sötétszürke téli felhők. Pár napja nem havazott, viszont dermesztően hideg lett.

A szán bakján ülő kocsis nagyot kiáltott. Odakanyarodtak a külső híd előtti épülethez. Egy magányos alak várta az érkezőket. Gyöngyi azonnal megismerte a vastag szőrmebundát viselő Márta asszonyt. Összehúzta a függönyt, és a szemközti ülésen ülő lupa felé fordult.

– Megérkeztünk – mondta halkán. A grófnő szolgálólánya azonban nem válaszolt. Csukott szemmel ült, mintha csak aludt volna. Amióta a határt átlépve szánba ültek, talán három szót, ha mondott.

A szán megállt. Hátról leugrottak a fegyveresek, és az egyik kinyitotta az ajtót. Gyöngyi újra a lupára nézett, aztán megvonta a vállát és kiszállt.

– Jóságos egek! – kiáltotta Márta asszony. Majdnem, hogy sikoltott. – Hát te vagy az?

Gyöngyi csodálkozva ránézett. Az idős tudós asszony kifakadása annyira meglepte, hogy még a köszönésről is megfeledkezett.

– De hát ez lehetetlen! Hiszen én is csak tegnap értem ide – álmélkodott a nemes hölgy. Összecsapta a kezét, aztán megragadta Gyöngyi karját, mintha csak nem hitt volna a szemének. – Tényleg te vagy az? Hogyan értél utol?

Közben a lupa is kiszállt. Nem törődött az idős nővel, és az is egyszerűen keresztülnézett rajta. A sápadt lény a

dermesztő hideg dacára sem vett fel bundát vagy kabátot. Szó nélkül otthagya őket. A kapuboltozat árnyékából két társa lépett elő. Közrefogták, és elindultak a felvonóhíd felé.

Gyöngyi már annyira összeszedte magát, hogy meg tudjon szólalni. Udvariasan pukedlizett, és fejet hajtott.

– Márta asszony, örülök, hogy újra látlak. Nem gondoltam volna, hogy itt találkozunk. Megleptelek vele?

Az idős nő zavart arckifejezéssel viszonzta a köszöntést, majd belekarolt Gyöngyibe, és szinte maga után vonszolva elindult vele a három lupa nyomában.

– A grófnő megparancsolta, hogy jöjjenek le a kapuhoz és fogadjam a vendéget. Azt viszont egy szóval sem mondta, hogy te leszel az.

Megtorpant, és visszafordult a szán felé.

– A csomagjaid? – kérdezte. – Mindjárt megparancsolom a szolgáknak, hogy hozzák utánad.

– Nincsenek csomagjaim. Ebben a zsákban van az összes holmim.

– Ez mindened? – nézett rá döbbenten a nemes hölgy. – Hol vannak a ruháid, a takaróid, miben hoztad a gyógynövényeket és a könyveidet?

– Semmi ilyet nem hoztam magammal. A lupa azt mondta, életbevágóan fontos, hogy a téli napforduló előtt ideérjünk.

– Ami sikerült.

– Éppen csak, hogy – mondta Gyöngyi, és felpillantott az égre. Bár a felhők eltakarták a napot, ő mégis pontosan tudta, hogy hol kell keresnie odafönt. Továbbmentek befelé. Miközben áthaladtak a külső váron, Márta asszony tovább unszolta az érkezőt.

– Meséld el, mi történt!

– A grófnő elküldte hozzám az egyik lupát. Rám parancsolt, hogy azonnal induljak.

– Igen, én is ott voltam, amikor elrendelték a gyűlés összehívását. Ezen az éjszakán amúgy is idejöttünk volna, de a pestis miatt sokkal több vendéget hívtak. De hát erre a döntésre csak két héttel ezelőtt került sor! Egyszerűen lehetetlen ennyi idő alatt eljutni a Bakonyból ide, Ecsedre.

– Én sem hittem volna, de a lupa csak nevetett, amikor elmondtam neki a kételyeimet. Elég nehéz volt Musztafát meggyőzőnöm arról, engedjen elmenni a grófnő szolgálólányával. Lent, a Badacsony tövében ott vártak a lupa lovai. Nagyon furcsa állatok voltak. Amikor megérintettem őket, nem éreztem bennük az élet lüktetését.

– Igen, hallottam ilyesmiről – felelte Márta asszony, és megborzongott. – Ne is beszéljünk róluk. A grófnő biztosan tudja, hogy mit csinál.

Gyöngyit azonban nagyon is foglalkoztatták a különös állatok.

– Egész éjszaka vágattunk. Északról kerültük meg a Balatont. Azok a lovak láttak a sötétben. Utána török területre léptünk.

– Nem állítottak meg a határőrök?

– Nappal aludtunk, csak éjszaka utaztunk. A sötétben senki sem figyelt fel ránk.

Gyöngyi megtorpant, és megérintette a homlokát.

– Iszonyatos dolgokat láttam.

– A Hódoltságban?

– Ott is, meg a határ magyar oldalán is.

– Micsodát?

– A halál és a pusztulás nyomait.

– Már mindenhova elért a pestis? Lehet, hogy elkéstünk a gyűléssel?

– Nem a pestis tombolt ott, hanem a háború. Tíz faluból jó, ha egy megmaradt. Amerre csak néztem, romokat láttam. Csontvázak és fagyott hullák bukkantak elő a hó alól. Pusztul az ország... Nem értem.

– Mit nem értesz?

Továbbmentek, áthaladtak a második és a harmadik sziget kapuin is. Az erős gerendákból ácsolt hídról jól látszott a

Báthory család ősi fészke. A jeges szél belekapott a vérvörös zászlókba. Ugyanaz a címer díszítette őket, mint amit az utolsó kapu fölött kivéstek a sziklából. A három ék alakú sárkányfogat egy félelmetes szörnyeteg ölelte körbe. A sárkány vicsorogva ráharapott a saját farkára.

– Szulejmán nem ezt akarta.

– Tessék? – értetlenkedett az idősebb asszony. Vastag csizmába bújtatott lábuk a híd közepén kopogott. Az örök már korábban is felfigyeltek az érkezőkre. Kinyitottak egy kisebb ajtót a kapuban. A három lupának nyoma sem látszott. Talán a második szigeten tűnhettek el.

– Szulejmán *nem* ezt akarta. Arról beszélt nekem, hogy legyen béke a magyarok és a törökök között. Legyünk barátok. Megparancsolta a fővezérnek, hogy fejezze be a hadjáratot és vonuljanak haza.

– A török császár a fővezérnek? A rác Szokolszkij Mohamednek? – kérdezte gúnyosan a nemesasszony. – Ugyan már. Eszük ágában sem volt hazamenni.

– Hát ez az. Semmibe vették a szultán akaratát. A háborúzó seregek azóta is dúlják az országot. Halál és iszonyat jár a nyomukban.

Az örök feszesen tisztelegtek, amikor a két asszony belépett a kapun. Hosszú, sötét, barlangra emlékeztető alagút

várt rájuk. A falakon csupán néhány fáklya világított.

– És a Hódoltságon át zavartalan volt az utatok?

– Hát nem. A szolnoki révnél kénytelenek voltunk kimenni az országútra. A török őrség megpróbált elfogni minket. Azt hitték, hogy két magányos asszonyt sodort eléjük a jószerencse.

Márta asszony együtt érzően megszorította Gyöngyi vállát.

– Mind meghaltak? – kérdezte.

– Igen. Ez a lupa is ugyanolyan könnyörtelen ragadozó, mint amelyiket annak idején Szigetváron megismertem. Átkeltünk a folyón és tovább vágtaztunk. Magyar területre érve már nappal is haladtunk. Naponta talán három-négy órát, ha aludtam. Debrecenben aztán a grófnő szánja várt ránk. Mire ideértem, kipihentem magamat.

– Mi van a kis Miklóssal?

– Musztafa vigyáz rá.

Beértek a várudvarba. Míg kint, a külső részeken alig találtak valakivel, idebenn nagy volt a nyüzsgés.

– Ünnepre készülnek, az esti bálra – magyarázta a nemesasszony.

– Mit ünnepelnek?

– Hivatalosan Báthory Istvánt, a dicsőséges erdélyi fejedelmet.

Gyöngyi alaposabban is körülnézett. A falak mellé cserepekben örökzöld növényeket, mindenekelőtt kis fenyőfákat ültettek. Nyoma sem volt a kinti egyhangú fehérségnek. A növények élettél, az eleven zöld tucatnyi árnyalatával töltötték meg a várudvart és a belülre néző erkélyeket. A falakat színes szalagokkal, és nyáron száradni eltett virágokkal díszítették fel. A legnagyobb erkélyről féltucatnyi színes zászló lógott. Furcsa, de legalább háromszor annyi nő sürgött-forgott idebent, mint férfi. Az erősebb nem képviselői leginkább szolgák és teherhordók voltak. Szekérkeréknyi friss kenyeret, hatalmas sajtokat, kisebb hordókat cipeltek. Rajtuk kívül csak elvétve lehetett egy-egy apródot, nemes urat vagy éppen élénk színű libériát viselő udvari muzsikust látni.

– Szóval hivatalosan Báthory nagyurat. És nem hivatalosan? – kérdezte Gyöngyi.

– Majd meglátod – felelte sokatmondó mosollyal Márta asszony.

Áthaladtak egy tágas, jól megvilágított csarnokon, majd kiléptek egy belső udvarra. Gyöngyi itt megtorpant, és ámulva körülnézett. Mintha csak visszakerült volna a régmúltba. A várnak ez a része nem is hasonlított a zömök

bástyákkal felszerelt, korszerű erődítményre. A sötét falú, karcsú épületek mintha csak meg akarták volna érinteni az eget. Mindenütt keskeny, boltíves ablakokat látott. Az erkélyeket és a háztetőt különös, félelmetes szörnyetegeket mintázó kőszobrok ékesítették. Budán romos állapotban látott néhány hasonló épületet, ám csak itt és most érzékeltében először egy régi kor építészetének lenyűgöző szépségét.

– Ugye, milyen szép? – kérdezte Márta asszony. – Ezek a részek több száz évesek. A grófnő itt érzi igazán jól magát.

A szemközti épületbe nem a főkapun, hanem az egyik oldalsó ajtón mentek be. A bejárat két oldalát kőből faragott páncélos lovagok őrizték. Egy hosszú folyosón kellett végigmenniük. Idebent már egyetlen férfit sem láttak. Gyöngyi nem csodálkozott azon, amikor az útjuk a föld alatt folytatódott. Évekkel korábban egy alkalommal már kénytelen volt elviselni a grófnő vendégszeretetét. A nagyhatalmú főnemes asszony akkor is egy föld alatti teremben fogadta. A csigalépcsőn enyhén megszédült. Legalább kétemeletnyi mélységbe vezetett le a föld alá. A tágas teremben éppen elég gyertya égett ahhoz, hogy ne kelljen a lent várakozó nőknek vakoskodniuk.

Nem csak nemes hölgyeket látott. A ruhájuk alapján jó

páran városlakó polgárok vagy éppen egyszerű falusi emberek lehettek. Ősz hajú öregasszony ugyanúgy akadt közöttük, mint ereje teljében lévő, fiatalabb nő. Bár az öltözékük vagy éppen a hajuk színe teljesen eltért egymástól, mindegyikből csendes méltóság és nyugalom áradt. Ugyanez nem volt elmondható azokról a nemes kisasszonyokról, akik ételt és italt szolgáltak fel a várakozóknak. Meglepő látvány volt, ahogy egy előkelő, díszes öltözéket viselő úri hölgy ezüstitálcáról étellel kínálja a fal mellett meghúzódó, alacsony padon ülő, hófehér hajú, ráncos arcú jobbágyasszonyt.

– Ők itt mind boszor...

Márta asszony összerezett. Figyelmeztetően a szája elé tette a mutatóujját.

– Csend legyen, leányom. Ne használd ezt a szót – figyelmeztette. Suttogva folytatta. – A fekete anyák szokták magukat boszorkányoknak nevezni. Ezek az asszonyok itt mind a testvériségünk tagjai.

Gyöngyi alaposabban is szemügyre vette a többieket.

– Nem érzek bennük semmit. Nyomát sem látom a különleges *képességnek*.

Márta asszony öntudatosan kihúzta magát. Büszke volt arra, hogy benne nagyon is megvolt az, amit Gyöngyi idelent

hiányolt.

– Nem csoda, tízezer nő közül jó, ha egy megőrizte magában az Anya örökségét. Ők nem ilyenek.

– Akkor mit keresnek itt?

Keresztülmentek a termen. Márta asszony udvarias biccentéssel viszonzta a fal mellett ülők köszönéseit. A felszolgáló nemes kisasszonyok sietve pukedliztek az érkezők előtt. Néhányan enyhe gyanakvással figyelték Gyöngyit. Bizonyára még sosem láttak olyan nőt, aki férfi módra kényelmes, laza zekét, báránybőr mellényt és viszonylag szűk nadrágot viselt. Vastag farkasbőr bundáját még a lépcső tetején felakasztotta egy kampóra.

– Ők a támogatóink és a segítőink. Olyanok, mint például gyerekkori jó barátnőd, Jutka édesanyja, vagy egykori jószágos támogatód, szegény Varsányi asszony is volt. Nélkülük a testvériség nem juthatna el mindenhova. Ők a mi szemeink és a füleink. Adott esetben pedig meghosszabbított kezükként is működnék.

Megálltak egy újabb ajtó előtt. Márta asszony nem kopogott be, hanem türelmesen várakozni kezdett. Gyöngyi hátat fordított az ajtónak. Csak most vette észre, hogy a beugrókban, a polcokon milyen sok drágaság csillogott. Gyémántokkal borított aranykupákat, díszes dobozokat,

jókora ezüstkereszteket fedezett fel. A falról a magasban gyönyörű templomi zászlók lógtak. Alaposabban is megnézte magának a vastag gyertyák ezüst és színarany tartóit. Kétség sem férhetett hozzá, hogy ezek a kincsek valamilyen templomból kerültek ide.

– Ez meg hogy lehetséges? – mutatott csodálkozva a lenyűgözően megmunkált aranykeresztekre és serlegekre.

– Ecsed Magyarország egyik legfontosabb vára. 1526-ban ide menekítették a környező vármegyék egyházi kincseit.

– Nem kellett visszaadni őket?

– Azok a templomok már rég elpusztultak. Jó helyen van itt az egyház aranya. Vigyázunk rá.

Gyöngyi töprengeni kezdett.

– És a lupák? Őket nem zavarja a sok kereszt meg a szentképek?

– Ők a hátsó ajtót használják. Nem szoktak ide bejönni. A támogatóink nem szeretik őket. Felzaklatják segítőinket a holsápadt arcukkal.

Halk nyikorgással kinyílt a hátuk mögött az ajtó. Egy újabb lépcső következett. Gyöngyi furcsának találta, hogy ilyen mélyre le lehetett jutni. Azt gondolta, hogy az ecsedi várat mocsaras vidékre építették. A két alászállót téglafalak vették körül. Félhomályban folytatták az útjukat. Ezt a lépcsőt

csak néhány pislákoló olajmécse világította meg. Amikor leértek, Gyöngyi meglepődve felkiáltott. A félhomályban nem tudta pontosan kivenni, hogy mekkora az a hely, ahova beléptek, de úgy tűnt, hogy egy hatalmas barlang torkában állnak. Nehezen hitte el, hogy a mocsár alatt ilyesmi húzódhatna.

A hideg, nyirkos levegő is megerősítette azt az érzést, hogy egy hatalmas, tátongó csarnokba kerültek. Jó harminclépésnyire tűz világított a földön. Sokan ültek körülötte. Gyöngyi különös, fűszeres szagot érzett. Ahogy közelebb mentek, észrevette a lángok fölé fellógatott üstöt. Abból áradt az illat. A tűz körül tanácskozó asszonyok közül csak egyvalaki hangját ismerte fel.

A félelmetes és nagyhatalmú Báthory Erzsébet grófnőét.

Megálltak a fénykörön kívül. Innen nézve nem tudta eldönteni, hogy a tizenkét alak közül melyik lehetett a grófnő. Valamennyien fehér csuklyával takarták el a fejüket.

– Megtettünk minden tőlünk telhetőt – bizonygatta egy enyhén ideges hang. – Biztosra veszem, hogy nem lesz semmi gond a szertartás során.

– Tudod, vagy csak gondolod? – gúnyolódott valaki más.

– Ez az év leghosszabb éjszakája. A legalkalmasabb pillanat az újjászületésre.

Vajon miről beszélhetnek? – gondolta Gyöngyi. – Milyen újjászületésről? Hiszen annak nem a téli napforduló, hanem a tavaszi napéjegyenlőség idején van ideje. Az élet, Imbolc és Beltani ünnepén.

– Ne aggódjatok. Minden rendben lesz.

Ezt a grófnő mondta. A hangja jóval fáradtabbnak tűnt, mint amikor hosszú évekket ezelőtt Tokajban találkoztak.

Gyöngyi szeme most már hozzászokott a félhomályhoz. A tizenkét asszonyság nem a puszta földön ülve tanácskozott. A barlang középső részét hófehér márvánnyal borították be. A kényelmes padokra párnákat fektettek. Jóval a tűz mögött jókora, üres medence látszott. Olyan volt, mint a templomokban a keresztelőedény, csak jóval nagyobb. Ebbe nem csupán egy gyermeket, de egy felnőttet is könnyedén alá lehetett volna meríteni. Kicsit arrébb csiszolt, fekete és fehér kőből készült emelvényt vett észre. Két vastag templomi gyertya égett rajta.

Fényükben ki lehetett venni a falrészt ékesítő domborművet. Valamilyen ősi várost ábrázolt. Az előtérben álló asszony talán egy táncosnő lehetett. A fején hosszú, kúpos süveget viselt. Mindkét kezében egy-egy kígyót tartott. Öltözékét látva Gyöngyi felhorkant. A régi idők szobrása kiváló munkát végzett. Az egykori, határozott tekintetű

asszony minden arcvonása jól látszott. Talán mégsem táncosnő, hanem valamilyen papnő vagy fejedelem lehetett? Gyöngyi nem a két kígyó miatt vágott savanyú képet.

A szobor felsőteste meztelen volt.

Tökéletes alakú, hófehér keble jóval nagyobb volt Gyöngyi mellénél. A háremben eltöltött másfél éve alatt gyakran fogta el féltékenység, ha olyan nőssel találkozott, akikkel bőkezűbb volt a természet, mint vele. Ezt nagy igazságtalanságnak tartotta. Most önkéntelenül arra gondolt, hogy a kígyók úrnője meddig járhatott félmeztelenül. Idősebb korában, ha már megereszkedett a keble, vajon megváltoztatta a szertartások rendjét? Eltakarta egy blúzzal vagy egy köntössel a felsőtestét?

Vagy talán csak addig uralkodhatott, amíg szép, fiatal és kívánatos maradt? Megöregedve kénytelen volt átadni hegyes süvegét és a két kígyóját egy fiatalabb utódnak?

– Jöjjetek közelebb.

Báthory Erzsébet hangja riasztotta fel az álmodozásból. Márta asszony megragadta Gyöngyi karját, és azonnal közelebb vezette a tűzhöz. Az egyik ülő alak felpattant, és vádlón Gyöngyire mutatott.

– Ez mégis mit keres itt?

Ugyanaz a hang volt, aki előbb a másik fehér anyával

kötözködött.

- Hiszen még nem tett esküt! Nem lehet megbízni benne! Néhány méltatlankodó hang csatlakozott hozzá.
- Márta, megőrültél? Miért hoztad le ide, a szentélybe?
- Egyáltalán ki ez a kis fruska?

Gyöngyi dühösen kihúzta magát. Kirántotta a karját vezetője szorításából és ingerülten a csípőjére tette. Nagyon régóta nem beszéltek ilyen tiszteletlenül róla. Amióta megszületett Miklós, senki sem nevezte fruskának. Mielőtt azonban ráförmedhetett volna az eltakart arcú alakokra, ismét felzendült a grófnő ellentmondást nem tűrő hangja.

– Nővéreim, fehér anyák. Üljetek vissza, ha már nem tudjátok udvariasan köszönteni a vendégünket. Azt hittem, felismeritek.

A felháborodott asszonyok engedelmeskedtek. Gyöngyi biztosra vette, hogy tizenegy kíváncsi szempár fürkészi az arcvonásait.

– Különös, hogy nem ismertétek fel, hiszen már találkoztatok vele.

A grófnő bejelentését követően hangos moraj támadt.

- Mikor?
- Találkoztunk vele? De hát hol?
- Öt évvel ezelőtt, azon az iszonyatos szeptemberi

éjszakán. Amikor majdnem egy démon szabadult Magyarországra.

A barlangban síri csend támadt. Csak a tűz ropogása és az üstben bugyogó folyadék hangja hallatszott.

– Ő volt az? – kérdezte egy döbrent hang. Ez a fehér anya fiatalabb lehetett a többieknél. Elsőként ő állt fel.

– Igen, Hilda – felelte a grófnő. – A démonűző. A halottak barátja.

– De hát az nem egy Angyal lány volt?

– De igen. Ez az ifjú hölgy itt.

Vonakodva mindenki felállt. Sorban odajöttek Gyöngyihez. Megölelték, és nővérükként köszöntötték. Az is odalépett mellé, aki az előbb olyan ingerülten kifakadt. A csuklyája még most is eltakarta az arcát. Hilda pukedlizett, viszont nem ölelte meg a lányt.

– A bocsánatodat kérem – mondta tiszta, hűvös hangon. – Az előbb elhamarkodottan mondtam ítéletet. Megtévesztetett a külsőd.

– Semmi gond – felelte Gyöngyi. Igyekezett eltitkolni az ingerültségét. – Mindenki követhet el hibákat.

– Én nem – válaszolta az asszony. – Ha valaha is hibáztam volna, akkor most nem lehetnék itt.

Két kézzel megfogta Gyöngyi fejét, közelebb húzta

magához, és homlokon csókolta. Világosan érződött, hogy milyen erősen égett benne az Anya áldása. Mintha egy jégből faragott vagy fekete vasból kovácsolt szobor állt volna Gyöngyi előtt. Ez az asszony a testvériség egyik legerősebb tagja lehetett. Alighanem a féltékenység ösztökélte, amikor az előbb rárivallt a nála jóval tehetségesebb érkezőre.

Az anyák visszaültek a helyükre. Az egyik kőpad azonban üres maradt. Gyöngyi pontosan tudta, ki az a magányos alak, aki nem jött oda hozzá. Most Báthory Erzsébet lépett be a tűz fénykörébe. Levette magáról hófehér köntösét. Oldalra nyújtotta és elengedte. Az egyik anya azonnal felpattant, és elkapta, mielőtt a ruhadarab leesett volna a márványra.

Gyöngyinek uralkodnia kellett magán, nehogy felkiáltson. A grófnő nagyon megöregedett, amióta utoljára találkozta. Mintha egy hetvenéves vénasszony állt volna az üst mellett. A folyadékból felszálló sűrű pára csak részben takarta el az arcát. A haja hófehérré vált az elmúlt néhány esztendő során. Alig lehetett felismerni az egykori büszke főnemest. A hangja azonban ugyanolyan határozottan és magabiztosan csengett, mint azelőtt.

– Készen álltok?

– Igen, nővérünk – hangzott fel habozás nélkül kórusban a válasz. Márta asszony megfogta Gyöngyi karját, és kicsit

hátrébb húzta.

- Ne zavarjuk meg a szertartást.
- Eszem ágában sem volt megzavarni.
- Felbőszítettek, ahogy az előbb rád támadtak? Ne is törődj velük. Amúgy a legtöbbször kedves és segítőkész. Csak amikor együtt vannak, akkor viselkednek fújtató macskaként. Féltik a befolyásukat és a helyüket a kalászban.

- A miben?

- *A kalászban.* Az irányító tanácsban

- Semmi baj. Hozzászóltam az ilyesmihez.

- Nagy megtiszteltetés ám, hogy itt lehetsz.

- Aha – válaszolta nem túl nagy meggyőződéssel Gyöngyi.

Két anya lépett közelebb a tűzhöz. Beledugtak egy-egy pálcát, majd körbementek a fal mellett, és meggyújtották a vastag, hófehér gyertyákat. Gyöngyiék háta mögött kinyílt az ajtó. Kíváncsian megfordult. Meglepődve látta a belépő lupákat. Hatan jöttek. A vállukra vetett farudakról egy hatalmas üst lógott. Valamilyen vörös folyadékkal volt tele. Túlságosan is nehéznek tűnt.

Ha ez a hat karcsú alak közönséges nő lett volna, fel sem tudták volna emelni. Így viszont lassú, magabiztos léptekkel, az erőfeszítés legcsekélyebb jele nélkül odavitték a medence mellé. Olyan gondosan összhangba hozták a lépteiket, hogy a

folyadék felszínén egyetlen parányi hullám sem jelent meg. Az eddig ülve maradt anyák is felkeltek. Odamentek az üsthöz. A lupák visszavonultak a háttérbe. Nesztelenül megálltak a fal mellett. A gyertyák ragyogó fényének dacára is úgy tűnt, mintha beleolvadtak volna az árnyékba.

Az anyák csillogó rézpoharakat akasztottak le az övükről. Egymás után az üsthöz léptek. Belemerítették az edényüket a folyadékba.

Gyöngyi Márta asszony felé fordult.

– Ugye nem *vér* van benne? – kérdezte kissé elsápadva.

Mielőtt az idős nemesasszony válaszolhatott volna, egy halk, élettelen hang szólalt meg a lány háta mögött.

– Használd az orrodát, ostoba!

Márta asszony halkan felsikoltott, de Gyöngyi is összerezzen. Annyira utálta a nesztelen, váratlanul felbukkanó lupákat. Dühösen hátrafordult. A grófnő két szolgálólánya állt a háta mögött.

– Ti mit csináltok itt?

– Rád vigyázunk.

A holtsápadt alak egy biccentéssel jelezte Márta asszonynak, hogy távozhat. A nő engedelmeskedett. Leakasztotta a saját edényét, és beállt a többiek mögé a sor végére.

Gyöngyi visszafordult. Szimatolni kezdett.

– Vörösbor? – kérdezte.

– Persze, hogy az – mondta az egyik lupa. – Ennyi vért bűn volna elpocsékolni.

– Rég megalvadt volna, mire lehozzuk ide – tette hozzá a társa.

Gyöngyi nem tudta eldönteni, hogy ezek ketten itt komolyan beszélnek, vagy csak rá akartak ijeszteni. Soha senki nem mondta ki egyértelműen, hogy mik is ezek a lények valójában. Csak sötét célzásokat tettek rájuk, persze csakis olyankor, ha azt hitték, hogy nincsenek a közelben.

A lupáktól mindenki félt.

– Ennyi vérhez legalább száz ember kellene.

– Hol szereznék annyi szűzlányt? – méltatlankodott a másik.

– És utána mit csinálnánk a rengeteg hullával?

– Csend legyen ott hátul! – csattant fel az egyik anya. Az, aki homlokon csókolta Gyöngyit. – Gyere ide, Angyal.

Gyöngyi megpróbált úgy tenni, mintha nem remegett volna az aggodalomtól és az izgalomtól. Ugyanakkor kicsit örült, hogy kiléphetett a két lupa közül. A sápadt lényeket kísérő árnyék ugyanis már őt is beborította.

– Nincs poharad? – kérdezte szemrehányóan Hilda. Márta

felé fordult. – Nincs pohara! Hogyan készítetted fel?

A nemes hölgy elsápadt. Egy önkéntelen mozdulattal Gyöngyi felé nyújtotta a saját kupáját, ám a lány nem használhatta azt. Kapott egyet a méltatlankodó anyától. Ennek a pohárnak kicsit más volt a színe a többiekénél. Belemártotta a borba. Az ujjai is belemerültek a folyadékba. Olyan meleg volt, mint a teste. A kupát odaérintette az ajkához. Különös, kellemes, fűszeres illatot érzett. Valami másra is rájött.

Az ő edénye színaranyból volt.

A tizenkét fehér köpenyes alak körbevette a medencét. Márta asszony is ott állt közöttük. Gyöngyi körülnézett. A grófnőt kereste. Amikor megtalálta a tekintetével, gyorsan elfordult. Báthory Erzsébet anyaszült meztelenül közeledett a medence felé.

Ekkor szólalt meg az anyák éneke. Egészen halkán zendült fel a dal, amit Gyöngyi olyan jól ismert serdülőkorára rémálmaiból.

*– Vjomr olhojm todso horc doso ysob mozrjy zory yc proj ysho
proj lomjnov osr zoroyv bov yl horc vojohj kon.*

Jól tudta, ez az ének éppolyan idős, mint a teremtett világ. Egy ember, az első Anya szájából még az Édenkert fáai között hangzott fel. A testvériség azóta megőrizte, és nemzedékről

nemzedékre továbbadta. Elég volt egyszer meghallani az egyszerű dallamot, hogy soha többé ne lehessen elfelejteni.

Most tizenketten énekelték.

A lupák csendben maradtak. Nyugtalanul mormogni kezdtek, és megpróbálták a lehető legjobban elhátrálni. Gyöngyi viszont azon kapta magát, hogy először csak halkán dúdol, kicsit később viszont már hangosan is csatlakozott az éneklőkhöz. Magával ragadó, csodálatos élmény volt. Úgy érezte, hogy egy olyan egésznek lett a része, amit korábban hiába keresett, ami iránt csupán sajnó vágyakozást érzett.

Közben a grófnő leért a medence aljába. Leült, majd lefeküdt a fehérén csillogó kőre. Az oldalára dőlt, és átkulcsolta a lábát. Lehunyta a szemét.

A dal elhallgatott. A csend lehetővé tette, hogy négy lupa odamenjen az üsthöz, megragadja az egyik oldalát, és a tartalmát beleöntse a medencébe.

Utána felemelték a súlyos fémedényt, és sietve kivitték a barlangból. Gyöngyi biztosra vette, hogy a holtsápadt arcokon megkönnyebbülés látszott. Amikor bezárult mögöttük az ajtó, az anyák ismét énekelni kezdtek.

– *Vjomr olhojm todso horc doso ysob...*

Gyöngyi visszafordult a medence felé. A gyertyák fénye visszatükröződött a vörös folyadék felszínén. Elsimultak a

hullámok.

A grófnő mindjárt felkel – gondolta. – Nem maradhat sokáig lent. Elő kell bukkannia, különben megfullad.

Miközben ezek a gondolatok villantak fel az elméjében, tovább énekelt a többiekkel. A medence egy vörös vízzel teli tengerszemre emlékeztette. Eltelt egy perc, majd még egy.

A grófnő odalent maradt a mélyben.

A legelöl álló anya most kivált a sorból. Levette a fejéről a csuklyát. Egy ősz hajú nemesasszony magabiztos arca látszott. A fehér ruhás alak határozottan odalépett a tűzön hagyott kisebb üsthöz. Leakasztotta, és visszatért vele a medencéhez. Fél térdre ereszkedett, és a sűrű, illatos folyadékot egy lassú, méltóságteljes mozdulattal beleöntötte a vörösborba.

Még erősebb lett a korábbi kellemes, a friss kenyér illatára emlékeztető szag.

Az öregasszony felkelt, visszatette a helyére a kis üstöt, majd a társai felé fordult.

– Itt az idő, nővéreim. Tegyétek a dolgokat.

A tizenegy anya mozgásba lendült. Az óramutató járásával megegyező irányba körbesétálták a medencét. Ahhoz a ponthoz érve, ahol a grófnő az előbb leereszkedett, mindegyik nő kinyújtotta a karját, és a tenyeréből beleejtett

valamit. Közben továbbra is szólt a dal.

– Mire vársz, lányom? – fordult a vénasszony Gyöngyi felé. A megszólított összerezzen. Idelent már másodszor. Rémulten nézett Márta asszony felé, ám a nemes hölgy lesütötte a pillantását.

– Mit csináljak? – kérdezte Gyöngyi. – Nem hoztam magammal semmit.

A vénasszony elmosolyodott. Nem volt ellenséges a tekintete.

– Ó, dehogynem – mondta, és a fejével a medence felé biccentett. – Gyere csak. Tedd azt, amit a szíved diktál.

Gyöngyi elindult a fehér márvány ölelésében csillogó, vérvörös tükör felé. Idelent mindenki olyan határozottan és magabiztosan viselkedett. Egyedül ő volt bizonytalan. Csak három lépést kellett megtennie, ám ez a pár lépés félelmetesen nagy távolságnak tűnt.

Végül azonban odaért.

A folyadék illata közben megváltozott. Most már sokkal sűrűbbé vált az egész. Odalent csupán egészen halványan látszódott egy emberi alak.

Gyöngyi feltúrta a jobb kezén a ruha ujját, majd az ujj hegyével megérintette a folyadék felszínét. Olyan forró volt a vörösbor, mintha az egész medence tartalmát a tűz fölött

felmelegítették volna. Ráadásul megérezte a mélyben valamit. A grófnő olyan hosszú ideje volt odalent, hogy már rég meg kellett volna fulladnia. De nem ez történt. Nagyon is életben volt.

Gyöngyi tenyere rásimult a felszínre. Bizsergető forróságot érzett. A háta mögött egy pillanatra megbicsaklott az ének.

– Folytassátok! – csattant fel a vénasszony hangja. Az anyák engedelmeskedtek.

Gyöngyi nagyot pislogott. Úgy tűnt, egy pillanatra becsukhatta a szemét, és közben a többiek még több gyertyák gyújtottak meg. A barlangban ragyogó világosság támadt. Amikor azonban a lány felemelte a fejét, észrevette, hogy ez a fény nem a gyertyákból árad.

Hanem az ő kezéből.

Most már csuklóig belemerült a borba. A ragyogás áterjedt a teljes medencére. Az ezüstös fény szívében egy aranyló gömb látszott. Gyöngyi megremegett a boldogságtól, amikor felfogta az újjászülető élet csodáját. Nem lepődött meg, amikor egy halk hang szólalt meg az elméjében.

Köszönöm.

Csak ennyit mondott.

Ez volt az a pillanat, amikor Gyöngyi belelátott Báthory Erzsébet elméjébe. Ha összekapcsolódásuk egy

szívdobbanásnyi időnél tovább tartott volna, valószínűleg nem élte volna túl. Így is úgy érezte, mintha behajították volna egy feneketlen kútba, a világ forrongó magjáig lenyúló, izzó szakadékba.

Akit megérintett, az nem volt igazából emberi lény, és nem is tartozott a boszorkányok testvériségéhez. Az aranyló gömb egy hihetetlenül öreg teremtest ölelt át. Ez a kor azonban nem számított. Gyöngyi most már tudta, hogy kit örökített meg a kígyók úrnőjét kőbe faragó ősi szobrász.

Halványan elmosolyodott, miközben lassú mozdulatokkal kavarni kezdte a sűrű, forró folyadékot. Lelki szemeivel jól látta, ahogy bezárult a kör. A saját farkába harapott az időtlen kígyó. Nem véletlen, hogy a Báthoryak címerén egy ugyanilyen sárkány látható. Az aranygubó védelméből kilépő teremtes gyönyörűséges pillangóként újjászületve, megfiatalodva újra a természetet, a Teremtes csodáját fogja szolgálni. Az élet védelmezője pihent a medence méhében. Olyan valaki, aki néha bizony könyörtelen eszközökkel végzi el a feladatát.

Gyöngyit őszinte örömmel töltötte el, hogy itt lehet. Egyértelmű volt, hogy élete fordulóponthoz érkezett. Nemcsak az úrnő változik meg ma, hanem mindazok is, akik tanúi lehetnek a visszatérésnek. Pontosan tudta, hogy mit

kell tennie. Nem rezzent össze, amikor a mélyben egy parányi tenyér ragadta meg a kezét. Habozás nélkül közelebb hajolt, és kiemelte a vízből a kislányt. Az ázott teremtés olyan tíztizenegy éves lehetett. Gyöngyi magához ölelte, és könnyedén felállt vele.

Az anyák éneke még hangosabban zengett. A két lupa ellépett a fal mellől. Tágra nyílt szemmel, szinte kábultan, bizonytalanul elindultak úrnőjük felé. Gyöngyi felhördült. Úgy vicsorgott rájuk, mint egy nőstény farkas. A szörnyalakok megdermedtek, majd sietve visszahátráltak az árnyékba.

Nem merték felemelni a tekintetüket.

Közben már az ősz hajú nő is ott állt a vörös hajú lány mellett. Nem próbálta meg elvenni a kislányt. Egy vastag, fehér, bolyhos pokrócot nyújtott oda. Segített bebugyolálni a gyermeket. Az anyák csak ekkor járultak eléjük. Nem a Gyöngyi karjában tartott alakot érintették meg, hanem a fiatal nő vállát. Az ő tekintetük is őszinte örömet tükrözött.

Az igazi boldogság azonban akkor fogta el Gyöngyit, amikor Báthory Erzsébet egy pillanatra kinyitotta a szemét. Csillogó tekintete elárulta, hogy a gyermek testébe zárt ősi asszony megőrizte az Anya tudását.

Kezdődhetett egy új korszak. A kör tényleg bezárult.

Tizenötödik fejezet

Mit tudnak a törökök?

A bál már javában tartott, amikor az anyák, a két lupa és Gyöngyi följöttek a föld alól. Hangos zene szólt, és a sült ökrök illata elnyomta a borral teli medence szagát. Gyöngyi kábán tántorgott. Valakinek átadta a gyermeket, akit azonnal elvittek, hogy lefektessék aludni.

Gyöngyi gyomra hatalmasat kordult. Farkaséhes volt.

– Merre találok a konyhát? – kérdezte az egyik cselédlánytól. Amikor odavezették, leült a sarokba és enni kért. Senki sem csodálkozott azon, hogy csak úgy felbukkant a konyhában. A kukták és a konyhalányok ugyan összesúgtak, de ámuló tekintetük elárulta, sejtik, hogy váratlan vendégük fontos valaki lehet.

Aszalt almát és körtét kapott. Utána sűrű, tűzforró húsleves következett. Sült fogoly, kappan, fülemüle és mézben pácolt jérce is került az asztalra. Gyöngyi mohón evett.

– Egy pohár bort vagy egy kancsó sört a hölgynek? –

kérdezte az egyik szakácsnő.

– Köszönöm, egy pohár tiszta víz elég lesz.

Csak akkor támadt némi zavar, amikor két nemes hölgy sétált be a konyhába. Az egyikük a szertartást irányító öregasszony volt. Mindenki mélyen meghajolt előttük. Gyöngyi gyorsan lenyelte a falatot, megtörölte a száját, felkelt és pukedlizett.

– Szóval itt bújtál el – nevetett az öregasszony.

– A lehető legjobb helyen – tette hozzá mosolyogva a fiatalabb. Látszott rajtuk, hogy rokonok.

– Nádasdy Orsolya vagyok – mutatkozott be az öregasszony. – Ő pedig az unokám, Nádasdy Kata.

Gyöngyi már sokat hallott erről a gazdag nemesi családról, amelyik legalább olyan erős és befolyásos volt, mint a Báthoryak. Azt azonban nem tudta volna megmondani, hogy Orsolya asszony és Kata a nemzetség melyik ágához tartozik. A két hölgy odatelepedett mellé a padra.

Mindketten méregdrága, a legújabb divatnak megfelelő öltözéket viseltek. Amikor leültek, jól látszott, hogy bársonyszoknyájukat fémabroncsok tartották mereven. A felsőruhájuk közepén teljes hosszában nyitva maradt, így kilógott alóla a zárt atlaszmellény. Orsolya asszony nyakát nem takarta el olyan hófehér csipkegallér, mint amelyet az

unokája viselt. Vörös, redőzött felsőszoknyája alól alul és fölül is kilátszódott a bíborcsíkokkal díszített zöld alsószoknyája.

Az idősebb asszony ősz haját kibontva hordta, nem úgy, mint Kata, akinek a kerek, zöld lensapka szinte teljesen eltakarta a tincseit. Egyikőjük sem viselt arany ékszereket. A nagymama és az unokája is a mogyoró nagyságú igazgyöngyökből fűzött nyakláncot részesítette előnyben. Kata a felsőszoknyája fölé még egy gyönyörűen hímzett kötényt is felvett. A hölgyek övéről apró aranyozott táskácskák lógtak.

- Elég fáradtnak tűnsz, leányom – mondta Orsolya.
- Az is vagyok – ismerte be Gyöngyi.
- Holnap lesz a vizsgád – folytatta az öregasszony.
- Már holnap? De hát az előbb valaki azt mondta, hogy a grófnő legalább két napig aludni fog.
- Sss – susogta Kata. – Ne beszéljünk erről kívülállók előtt.
- A grófnő tényleg nem ér rá, de ez így van jól. Tudod, ő nem kíván beleszólni az anyák belső ügyeibe.
- Értem – felelte Gyöngyi meglepődve. Eddig azt hitte, hogy Báthory Erzsébet a fehér anyák vezetője.

Két cseléd szélesre tárta a konyha ajtaját, hogy ki tudják vinni a pástétomos tálakat. Kintről behallatszódott a vidám

zene. Nádasdy Kata azonnal felkapta a fejét, és mosolyogva felkelt.

– Vár rám a bál! – kiáltotta lelkesen. – Napkeltéig fogok táncolni. Te nem jössz?

Mielőtt Gyöngyi válaszolhatott volna, az idős nő szigorúan ránézett az unokájára.

– Ő nem mehet táncolni. Pihennie kell.

Gyöngyi felé fordult.

– Ne felejtse el, hogy nehéz nap vár rád. Aludj ki magadat. Szükség lesz minden csepp erődre.

Nem volt mit tenni, engedelmeskedni kellett. Valójában tényleg nagyon fáradt volt. Egy kis darab süteményt még a szájába tömött, mielőtt elindult volna kifelé. Kint egy cseléd várt rá, hogy felvezesse a szobájába. Figyelembe véve, hogy milyen sok vendég érkezett a várba, alighanem megtiszteltetés lehetett, hogy saját szobát kapott. Már ahhoz is kimerült volt, hogy levetkőzzön. Csupán a cipőjéből bújt ki, mielőtt bemászott volna a vastag dunyha és a pokrócok alá. Mire a cselédlány elfújta a gyertyát és bezárta maga mögött az ajtót, Gyöngyi már az igazak álmát aludta.

Gyöngyi sötétben ébredt fel. Ezek szerint nem aludt túl sokáig. Még fel sem kelt a nap. Lehet, hogy mégsem volt

annyira fáradt, mint ahogyan azt a konyhában gondolta? Megpróbált visszaaludni, de rájött, hogy ki kell mennie az árnyékszékre. Mérgesen arra gondolt, hogy régen nem okozott gondot egy kis pohár bor és egy bögrényi víz megtartása. Halkan zsörtölődve felült az ágyban, és ledobta magáról a takarókat. Ez volt az, amikor meghallotta a halk neszt.

Valaki volt odabent a szobában. Gyöngyi megdermedt. Nem tudta, hogy mit csináljon.

– Hogy dobog a kis szíve! – szólalt meg egy lupa élettelen hangja. – Majd kiugrik a mellkasából.

– Miattunk nem kell félned – szólalt meg egy másik hang is a sötétben. Gyöngyi megismerte őket. Ezek ketten álltak a háta mögött a barlangban.

– Mit akartok itt? – förmedt rájuk.

– Vigyázunk rád.

– Idebent, a hálósobámban? Mégis mitől óvtok? Nehogy száalka menjen a kezembe?

– A grófnő megparancsolta. Nem akarja megkockáztatni, hogy valamilyen kellemetlen félreértés történjen veled.

Gyöngyi közben kitapogatta a tűzszerszámot, de most újra megdermedt.

– Miről beszélsz?

- Az anyák egy része nem örül az érkezésednek.
- Minden megváltozott a felbukkanásoddal.
- Kártyavárként omolhat össze, amit nagy gonddal, nagy fáradtsággal felépítettek.

Gyöngyi ingerülten megcsóválta a fejét, tüzet csiholt, és meggyújtotta a gyertyát.

Az egyik lupa szálegyenes háttal az ajtó mellett, a másik pedig a keskeny ablak előtt ült.

- Attól tartasz, hogy ott bejön valaki? – kérdezte Gyöngyi.
- Nevetséges, hiszen a harmadik emeleten vagyunk. Ezen az ablakon át talán egy macska tudna bemászni.

Az ajtó mellett ülő szőke hajú lupa egy lusta mozdulattal felkelt. Nagyot nyújtózkodott, és utána ásított. A félhomályban megvillant fehér fogsora.

– Én könnyedén be tudnék ott jönni – mondta gúnyosan. – Persze semmi ilyet nem tennék, amíg a grófnő védelmét élvezed.

– Én most elmegyek az árnyékszékre. Egyedül is elboldogulok. Nem kell elkísérnetek.

– Ó, dehogynem! – felelte a másik lupa. Neki hosszú, göndör, fekete haja volt. – Sok ember halt meg már úgy, hogy az árnyékszékben döfték keresztül egy karóval.

– Igen? És ezt hogyan akarjátok elkerülni? Talán

bedugjátok a fejeteket a lyukba, és körülnéztek, hogy senki sem lapul odalent?

– Persze, ez az egyetlen biztos módja. Te talán nem ezt tennéd?

Gyöngyi csendben maradt. Úgy döntött, hogy a lehető leghamarabb a grófnő elé járul, és megkéri, hogy szabadítsa meg ettől a két némbertől.

Amikor visszaért a szobába, furcsa módon nem volt kedve aludni.

– Hány óra van? – kérdezte.

– Hat – felelte a szőke.

– Akkor már nem érdemes visszafeküdnöm aludni. Lemegyek reggelizni – mondta Gyöngyi. – És nem, nem szeretném, ha felhoznátok az ételt a szobába.

A két lupa összenézett. Semmilyen érzelem nem tükröződött az arcukon.

– *Este* hat van – mondta a fekete hajú.

– Tessék? – kiáltotta döbbenten Gyöngyi, és felpattant az ágyról. – Átaludtam egy teljes napot? De hát miért nem keltettetek fel?

– Én szívesen felhozom a vacsorádat, ha kéred – mondta válaszul helyett a szőke. Gonoszul elvigyorodott. – A konyhában mondjuk csodálkozni fognak.

A kellemetlen helyzetből határozott kopogás mentette ki Gyöngyit. Márta asszony forgószélként rontott be. Megragadta a kezét, és maga után vonszolta. A két lupa mintha csak láthatatlan lett volna. Senki sem törődött velük, miközben végigsétáltak a folyosókon.

– Hova megyünk?

– Mindjárt kezdődik a vizsgád!

– De hát éhes vagyok, a reggelim... vagyis a vacsorám.

– Ne törődj az éhséggel. Összpontosíts a rád váró feladatra.

Legyél határozott, de barátságos és megnyerő velük.

– Kikkel?

– A bíráiddal.

A vizsgára, vagyis Gyöngyi elbírálására nem a föld alatti barlangban, hanem a második sziget bástyáján, a szabad ég alatt került sor. Útközben Márta asszony megtanította arra, hogy mit kell mondania. Gyöngyinek ennek dacára erősen remegett a lába, miközben a keskeny lépcsőn felment a bástya tetejére. Odafent ismét egy tucatnyi asszony várt rá. A lupák nesztelenül lemaradtak Gyöngyi mögött, de érezte, hogy a sötétből szemmel tartják.

Az anyák egy parázstartó serpenyőt ültek körül. Elküldhették az egyébként itt őrködő katonákat, mert rajtuk kívül senki sem volt fent a magasban. A bástyát gondosan

megtisztították a hótól. Olyan hideg volt, hogy mindenkinek jól látszódott a lehelete. Az égen a sűrű felhők takarták el a csillagokat. Nem látszott a fényük, ahogyan a hold sem.

Gyöngyi megállt a vizsgáztatói előtt, majd lassan letérdelt a dermesztően hideg kőre.

– Anyák, alázatos kéréssel járulok elétek...

Nem fejezhette be a hagyományos megszólítást. Vad vita támadt. Vizsgáztatói kis híján egymás torkának ugrottak.

– Nem engedhetjük meg!

– Túl erős benne Lilith vére!

– Nem baj. Nehéz idők várnak ránk. Pont erre van szükség.

– Bolondságokat beszélsz. Ez a néember egy Angyal lány!

– És az miért volna baj, te féleszű?

Báthory Erzsébet nem volt itt a bástyán. Ő bezzeg egy pillanat alatt rendet teremtett volna a veszekedők között. Az egyik anya, Lisitus Johanna egy fenyőágot tartott a kezében. A nem túl tehetséges, előkelő özvegynek kellett volna irányítania a vizsgát. Dühösen felpattant, és a vitatkozókra szegezte az ágot.

– Csend legyen! Szégyent hoztok ránk. Úgy veszekedtek, mint az ostoba kofaasszonyok.

A többiek azonban túl dühösek voltak ahhoz, hogy csendben maradjanak.

- Az Angyalok nemzetsége megbízhatatlan.
- Már miért volna az? Csupán függetlenek!
- Hiba volna beengedni magunk közé!
- Éppen ellenkezőleg. Itt az ideje, hogy egy Angyal is nyíltan fehérbe öltözzön.

Johannának végre nagy nehezen sikerült elcsitítania a társait.

– Ne felejtsetek, hogy mit mondott a grófnő. Ez a lány nagyon erős. Olyasmire is képes, amire ötszáz esztendeje nem akadt példa.

– Ennek ellenére sem kivételezhetünk vele – szólalt meg egy hűvös, enyhén sértődött hang. – Nem számít, hogy kiben milyen erős az áldás. Egyedül a leghatalmasabb is elbukhat.

Pillanatnyi csend lett, aztán egyszerre zendült fel a tizenkét hang kórusa.

– Közösen vagyunk erősek!

Kezdetét vette a vizsga. Gyöngyinek egy jó darabig ácsorognia kellett, majd nem sokkal napfelkelte előtt odahoztak neki egy kényelmetlen zsámolyt. A vizsgáztatók mögött álló Márta asszony arca elárulta, hogy majdnem belepusztul az aggodalomba. Semmiképpen sem szeretett volna lebőgni a társai előtt. A grófnő őt bízta meg Gyöngyi

felkészítésével. Nagy szégyent jelentett volna, ha a badacsonyi fiatalasszony nem tudott volna helyes választ adni minden kérdésre.

Gyöngyi azonban nagyon is jól helytállt.

Magában többször is hálát adott elhunyt dajkájának, Rózsa anyónak, és a budai háremben megismert bölcs török asszonynak, a tudós Zehrának. Nekik köszönhette, hogy sikerült gond nélkül visszavernie még a legalattomosabb támadást is. Arra ugyanis azonnal felfigyelt, hogy a vizsgáztatói közül néhányan a bukását akarták. Ravasz kérdéseikkel, durva stílusukkal megpróbálták zavarba hozni és csapdába vezetni. Nem értette, hogy ennek mi lehet az oka. Sosem ártott nekik. Legtöbbjüknek még a nevét sem tudta.

Csak akkor kezdett el neki derengeni a támadások oka, amikor óvatosan megérintette őket elméje erejével. Legelszántabban éppen azok küzdöttek Gyöngyi ellen, akikben különösen éles fénnel izzott az áldás.

Talán féltékenyek voltak rá?

Arra is fölfigyelt, hogy a vizsgáztatói között ülő főnemesasszonyok, például Johanna kivétel nélkül eléggé gyengék voltak. A jobbágyokban vagy a patrícusok ruháját viselő nőkben erősebb tűz lobogott. Lehet, hogy a lupák erre

céloztak? Gyöngyi megjelenése felborítaná az egyensúlyt a gazdag, de gyenge áldású nemesek és az erős, de szegény asszonyok között?

Napkelte után rövid szünetet tartottak, és levonultak a bástyáról.

– Most már mindenütt túl sok férfi mászkál. Felfigyelnének ránk, sőt, esetleg kihallgatnák a titkainkat – magyarázta Márta asszony.

Gyöngyi olyan sokat aludt az előző nap, hogy cseppet sem volt fáradt. A küzdelem – főleg az aljas szurkálódások visszaverése – erővel és elszántsággal töltötte el.

Készen állt a harc folytatására.

A Báthory vár legrégebbi részének lovagtermében gyűltek össze. A kandallóban hangosan ropogott a tűz. Végre levehették a bundákat, a kucsmákat és a kesztyűket. Az viszont senkinek sem jutott az eszébe, hogy Gyöngyi esetleg megéhezett. Vizsgáztatói hosszabb-rövidebb időre kimentek a teremből. Amikor elégedett arccal visszaértek, nyilvánvaló volt, hogy ők bezzeg ehettek.

Idebent jóval többek voltak, mint fent a bástyán. Idősebb és fiatalabb nők is ültek a padokon. Gyöngyinek önkéntelenül is az jutott az eszébe, a templomba érezheti így magát a hívők előtt álló pap. Még sohasem kellett ilyen sok ember előtt

beszélnie. Persze eltérően a templomtól, ezek az asszonyok nem annyira hívők, mint inkább *kétkedők* voltak.

Jó páran közülük hibának tartották, hogy Gyöngyi átléphetne a vár kapuját.

Nem sokkal dél előtt szóba jött a törökök között eltöltött ideje is.

– Ez a lány értékes összekötő láncszem, egyfajta híd lehetne a Napkelet és a Napnyugat között – jelentette ki Nádasdy Kata. A szavait hangos felzúdulás követte.

– Nem a mi hibánk, hogy nincs együttműködés!

– A pogányok elzárkóznak előlünk.

– Mi ez az ostobaság? – pattant fel egy sötét hajú, sötét szemű anya. Vádlón a másik nőre mutatott. – Kit hívsz te pogányoknak? Azok ott, a határ túloldalán ugyanolyan lányok és asszonyok, mint amilyenek mi is vagyunk.

– Hogy volnának azok? Hiszen mind mohamedánok!

Gyöngyi szemfogatva felnézett az égre. Utálta, ha valaki mohamedánoknak nevezte az iszlám híveit. Az ilyesmi nemcsak érzéketlenségről, de nagyfokú ostobaságról is tanúbizonyságot tett. Legalább akkora butaság volt, mintha a keresztényeket *krisztusistáknak* nevezték volna.

Közben a vita teljes hangerővel dúlt tovább.

– Nővéreim, ne hagyjátok, hogy elvakítsanak benneteket a

férfiak előítéletei!

– Igen. Mi az ősi Anyát szolgáljuk, aki már jóval az új vallások megszületése előtt is itt járt a Földön.

– Nem számít a vallás, a rang, csak az a lényeg, hogy kiben van meg az áldás.

A kövér polgárasszony szavait dühös morgás követte, de ezután elcsitult a veszekedés. Lisitus Johanna kihasználta a pillanatnyi csendet, és sietve megpróbált témát váltani.

– Mesélj inkább, leányom, milyen érzés volt egy török háremben élni.

A teremben azonnal csend támadt. Ez a téma mindenkit nagyon érdekelt. Az ősz hajú anyókák ugyanolyan érdeklődéssel fordultak Gyöngyi felé, mint a fiatal leányok. Enyhe mocorgás lett, amikor a távolabb ülők megpróbáltak közelebb furakodni, nehogy lemaradjanak valamiről. Gyöngyi savanyú képet vágott, de aztán álszent mosolyt erőltetett az arcára, és mesélni kezdett. Az elmúlt évek során jó pár magyar nő kérdezte ugyanerről, és a legtöbben nem hitték el a szavait.

Most viszont nem nagyon voltak ellenvetések. Többen még helyeslően is bólogattak, amikor elmondta, hogy milyen érdekes dolgokat tanult Zehra anyótól. A hátsó sorból ekkor valaki felemelte a kezét.

- Kérdésem lenne.
- Mondjad csak – intett az érdeklő felé a fenyőágas anya.
- Azt szeretném megtudni Gyöngyitől, hogy azok az eunuchok, tudjátok, azok a nagy fekete majomemberek, na, azok, nem erőszakoltak meg minden lányt minden nap?

Majdnem ugyanolyan hangos zúgás támadt, mint mikor az előbb veszekedtek. Gyöngyi nem tudta, hogy inkább sírjon vagy nevéssen.

– Ez nagyon ostoba kérdés volt – méltatlankodott egy idősebb anya. – Az eunuchok ki vannak herélve.

- Hát ez hihetetlen!
- Szegény szerencsétlenek!
- Kiről beszélsz, te háborodott? A heréltekről? Azokról a torz szörnyetegekről?
- Miért lennének szörnyetegek? Ne gondold ezt róluk, csak mert fekete a bőrük!
- Ki kéne irtani mindet!

Ez a bekiabálás elég volt ahhoz, hogy a teremben teljesen elszabaduljon a pokol. Minden nőnek megvolt a véleménye, amit egyre hangosabban próbált a társai tudomására hozni.

– Már miért kéne bántani őket? – kiabálta felháborodott Nádasdy Kata.

- Mert förtelmes, alantas teremtmények!

Úgy tűnt, hogy az anyák legalább egyharmada tényleg ezt gondolja.

- Miért volnának azok?
- Mi más lehetne az a lény, ami nem tartozik sem a férfiak, sem az asszonyok világába?
- A természet megcsúfolásai!
- Dehogy azok! A férfiak ostobaságának szerencsétlen áldozatai csupán!
- Szerintem pedig undorítóak. Egyszerre férfiak és nők!
- Miről beszélsz, te eszetlen? Azok nem az eunuchok, hanem Hermész és Aphrodité gyermekei.

A teremben kiabáló asszonyok most már tényleg annak a közelében jártak, hogy körömmel essenek egymásnak. Johanna hiába lengette a fenyőágot. Szavát sem lehetett érteni a hangzavarban.

- Na, azokat tényleg ki kellene irtani! – bömbölte vöröslő arccal egy nemesasszony.
- Eunuch vagy hermafrodita, szerintem nincs köztük különbség!
- Ne kezd megint az uszítást!

Úgy tűnt, Gyöngyi vizsgája során felszakadt néhány régi sebhely. Pár tekintélyesebb anyja felállt a székére, és onnan kiabálva próbálta csendre inteni a többieket.

– Megőriiltetek? Űgy viselkedtek, mint a fekete nűvėrek!

Nádasdy Orsolya ęles hangjıt meghallva csend tımadt, utána viszont űjra kiabálni kezdtek. Most mır nem volt vėlemėnykűlőnbsėg a jelenlevők kőzött. Mindannyian a fekete anyákat szidalmazták.

A fenyőágas asszonyság elérkezettnek látta az időt arra, hogy vėget vessen az indulatos kifakadásoknak.

– Nűvėreim, miert nem inkább azt kėrdezzűk meg a vizsgázótól – e szavaknál jelentősėgteljesen a magasba emelte a mėltóságát jelző fenyőágát –, hogy azok a tőrőkők mit szólnak pėldául a mágiaához?

Elėgedetten elmosolyodott, mert ismėt siri csend tımadt. Erről a témáról mindenki hallott mır egy keveset, de az igazságot nem sokan tudták.

Győngyi űjra a pillantások kereszttűzében találta magát. Pır nűvėrnek mır tudta a nevét. Vett egy mėly lélegzetet, ęs beszėlni kezdett:

– Tiszteletre mėltó nűvėrek, arról bizonyára ti is ęrtesűltetek, hogy a keresztėnysėghez hasonló mődon az iszlám is űldőzi a mágia minden megjelenėsi formáját.

Felháborodott moraj tımadt, pedig Győngyi ezzel semmi űjat nem mondott.

– Kutyból nem lesz szalonna! – kiáltotta a sőtét szemű,

sötét hajú Szőcs Zsófia. – A férfiak egyformán ostobák itt is és ott is.

– Csak az különbözteti meg egymástól őket, hogy a törököknek körülmetélték a fa... – kezdte volna egy fiatalabb nővér, de a mellette ülő idősebb társa gyorsan a szájára szorította a kezét.

– Na, és a te híres törökjeidnek sikerült kiirtania a mágia hordozóit? – kérdezte Szepesi Szabó Borbála, egy erős áldású patrícusasszony. Nem titkolt ellenszenvvel nézett Gyöngyire.

– Nem, asszonyom – felelte a vörös hajú lány. – Bár mindent megtettek a kiirtása érdekében, ám az ősi örökség ma is él. Tanítómtól, Zehra anyótól megtudtam, hogy a törökök tizenkét csoportba sorolják a mágia különböző fajtáit.

– Nem véletlenül! A tizenkettő az ősi Anya szent száma – bólogatott elégedetten Johanna. – Sorold fel őket nekünk! Hátha tudsz valami újat mondani.

Gyöngyi örömmel látta, hogy a jelenlevők kevesebb, mint fele nevetett. A többieket nagyon is érdekelte a válasz.

– Szívesen. Az első csoport a sorscsapások támasztása. Ilyen az árvíz, az aszály vagy a betegség. A második ezeknek a megelőzése, vagy elhárítása, ha már nyakunkon a baj. A

harmadik a gyermekáldás elősegítése.

Ezt a bejelentését jókedvű moraj fogadta.

– Kitalálom a negyediket! – kiáltotta Borbála. – Az a gyermekáldás elhárítása lesz, igaz?

– Ahogy hölgyem mondja – bólintott Gyöngyi, és folytatta.
– Az ötödik a rontás. A hatodik ennek elhárítása. A hetedik a titkos kincsek megkeresése, a nyolcadik pedig a jövőbelátás.

– Milyen módszereket használnak a jóslásra? – kérdezte egy tarka kendős asszonyság.

– Ne menjünk bele a részletekbe! Később majd alaposabban is kifaggathatjátok – szólt rá a vizsga vezetője.

– A kilencedik a titkok elrejtése. A tizedik a szemmel verés. A törökök ettől nagyon félnek. Úgy tartják, hogy a *nazar* könyörtelen, gyilkos hatalommal ruházza fel a használóját.

A moraj jól jelezte, hogy ez a kérdés felettébb érdekli a jelenlevő anyákat.

– A tizenegyedik a védelmező talizmánok készítése, a tizenkettedik pedig a gyógyítás.

– Hát ebből nem sok újat tanulhattunk – méltatlankodott Borbála. – Nagyjából-egészéből olyan dolgokkal foglalkoznak, mint mi.

– Azt hiszem, tiszteletre méltó anyák, közös forrásból fakad a tudásunk. A törökök a mágiát *büjünek* nevezik.

– Mi meg régen úgy hívtuk, hogy búbáj – csapta össze a kezét egy fiatalabb lány. Gyöngyi bólintott.

– A törökök között nő és férfi is foglalkozhat mágikus dolgokkal. A férfi varázslókat *dzsindzsinek* vagy *cincinek* hívják.

Harsány nevetés támadt.

– Cincinek?

– Az egerek is varázsolnak?

– Na, ha én a farkánál fogva elkaphatnék egy ilyen egérvarázslót, csak cincoghatna!

Gyöngyi biztosra vette, hogy a jelenlevők még nem találtak mágiát használó férfival. Akkor nem lett volna ilyen jókedvük.

– Az egyszerű emberek azt hiszik, hogy a bölcs asszonyok és a férfiak minden égi hatalommal képesek kapcsolatba lépni.

– Csak az égiekkel?

– Nem, minden túlvilági erővel. Megérinthetik a sötétet és a fényt is.

– Akárcsak a fekete nővérek! – méltatlankodott valaki.

– A törökök sokkal szigorúbban bánnak az asszonyaikkal, mint a keresztények.

– Ezt elég nehéz elképzelni.

– Pedig így van – bizonygatta Gyöngyi. – Azt hiszik, hogy fehér mágiával szinte csak a férfiak foglalkoznak.

Gúnyos nevetés volt a válasz.

– Ha a földöntúli erők elleni védelemre van szükségük, akkor kapcsolatba lépnek egy bölcs hodzsával vagy egy tanult *háfizzal*. Bizonyos kérdésekben pedig a különféle szekták vagy szerzetesrendek vezetőinek véleményét kérik ki.

– De hát, ha tilos a varázslat, akkor hogyan mernek ilyesmivel foglalkozni?

– Vannak dolgok, amelyek erősebbek a törvényénél. A szultán ugyanúgy félti a gyermekei életét, mint a legszegényebb fölműves. Az ártó erők ugyanis ott is elsősorban a kisdedeket és a gyerekeket veszik célba.

– Ez így van mindenütt a világon. Ez is a fekete nővérek hi...

– Ne kezd újra! – figyelmeztette újra a közbeszólót egy asszony. – Hallgassuk inkább, amit ez a gyermek mond.

Gyöngyi halványan elmosolyodott.

– Még az előkelő törökök házában is az a szokás, hogy a kisgyerekek arcát nem mossák meg, és csak szakadt, foltozott ruhát adnak rájuk.

– De hát miért?

– Nem akarják, hogy egy gyönyörű, szépen felöltöztetett,

boldog kisfiúra vagy kislányra felfigyeljenek az ártó erők.

– Szerintem egyszerűen csak lusta az anyjuk!

– Vagy magára költi a férjétől kiszipolyozott pénzt!

Az anyák egy része egyetértett a bekiabálókcal, míg mások hangosan szidták.

– Ilyen nálunk is van, főleg faluhelyen – figyelmeztette valaki a hangoskodókat.

Ekkor egy olyan nő emelkedett fel, aki eddig némán követte az eseményeket. A szigorú vonású nemesasszonyra felfigyelve a terem azonnal elcsendesedett.

– Mondd, leányom, rólunk mit gondolnak a törökök? – kérdezte. Olyan hideg volt a hangja, mint a hóban hagyott vas. Gyöngyi vele még nem beszélt, ám tudta, hogy Hildától sokan tartottak. A hosszú szőke hajú, karcsú nő egykor fekete nővér volt. Csak nemrég állt át a fehér anyák közé.

Gyöngyi azt gondolta, hogy ez a kérdés érdekelné fogja a körülötte ülő fiatalabb és idősebb nővéreket. Azok azonban csupán csekély érdeklődést tanúsítottak. Ezek a magabiztos, határozott asszonyok nem nagyon törődtek azzal, hogy mások mit gondolnak róluk. Tisztában voltak önmagukkal, és ha szóba is kerültek eltérő vélemények, akkor általában a saját álláspontjukat próbálták meg rákényszeríteni a környezetükre. Ahogy azonban a vörös hajú lány mesélni

kezdett, egyre jobban figyeltek.

– Törökországban is rengeteg az egyszerű, szegény ember. Ők nem szeretnek minket, sőt, félnek tőlünk. Elterjedt közöttük, hogy a boszorkányok könnyedén leigázzák az átlagos emberek elméjét. Olyan szörnyű dolgok végrehajtására kényszerítik őket, amitől a szegények rettegnek. Az éjszaka, a sötétség úrnőinek tartják nővéreinket. Gyakori vád ellenünk, hogy szárazságot vagy könyörtelen aszályt okozunk. Ha a távoli falvakban megvádolnak egy nőt ilyesmivel, akkor arra a biztos halál vár.

– Pont, mint itthon! – kiáltott az egyik anya.

– Az ostobaság nem ismeri az országhatárokat – tette hozzá egy másik.

– Le merném fogadni, hogy titokban irigykednek ránk.

– Így igaz – bólintott Gyöngyi. – Azt hiszik, hogy mágikus erőnk miatt könnyen és gyorsan meggazdagszunk.

– És ahhoz mit szólnak, hogy a legtöbb bölcs asszony szegényes körülmények között él? – kérdezte egy idős jobbágyasszony. Zankó Erzsébet ruházata egyértelművé tette, hogy saját magára gondolt, amikor indulatosan kifakadt.

– Nem törődnek az ilyen ellentmondásokkal. Ha egy nővérünk nyomorúságos körülmények között él, akkor azt állítják róla, hogy egy szurtos, fekete üstben elásta valahol a

kincset. Emiatt néha iszonyatos dolgok történnek a Balkánon. A kapzsi falusiak éjszaka lecsapnak egy-egy szegény, magányos öregasszonyra, és halálra kínozzák, mert nem hiszik el, hogy nincsen eldugott kincse.

– Olyankor bezzeg nem félnek az átkától, igaz?

A felkiáltást együttértő morgás követte.

– Az elvakult ostobák még azt is megölik, aki betegség esetén meg tudná menteni őket.

Ismét Hilda emelkedett szóra.

– A törökök mit gondolnak arról, honnan származik az erőnk? Talán az ördöggel hoznak minket kapcsolatba?

– Nem – felelte Gyöngyi. – Anatóliában és Ruméliában úgy vélik, hogy boszorkánynak születni kell. Többnyire nőkből, ritkábban férfiakból lehet boszorkány. Egyedül a gyerekeket nem üldözik az ilyesmi miatt. Azt hiszik, a kicsik még nincsenek tisztában a bennük szunnyadó sötét erővel. Csupán a kamaszkor hajnalán robban ki belőlük a sötét tudás. Nem lehet megállítani és lehetetlen elkerülni a színrelépését.

– Nincsenek kivételek? Minden török gyűlöl minket?

– Erre a kérdésre nehéz választ adni. Ők sem egyformák. Ne tévesszen meg minket a számunkra furcsa öltöztetésük, a férfiak turbánja vagy a nők fátyla. Nincs két egyforma török. Mindegyikőjük másként látja a dolgokat. Ugyanolyan

emberek, mint akik a határ innenső oldalán élnek.

– Odaát is üldöznek minket?

– Náluk nem működik az inkvizíció, ha erre gondoltál – válaszolta Gyöngyi. Meghallva a többi anya meglepett moráját, gyorsan felemelte a kezét. – Ettől azonban nem jobb a helyzet. A papok, a törvényhozók vagy éppen a bírák időnként elrendelik az üldözésünket. Ennél is gyakoribb, hogy az egyszerű, tudatlan falusi lakosság lecsap a gyanúsán viselkedő idős asszonyokra. A gyanút már az is kiválthatja, ha például valakinek aszály idején nem pusztulnak el a kecskéi, vagy ha a járvány elkerül egy falut. Nem kell sok ahhoz, hogy ránk zúduljon a fertelmes gyűlölet. Nincs olyan ostobaság vagy rágalom, amit el ne hinnének rólunk.

– Ez is a fekete nővérek miatt van! – kiáltotta egy gyűlölettől eltorzult hang. Az uszítót korábban mindig lehurrogták. Most viszont többen is csatlakoztak hozzá.

– Igen, ők minden bajnak az okozói.

– Megátalkodottak és semmitől sem riadnak vissza!

– Elcsábítják a férfiakat és megbolondítják a nőket!

– A kicsapongásaikkal szégyent hoznak ránk!

– Buják, részegesek és a kábítószerektől sem riadnak vissza!

A szobában ismét elszabadultak az indulatok. A fehér

anyák habzó szájjal sorolták fel gyűlölt és megvetett fekete nővéreik állítólagos bűneit. Gyöngyi azonban jól látta a szemükön, hogy titokban irigykednek Lilith leányaira. Bizonyára sajnálják, hogy az ő életükből kimaradt mindaz, amivel megvádolták a kicsapongó nőszemélyeket.

– Nővéreim! Nővéreim! – kiabálta Johanna. Ismét kénytelen volt a magasba emelni a fenyőfaágat. – Nem azért jöttünk össze, hogy a fekete asszonyokról vitatkozzunk. Térjünk vissza olyan témákhoz, amelyek mindannyiunkat érdekelnek...

– És amilyenekről a nyilvánosság előtt is lehet beszélni – tette hozzá rosszmájúan egy anya. Johanna zavartan megvakarta az orrát, majd folytatta.

– Mesélj inkább a török konyháról! Hogy főznek, milyen dolgokat? Mik a kedvenc eledeleik?

Megint csak egy olyan témát sikerült felvetnie, ami a jelenlevők többségét érdekelte. Valakinek az eszébe jutott, hogy érdemes volna behívni a segítőket és a konyhában dolgozókat is.

Ez nem is volt ostobaság.

A legérdekesebb kérdéseket éppen a szakácsnők tették fel. A vizsga ezen része egészen hajnalig eltartott. Szepesi Szabó Borbála csak napkeltekor nyilvánította befejezettnek a

vizsgáztatást. Az anyák és a segítők felkeltek és lassan szedelőzködni kezdtek. A hatalmasakat ásító alakok egymás után elhagyták a szobát. Gyöngyi maga is fáradt volt, ám az izgatottság miatt nem is gondolta volna, hogy képes lesz aludni. Odaállt a patríciusasszony elé.

– Vége van a vizsgának? – kérdezte enyhe aggodalommal a hangjában.

– Igen, leányom – válaszolta Borbála lenéző arckifejezéssel.

– Megtudhatom az eredményt?

A mellettük álló Hilda gúnyosan elmosolyodott.

– Alszunk rá egyet, és majd délután tudod meg a döntésünket.

Gyöngyi dühös arccal meredt a méltóságteljes léptekkel kivonuló asszonyságok után. Meddig csigázzák még az idegeit? Miért nem tudják most rögtön megmondani, hogy megfelelt-e az elvárásoknak? Biztos volt abban, a tudásában nem találhattak kivetnivalót. Minden kérdésüket meg tudta válaszolni. Csupán az volt a különös, hogy olyan sokat meséltették a török hétköznapiokról.

Minden ingerültsége dacára úgy döntött, nem mutatja ki, mennyire felzaklatta ez az időhúzás. Hűvös arckifejezéssel elindult a többiek után és utolsóként lépett ki a teremből.

Tizenhatodik fejezet

A kút felszentelése

Gyöngyinek egészen napnyugtáig kellett várakoznia.

Igyekezett kihasználni az időt. Sokáig aludt, akárcsak a vizsga legtöbb résztvevője. Három órakor kelt fel. A két lupa most is mozdulatlanul ott ült a szobában. Udvariasan köszöntötte a hátborzongató lényeket, majd lement a konyhába, hogy egyen valamit. Utána Nádasdy Kata társaságában bejárta a vár nagy részét. Számos fehér anyával megismerkedett. Mindenekelőtt a fiatalabbak voltak barátságosak. Kivéve persze Hildát. Wolf Hilda volt a teljes neve. Az idősebbek távolságtartóan kezelték Gyöngyit. Úgy tűnt, addig nem fogadják be maguk közé, míg ki nem derül, hogyan döntöttek vizsgáztatói.

A várban nagyon sok ideges, ingerült arcot látott. Az asszonyokból áradó feszültséget persze a férfiak, a katonák és a szolgák is megéreztek. Igyekeztek a lehető legtávolabb

elkerülni a kisebb-nagyobb csoportokban sutyorgó nőket. Amikor Kata társaságában Gyöngyi elindult a hídon a legbelső sziget irányába, jó páran fordultak utána. Volt, aki dühösen nézte, mások viszont reménykedő arckifejezéssel követték a tekintetükkel.

A hat órai harangszó utolsó kondulása még ott zengett a levegőben, amikor bekopogtak a szobája ajtaján. Három hófehér ruhás fiatal lány kísérte le a sötét udvarra. A fehér anyák gondoskodtak arról, hogy a várnak ezen a részén egyetlen férfi se járjon. Gyöngyi ennek a fontosságát akkor értette meg, amikor megálltak egy jókora vizes hordó előtt.

– Meg kell mosakodnod – mondta szőke hajú kísérője. – Tetőtől talpig.

Az elmúlt napok tapasztalata sok mindenre megtanította Gyöngyit. Esze ágában sem volt hitetlenkedni, vagy dühösen ráförmedni a lányokra. Tisztában volt azzal, hogy a fehér anyák nem szeretik és nem is értik a tréfát. Ha egyszer azt mondják, hogy a sötétben, jéghideg vízben kell megfürödni, akkor komolyan ezt várják el tőle. A részletkérdéseket azonban igenis pontosítani akarta.

– Azt akarjátok, hogy vetkőzzek le meztelenre itt, az udvaron?

– Csak így tudsz megmosakodni, nem?

Gyöngyi némán bólintott. Miközben vetkőzni kezdett, kifújta a levegőt. A lehelete fehér felhőként párologott az arca előtt. Dermesztően hideg volt, és az udvarnak azon a részén, ahol nem takarítottak, jó térdig ért a hó. Már csak az alsószoknya és az alsóing volt rajta, amikor eszébe jutott valami. Rosszat sejtve odalépett a hordó mellé. Belenézett. Pontosa az várt rá, amire számított.

– Befagyott a víz – figyelmeztette a három fehér ruhás alakot.

– Tudjuk.

– Törd össze a jeget, és máris meg tudsz mosakodni.

– Törjem be a jeget?

– Hát persze.

Gyöngyi némán megcsóválta a fejét. Meztelenre vetkőzött, és a kabátját odafektette a hordó mellé. Így legalább nem kellett a dermesztően hideg kövön állni mezítláb.

– Zúzd be ököllel. Menni fog – bízatta egy barna hajú lány.

– Hát persze – morogta halkán Gyöngyi. – Majd ha bolondgombát ettem.

Amúgy csábító volt a gondolat, hogy megpróbálja ököllel vagy könyökkel bezúzni a vizet borító kemény réteget. Úgy időt nyerhetne. Gyorsan megmosakodhatna, és akkor remélhetőleg melegebb helyre mehetne a téli udvarról.

Valami azonban azt súgta, komoly hibát követne el, ha meggondolatlan erőszakkal próbálkozna. Ki tudja, milyen vastag a jég? Ha teljes erővel belevág, egészen biztosan felszakítaná az ujjain a bőrt és talán még a csontjait is eltörné.

Miközben ezen töprengett, a várfalon túlról halk jajgatást hozott a szél. Pestises betegek táboroztak a vár mögötti mocsárvidéken elkülönített táborban. Azért jöttek ide, mert abban reménykedtek, hogy a birtok úrnője esetleg segíteni tud. A jajszavukat magával ragadó szél borotvaéles késként metszett Gyöngyi bőrébe. Nem akart gyengének látszani. Összeszorította a fogát, hogy ne vacogjon. Libabőrös lett az egész teste, de ezzel most nem tudott foglalkozni.

A három fehér ruhás hajadon várakozó, sürgető tekintettel nézte.

Gyöngyi jeges nyugalmat erőltetett magára. Ilyen hidegben más fajta nem is lett volna lehetséges. Nem bírta megállni, hogy ne mosolyogjon az egyre idegesebben várakozó lányokra, amikor előre hajolt és a két tenyerét hozzányomta a jéghez. Mozdulatlaná dermedt és összpontosítani kezdett.

– Mit csinálsz? – kérdezte a szőke lány, ám a társa oldalba bökte, hogy maradjon csendben.

Gyöngyi lassan kiemelkedett a valóságból. Már nem érezte

a hideget. Megpróbálta az elméje rejtekében megérinteni a lelke legmélyén izzó fényt. Közben testének melege lassacskán megolvasztotta tenyere alatt a jeget.

A lányok egyre türelmetlenebbül várakoztak. Fázni kezdtek.

Gyöngyi már nem volt libabőrös. Meggyőzte magát arról, hogy a hideg csupán illúzió. Neki sokkal fontosabb dolga volt annál, hogy az ilyesmivel törődjön. Ha azt akarja, hogy befogadják maguk közé a fehér anyák, akkor el kell fogadnia a szabályaikat. Az ostoba kis csapdákat azonban ki fogja kerülni. Nem véres kézzel, törött és megduzzadt ujjait szorongatva fog a vizsgáztatói elé járulni.

Előrehajolt. A felsőteste teljes súlyával a két tenyerére nehezedett. Elképzelte, ahogy minden egyes apró porcikájából az ujjai felé áramlik az életerő és a meleg.

A jégnek esélye sem volt az ellenállásra.

Gyöngyi megtántorodott, amikor a keze alatt halk reccsenéssel megrepedt a jég. Csak kicsit kellett megnyomnia, hogy az áttetsző, kékesen csillogó darabok alámerüljenek a vízbe. Kiszedte és a hordó mellé dobta őket. Utána belenyúlt a vízbe és mosakodni kezdett. Csak a szeme sarkából figyelte a három lányt. Egyikőjük dühösen, a másik kettő viszont leesett állal bámulta.

Gyöngyit most már a legcsekélyebb mértékben sem zavarta a fagy. Valósággal lángolt a teste. Mintha most jött volna ki a gőzfürdőből. Biztosra vette, ha nem a ledobott kabátján állt volna, hanem a hóban, akkor a hó gőzölögve megolvadt volna.

– Kész vagyok! – jelentette ki. – Meztelenül kell továbbmennem?

– Jaj, dehogyis! – kiáltotta a barna hajú lány. Odanyújtotta az eddig a hóna alatt tartott egyszerű, fehér öltözéket. – Ezt vedd fel.

További próbatételek már nem vártak Gyöngyire, amikor levezették a föld alá. Ugyanabba a pincébe mentek le, ahol Báthory Erzsébettel találkozott. A grófnő most nem volt ott. A medence is üres maradt. A négy lupát pedig napok óta nem látta. Gyorsan a háta mögé pillantott. Az ő két néma testőre nem kísérte le ide, a föld alá.

A pince közepén hárman ültek.

Nádasdy Orsolya ugyanolyan egyszerű, patyolatfehér ruhát viselt, mint a mellette ülő Wolf Hilda és az unokája, Kata. Ugyanaz a kis üst lógott a tűz fölött, mint amit három nappal korábban is használtak. Orsolya egy homokórát, Hilda egy seprűt, Kata pedig egy rézsarlót tartott a kezében. Gyöngyi pontosan tudta, hogy mit jelképez ez a három alak.

Az ősz hajú asszony volt az anya. Az életerős, fiatal nő volt a leány, Katának pedig a cseléd szerepe jutott. A fal mellett tizenkét fehér anya sorakozott. Nem lehetett tudni, hogy kik ők, mert ismét csuklyával takarták el az arcukat. A kezükben fenyőágot tartottak.

– Járulj a tanács elé! – suttogta a barna hajú lány. Gyöngyi bólíntott és határozott léptekkel elindult. Közben hagyta, hogy az elméje megérintse a körülötte lévőket. Az anya és a cseléd rendkívül erős volt. Fényes lánggal égett bennük az ősi Anya áldása. Hilda nem tűnt olyan tehetségesnek, mint két társa.

A fal mellett álló anyák halkán énekelni kezdtek. Gyöngyi megállt és lehajtotta a fejét. Csak akkor lépett oda a tűz mellett ülő három alak elé, amikor elhallgatott az ének. Orsolya szólalt meg:

– Közénk akarsz tartozni?

– Születésem óta közetek tartozom – felelte Gyöngyi. Pontosan tudta, hogy mit kell válaszolnia. Korábban Márta asszony is felkészítette, délután pedig Kata még egyszer mindent elmondott.

– Akarsz tanulni? – kérdezte Hilda, a leány.

– Ez minden vágyam.

– Fogsz ölelni? – kérdezte Kata.

- Engedelmeskedem Lilith anyának.
- Fogsz szülni?
- Engedelmeskedem Éva anyáknak.
- Tovább adod az örökséget?
- Ez a létezésem célja.

Nádasdy Kata komoly arccal felkelt. Egy gyönyörű sárga rózsát nyújtott Gyöngyi felé, aki nagyot pislogott. Télen rózsá? Ez meg hogy lehetséges? Kata egészen halványan elmosolyodott. Egyértelmű volt, ez a rózsá az ő műve.

Jogosan lehetett büszke rá.

- Íme, a bilincs – biccentett Orsolya a virág felé.

A beavatásnak megvolt a maga szertartása és különös jelképrendszere. Gyöngyi két kézzel megfogta a rózsát. Nem engedhette el. Úgy kellett viselkednie, mintha vasból kovácsolt bilincs lett volna a csuklóján. A nők szertartásai egyszerűek és kerülnek a felesleges díszleteket. Nem égettek hatalmas gyertyákat, nem rajzoltak ötágú csillagokat a földre. Nem volt szükség koponyákra és misztikus jelekre. Csak az akarat és az elszántság számított. A rózsá ugyanolyan erős volt, mint a bilincs.

Feltéve persze, hogy Gyöngyi elszántan szorítja.

– Csukd be a szemedet! – csattant fel Hilda hűvös, reszelős hangja.

Gyöngyi engedelmeskedett. A szem becsukása az élet végének, a halál elfogadásának felelt meg. Aki azt akarja, hogy befogadják a fehér anyák közé, annak ki kell lépnie a korábbi életéből.

A felvétel ára a jelképes halál volt.

Világtalanul állva a terem közepén teljesen kiszolgáltatta magát a többieknek. Nem tudott volna elugrani, ha meglendül egy kar, ha lecsap rá egy éles kés. Próbára tették az elszántságát. A testvériség tagjai azonban nem acélból kovácsolt fegyvereket használtak. Gyöngyi megérezte, ahogy óvatosan megpróbálták megérinteni az elméjét. Habozás nélkül feltárulkozott előttük. Megnyílt, hogy vizsgáztatói beláthassanak a lelkébe.

- Ügyes – nevetett halkán Orsolya.
- Túlságosan is az – hallatszott Hilda savanyú hangja.
- Mondd hát az esküt! – szólította fel Kata.

Amikor Gyöngyi először meghallotta az eskü szövegét, nem akarta elhinni, hogy *tényleg* ilyen egyszerű az egész. Most viszont idelent, a föld mélyén, az éjszaka méhében nagyon is úgy érezte, hogy ennél csodálatosabb, mindent átfogó eskü nem is létezhet. Kimondta a mágikus szavakat:

- Szolgállok... Szülök... Szeretek.
- Kit szolgálsz? – kérdezte Orsolya.

- Az életet.
- Kit szülsz?
- Az új nemzedéket.
- Kit szeretsz?
- Azt, akit megpillantva felragyog bennem a fény.

Bár továbbra is csukva volt a szeme, most mégis megpillantott egy távoli, halvány fénypontot. Mintha csak a végtelen semmiben lebegett volna. Jól hallotta egy távoli szív halk dobogását. Nem tudta eldönteni, hogy a saját szívverését hallja, vagy valaki másét. A hihetetlen messzeségben lángoló fénypont gyorsan növekedni kezdett. Csupán néhány dobbanásnyi időnek kellett eltelnie ahhoz, hogy Gyöngyi elméje mélyén egy ragyogó szív tündököljön. Olyan közel volt, hogy csak a kezét kellett volna kinyújtania ahhoz, hogy megérinthesse. A lelke legmélyéig eltöltötte a csodálat. Még sosem látott ilyen lenyűgözően szép, tökéletes valamit.

A szívet mintha ragyogó kristályból faragták volna.

Gyöngyi persze nem emelte fel a kezét. Mozdulatlanul, csukott szemmel állt a három ülő alak előtt. A többiek nem is sejtették, hogy mit lát önmagába tekintve. Különös gondolatok öltöttek testet az elméjében. A titokzatos szív valamilyen lehetőséget jelentett.

Ugyanakkor viszont *veszélyt* is!

– Kinyithatod a szemed – szólalt meg egy új hang. Szabó Borbála, a patríciusasszony volt az. Gyöngyi engedelmeskedett. A fal mellett álló alakok levették a fejükről a csuklyát. Ismerős arcok fordultak Gyöngyi felé, de olyan asszonyok is, akikkel még nem volt alkalma beszélni. Mind a tizenketten odajöttek az üst mellé. A fenyőgallyakat a lángok közé dobták. Hangos ropogás támadt, amikor meggyulladtak az ágak. A korábbi illatokat elnyomta az égő gyanta erőteljes szaga. Az anyák nem tűntek túl boldognak.

Komor arcok vették körül Gyöngyit.

– Nővéreim döntöttek – mondta Borbála, majd jelentőségteljesen elhallgatott. Gyöngyi izgatottan ráharapott az alsó ajkára. Bár az arcán semmilyen érzelem sem tükröződött, belül remegett. Ez a pillanat újabb fordulópontot jelentett az életében. Belépve a fehér anyák közé, végre igazán és teljes mértékben tartozhatott valakihez. Az ősi testvériség tagjaként új csodák és lenyűgöző, időtlen titkok várnak rá.

– A testvériség tagja lehetsz – folytatta a patrícius.

Gyöngyi valósággal elöntötte a boldogság forró hulláma. Legszívesebben felkacagott volna. Minden önuralmára szüksége volt, hogy ne csapja össze a két kezét. Ekkor figyelt fel Márta asszony sápadt arcára. Tanítója cseppet sem tűnt

elégedettnek.

– Az erőd alapján lehetnél anya is – folytatta Borbála.

– Lehetnék? Valami baj van?

– Igen. Veszélyes vagy és kiszámíthatatlan – lépett oda melléjük Wolf Hilda.

– El kéne küldenünk! – csattant fel egy idősebb anya.

– Micsoda? De hát miért? Ezt nem gondoljátok komolyan – tiltakozott Gyöngyi. Semmivé foszlott az önuralma. Tudta, hogy tűzvörös lett az arca. Megszédült.

– Örülj, hogy nem öltünk meg – nézett rá fenyegetően egy alacsony, fekete hajú asszony. Szavaival megdöbbenett Gyöngyit.

– Ez is szóba jött?

– Igen – felelte Nádasdy Orsolya. – De a többség ellene szavazott. Ahogy én is.

Gyöngyi kezdett magához térni a döbbenettől. Szemrehányóan Borbálára nézett.

– Szóval nem fogtok megölni? Csak nem a grófnőtől féltetek?

A patríciusasszony egy legyintéssel elintézte a vádat. Megvonta a vállát.

– Az Angyalok vére nem tiszta.

– Túl erős benne Lilith áldása – tette hozzá Hilda.

– Lilith *átka* – javította ki Borbála. Hidegen csengett a

hangja. – Így igaz. A fekete nővérek... azok a gyilkos banyák esetleg átcsábíthatnának magukhoz.

Nádasdy Orsolya a többiek elé állt. Megragadta Gyöngyi vállát és mélyen a szemébe nézett.

– Úgy döntöttünk, hogy méltó vagy a befogadásra.

– De hát az előbb még arról beszéltetek, hogy elküldötök! Majdnem megöltetek.

Az idős nemesasszony Gyöngyi ajkára tette a mutatóujját. Úgy hallgattatta el, mint egy akaratos kisgyermeket.

– A tizenkettek és a hármak úgy döntöttek, hogy befogadunk. *Egyelőre* azonban nem lehetsz anya.

Gyöngyi alig kapott levegőt. Erre nem készítették fel. Sem Kata, sem Márta nem beszélt egy ilyen lehetőségről.

– Nem lehetek egy a fehér anyák közül? Hanem micsoda?

– Cseléd leszel – vágta rá elégedetten Borbála. Gúnyosan elmosolyodott.

– Tessék?! – kiáltotta Gyöngyi. – Elment az eszetek?

– Letetted az esküt – figyelmeztette a patrícus.

– Engedelmeskedned kell, különben örökre kiteszítünk – tette hozzá Hilda.

Olyan jó lett volna egy ökölcsapással bezúzni a szőke néember fitos orrát. Aztán torkon ragadta volna Borbálát, és a fejét belenyomta volna az üstben fortyogó folyadékba.

Annyira szép lett volna üvölni és dühöngeni. Hagyni, hogy a lelke mélyén felbugyogó sötétség beborítson mindenkit, akik ilyen váratlanul Gyöngyibe martak. Csábító lett volna engedni a haragnak. Gyöngyi azonban már rég megtanulta, hogy ne legyen az érzelmei rabszolgája. Ha veszélyes helyzetbe került, az elméjében villámgyorsan követték egymást a gondolatok. Jól tudta, nem hibázhat. A büszkeség és az önhittség olyan gyarlóságok, amik könnyen tévútra vezetnek a meggondolatlan nőt. Ő azonban nem azért jutott el idáig, hogy ilyen ostobaságok miatt mondjon csődöt.

Kihúzta magát, viszont a fejét alázatosan lehajtotta.

– Köszönöm, anyák, hogy a cselédek lehetek – mondta halkán. Büszke volt arra, hogy szemernyi dac sem érződött a hangjában.

A fehér ruhás alakok összenéztek. A tizenkét anya újra felvette a csuklyáját. Elindultak kifelé.

– Holnap vár rád az első munkád – mondta szigorúan Borbála.

– Cselédként az életet fogod szolgálni.

Valaki megszorította Gyöngyi karját. Kata nézett rá. A nemes kisasszony szemében őszinte együttérzés csillogott.

– Nem olyan szörnyű dolog az anyák cselédjének lenni. Én is az voltam éveken át.

– Azért büntettek ezzel, mert főnemes vagy?

– Nem – csóválta meg a fejét Kata. – Vagyis *részben* igen. Leginkább a beképzeltségem miatt. Nagyon sokra tartottam magamat.

Felemelte a rézsarlóját és Gyöngyi felé nyújtotta. A vörös hajú lány halvány mosollyal elvette. Kata végigsimította az arcát.

– Holnap, ha minden a tervek szerint alakul, cselédként is nagyon büszke lehetsz magadra.

– Mi lesz holnap?

– Megkezdődik a gyógyítás. Szembeszállunk a járvánnyal.

– A pestissel?

– Igen. Biztosra veszem, hogy képesek vagyunk rá.

Gyöngyi magára maradt a pincében. Tudta, hogy cselédként mit kell tennie. Eloltotta a parazsat, összesöpörte a hamut és tisztára súrolta az üstöt.

Megállt a kígyók királynőjének domborműve előtt. Alaposan megnézte magának a fejedelmi tartású, büszke asszonyt. Neki valószínűleg sohasem kellett megalázkodnia, miután nyilvánvaló lett, hogy mennyire erős.

Eloltotta a gyertyákat, és a vaksötétben elindult felfelé a csigalépcsőn. Nem evett egy falatot sem, hanem egyből felment a szobájába. A két lupa az ajtó előtt várta. Gyöngyi

bezárkózott, az ágyára vetette magát és sírni kezdett. Egészen addig zokogott, míg el nem aludt.

Másnap este már nem csak Gyöngyinek ömlöttek a könnyei. A mocsárra néző bástya tetején állt Kata mellett. A betegek tábora felől most már hangos jajveszékelést hozott a szél. Innen fentről jól látszott, hogy mi történik a mocsár peremén.

– Az anyák minden tőlük telhetőt megtettek – magyarázta Kata. Ő is közel állt ahhoz, hogy elsírja magát. – A tizenkét legerősebb nővérünk alkotott kalászt. Egyesítették a bennük lévő áldást.

– A járvány gyökerét keresték?

– Igen. Hiszen csak úgy tudják meggyógyítani, ha megtalálják.

Gyöngyi a mellvédre könyökölt. Odalent tucatnyi holtfáradtnak tűnő, görnyedt hátú alak indult el a betegek kunyhóitól vissza a vár felé.

– Mi lenne, ha segítenénk nekik? Ha nem csak tizenketten, hanem húszan vagy harmincan kapcsolódnánk össze?

– Nincs értelme – csóválta meg a fejét Kata. – Tizenkettő a legtöbb, amíg összeadódik a tehetség. Ha ennél többen csatlakoznak, attól nem lesz erősebb a kalász.

- Miért kalász a neve?
- Az életet adó magvak együttesét jelenti. Szép név, és kifejezi a lényegét.
- Most azonban csődöt mondtunk?
- Az első próbálkozás nem sikerült.
- És azok az asszonyok ott? Akik kicsit arrébb várakoznak?
- kérdezte Gyöngyi. – Megérintettem őket. Nem olyan erősek, mint a tizenkettek.
- Wolf Hilda kalászára gondolsz? Ők tényleg gyengébbek. Megvan viszont a maguk különleges tudása. Nagyon értenek a levegőhöz és a vizekhez. Ellentétben a tizenkettekkel, ezek a szakértők csak egy-egy őselemben kerestek.
- És találtak valamit?
- A levegőben semmit. A vízben viszont nagyon halványan ugyan, de felfedeztek valamit.
- Akkor mitől ilyen letörtek? Miért nem ujjonganak, és miért nem gyógyítanak?
- Olyan halvány volt az észlelés, hogy nem tudták megragadni a bajok okát.
- Ez akkor mit jelent?
- Azt, hogy a járvány nem természetes eredetű, hanem valamilyen *rontás* okozza – hallatszott egy hűvös, enyhén ellenséges hang a két lány háta mögött. Gyöngyi megfordult.

Lisitus Johanna jött oda hozzájuk. A főnemes hűvös pillantást vetett Gyöngyire, ám Nádasdy Katát egy leheletnyi biccentéssel köszöntötte.

- Én miért csak tétlenül szemlélem a gyógyítást?
- Ez még nem a gyógyítás – felelte savanyú arccal Johanna.
- Csupán a keresés. Egyébként se panaszkodj.

Gyöngyi vádlón a menekülttáborra mutatott.

- Odalent óráról órára rosszabb a helyzet. Gyerekek és asszonyok halnak meg. Én meg itt állok fent a bástyán, és csak bámulom, ahogy a többiek megpróbálnak szembeszállni a szörnyű kórral.

Johanna ingerülten megcsóválta a fejét. Úgy nézett Katára, mintha azt mondaná neki, „te hogy bírod elviselni ennek a fajankónak a társaságát?” Végül nagyot sóhajtott és kegyesen válaszolt.

- Te képzetlen, meglehetősen forrófejű, viszont annál erősebb vagy. Nem akarjuk, hogy elfáradj a kereséstől. Ha a tapasztalt és bölcs anyák megtalálják és megragadják a rontás gyökerét, akkor majd téged is harcba küldünk.

Odalent újra a tizenkét legerősebb anya alkotott kalászt. Megfogták egymás kezét, és leszegett fejjel lassan elkezdtek körbe sétálni. Az óramutató járásával megegyező irányban haladtak.

– A földben keresik a rontást – magyarázta Kata. – Ez a legnehezebb. Nemcsak tehetség, de erő is kell hozzá. Csak azok képesek rá, akikhez különösen kegyes volt az Anya.

A tucatnyi asszony egy fél órán keresztül folytatta a keresést. Annyira kimerültek, hogy a végén már csak tántorogva tudtak haladni. Ekkor történt valami odalent.

– Gyere, menjünk le! – kiáltotta Kata. Megragadta Gyöngyi kezét, és futni kezdett a lépcsőn lefelé. – Megtalálták! Azt hiszem, megtalálták.

Mire leértek, már szinte valamennyi várban lévő anya ott állt a mocsár peremén. Alig volt hely a fekete kőfal árnyékában.

– A föld alatti vizek terjesztik a rontást – magyarázta lelkesen egy öregasszony.

– Ami fentről jut le a mélybe.

– De hát ez lehetetlen – tiltakozott valaki. – A kór nem terjedhet egyszerre a földben és a vízben is.

– Két őselemet egyszerűen képtelenség megrontani – tette hozzá Zankó Erzsébet.

– Talán kétkelsz abban, amit megállapítottunk? – vicsorgott rá Borbála.

– Nagyon erős fekete mágiával sajnos lehetséges egy ilyen iszonyat. Mintha csak megátkozták volna a földet.

Az anyák nem tudtak közös nevezőre jutni. Csupán akkor csendesedtek el, amikor nesztelen léptekkel felbukkant két lupa. Őket négy további sápadt alak követte. Közöttük egy aranyhajú, ragyogóan kék szemű gyermek közeledett. A várakozókon halk moraj futott végig. Legtöbbjük nem volt ott a grófnő átalakulása során.

– Ki ez? – kérdezték. – Ki ez a gyermek?

– Csak nem?

– De igen.

A kislány megállt az anyák előtt. A lupák lemaradtak mellette, szemmel tartották a mocsarat, a várfalat és az izgatott asszonyokat.

– Átok van a földünkön – szólalt meg a gyermek. – Elhárításához a két őselem beszennyeződése miatt olyan módszerre van szükségünk, amit mi nem ismerünk.

Ismét zúgás támadt. Néhányan különösebb meggyőződés nélkül tiltakozni próbáltak, míg a legtöbben lehajtották a fejüket.

– Akkor mit tegyünk, grófnő?

– Ahogy mondtam, mi nem ismerjük a módszert. Ő viszont *igen*.

Döbbent arcok fordultak Gyöngyi felé. A vörös hajú lány nagyot pislogott.

– A török nővéreink tudják, mit kell tenni ilyen helyzetben.
– Mire gondolsz, hölgyem? – kérdezte Gyöngyi.
– Te is tudod, hogy micsoda a *tihtap tasi*.
– De hát az csak állatok és emberek meggyógyítására alkalmas! Másra nem használják.

– Azért, mert eddig csak férfiak vagy gyenge nővérek próbálkoztak vele. Te viszont erős vagy! Mindenkinél több áldást kaptál az Anyától.

Most már hangos moraj támadt. Jó páran tiltakoztak a grófnő szavai ellen. Nehéz volt elfogadni, hogy ez a tizenegy éves kislány azonos a félelmetes hírű, könyörtelen úrnővel. Báthory Erzsébet azonban nem tűrte az ellenkezést. Amikor az anyákra üvöltött, azok kis híján megdermedtek a rémülettől. Egyértelmű volt, hogy a grófnő nem tréfál, és nem ismeri a könyörületet.

– Elment az eszetek? Úgy civakodtok, mintha ostoba csitrik lennétek! Egy országnyi ember élete a tét. Mindenféle pusztít a fekete halál. Nem válogathatunk, és nem húzhatjuk az orrunkat. Az élet segítségért kiált. Ha a török nővéreink tudása kell ahhoz, hogy megmeneküljenek a Teremtés gyümölcsei, akkor tőlük kérünk segítséget.

– De hát török – dadogta egy idősebb, a ruhája alapján nemesi származású anya. – Megbízhatunk benne?

– A cél szentesíti az eszközt. Ha eredményt érünk el, látni fogjátok, hogy jó úton haladtunk.

A kislány csípőre tette a kezét, és végignézett a körülötte álló felnőtteken. Halványan elmosolyodott. Így talán még annál is félelmetesebbnek tűnt, mint amikor az előbb önmagából kikelve kiabált. Gyöngyi arra gondolt, hogy az átalakulás után Báthory Erzsébet még nem talált teljesen magára. Nem tudta igazán jól kezelni új, megifjult testébe zárva az érzelmeit és az emlékeit.

– Persze nem akarom befolyásolni az anyák döntését.

Az asszonyok összenéztek. Egyikőjük sem mert a különös gyermek szemébe nézni.

– Mit tanácsolsz, úrnő? – szólalt meg végül habozva az egyik. Báthory Erzsébet mosolya még szélesebb lett. Alighanem örömmel töltötte el, hogy valamennyi fehér anya meghajolt az akarata előtt.

– Ha a bölcs nővérek egyetértenek velem, akkor azt javaslom, hogy a török lány tegyen egy próbát.

Gyöngyi majdnem felkiáltott, hogy ő aztán nem török, de a fehér anyák arcát meglátva úgy döntött, hogy csendben marad. A hátsó sorban állók közül néhányan azonban még mindig nem tudták elfogadni, hogy egy kislány parancsainak engedelmeskedjenek. Ellenkezni próbáltak. Most már viszont

a saját vezetőik utasították rendre őket.

– Veszélyben az élet. Veszélyben a teremtett világ! –
förmedt rájuk Lisitus Johanna. – Ne válogassatok!

Gyöngyi jelezte, hogy vissza kell mennie a szobába az eljáráshoz szükséges eszközökért. A tegnap esti három lányt adták mellé kísérőnek. A két lupa csak a várfalon belül csatlakozott hozzá. Ezek a komor lények valamiért kerülték a fehér anyák legtöbb szertartását. Gyöngyi a szobában gyorsan összeszedte a holmiját. Kezébe fogta a csillogó, vörösrézből készült sifa tasit. Sietve elindult vissza a mocsár partjára. Útközben önkéntelenül is végigsimította a sajátos alakú török tálba vésett mágikus jeleket, az arab nyelvű feliratot és a növények képét. A sifa tasinak nem volt füle. Középen, alul azonban egy mélyedést alakítottak ki rajta, így könnyen meg lehetett fogni. A négyujjnyi magas, kéttényérnyi széles fémtálban egy kisebb palacknyi folyadék is elfért. Persze a szertartás során kizárólag a megfelelő patakok kristálytisza vizét szokták használni.

Mire visszaértek a mocsár szélére, a grófnő már teljes mértékben az irányítása alá vonta a korábban még elégedetlenkedő fehér anyákat. Néhány könnyes tekintet és vöröslő arc elárulta, hogy elég szigorú módszereket alkalmazhatott.

– Mondd, hogy mit kell tennünk – fordult Báthory Erzsébet Gyöngyi felé.

– Keresnünk kell egy olyan folyót vagy patakot, amelyik Napkelet felé folyik. Ott fogom elvégezni a szertartást.

A fehér anyák tanácstalanul összenéztek. Egyikőjük sem ismerte a környéket, nem tudták, hogy a mocsárvilág útvesztőjében hol lehetne tiszta vizű patakot találni. A grófnő azonban azonnal odahívatott egy jobbáglányt. A fiatal teremtés remegett az izgalomtól, amikor megpillantotta a sok tekintélyes asszonyságot. Csak akkor könnyebbült meg kissé, amikor kiderült, hogy Gyöngyinek kell megmutatnia az utat. A szép Annuska itt született az ecsedi lápban. Úgy ismerte a zombékos, halálos csapdákkal teli tájat, mint a tenyerét. Meghallgatta Gyöngyi leírását, aztán bólintott.

– Van egy ilyen patak. Egy kisebb szigetet vesz körbe. Onnan lehet megismerni, hogy egy magányos hársfa nő rajta.

– Kérlek, vezess oda – mondta Gyöngyi. Annuska elmosolyodott.

– Add a kezed, és nagyon figyelj. Csak oda lépj, ahova én lépek. Különben elnyel a jeges iszap.

– A többieknek is jönniük kell – figyelmeztette Gyöngyi a lányt. – Attól tartok, egyedül nem sokra mennék.

– Akkor sokkal tovább fog tartani az utunk. Az asszonyok vegyenek csizmát, és hozzanak hosszú botokat vagy lándzsanyeleket magukkal.

A fehér anyák vonakodva engedelmeskedtek. Csupán néhány olyan nővér akadt közöttük, aki tudta, hogyan kell egy mocsárban viselkedni. A jobbágylánnyal az élen lassan elindult a különös menet. Mindenki az előtte haladó övét vagy vállát fogta. Gondosan figyeltek, hogy arra a fűcsomóra vagy zsombékra lépjenek, amire a társuk. Az útjuk a betegek tábora mellett vezetett el.

A legszélső sátor előtt magányos, görnyedt alak állt. Hangosan zokogott. Amikor észrevette a közeledő anyákat, felkapta a fejét és kétségbeesett elszántsággal belegázolt a jeges iszapba.

– Állj meg! Ne gyere tovább! – kiabált rá Annuska.

A zokogó nő, vagyis inkább lány, mert nem lehetett több tizenhat évesnél, azonban nem törődött vele. A következő pillanatban már térdig merült a mocsárban. Felsikoltott, majd könnyörögni kezdett.

– Mentsétek meg! Mentsétek meg a kislányomat!

Gyöngyiék felé nyújtotta a rongycsomót, amit eddig a kebléhez szorított. A kezében tartott kisdéd talán egyéves sem lehetett. Gyöngyinek csupán egyetlen pillantást kellett

vetnie a szerencsétlenre ahhoz, hogy tudja, az anyát és a gyereket is megérintette a fekete halál.

Ekkor egy erős kéz szorítását érezte meg a vállán. Nádasdi Orsolya jött előre a mocsárban gázoló asszonyok sora mellett.

– Állj meg, te lány, ott, ahol vagy! – parancsolta az ősz hajú főnemes asszony. A szerencsétlen teremtés azonnal engedelmeskedett. A dermesztően hideg lé ekkor már a combja közepéig felért. – Menjél vissza a szárazra! A táborban biztonságban lesztek.

– Könyörgöm, anya, mentsétek meg! Meghal a kicsi! Elemészti a kór!

– Éppen azon vagyunk – folytatta szigorúan az ősz hajú asszony. – Ne zavarj meg minket! Ígérem neked, mindent megteszünk a gyermekedért.

A fiatal anya még hangosabban zokogott, mint az előbb. Újra magához szorította gyermekét, majd megfordult, és megpróbált kijutni a hóval borított vízpartra. A válla fölött még hátranézett.

– Ha meghal a kicsim, megölöm magam – mondta halkán, elszántan. Gyöngyinek végigfutott a hátán a hideg.

Annuska jó vezetőnek bizonyult. Egy óra múlva még így, lassan, megfontoltan haladva is eljutottak a mocsárból

kiemelkedő, lapos szigetre. A magányos hársfát már messziről észrevették, de senki sem volt olyan ostoba, hogy megpróbálja gyorsan elindulni felé. A láp nem követelt halálos áldozatot. Gyöngyi valamennyi kísérője kijutott a viszonylag száraz részre.

Az éjszakai égbolton alig látszottak a csillagok az alacsonyan szálló, sűrű hófelhők miatt. A sarkcsillag azonban felbukkant néhány pillanatra. Nem volt nehéz meghatározni az égtájakat. Gyöngyi letérdelt a patak partjára. Ez igazából nem is valamilyen folyócska volt, hanem a mocsár vizének egyik áramlata. A természet furcsa szeszélye úgy akarta, hogy ezen a részen, ha nem is kristálytisza, de áttetsző víz folyjon. A lámpások fényében le lehetett látni az aljáig.

– Jó helyen járunk? – kérdezte aggóva Borbála. A patrícusasszony korábban megcsúszott, és egészen mellmagasságig elsüllyedt az iszapban. A többiek a botok és a karók segítségével kihúzták. A ruha alighanem ráfagyott, ám a nő igen nagy elszántságról és akaraterőről tett tanúbizonyságot. Egyetlen panaszos szava sem volt. Most sem vacogott a foga, miközben elszántan körülnézett.

– Igen, hölgyem – mondta udvariasan Gyöngyi. Nem tudta, hogy cselédként miként kellene megszólítania a tapasztaltabb nővéreket, illetve az anyák vezetőit.

– Akkor kezd el!

– Fogjátok meg a vállamat – felelte Gyöngyi. Kezében a rézedénnyel előrehajolt. Szükség volt a két erős kézre, mert különben elveszítette volna az egyensúlyát. Pontosan tudta, hogy a háta mögött álló Orsolya és Borbála mögött négy fehér anya sorakozott fel. Őket nyolcan követték. Eleven nyílhegyet alkottak, amelyiknek a csúcsa a keleti látóhatár felé mutatott. A harmadik sorban tizenhatan, az utolsó sorban pedig harmincketten álltak. Ide a gyengébb tehetségű anyákat osztották be. Mindannyian készen álltak arra, hogy segítsenek.

Gyöngyi becsukta a szemét, és összpontosítani kezdett. Bár a napkorong keleten még nem érintette meg a látóhatárt, mégis megérezte, hogy hol fog majd felbukkanni. Ugyanígy tisztában volt azzal is, hogy a mögötte sorakozó segítők egyetlen hatalmas kalászt alkottak.

Útközben néhányan még halkán morogva tiltakoztak, hogy ostobaság tizenkettőnél több nővért használni, ám most már befogták a szájukat. A kételyeik semmivé foszlottak, amikor megérezték az erő áramlását. A fehér anyákban meglévő áldás eleven lánczá kovácsolta a szertartás résztvevőit. Senki sem utasította őket arra, hogy énekeljenek.

A dal magától csendült fel.

A napkelte már nem volt messze, amikor megszólalt Nádasdy Orsolya határozott, tiszta hangja.

– És imígyen szól az Anya: zöldellő növényeket szüljön a föld. Ezek terméssel hálálják meg az Anya áldását. Növekedjenek mellettük erős derekú fák, s az ágakon érett gyümölcsök várják a nap csókját.

– Ez volt az Anya akarata, ez lett a valóság – mondták kórusban a kelet felé figyelő asszonyok.

– Az Anya látta, hogy ez mennyire jó. Zöldellő növények borították be a világot. Termést hoztak a maguk fajtájának megfelelően. A gyümölcs magva visszakerült a földbe, ahol új élet született. És az Anya látta, hogy ez így van jól.

Amikor elhangzott az ősi ima utolsó szava is, Gyöngyi a patak jéghideg vizébe merítette a tálat.

Megérintette a lelke mélyén ragyogó áldást. Megpróbálta átsegíteni a vízbe. Nem volt egyedül. A mögötte álló kalász mindent megtett azért, hogy segítsen. A napkorong pereme ekkor bukkant elő a messzeségben. Egyetlen vöröslő sugár simította végig a ködös tájat. Éles pengéként metszette át a homályt. Gyöngyi kinyitotta a szemét.

A kezében tartott edény felragyogott.

Már nem kellett sokat várniuk. Az anyák halk énekkel köszöntötték a fejedelmi méltósággal magasabbra kúszó

napot. Vörös lángnyelvek ragyogták be a látóhatárt. A patak úgy izzott, mintha folyékony arany hömpölygött volna a medrében.

Gyöngyi enyhén megszedült. Úgy érezte, hogy különös módon a napsugarak nem csak végigsimítják a tájat. Megfordult az áramlás iránya. Nem a magasból érkezett meleg és erő a földbe, a vízbe, hanem a nap szívta fel a rézedényből a gyógyító áldást. A vöröslő korong elűzte a hófelhőket. Kelet felől kitisztult az égbolt. Télen szokatlan, világoskék volt a színe.

– Csoda! – kiáltotta valaki Gyöngyi mögött. – Csoda történt!

A kalász felbomlott. Már nem volt szükség rá. Az anyák elvégezték a munkájukat.

A bágyadt, téli napfény nem volt elég erős ahhoz, hogy megoldassza a havat vagy a jeget. Mégis úgy tűnt, hogy megtisztul minden, ahova eljut a pályáján lassan magasabbra emelkedő napkorong fénye.

Gyöngyit erős kezek segítették a magasba. Körbefogták az idősebb nővérek. Megdicsérték, és az erejét, meg az elszántságát méltatták. Boldogság áradt mindenkiből. Egyetlen egy nővér sem akadt a kis szigeten, aki kételkedett volna abban, hogy a víz megtisztítása sikerrel járt.

- Induljunk vissza a várba! – parancsolta Nádasdy Orsolya.
- Még van egy feladatunk.

Napvilágban jóval gyorsabban haladtak. Gyöngyi utolsónak maradt. A rézedényből a válláról lógó bőrtömlőbe öntötte a vizet. Arra a szegény teremtésre gondolt, aki a mocsár szélén vár rájuk.

Nemsokára meglátta. Az ifjú asszony egyenes háttal, boldogan mosolyogva figyelte az érkezőket. Csak egy kézzel tartotta a gyermekét, a másikkal pedig vidáman integetett. Odaszaladt az elöl haladó Szepesi Borbálához.

– Köszönöm, anyák! Köszönöm! – hálálkodott. Megragadta a tekintélyes polgárasszony kezét és megcsókolta. – Meggyógyult a gyerek! Ahogy felkelt a nap, hirtelen magához tért. Én is valósággal újjászülettem.

Borbála savanyú arccal elhúzta a kezét a hálálkodó elől. Wolf Hilda lépett oda eléjük. Az egykori fekete nővérnek csak a kalász utolsó sorában jutott hely.

– Ne neki hálálkodj, ostoba! – förmedt az ifjú anyára. Gyöngyire mutatott. – Ott van a török lány. Neki köszönd! Nélküle semmire sem mentek volna a fehér asszonyságok.

A gyermekét tartó anya riadtan ellépett az idősebb asszonyok mellől, és félénken Gyöngyire mosolygott. A vörös hajú lány azonban nem a megmenekült gyerekekkel és az

anyjával törődött. A gyorsan távolodó Borbála és Hilda után nézett. Pontosan tudta, hogy ezek mind a ketten utálták őt. A patríciusasszony féltékeny volt a Gyöngyiben szunnyadó áldás erejére. Valamennyire érthető volt ez a kicsinyesség. De mi lehet a baja Hildának?

Ő miért utálja Gyöngyit?

Amikor kilépett a partot borító mély hóba, azért csak megsimogatta a meggyógyult gyerek arcát. Az anyja hálásan nézett rá. Mellette futott, és még akkor is elhalmozta áldásaival, amikor Gyöngyi belépett a vár kapuján.

Báthory Erzsébet a belső udvaron várta a visszatérőket. Mind a hat lupa ott sorakozott mögötte.

– Láttam, hogy mi történt – köszöntötte az úrnő a sáros és fáradt anyákat. – Elégedett vagyok veletek.

Wolf Hilda furakodott elő a nővérek között. Pukedlizett a grófnő előtt és megszólalt:

– Nem korai még az elégedettség? Ott vannak még a föld alatti vizek is.

Báthory Erzsébet komoran elmosolyodott.

– Az a feladat még ránk vár. Te tudod a legjobban, a sötétséget csak a sötétbe merülve lehet megtisztítani.

Az egykori fekete nővér nem válaszolt. Némán belépett a többiek közé.

A grófnő megfordult, és elindult a távolabbi várépület felé. Az anyák nem tehettek mást, minthogy a nyomába eredjenek. Az épület előtt Báthory Erzsébet megállt, és egy intéssel odahívta magához Gyöngyit. Különös érzés volt, ahogy az időtlen asszonyság éles tekintete lentről, egy gyermek szeméből nézett felfelé Gyöngyire.

– Hogy érzed magad? Bírod még?

– Igen, úrnő – felelte Gyöngyi. – Elfáradtam, de azt hiszem, képes vagyok a további szolgálatra.

– Ne félj, most már nem tart sokáig. A mélység amúgy is velünk van.

Bementek az épületbe, és elindultak lefelé a lépcsőn. Gyöngyi hamarosan ismét egy pincében találta magát. Ez azonban még csak nem is hasonlított arra a tágas csarnokra, ahol korábban járt. Úgy tűnt, hogy a Báthoryak vára alatt számos titkot rejt a mély.

Odalent Gyöngyi kíváncsian körülnézett. Ez a helyiség nem volt túl nagy. Fekete falait mintha szurokréteg borította volna. Nem díszítette őket semmilyen faragás vagy dombormű sem. A pince közepén egy kút állt. Ugyanolyan fekete kőből építették, mint a falakat. Gyöngyi először nem is merte megérinteni. Enyhén szédült, amikor közelebb lépett.

A kerek kút kávájára legfelül a Báthoryak címerállatát, a sárkányt vésték. A művész nagyszerű munkát végzett. A félelmetes fenevadnak jól látszott minden egyes pikkelye. A címertől eltérően viszont ez a sárkány nem harapott rá a saját farkára. Nyitva volt a szája, és vicsorgott hegyes, görbe fogaival. A kút mellett a földön egy nem túl nagy, csillogó fémből készült vödör állt.

– Aranyból van? – kérdezte meglepődve Gyöngyi.

– Így igaz – hallotta a háta mögül Nádasdy Orsolya hangját. – A láncot pedig bronzból kovácsolták.

Az idős asszony hátrafordult, és kiszólt az ajtón.

– Ugye, nincs nálatok vas? Ide nem szabad vasat hozni.

Úgy tűnt, hogy Gyöngyi az előbb, odafent a mocsárban sokkal jobban kimerült annál, mint gondolta. Miközben lejött a föld alá a hosszú csigalépcsőn, kissé elszédült. Ezen nem csodálkozott, mert úgy tűnt, hogy az alászállása az idők végtelenségéig eltart. A testvériség többi tagja ott sorakozott a nyomában. A fehér anyák azonban nem jöttek be.

Ide, a kút szobájába csupán hárman tartottak vele. Báthory Erzsébet nem kísérte le őket. Egyetlen mágikus szertartáson sem vett részt. Gyöngyi arra gondolt, hogy egyszer majd megkérdezi tőle, mi lehet ennek az oka.

Most azonban igazából nem a grófnő foglalkoztatta. Úgy

érezte, hogy oda kell mennie a kúthoz. Megállt mellette, és végigsimította a sárkány pikkelyes hátát. Meglepődve érezte, hogy a kő egyáltalán nem hideg. A kút fölé hajolt és lenézett a mélységbe.

A szobában csak pár lámpás égett. A fényük nem volt elég erős ahhoz, hogy bevilágítsák a kút belsejét. Odalent olyan sötét volt, mint a legkomorabb téli éjszakákon, amikor sűrű, fekete felhők nyelik el a csillagokat és a hold fényét.

Gyöngyi most már két kézzel kapaszkodott a sárkányban. Elgyengült a lába, ám ugyanakkor kellemes bágyadtság tört rá. Eltompultak körülötte a hangok és kifakultak a színek. Megszokott érzékszervei helyét az elméje vette át. Halványan ugyan, de érezte, hogy mire gondolnak, hogy mit éreznek a mögötte várakozó fehér anyák.

– Ők is éreznek engem? – kérdezte halkán.

– Talán csak a Kata. Az unokám is nagyon erős – hallotta meg Orsolya válaszát. – Idelent, a sárkány kútjánál csak az áldás mértéke számít.

– Rám vár a szertartás? – kérdezte Gyöngyi.

– Igen, leányom. Ezt a kutat valamikor a történelem hajnalán a világot teremtő egyetlen Anyának szentelték. Ideje újra kötni a szövetséget.

A vizek megáldása ősi hagyomány volt a Szaharában élő

nomádok között. Az ő földjükről terjedt el az iszlám világának valamennyi sivatagos területére.

Gyöngyi a budai háremben, Arszlán pasa rabszolgájaként, Zehra anyótól hallott róla. Magyarországon, ahol gyakran esett az eső és csodálatos, bő vizű folyók kanyarogtak a Kárpátok heglánca felől a távoli tenger irányába, kicsit furcsának tűnt, hogy ilyen nagy az életet adó nedvesség értéke. A sivatagban azonban áldást jelentett minden egyes cseppje.

Gyöngyi pontosan tudta, hogy mit kell tennie.

– Áldás jön az áldásból – mondta hangosan.

Összeszorította a fogát, szembefordult a bágyadtsággal és kihúzta magát. Megragadta és kinyitotta a válláról lógó bőrtömlőt. Nem sajnálta, hogy nem tudja majd hazavinni a kelet felé futó patak áldott vizét. Letérdelt az aranyvödör mellé. Beleöntötte a vizet. Az arca egy magasságba került a sárkány vicsorgó fejével. Már nem félt a fenevadtól. Megértette, hogy az életet védelmező világkígyót látja maga előtt. Azt a csodálatos, nagyhatalmú lényt, aki Gyöngyihez hasonló módon az életet védelmezi.

Nem kellett mást tennie, mint felhasználni a világsárkány erejét. A Teremtés sodró áramlata megérintette a Gyöngyiben izzó áldást. Egy pillanatig úgy tűnt, mintha elevenen, zöldes

fénnyel csillogtak volna a sárkány pikkelyei. A szeme akár fehéren izzó gyémánt is lehetett volna. Gyöngyi elmosolyodott, mert érezte, hogy átjárja az élet szeretete. Mind a két kezét beleengedte a vödörbe. A patak vize még mindig dermesztően hideg volt. Amikor Gyöngyi bőréhez ért, először a keze ragyogott fel, majd a tündöklő fény kitöltötte az aranyedényt is.

Már nem volt szüksége a lámpásokra. Kénytelen volt becsukni a szemét, mert nem akarta, hogy elvakítsa a ragyogás. Előbbre hajolt és a homlokát nekiszorította a sárkány fejének.

A fény most már olyan erős volt, hogy a szemhéján keresztül is átszűrődött.

Felhangzott az anyák halk éneke. Tizenketten járultak a kút elé. Jobb kezüket Gyöngyi vállára tették, bal kezükkel pedig megérintették a vödröt. Egymás után megáldották a vizet.

Gyöngyi felállt, és két kézzel megemelte a fémedényt. A melléhez szorította. Dermesztő hideg áradt belőle, ám ő nem törődött ezzel.

Megváltozott a lépcsőn állók éneke. Mozgolódás támadt, ahogy megkezdődött a szertartás befejező része. A csigalépcsőn közeledő tizenkét szűz nem tartozott az anyák

közé. Csupán az egyikükben volt egy kevés áldás, de ő sem azért került a kiválasztottak közé.

Sorban letérdeltek a kút mellett, és megcsókolták az aranyvödröt.

Az ajtóból halk, panaszos hang hallatszott. A ragyogás ekkor már olyan erős volt, hogy fájdalmat okozott az érkezőknek.

Az utolsó szűz is felállt. Megszorította Gyöngyi karját. Az ifjú nő egyedül maradt a mélyben.

Megfordult, jobb kezével elengedte a vödröt, és megragadta a bronz láncot. Lassan, megfontolt mozdulatokkal leengedte a kútba. A lánc halkán zörgött, ahogy végigsimította a mozdulatlan sárkány hátát. A szobában ismét látszott a lámpások fénye.

Csupán a kút fölött ragyogott a szemkápráztató, aranszínű tündöklés. Gyöngyi halk csobbanást hallott. Az aranyvödör alja elérte a vizet. A lány kíváncsian a kút fölé hajolt és lenézett. A vödör elmerült a fekete folyadékban. Kialudt az arany izzás.

A sötétségnek azonban nem maradt ideje a visszatérésre. Halvány, zöld derengés támadt a mélyben. Gyöngyi egyre lejjebb engedte a láncon a vödröt. A kút ismét kivilágosodott. Most már azonban nem szemfájdító aranysugarak lövelltek a

magasba, hanem barátságos, eleven, zöld ragyogás támadt.

A lánc megfeszült. A fenti végét a kőhöz rögzítették. Gyöngyi elengedte. Nem tudott elszabadulni a kúttól. Ámuló tekintettel bámulta a lassan örvénylő vizet. Lenyűgöző életerő áradt a mélységből. Egy pillanat alatt semmivé foszlott a fáradtsága és a kimerültsége. Halkan nevetni kezdett. Az ajtó felől először csendes, majd egyre hangosabb kacagást hallott. Úgy tűnt, ez a váratlan jókedv nemcsak őt fogta el, hanem a csigalépcsőn várakozókat is.

Igencsak meglepődött, amikor váratlanul Musztafára gondolt. Milyen jó lett volna, ha itt lenne mellette a férfi! Ha itt állna mellette, ha átölelné a derekát, ha megcsókolná.

Libabőrös lett a karja, és megborzongott a kellemes bizsergéstől. Még hangosabban nevetett.

– Gyöngyi, húzd fel a vödört!

Nádasdy Orsolya lépett be a szobába. Határozottan átvette az események irányítását. Csupán akkor segített, amikor az aranyvödör felbukkant a sárkány feje fölé. Együtt tették le a kút mellé. A fémedényben zölden foszforeszkáló víz volt.

A fáradtság ebben a pillanatban tért vissza. Gyöngyi megtántorodott. A teste belsejében még most is kellemes meleget érzett, de olyan fáradt lett, hogy majdnem összeesett. Most már Kata is ott állt lent. Odatámogatta a fal

mellé. Leültek a földre. Kata átölelte Gyöngyi vállát, és hagyta, hogy a vörös hajú lány feje megpihenjen a vállán.

– Már csak egy kicsit kell kibírnod – suttogta a fülébe.

Gyöngyi álmosan bólintott. Nem bírta nyitva tartani a szemét, és majdnem elaludt.

Üveg csilingelését hallotta. Valaki behozott egy nehéz ládát. Abban zörögtek az üvegek.

Az anyák egymás után beléptek a szobába. A ládából kivett üveget megtöltötték a vödör vizével. Amikor a fémedény kiürült, Orsolya és Kata ismét odatámogatta Gyöngyit a kúthoz. Le kellett engednie a vödröt, hogy a többieknek is jusson az élet zöld színben ragyogó vizéből.

Nem tudta volna megmondani, hogy meddig tartott a szolgálat. Végül az utolsó fehér anya is távozott. Mindegyik kapott egy kis üveggel a halálos járvány ellenszeréből.

Gyöngyi nem tudta, hogy jutott fel a csigalépcsőn a mélyből. A korábbi jókedve ugyanúgy semmivé foszlott, mint a magabiztossága. Egész testében remegett, mintha csak leöntötték volna jeges vízzel.

– A kimerültség miatt vagy rosszul – mondta halkan az egyik oldalról belekaroló Orsolya.

– Olyan sokat beleadtál, hogy majdnem kihunytál. Kis

híján kiégett belőled az Anya áldása – figyelmeztette Kata is. Ketten támogatták keresztül az udvaron.

– Az a lényeg, hogy sikerült – mondta halkán Gyöngyi. Nem tudott megfélekedezni a kút látványáról, arról, ahogy a mélyben örvénylő mozgás támadt a zöld folyadékban. Mintha egy hatalmas, ősi hulló tekergőzött volna a halványan világító, életet adó, betegséget elűző vízben.

A palotaépület előtt Báthory Erzsébet várt rájuk. Megszorította Gyöngyi karját. Felnézett a holtfáradt fiatal nőre.

– Nagyszerű munkát végeztél – dicsérte meg. – Most megpihensz, és utána hazatérsz.

– Éppen itt az ideje – motyogta zavartan Gyöngyi. Nem volt teljesen magánál. Eszébe sem jutott, hogy udvariaskodjon. – Miklós és Musztafa már biztosan nagyon várnak.

A grófnő elmosolyodott.

– Ne aggódj! Nem kell sietned. Kapsz egy kényelmes szánt, kísérőket és gazdag jutalmat. Igazi úri hölgyként térhetsz haza.

– Nem kell jutalom – csóválta meg a fejét Gyöngyi. – Csak azt tettem, amit meg kell tennem.

A grófnő kissé leereszkedően megveregette Gyöngyi jobb

kezét.

– Hidd el, lányom, jól jön majd az a pénz – mondta a tizenegy évesnek látszó gyermek. Olyan furcsa volt ezeket a szavakat egy kislány szájából hallani, hogy Gyöngyi majdnem elnevette magát. Szerencsére észbekapott. Tudta, hogy Báthory Erzsébetet nem szabad kinevetni. A grófnő folytatta.

– Használd fel bölcsen a jutalmadat. Az arany és az ezüst nem csak téged tehet boldogabbá. Adhatsz belőle a rászorulóknak. Egy ezüstrrel rendbe hozhatod például egy özvegyasszony megroggyant házát. Néhány rézpénzből vendégül láthatod azokat, akik azt hiszik, hogy már nincsen barátjuk.

Keserűen elmosolyodott.

– Időnként pedig meg kell vesztegetni egy-egy hivatalnokot is, hogy másfele szaglásszon.

Az egyik lupa halkán felmordult.

– Nem, nem ölheted meg azt a *magistert* – fordult feléje a szőke gyermek. – Arra felfigyelne az inkvizíció. Nem véletlenül vádolnak meg olyan szörnyű dolgokkal. A családom birtokaira fáj a foguk.

A lupa engedelmesen lehajtotta a fejét. Alighanem már többször is hallotta ezeket az érveket. A grófnő visszafordult Gyöngyi felé.

– Látod? Gyorsan kiürül a vár.
– Hazamennek az anyák?
– Igen. Viszik magukkal az áldott vizet. Az orvosságot, amit neked köszönhetünk. Otthon beleöntik a saját kútjaikba. Megtisztítják az egész országot.

Gyöngyinek eszébe jutott valami. Elkomorodott, kihúzta magát, és kiszabadította a karját a két Nádasdy kezéből.

– Ezek az anyák kivétel nélkül a királyság földjéről meg Erdélyből jöttek. Azokat a részeket meggyógyítják. De mi lesz a Hódoltsággal?

Báthory Erzsébet összenézett Orsolyával. Mind a ketten mosolyogtak.

– Tudtam, hogy meg fogod kérdezni – mondta elégedetten Orsolya.

– Ha valaki olyan erős, mint te, egy-egy csepp is elég lesz a kutakba – magyarázta a grófnő.

– Szóval akkor a mi Gyöngyikénk még a pogány törökök életét is megmenti?

Nem hagyja, hogy elvigye őket a fekete halál? – kérdezte évődve Kata.

– Minden asszony nővér. Meg kell menteni őket. Képes vagyok rá, ezért megteszem.

Az utazását azonban el kellett halasztania. Aznap délután

olyan erős hóvihár támadt, hogy csak az újesztendő első napján tudott útra kelni. Szerencsére nem egyedül.

Napkelte után a vár kapujában búcsúzott el Nádasdy Katától. Ragyogóan szép, napsütéses idő volt. A végtelenbe nyúló hómezők csak úgy ragyogtak. A gyönyörű szán elé hat pompás mént fogtak be. A jármű mögött húsz lovas katona sorakozott. Gyöngyit nem érheti baj, míg eljut Badacsony hegyéhez. Ahol már várja a kedvese és a fia.

Körülnézett. Január elsejére már csak néhány fehér anya maradt Ecseden. Mind eljöttek a kapuhoz, hogy elbúcsúzzanak lenyűgöző, mindenki másnál erősebb cselédjüktől.

– Biztosra veszem, hogy mi ketten még találkozunk – mondta Kata, és átölelte Gyöngyit. A főúri kisasszony igazi jó barátnak bizonyult. – Időnként írhatnál, csak hogy tudjam, mi van veled.

– Pozsonyba címezzem a leveletem? – kérdezte nevetve Gyöngyi. Kata savanyú képet vágott.

– Persze, csak nyugodtan. Előbb-utóbb úgyis megkapom. Innen azonban nem haza, hanem Prágába megyek.

– Mi dolgod van ott? – kérdezte Gyöngyi a szőke lánytól.

– A grófnő engem bízott meg azzal, hogy szemmel tartsam Rudolf főherceget. Az a Habsburg egyre jobban érdeklődik a

mágia és az ezoterikus tudományok iránt. Előbb-utóbb felfigyel ránk. Abból akár baj is lehet.

– Ne törődj azzal az ostoba főherceggel! Mit számít egy férfi akkor, amikor ilyen hatalmas győzelmet arattunk? – kiáltotta lelkesen Lisitus Johanna. Megölelte Gyöngyit. – Hála neked, tudjuk a megfelelő módszert.

– *Soha többé* nem kell járványtól tartanunk! – bólogatott Borbála is.

A fehér anyák biztosra vették, hogy kezdetét vette egy új korszak. Ahogy a pestist legyőzték, úgy képesek lesznek szembeszállni a lépfenével, a tífusszal és a kolerával is.

Amikor felcsendült a száncsengő és a súlyos jármű mozgásba lendült, Gyöngyi kihajolt az ablakon és boldogan integetett a nővéreinek. Ha nem is teljes jogú anyaként, de azért most már ő is a testvériség tagja volt. Csak akkor jutott az eszébe valami, amikor a mosolygó arcok messze lemaradtak a háta mögött. Wolf Hilda is ott állt a többiek között. Ő nem osztozott az anyák örömeiben. Az egykori fekete nővér cseppet sem tűnt bizakodónak.

Vajon mit tudhat, amit a többiek nem?

Tizenhetedik fejezet

Miért van két türbéje az apámnak?

1574., Isztambul

Három évvel azután, hogy Gyöngyi segítségével a fehér anyáknak sikerült legyőzniük a Magyarországot sújtó pestist, Isztambulban tanácskozni ültek le a Török Birodalom vezetői. December volt megint. Persze a török fővárosban jóval enyhébb volt az időjárás, mint a távoli Magyarországon. Mihrimah szultána ennek ellenére melegen felöltözött, mielőtt beült volna a Szultán Szemébe.

Ezt a kamrát annak idején még felséges édesapja használta arra, hogy diszkrétan meghallgathassa az államtanács lent tanácskozó tagjait. A pasák és a vezérek, a főváros vagy a birodalom főtisztviselői nem tudhatták, hogy ki ül a sűrű rácson mögött. Abban sem lehettek biztosak, hogy figyel-e valaki a megbeszéléseiket. Mihrimah, ha csak tehetett, mindig beült ide. Így első kézből értesülhetett a legfontosabb ügyekről.

Szokás szerint Szokoli Mehmed nagyvezír vezette a tanácskozást. Az idős férfi eléggé megviseltnek látszott. Nem csoda, hiszen már hatvannyolc éves volt. Nem volt könnyű számára a Szulejmán szultán halála óta eltelt nyolc hosszú esztendő. Új ura, Szelim halovány árnyéka volt csupán Mihrimah apjának. A válide szultána minden erejére és a nagyvezír minden ravaszságára szükség volt ahhoz, hogy talpon maradjon a megroggyant birodalom. Isztambulban, de egész Törökországban nagy volt a széthúzás.

Ezzel persze tisztában voltak a szomszédos hatalmak is. Mihrimah azonban nem tudott a külpolitikára összpontosítani. Könyörtelen küzdelem folyt a szultáni hárem magas falai mögött. Szelim első asszonya, Nurbanu úrnő egyre aljasabb, egyre vakmerőbb eszközökkel támadta férje testvérét. A háremben mindenki tisztában volt azzal, mi a könyörtelen küzdelem tétje.

Az is nyílt titoknak számított, hogy a két asszony halálosan gyűlöli egymást.

Szerencsére Szulejmán leányának mind a mai napig megingathatatlan maradt a tekintélye. A birodalmat nélküle nem lehetett volna kormányozni. Nurbanu cselszövései hatástalanok maradtak. Szelim ágyasa, a trónörökös Murád herceg anyja sosem bocsátotta meg Mihrimahnak, hogy a

szultán sokkal jobban hallgatott rá.

Mihrimah töprengve megdörzsölte az orrát. Ebben a pillanatban nem volt rossz a helyzete. Még mindig a birodalom leggazdagabb és legbefolyásosabb asszonya volt.

Kérdés viszont, hogy mi lesz, ha meghal Szelim.

Odalent az államtanács csarnokában véget ért a megbeszélés. A főtisztviselők felkeltek és mélyen meghajoltak a nagyvezír előtt, mielőtt távoztak volna. Szokoli egy darabig még ülve maradt. Végül fáradtan megcsóválta a fejét, lassan feltápászkodott és maga is indulni készült. Mihrimah ekkor lépett oda a rácshoz.

– Pasám! Feljönnél egy szóra ide hozzám?

Az idős férfi nem rezzent össze, de a tekintete elárulta, meglepte a válide szultána utasítása. Bár Szokoli volt a birodalom legbefolyásosabb politikusa, váltig hangoztatta, hogy csupán a szultán rabszolgájának tekinti magát.

– Természetesen, úrnőm – mondta mélyen meghajolva. – Azonnal odajövök. Kérlek viszont, légy türelmes. Már nem vagyok olyan fürge, mint fiatalkoromban.

Amíg a nagyvezír odaért, az eunuchok felállították a szoba közepén a világosra lakkozott, fából készült paravánt. Így senki sem vádolhatta volna úrnőjüket erkölcstelenséggel. Nem számított, hogy Szokoli majdnem hetven éves. Illetlen

dolog lett volna, ha négyszemközt marad egy olyan asszonnyal, aki nem a felesége.

– Kérlek, nagyvezír, foglalj helyet – szólalt meg Mihrimah, amikor Szokoli feltűnt a paraván túloldalán. Szokoli engedelmeskedett.

– Miért hívattál, úrnőm?

– Végighallgattam ezt a megbeszélést. Kiváló államférfi vagy.

– Köszönöm, felséges asszony.

– Jól szolgálod a birodalmat. Ráadásul az elmúlt nyolc esztendő során megbízható szövetségesemnek bizonyultál.

– A szultán rabszolgája vagyok – felelte a nagyvezír, és mélyen meghajolt. Kezdett megnyugodni. Ideje volt, hogy Mihrimah lecsapjon rá.

– Mint mondtam, hasznos szövetséges voltál. Úgy gondoltam, együttműködésünk mind a kettőnknek nagyon hasznos.

– Pontosan ez a helyzet, úrnőm.

– Éppen ezért egyáltalán nem értem, hogy miért *hazudsz* nekem! – csattant fel a válíde szultána.

Szokoli Mehmed azonnal felkapta a fejét. Értetlen arccal bámult a paravánra.

– Tessék, úrnőm, miről beszélsz?

Mihrimahnak elege lett a képmutatásból. Félrelökte a könnyű lécekből összerakott paravánt. A hangos csattanást meghallva két eunuch benézett, ám úrnőjük egyetlen intéssel kiharcolta őket. Szokoli egy alacsony asztalka mellett ült a szőnyegen.

– Erről beszélek! – kiáltotta Mihrimah, és néhány papirost dobott az asztalra.

Szokoli felvette őket, majd visszafordult az asszony felé.

– Mi ez, úrnőm? Sajnos nem látom. Nem jó már a szemem.

– Valóban? Akkor engedd meg, hogy segítek neked, hatalmas nagyvezír. Pénzügyi jelentéseket tartasz a kezében.

– Az én kezem tiszta – tiltakozott Szokoli. – Bárkit megkérdezhetsz róla.

– Ó, ezt én is tudom. Te vagy az egyetlen főtisztviselőnk, akit nem vádoltak meg korrupcióval. Csak hát, öreg barátom, válíde szultánaként belelátásom van a birodalom pénzügyeibe. Mivel nem bízom a palota könyvelőiben, ezért a saját embereimmel ellenőriztettem a főkönyveket.

Szokoli Mehmed kihúzta magát. Úgy tűnt, hogy dühbe gurult. Az idős katona persze gond nélkül tudott uralkodni az érzelmein.

– A főkönyvelőm, Ali Portug hívta fel a figyelmemet ezekre

a dolgokra. Pirossal bejelölte őket. Amikor először láttam a feljegyzéseket, azt hittem, hogy sima sikkasztásba keveredték.

– Úrnőm, hogy mondhatod ilyet rám? A becsületed kikezdehetetlen – tiltakozott Szokoli. – Már az is sértő, hogy velem kapcsolatban felmerült ez a vád. Egyébként is, mi okom lenne arra, hogy sikkasszak? Gazdag vagyok és hatalmas. A Mindenható talán még megajándékoz pár évvel. Nincs szükségem még több ezüstre, még több aranyra. Nincs okom arra, hogy ellopjam a birodalom pénzét.

– Akkor mivel magyarázod azokat a kifizetéseket?

Szokoli elkomorult. Közelebb tette az arcához a papirost, és rövidlátóan pislogva megpróbálta elolvasni a szöveget. Nem sikerült neki. Az idős férfi tényleg nem látott jól.

– Mint mondtam, segíteni fogok – folytatta Mihrimah könnyörtelenül. Egy kopott bőrtokot nyújtott oda az öregember felé. – Használd ezt.

– Mi ez, úrnőm?

– Elhunyt apám látóüvege.

– Úrnőm, nem tehetem. Kegyeletsértés volna.

– Vedd csak fel – parancsolta könnyörtelenül Mihrimah. – Ne keresd a kifogásokat. Mit szólsz hozzá?

Szokoli kényszeredetten az orrára csíptette a látóüveget. Megint pislogott, de aztán egyetlen zokszó nélkül újra kézbe

vette a papírokat. Elolvasta a bejelölt részeket, és holtápadttá vált.

– Tudtam, hogy egyszer eljön ez a nap – suttogta.

– Akkor meg miért titkolóztál? Miért hazudtál nekem? – kiabálta felháborodva a szultána.

A nagyvezír levette az orráról a kerek lencséket, óvatosan visszatette a tokba, majd a bőrtartót odacsúsztatta az asszony elé. Felemelte a fejét, és dacosan Mihrimah szemébe nézett.

– Azért úrnőm, mert esküt tettem az apádnak.

Halk válaszával csak olajat öntött a tűzre.

– Igen, esküt tettél? Mire is? Arra, hogy nem szólsz? Félrevezetsz? Miért építettél titokban még egy türbét neki? Talán nem tetszett Szinán mester remekműve itt a fővárosban?

Szokoli megnyugtatóan felemelte a kezét.

– Úrnőm, nem erről van szó.

– Hanem miről? Felháborító, amit tettél, Szokoli Mehmed! Utánanézttem, a saját vagyonodból építtetted azt a türbét. Árudd már el nekem, miért síremléket? Miért nem inkább egy mecsetet? Tudom, hogy tisztelted az apámat...

– Még ma is tisztelem Szulejmánt, úrnőm. Ő volt a birodalom legcsodálatosabb szultánja.

Mihrimah nem törődött a közbeszólással.

– Egyetlen szót sem szólnék, ha egy mecsetet építtettél volna neki. A saját vagyonodat arra költöd, amire akarod. Én lettem volna a legboldogabb, ha a távoli Magyarországon is egy szent mecset emlékeztetné az igazhitűeket szeretett atyám emlékére. Te azonban síremléket emeltettél Szigetváron.

– Csak a kötelességemet teljesítettem.

– Persze, értem én. A méltóságos nagyvezír úgy dönt, hogy síremléket állít az apámnak, és erről egy szót sem szól nekem. Szulejmán lánya vagyok! Miért nem mondtad el nekem?

Szokoli nem válaszolt, csak lehajtotta a fejét.

– Senki nem figyelt volna fel a szigetvári türbére, csakhogy a kincstár minden évben pénzt utalt oda a működésére. Amit a hivatalnokok gondosan elkönyveltek. Lebuktál, Szokoli Mehmed! Fény derült a cselszövésedre.

Mihrimah remegett a dühtől. Mindig is rendkívül érzékenyen érintette, ha megtudott valamilyen váratlan dolgot apjával vagy édesanyjával, Hürrem szultánával kapcsolatban. Gyűlölte a titkolózást. Erősen tartott attól, hogy Szulejmán gyengekezű utódja vagy utódai megpróbálják besározni valamivel a csodálatos szultán emlékét. Egészen elképesztette, hogy éppen az apja leghűségesebbnek tartott

szolgája követte el a gyalázatot.

– Ki vele! Minek még egy türbe, amikor Isztambulban ott van az a gyönyörű márvány remekmű?

– Szulejmán Szíve török földben nem nyugodhat! – csattant fel Szokoli. Ismét kihúzta magát, és elszántan felnézett a szultánára.

– Miről beszélsz, öreg? Elment az eszed?! – kiáltotta Mihrimah. A pasa válasza úgy meglepte, hogy alig kapott levegőt.

– Nemcsak halott húst temettem el oda – mondta Szokoli. Szinte szikrát hányt a szeme.

– Hanem mit? – kérdezte Mihrimah. Csípőre tette a kezét, és közelebb hajolt a földön ülő idősebb férfihoz.

– Szulejmán Szívét! – hangzott az indulatos válasz.

– Igen, és a belső szerveit – legyintett Mihrimah. Megcsóválta a fejét. Úgy tűnt, hogy az öreg tényleg megbolondult. Összevissza beszélt. Milyen kár, mert tényleg jó szövetséges és kiváló államférfi volt. – Magyarország a Török Birodalom része. Szulejmán szíve ott is török földben nyugszik. És egyébként is. Miért ne nyugodhatna?

Szokoli Mehmed tekintete nem árulkodott örületről. Sőt, igazából mintha megkönnyebbülés ült volna ki az arcvonásaira. Lehet, hogy tényleg örült annak, hogy végre

megszabadulhat a súlyos titoktól?

– Úrnőm, engedd meg, hogy elmagyarázzam.

– Parancsolj, nagyvezír. Kíváncsian várom a szavaidat.
Nagyon kíváncsian.

– Úrnőm, az a helyzet, hogy Magyarország nem igazán tekinthető török földnek – magyarázta Szokoli. A falon függő térképre mutatott. Mihrimah önkéntelenül is követte a tekintetével. A Török Birodalom olyan hatalmas volt, hogy szinte teljesen kitöltötte a hatalmas térképet. Magához ölelte a Fekete-, a Földközi- és a Vörös-tengert is. A hűbéres országok sora az Atlanti-óceántól az Indiaiig húzódott.

– Látod úrnőm, milyen hatalmas a mi országunk? – folytatta a nagyvezír. – Magyarország csupán egy a számos vitatott határtartomány közül. Nem igazán számít. Csak ritkán kerül szóba az államtanácsban.

– Amióta apám legyőzte Mohácsnál a magyarokat, folyamatosan tart a háború. Hát hogy ne számítanak a magyarok? Igenis fontosak.

– Elnézést, úrnőm, ez a fél évszázados küzdelem is csak azt mutatja, hogy nem lett a miénk az a föld. Igényt tart rá a német császár, de alázatos szolgánk, az erdélyi fejedelem is.

Szokoli elhallgatott, és jelentőségteljesen Mihrimah szemébe nézett.

– Éppen ezért egyetlen férfi sem mondhatja, hogy övé az egész ország.

– Igen? És akkor mi van? – csattant fel a válide szultána. – Nem értem, hogy mire akarsz kilyukadni ezekkel az ostobaságokkal. Ne a külpolitikáról fecsegy, mert azt én is nagyon jól ismerem. Azt mondd meg, hogy miért építettél türbét a magyaroknak. De jó legyen ám a magyarázatod! Mert nagyon megbánod az arcátlanságodat!

Az asszony hangja elakadt a felháborodottságtól és a keserűségtől. – Én eddig azt hittem, hogy tiszteled az atyám emlékét.

– Igenis tisztelem. Éppen ezért hajtottam végre könyörtelenül a végakarátát. Mind a mai napig megőriztem a titkot.

– Milyen titkot?

Szokoli vett egy mély lélegzetet, mielőtt válaszolt volna.

– Azt, hogy az a síremlék nem csak Szulejmán szultán földi maradványait őrzi.

– Hanem kiét? – üvöltötte teli torokból Mihrimah. Érezte, hogy lángvörös lett az arca. Kevés hiányzott ahhoz, hogy behívja az eunuchokat, és elvitesse velük az öreg férfit a Kivégzések terére. – Kit temettél még mellé?

A szultána őrjöngött a haragtól. Vádlón Szokolira mutatott.

– Csak nem Musztafa herceg csontjait? Tudom ám, hogy te is szeretted!

Megdöbbenve látta, hogy Szokoli Mehmed egy kézlegyintéssel elintézte a halálos vádakat. A férfi hangjából jeges nyugalom áradt, amikor megszólalt. A halálra szántak magabiztosságával beszélt.

– Te is jártál lent, a föld alatt az Aja Szófiában.

Mihrimah megtántorodott. Meg kellett kapaszkodnia, mert különben elesett volna. Az öreg nagyvezírnek sikerült meglepnie.

– Te honnan tudsz arról a helyről? – kérdezte egész halkán a férfitől.

– Szigetvár ostroma alatt az apád elmondta nekem.

– Miről beszélt?

– Arról, hogy elhozott onnan valamit.

Mihrimah maga előtt látta a föld alatti helyiséget. Szóval akkor ezért nem találta meg a ládát!

– Hürrem ajándékát?

– Szulejmán Szívét.

– Te miről beszélsz? – kiáltotta döbbenet a hercegnő. A nagyvezír elszántan az úrnő szemébe nézett.

– A Hatalom Szívéről. A birodalmak végzetéről. Arról a kincsről, amelyik sorra romba döntötte a Napkelet legerősebb

országait.

Mihrimah hitetlenkedve hallgatta az idős férfi szavait. Egyszerűen nem tudta elhinni, hogy Szokoli Mehmed komolyan beszél. A szavaiból egy nagyon különös, komor történet bontakozott ki.

– Amit ma Szulejmán Szívének nevezünk, először Indiában bukkant fel. Évszázadokon keresztül a pogány fejedelmek asszonyai őrizték. Rájöttek, hogy férfi uralkodókra rendkívül veszélyes lehet.

– Ez ostobaság! Csak valami pogány babona. Lehetetlen, hogy ilyesmi létezzen.

– Úrnőm, nem a levegőbe beszélek – ellenkezett a nagyvezír. – Amikor felséges atyád gyanút fogott, elrendelte a nyomozást. Ekkor derült ki, hogy a Szív miatt milyen szörnyűségek történtek. Indiában Bábur kán mindent meghódított, mindent legyőzött. Úgy tűnt, hogy egy hatalmas és gazdag birodalmat hagy a fiára, Humájun hercegre. Csakhogy elvették a hindu pogányoktól a Szívet. Azonnal hatni kezdett az átok. Humájun földönfutó menekült lett.

– Igen, erről én is hallottam. Delhi ura megbízható, erős szövetségesünk volt a perzsák ellen.

– De csak azután, hogy nincstelen menekültként a perzsa

sahtól kellett segítséget kérnie. A ravasz indiai ekkor már tudta, hogy rontás van rajta. A Szívet odaajándékozta a perzsáknak. Megszabadulva az átoktól, hazatért, és könnyedén visszafoglalta mindazt, amit korábban elveszített.

Mihrimah töprengve figyelte az őszszakállú férfi beszámolóját. Elég nehéz lett volna elhinni a misztikus történetet.

– Az átok a perzsákat sem kímélte. Ez volt az az időszak, amikor felséges atyád váratlanul hatalmas győzelmeket aratott felettük. Persze nem kellett sokáig várni arra, hogy Tahmásp sah is kiderítse a titkot. Pontosan azt tette, amit hívatlan indiai vendége.

– Apámnak adta a Szívet.

– Így igaz, úrnőm. És az átok...

– Attól kezdve *ránk* hatott. A törökök birodalmára!

A hercegnő ingerülten felállt. Elkezdett fel és alá járni a szobában. Felidézte magában az elmúlt évtizedek eseményeit. A sok megpróbáltatást és kudarcot. A megmagyarázhatatlan vereségeket. Ha viszont elfogadná, hogy igaz az a képtelenség, amiről Szokoli Mehmed beszélt, akkor hirtelen minden értelmet nyerne. Számolni kezdett.

– Mi az, úrnőm? Mi történt, rosszul vagy? – kérdezte aggódva az öreg, amikor Mihrimah váratlanul megtorpant,

halkan feljajdult, és mind a két kezét az ajkához kapta.

– Nem, nincsen semmi baj – válaszolta a hercegnő érdes hangon. Kiszáradt a szája. Az előbb rájött, hogy szeretett édesanyja, Hürrem szultána pontosan abban az esztendőben halt meg titokzatos körülmények között, amikor Szulejmán megszerezte a Szívet.

– Úrnőm, tudnod kell, hogy az atyád nem akarta megtartani Hürrem szultána ajándékát. Mielőtt elindult volna Magyarországra, hogy megostromolja Szigetvárat, odaígérte a Fekete Anyának.

– Sztára Góranak? – kérdezte Mihrimah, és ökölbe szorult a keze. Felháborította, hogy egy másik asszony tartott igényt arra az ajándékra, ami jogosan Hürremet illette volna meg. A felséges válíde szultána azonban nem viselhette a nyakában, mert ezt megakadályozta a halál.

– Igen, úrnőm. A gyilkos mocsár asszonya a Szívet kérte cserébe azért, hogy az anyádat feltá...

– Hallgass! Ne mondd ki! – csattant fel Mihrimah. Arcán a sápadtság helyét átvette a harag vagy talán a szégyen vöröse.

– Erről nem szabad beszélni. Soha, semmilyen körülmények között!

Kettőjükön kívül talán féltucatnyi ember sem létezett a világon, aki tudhatott arról, hogy a Török Birodalom

nagytekintélyű ura, az iszlám világának elsősorú vezetője miért lépett kapcsolatba a tiltott hagyományok őrizőivel. Ez a titok egészen egyszerűen nem derülhetett ki!

– Úrnőm, felséges apád nagyon is ésszerű döntést hozott – magyarázta Szokoli. Mihrimah kétkedő arckifejezését látva sietve folytatta. – Eltekintve attól, ami Hürrem szultánával történt volna, a Szív így egy nagyhatalmú *asszony* kezébe került volna. Megszabadultunk volna tőle. Többé már nem kellett volna az átoktól tartanunk.

– Az a vénasszony nem vitte el a Szívet?

– Nem, úrnőm. Meghalt. Egy *hasszaszin* orgyilkos leszúrta. Így nem tört meg az átok. Édesapád nagyon aggódott. Tudta, hogy a Szív a halála után a birodalommal együtt átszállt volna a bátyádra, Szelim szultánra. Ő viszont sajnálatos módon gyenge és határozatlan. Egész bizonyosan nem tudott volna ellenállni az ajándék csábításának.

– Apám azonban meg akarta menteni a fivéremet és a birodalmat is, igaz?

– Élete utolsó perceiben pontosan erről beszélt nekem. Megparancsolta, hogy ott, a vitatott határtartományban álljak el. A rontás a messzeségből nem sújthat minket. Szelim nem is tud a Szívről. Nem nyilvánította ki, hogy az őt illeti. Apád csodálatos akaraterőről tanúbizonyságot téve

lemondott Hürrem ajándékáról, és megkímélte ingatag fiát a halálos veszélytől.

Mihrimah némán bólintott. Az arcára visszatért a jeges nyugalom. Egy önkéntelen mozdulattal megigazította a nyakláncát. Ezen nem gyémánt ragyogott, hanem kéttucatnyi apró rubin és smaragd. Szokoli Mehmed figyelmét nem kerülte el, hogy a válide szultána most is kedvenc ruháját viselte. Ez ugyanolyan fekete színű volt, mint amelyet annak idején az apja is előszeretettel hordott. Hasonlóak voltak az aranyhímzések és a díszítések is rajta. Persze a nagyvezíren kívül már nem sokan emlékeztek arra, hogy egykor milyen öltözetet viseltek a Magas Porta urai és úrnői.

- Hogy néz ki a Szív? – kérdezte végül Mihrimah.
- Nem tudom, úrnőm. Sosem láttam.
- De hát te ástad el!
- Így igaz. Csakhogy csukott szemmel nyúltam a ládába, és beleraktam egy bőrzacskóba. Egyetlen pillantást sem vettem rá.

Mihrimah halványan elmosolyodott.

- Nemcsak apámnak nagy az akaratereje, pasám, hanem neked is. Büszke vagyok rád.

- Köszönöm, úrnőm. Tudnod kell, hogy Szulejmán Szíve iszonyatosan sok pénzt ér. Ráadásul lenyűgözően szép. Ha

olyan ember kezébe kerül, aki kicsit is kapzsi, az képtelen ellenállni a csábításnak. Nem hajlandó kiadni a kezéből. Ha pedig igényt formál rá, akkor hatni kezd az átok.

– Már ha elhisszük a pogányok babonáit.

– A tapasztaltak alapján kénytelenek vagyunk.

– Ez a félelmetes kincs, az átokhordozó ebben a pillanatban is ott rejtőzik Szigetváron?

– Igen, úrnőm. De kettőnkön kívül senki sem tud róla.

Mihrimah felkelt. Egy biccentéssel jelezte a nagyvezírnek, hogy a megbeszélésnek vége.

– Ez maradjon így. Mi ketten megőrizzük a titkot.

– Úrnőm.

– Még valami, Szokoli Mehmed.

– Szultánám?

– Soha többé ne hazudj nekem!

Az idős férfi nagyon halványan elmosolyodott. Mélyen meghajolt.

– Többé már nincsen rá okom.

Aznap este Mihrimah szultána, a felséges Szulejmán leánya, Szelim szultán válide szultánája szokatlanul csendes volt. A palotája egyik legszebb termében ült, de nem csatlakozott a vidáman csevegő udvarhölgyekhez, és szokásától eltérően

nem jutalmazta kedves szavakkal a zenészek muzsikáját. Már besötétedett, és ő még mindig csendben, magában töprengett.

Csupán akkor kapta fel a fejét, amikor valaki felrántotta a terem ajtaját. Bizalmas szolgálólánya, Derja rohant be a szobába.

– Úrnőm! Úrnőm! – kiabálta, és leborult a szőnyegre Mihrimah lába elé. A hercegnő odahajolt hozzá, megragadta a vállát és felültette.

– Mi az? Mi történt? Valami baj van?

A szobában mindenki elhallgatott. Aggódó tekintetek fordultak az úrnő és kedvenc cselédje felé. Derja holtsápadt volt.

– Hercegnő, a bátyád!

Mihrimah hátán végigfutott a hideg. Hirtelen iszonyatos előérzete támadt. Mikor is találkozott utoljára Szelimmel? Múlt pénteken? Amikor imára mentek?

– Mi van a testvéremmel?

– Felséges szultána, Szelim szultán *halott*.

Mihrimah felpattant, de sikerült megőriznie a hidegvérét. Körülötte mindenki sikoltozni és jajveszékelni kezdett. Több háremhölgy is odarohant, hogy együttérzéséről biztosítsa.

– Csend legyen! Ne zajongjatok! Kifele mindenki!

Lenézett a földön kuporgó Derjára.

– Úrnőm, a testvéred nem ma halt meg. Hanem két nappal ezelőtt.

– Micsoda? A szultán két napja halott? De hát az lehetetlen!

– Nem az, úrnőm. Nurbanu eltitkolta a felséges úr halálát. Már futárt küldött Magnéziába a fiához, Murád herceghez.

Mihrimah alig kapott levegőt. Úgy érezte, mintha egy acélabroncs szorította volna a mellkasát. Megkapaszkodott Derja vállában.

– Ha Szelim halott, és Murád lesz a szultán, akkor ki fogja megakadályozni Nurbanut abban, hogy bosszút álljon a sérelmeiért?

Erre a kérdésre azonban egyikőjük sem tudta a választ.

1575. január 6., Isztambul

Nurbanu a három legnagyobb belső kertjének ajtajában állt. Komor képet vágott. A hűvös téli reggelen barátságtalan látványt nyújtott a kert. Csupán az örökzöldek vittek némi színt az egyhangú szürkeségbe. Murád herceg, vagyis hát Murád szultán anyja azonban nem ezért szemlélte

rosszkedvűen a kinti tájat. Odakint minden pontosan ugyanolyan volt, mint ahogy annak idején Hürrem kialakította. A lánya, az az álnok kis kígyó megátalkodottan ragaszkodott ahhoz, hogy a palota változatlan maradjon.

Nurbanu megfordult, bezárta maga mögött az ajtót, körülnézett és hosszú idő után végre elégedetten elmosolyodott. Mihrimah jobb, ha felkészül a *kellemetlenségekre*. Tavasszal a kertészek mindent átalakítanak odakint. Semmi sem maradhat olyan, mint amilyen volt. Más virágokkal, más növényekkel lesz tele a kert.

Úgy, ahogy az Nurbanu *válide szultánának* tetszik!

A terem fényárban úszott. A selyempárnákon lenyűgöző szépségű leányok ültek. Mellettük az asztalokon tenyérszerű hely sem maradt a válogatott sütemények és édességek miatt. A szakácsok kitétek magukért. A tálcákból és a tányérokról csodálatos illat szállt a magasba. Murádot a kedvenc süteményei fogadják majd. A lányoknak persze eszük ágában sem volt akár csak egy falatkát is enni.

Tudták a helyüket.

Amikor Nurbanu elsétált közöttük, a tekintetükkel úgy követték, mint a lelkes kiskutyák. Egyik szebb volt, mint a másik. Úrnőjük nem fukarkodott akkor sem, amikor fel kellett

öltöztetni őket. Amikor a fia belép ide, valósággal megrészesül majd a lenyűgöző látványtól. A kadin gondosan felkészült erre a napra. Alaposan megfontolta, hogy nézzenek ki azok az ifjú nők, akikkel el akarta varázsolni a fővárosba érkező új szultánt. Közvetlenül az alacsony asztal mellé Szemsziruhszárt, Mihribant és Fülánét ültette. Nem akadt a földön olyan gyönyörű nő, mint ezek hárman. Sokkal szebbek voltak annál a kis cafkánál, Szafijénél, aki elvarázsolta és kis híján tönkretette Murádot.

Nurbanu nem követte el még egyszer azt a hibát, amit annak idején. A fia a kábítószer, az ópium rabja volt. Aggódó anyaként mindent megtett azért, hogy Murádot kiszakítsa a mákony fogságából. Az ifjú herceg azonban csöbörből vödörbe esett. A láncai végét azonban most már nem az ópium démona, hanem az a szőke ribanc tartotta.

A szép Szafije is itt volt persze a fővárosban. Csakhogy már nem volt olyan jó a viszonya Muráddal, mint azelőtt. Azt rebesgették róla, hogy megcsalta az urát. Nurbanu még szélesebben mosolygott. Bárcsak be lehetne ezt valahogy bizonyítani! Ott állna az első sorban, amikor vízbe fojtanak azt a szőke boszorkányt.

Erre azonban nem számíthat. Szafije nagyon is agyafúrt teremtés volt. Egy napon ugyanolyan veszélyes lehet, mint

Mihrimah.

Jobb az ilyesmit megelőzni.

A hárem első asszonya szembefordult az alárendeltjeivel. A válogatott szépségek csillogó tekintettel bámulták. Egyikőjük sem volt annyira okos vagy becsvágyó, hogy komoly veszélyt jelenthetnének.

– Lányok, nemsokára megérkezik a fiam, a felséges szultán.

– A Mindenható tartsa meg erőben és egészségben! – csendült fel a tiszta női hangok lelkes kórusa.

– Nagyon remélem, hogy tetszeni fogtok neki. Hogy új asszonyt választ maga számára közületek. Talán nem is egyet.

Az első sorban ülő lányok összenéztek. Összevont szemöldökkel fürkészték egymást. Megpróbálták kitalálni, hogy vajon melyikük felel meg legjobban az újdonsült szultán ízlésének.

– Tegyetek meg mindent azért, hogy felfigyeljen rátok. Számíthattok a jóindulatomra. Kegyes leszek Murád új ágyasaihoz. Aki pedig közületek elsőként szül fiút neki, az kap tőlem ezer aranyat!

Ez egy vagyon volt! Nem csoda, hogy hangos zsibongás támadt. A terem csak úgy zengett a hálálkodástól.

Az ajtóban egy magas, sötét alak jelent meg. A fekete bőrrű

eunuchok vezetője, a hatalmas termetű Kaffer mélyen meghajolt, de nem jött beljebb. Ez azt jelentette, hogy négyszemközt akart beszélni az úrnőjével. Átmentek egy szomszédos, kisebb, de ugyanannyira fényűzően berendezett szobába. A szerencsen mélyen meghajolt.

– Úrnőm, fiad, a szultán...

Olyan csodálatos érzés volt ezt hallani. Nurbanu megszedült a boldogságtól. Tenyerét a fekete eunuch mellére tette. Kaffer most természetesen nem félmeztelenül állt előtte, de bőre forrósága így is érződött a hófehér szöveten keresztül.

– Nagy nap a mai, Kaffer. Este már mindenki előtt válíde szultánának szólíthatsz – mondta lelkesen Nurbanu. – Te leszel az egész szultáni hárem főeunuchja. Mindenkinek te parancsolsz idebent.

Az izmos, fekete alak mélyen meghajolt. A csuklóján halkán megcsörrent különös, afrikai karkötője.

– Köszönöm, úrnőm. Hálás vagyok érte. Legalázatosabb szolgádként az utolsó csepp véremig szolgálni foglak.

Az asszony észrevette, hogy a *hadimot* valami zavarja.

– Mi az, Kaffer? Valami baj van?

– Nem kételkedem abban, hogy a felséges szultán téged tesz meg válíde szultánának, úrnőm. Ugyanakkor viszont ott

van az asszonya, Szafije. Be fog költözni ide az új eunuchjaival. A felséges szultán odavan a fia anyjáért. Attól tartok, hogy Szafije eunuchjai megpróbálják magukhoz ragadni az egész hárem irányítását.

– Csak próbálja meg az a kis ribanc! Meglátja, hogy mit kap. Ha valamelyik eunuchja szembeszáll veled, nyugodtan korbácsoltasd meg.

– A fiad nem fog megharagudni érte?

– Ne félj semmitől, Kaffer. Én vagyok a palota első asszonya. Eljött a mi időnk.

Lelkes szavaival sem sikerült eloszlatnia a szerencsenyugtalanságát. A magas alak közelebb hajolt, és egészen halkán suttogott Nurbanu fülébe.

– Felséges asszonyom, különös dologról értesültem.

– Mi történt?

– A fiad, akinek a Mindenható adjon erőt és egészséget, már órák óta itt van a palotában.

– Tessék? – kérdezte értetlenül a szultána. – Az lehetetlen!

– Sajnos ez a helyzet, asszonyom. Az ifjú szultán ma reggel Szokoli Mehmed nagyvezírral és Mihrimah asszonnal találkozott.

– Micsoda? – üvöltötte Nurbanu. Vérbe borult a tekintete. Megragadta az eunuch mellén a ruhát. Kaffer rémülten

hátrahőkölt. – Az lehetetlen! Mit képzelsz ez a gyerek? Mi az, hogy az ellenségeimmel találkozom?

Megszédült a váratlan hírtől. Majdnem megtántorodott. Lehetséges, hogy hiba volt Szafijére összpontosítani? Az elmúlt napok során, amikor végiggondolta a következő lépéseit, az unokája anyját tartotta veszélyesebb ellenségnek. Erre fel most nem kiderül, hogy Hürrem leánya, az az álnok, kétszínű kis kígyó azonnal ellentámadást indított? A ravasz ribanc!

Megpróbálja maga mellé állítani Murádot?

– Derítsd ki, hogy miben állapodtak meg! – parancsolta az eunuchnak. – Félemlítsd meg a szolgákat és a cselédeket! Add a tudtukra, hogy ki itt az úr!

Kaffer komoran elmosolyodott, majd meghajolt és távozott. Nurbanu ökölbe szorította a kezét, és egyelőre még nem ment vissza a lányokhoz. Az előbb végigfutott a hátán a hideg, amikor átgondolta, milyen végzetes következményekkel járhatna, ha Szafije esetleg összefogna Mihrimahhal. De nem! Ettől nem kell tartania. Szulejmán leánya sosem fogja komolyan venni az ifjú Szafijét. Murádot is csak egy éretlen gyermeknek tartja. Ez olyan gyenge pontja, amit Nurbanu ki tud használni.

Igen, még semmi sem veszett el. Most már az ő arcán is

ugyanolyan fenyegető mosoly ragyogott, mint előbb a fekete *hadimén*.

– Még csak negyvenkilenc éves vagyok – mondta egész halkan. – Sikerülni fog az, amit akarok. Ötvenéves koromra én leszek a válíde szultána. Amit nem tudtam Szelim mellett elérni, azt valóra váltom a fiam mögött állva.

– Úrnőm, gyere! – kiáltotta egy lány a teremből. Halk moraj hallatszott. – Közeledik a fiad.

A kadin besietett a szobába. Megállt a helyiség közepén. Egyetlen pillantással ellenőrizte, hogy minden a legnagyobb rendben van-e. Már csak néhány szívdobbanásnyi időt kellett várnia, és két hófehér ruhát viselő eunuch kinyitotta a szelámlík felé vezető ajtót. A küszöb túloldalán Murád állt.

Mindenki leborult a padlóra. A birodalom ifjú ura besietett az anyjához. Megváltozott az elmúlt néhány év során. Már nem az a sápadt képű, csapott vállú siheder állt Nurbanu előtt, akiről annak idején senki sem hitte volna, hogy egyszer a világhódító Szulejmán utóda lehet. Büszke tekintete végigsiklott a hárem hölgyein és megállapodott az anyján. Nurbanu azonnal leborult elé, és csókolgatni kezdte a köntöse szegélyét.

– Felséges fiam, olyan boldog vagyok! A Mindenható

akarataiból te vagy a szultán!

Murád arcán enyhe zavarral lehajolt, és felsegítette az anyját.

– Köszönöm, hogy értesítettél atyám haláláról. Hogy mindent ilyen talpraesetten megszerveztél.

– Ez a legkevesebb, amit megtehettem érted, fiam. Anyaként kötelességem volt gondoskodni róla, hogy a leggyorsabban felülhess Szelim trónjára.

Megragadta a szultán kezét, bevezette a terem közepére a gyönyörűen megterített asztalokhoz. Tapsolt, mire a lányok felültek és kicsit arrébb húzódtak.

– Ülj ide, arra a párnára, fiam. Egyél egy falatot.

– A kedvenc süteményeim? Anyám, te tényleg mindenre gondoltál.

Az ifjú szultán letelepedett, és udvarias mosollyal megkóstolta az egyik süteményt. Nurbanu egy biccentéssel jelezte a háremhölgyeknek, hogy jöhet az ajándék. Három kiválasztottja egy-egy gyönyörű, aranyozott borítású, vastag könyvet vett kézbe. Térden állva közelebb húzódtak a szultánhoz. Murád szeme felcsillant, amikor meglátta a gyönyörű könyveket. Szemsziruhászár majdnem elalélt a boldogságtól, amikor a szultán halványan rámosolyodott. Az ajkához kapta a kezét, mert amikor Murád elvette tőle a

könyvet, egy pillanatra megérintette.

– Ez gyönyörű, anyám! – lelkesedett a fiatalember.

– Tudom, hogy szereted a szépen megfestett miniatúrákat.

Anyádnál jobban senki sem ismer téged, kedves fiam.

A háremhölgyek boldog mosollyal bólogattak. Murád lassan végiglapozta az előtte fekvő könyvet. Ragyogott a szeme. Végül nagyot sóhajtott, és felemelte a tekintetét.

– Bárcsak ilyen gyönyörű könyvek között élhetném le az életemet!

Nurbanu annyira megdöbbsent, hogy először meg sem tudott szólalni.

– Micsoda? Miért mondasz ilyesmit? – kérdezte végül nagy nehezen.

Murád bezárta a könyvet és egy lassú mozdulattal végigsimította az aranyozott borítót.

– A könyvekkel élő bölcs emberek a Mindenhatónak szentelhetik az életüket. Uralkodóként rengeteg megpróbáltatás és kellemetlenség vár rám. Most már értem, mire gondoltak a pogány görögök, amikor arról beszéltek, hogy a koronás fő párnája igen kemény.

– Fiam – jajdult fel Nurbanu. – Tényleg nem értem, hogy miről beszélsz.

– Magnézia kormányzójaként nyugodtan, boldogan életem.

Lelkiismeretesen irányítottam a tartomány alattvalóit...

– Ezt mindenki tudja rólad, fiam. Már egészen fiatalon is nagyszerű államférfinak bizonyultál. Gond nélkül megállod majd a helyedet itt a fővárosban is.

– Hát nem tudom – csóválta meg a fejét kételkedve a szultán. – Egy tartományt irányítani sokkal egyszerűbb, mint egy birodalom kormányrúdját szorítani. Nem hiszem, hogy élvezni fogom.

– Már hogy ne élveznéd? Szultánként te lehetsz az egész világ legboldogabb férfija. Tied a birodalom minden kincse, aranya. Az akaratod törvény. Valóra válthatsz minden elképzelésedet. Nézd meg ezeket a gyönyörű lányokat, valamennyi érted epekedik!

– A tartományomban is boldog voltam. Sokkal kisebb súly nehezedett a vállamra. Isztambulban nem lesz időm, hogy a költők, a zenészek, a versmondók társaságát élvezzem. El kell merülnöm a hétköznapiok mocskos szennyvizében. Hogyan fogok így a Mindenhatóról elmélkedni?

Nurbanu mostanra már leküzdötte a megdöbbenését, viszont elfogta a harag. A visszafogott dühtől szinte szikrázott a szeme, amikor újra megszólalt.

– Édes fiam, felséges szultánom. Ki beszélte ilyen ostobaságokkal tele a fejedet? Csak nem...? Már megint

összejársz azokkal megátalkodott szúfi szerzetesekkel?

– Anyám, ők bölcs emberek, akiknek csak Allah számít és az iránta érzett szeretet. Ráadásul értelmezni tudják az álmaimat.

– Milyen álmaidat?

– Egyre többször, egyre különösebb dolgok jelennek meg éjszaka az elmémben. Nemrég egy félelmetes csatatéren jártam. Rám támadtak a hitetlenek. Én azonban szembeszálltam velük és tizenkétezret saját kezűleg lekaszaboltam.

– Ez nagyszerű! – kiáltotta Nurbanu. Intett a lányoknak. Jelére azok is lelkesen ujjongani kezdtek. Murád szégyellősen elmosolyodott.

– Máskor viszont egy tó partjára kerültem. Át kellett jutnom a túloldalra. Elindultam, és a vízen lépdeltem, mint Iszá próféta, mielőtt a rómaiak megölték volna.

– Ez is égi jel. A Mindenható küldte az álmokat. Azt mutatták, hogy csodálatos, boldog jövő vár rád.

– Anyám, te hogyan értelmeznéd azt a látomásomat, amiben feljutottam az égbe, a mennyek országába?

Nurbanu ismét levegő után kapkodott. Végül gyorsan rávágta:

– Ez is a nagyságod jele. Kiválasztott vagy. Győztes

hadvezér. Az iszlám hit szilárd bástyája. Erős férfiú, akinek tucatnyi fia születik majd. Nem tíz, nem húsz asszonyod lesz, mint az apádnak, hanem akár száz is. Képes leszel arra, hogy mindet boldoggá tedd, hiszen odavannak érted. Csak rád vágnak. Itt vannak ezek a lányok. Nézd csak őket...

– Nem érdekelnek a földi gyarlóságok. Allah szeretete ragyogja be a szívemet.

Nurbanu elkomorult. Egyértelműnek tűnt, hogy a fia túlságosan is a világtól elfordult szerzetesek befolyása alá került. Ebből még baj lehet. Az iszákos apát nem követheti egy vallásos fanatikus a trónon.

– Ha viszont lemondanék a trónomról, akkor teljesen átengedhetném magamat a Teremtőnk iránt érzett szeretetnek.

– Lányok, hagyjatok minket magunkra a szultánnal!

A gyönyörű háremhölgyek döbbenetesen néztek az idős asszonyra.

– Kifelé, de most rögtön!

Nurbanu hangja akkorát csattant, mint egy korbácsütés. Senki sem habozott. Felpattantak a puha, borvörös és sáfránysárga párnákról, a tarka szőnyegekről és hajlongva kihátráltak a szobából. A szultán egyedül maradt az anyjával.

Nurbanu körülnézett.

– Kedves fiam, jobb lesz, ha ezt a dolgot kint, a kertben beszéljük meg. Ott nem kell tartanunk a kíváncsiskodó fülektől.

Murád engedelmeskedett. Kimentek a kertbe. Nagyon hideg volt. Az ifjú szultán köhögni kezdett. Nurbanu egy puha, hímzett gyapjúkendőt nyomott a kezébe. Aggódva nézte a férfit.

– Anyám, annyira félek – ismerte be Murád.

– Mitől? Nem kell semmitől sem tartanod.

– Iszonyatos felelősség zúdult rám. Ezt csak most, az elmúlt néhány nap alatt értettem meg. Korábban nem is sejtettem, hogy ilyen rettenetesen nehéz dolog egy birodalom élén állni.

– Ne legyenek kételyeid! Bízzál magadban és a Mindenhatóban! Az ereidben Oszmán vére folyik. Nagy Szulejmán unokája vagy.

Murád erőtlenül legyintett.

– Apámban talán nem ugyanaz a vér csörgedezett, mint bennem? Ő meg ráadásul Szulejmán fia volt. Nem sokat ér a származás. A birodalmunk egyre csak hanyatlik.

– Mi ez az ostobaság? – méltatlankodott hangosan az asszony. Itt kint nem volt fültanúja vitájuknak. – Dehogyan hanyatlik. Törökország erősebb, mint valaha. Te majd rendbe

teszed a dolgokat.

– Tévedsz, anyám. Északon és délen, keleten és nyugaton is nagy a baj. Az államot valamiből működtetni kell. Hiába győztük le a perzsákat, a velenceieket, egyre kevesebb adó folyik be a kincstárba.

– Murád, te majd megállítod a hanyatlást. A seregeid élére állsz, és Oszmán kardjával a kezében hadba vonulva, legyőzől mindenkit. Az osztrákokat, a kurdokat, a perzsákat, az arabokat.

– Persze, szép is volna. Nem vagyunk elég erősek. Én magam sem vagyok elég erős.

– Én majd segítek neked – bizonygatta az anyja. Két kézzel megragadta a szultán vállát. – Ott állok melletted. Ne félj semmitől. Megmondom, mit kell tenned.

A férfi rosszkedvűen arrébb lépett. Elindult a csupasz virágágyások közötti,

téglával kirakott ösvényen. Egyikőjük sem törődött a csendben szemerkélő, kellemetlenül hűvös esővel.

– Jó volna, csak sajnós, anyám, te nem értesz a külpolitikához.

– Ostobaság! – kiáltotta Nurbanu és sietve felzárkózott a fia mellé. – Nagyon is tisztában vagyok mindennel.

A szultán nem annyira gunyoros, mint inkább fáradt,

enyhén kétségbeesett pillantást vetett az asszonyra.

– Akkor mit tanácsolsz, anyám? Bihácsot vagy Sziszákot támadjuk meg?

– Tessék? Miről beszélsz?

– Ezt kérdezte tőlem Szokoli Mehmed. Nekem pedig ugyanúgy fogalmam sem volt arról, hogy miről beszél, mint most neked sincs. Magnéziában nem kellett távoli tartományok váraival foglalkoznom.

– Szokoli? Ő csak egy agyalágyult vén idióta. Elment az esze. Zavard el magad mellől. Nevezd ki a helyére az egyik megbízható barátodat.

– Kit, anyám? Lala Kara pasát? Vagy éppen az ifjabbik Szinánt?

Most Nurbanun volt a sor, hogy megcsóválja a fejét. Jól ismerte a fia bizalmasait. Túlságosan is mohók, gátlástalanok voltak. Lala Karának még a szeme sem állt jól.

– Nem, akkor már inkább maradjon Szokoli.

– Én is pont ezt gondoltam. Aztán Mihrimah néni mindent elmagyarázott.

A szultán összerezzen, amikor az anyja üvölteni kezdett.

– Te előbb talákoztál azzal a ribanccal, mint a saját édesanyáddal? Hogy tehettél ilyet? Megalázol az egész hárem színe előtt? Engem, aki a szíve alatt hordott téged? Aki

szultánt nevelt belőled?

– De anyám...

– Én készítettelek fel az uralkodásra! Megvédtelek, amikor az apád ostobasága miatt majdnem kegyvesztett lett az egész családunk. Az életemet kockáztattam azért, hogy te kerülj a trónra. Azt hiszed, olyan könnyű dolog volt végezni az öt féltestvéreddel?

Murád megállt, és a két tenyerébe fogta az anyja arcát.

– Ezzel tisztában vagyok. Nagyra becsülöm azt, amit értem tétél. Ugyanakkor viszont szükségem van Mihrimah tudására és a pénzére.

– Milyen tudására? Az a vénasszony csak Szulejmán beképzelt, elkényeztetett lánya. Ami pedig a pénzt illeti... te vagy a szultán. Egyszerűen vedd el az aranyát, és akkor nem kell tovább hízelegni neki.

– Anyám, kérlek, ne mondj ilyeneket! Sosem próbálnám meg elvenni egyetlen alattvalóm magántulajdonát sem. Hiszen az szent dolog. Ez a Próféta akarata. Ráadásul Isztambulban minden befolyásos személyiséget magam ellen fordítanék, ha bármelyiküknek megkaparintanám a vagyonát.

– Akkor mit akarsz tenni?

– Úgy döntöttem, amíg meg nem szilárdul a hatalmam és háború borítja lángba az osztrák meg a perzsa határsávot,

addig a helyén hagyom a vén Szokolit.

Nurbanu megtántorodott. Ha a fia erős kézzel nem tartja meg, talán el is esett volna. Az asszony úgy érezte, mintha megnyílt volna a lába alatt a föld.

– És Mihrimah? Vele mi lesz? Ugye nem akarsz megtartani válíde szultánának?

– Kicsodát? – kérdezte döbbenetesen Murád. – A nagynénémet? Honnan veszed ezt az ostobaságot? Te vagy az anyám. Te leszel a válíde szultána.

Nurbanu boldogan felsikoltott. Utána leborult a fia lába elé a hideg, nedves kőre, és megcsókolta a köntöse átázott szegélyét. Hangosan hálálkodott. Miközben az ajkáról ömlöttek a köszönő szavak, már az járt az eszébe, hogy még ma este elkapja és sarokba szorítja Mihrimahot. Úgy ellátja a baját, hogy vinnyogni fog az a ringyó.

Nurbanu – immár hivatalosan is a válíde szultánaként – elégtételt vesz a sok megaláztatásért.

– Igen, te leszel, de még várnod kell egy kicsit.

– Tessék? De hát azt mondtad...

– Anyám, hát nem figyeltél rám? Egyelőre nem váltok le senkit sem. Csak egy kis időre van szükségem!

Egy Nurbanunál gyengébb asszony bizonyára elsírta volna magát, talán el is ájult volna. Őt azonban keményebb fából

faragták, és Szelim mellett megtanulta, hogy nem szabad kimutatnia az érzelmeit. Nem törte össze a megrendítő csapás.

– Értem, felséges szultánom, ha ez az akaratod, akkor én mit tehetnék mást, mint hogy alázatosan engedelmeskedem. Számíthatsz rám.

Murád megkönnyebbülten fellélegzett.

– Tudtam, hogy te megértesz engem.

– Én csakis azt nézem, neked mi a jó.

– Köszönöm, anyám.

– Csak egy kérdés, fiam.

– Persze, mondjad csak.

– A háremnek ugye én vagyok az úrnője? Mint apád idején.

– Persze – felelte bizonytalanul a szultán. Ezzel bizonyára sosem törődött azelőtt.

– Akkor ugye azt parancsolod, hogy idebent rend és fegyelem legyen?

– Persze, anyám. De miért kérdezed ezt?

– Csak hogy egyértelmű legyen. Az, hogy parancsodra én vagyok a hárem első asszonya.

– Ez így van.

– Akkor gondoskodom a rendről. Megakadályozom, hogy bárki aláássa a tekintélyedet.

Murád zavartan nézett maga elé. Bizonyára arra gondolt, hogy az anyja a zabolátlan Szafijét akarja megfegyelmelni. Nem tudta, hogy ennek örüljön-e vagy sem.

Nurbanu viszont már újra mosolygott. Bár vereséget szenvedett, de nem zúzták össze. A szultán tekintélyével a háta mögött vaskézzel fogja a háremet irányítani.

Pokollá teszi Mihrimah életét!

Mihrimah válide szultána, a felséges Murád szultán nagynénje megállt a gyönyörű csempékkel borított folyosó végében. Egy gyors pillantást vetett hűséges szolgálónője, Derja felé.

– Erről beszéltem, felséges asszony.
– Számítani kellett volna rá – biccentett Mihrimah.
– Akkor most mi legyen? – kérdezte Derja. – Odamész hozzá, és elzavarod a Szultán Szeméből?

Mihrimah csak egy pillanatig töprengett. Jól tudta, hogy hamarosan kezdődik az államtanács következő ülése. Ezen már nem öreg és megbízható szövetségese, Szokoli Mehmed lesz az elnök, hanem kettőjük nem túlságosan lelkes, de legalább viszonylag könnyen kezelhető védenca, az ifjú szultán. Fokozatosan felépítették a fiatallembert. Murád fölött nem múltak el nyom nélkül a magnéziai évek. Valamennyire

azért sejtette, hogyan kell viselkedni egy ilyen fontos tanácskozás során. Egyre kevesebbet hibázott, egyre ritkábban kellett helyrehozni a baklövéseit.

Mihrimah szultána természetesen nem vehetett részt a férfiak tanácskozásain. A Szultán Szemének nevezett kis helyiség ablaka azonban arra a tágas pavilonra nyílt, ahol sor került a legfontosabb megbeszélésekre. A tapasztalt, éles szemű nő onnan fentről mindent láthatott, hallhatott. Most is éppen erre készült.

Csak hogy a Szultán Szemében már volt valaki.

Amikor az előbb Derja lélegzetvesztve odarohant úrnőjéhez, Mihrimah azt gondolta, hogy Nurbanu pofátlankodott be a megfigyelőkamrába. Készen állt a harcra. Bátran és elszántan nekiment volna legfőbb vetélytársának. A Szultán Szemében azonban nem Murád anyja, hanem első ágyasa, a gyönyörű Szafije ült.

Vele még korai lett volna összeveszni.

Mihrimah nem zárta ki annak a lehetőségét, hogy megnyeri szövetségesnek a rendkívüli szépségű, fiatal szőke nőt. Szafije gátlástalan és nagyravágyó volt, de elég fiatal ahhoz, hogy okosan és türelmesen várjon még pár évet.

Igen, hasznos szövetséges lehetne belőle.

Mihrimah megfordult és két szobalánya között, az

eunuchjai élén elindult vissza a lakosztálya felé. Bár továbbra is saját fényűző palotájában élt, olyan sok időt kellett a Magas Portán töltenie, hogy újra berendeztette egykori otthonát. Persze a tágas termekbe csak a legszükségesebb bútordarabokat, elsősorban irattartókat, asztalokat, szekrényeket és térképállványokat hozatott. Ha csak tehetett, éjszakára mindig hazatért az otthonába. Nem érezte magát biztonságban a szultán palotájában.

Történt néhány kellemetlen közjáték.

Az egyik cselédlánya nemrég súlyosan megbetegedett, amikor a mohóságnak engedve belekortyolt úrnője szörbetjébe. Egy másik alkalommal reggel azt vették észre, hogy éjszaka titokzatos módon megváltozott az íróasztalon hagyott dokumentumok sorrendje. Mihrimah nem akarta megkockáztatni, hogy egy merényletnek vagy valamilyen igencsak furcsa balesetnek essen áldozatául.

A birodalomnak szüksége volt Szulejmán lányára.

Keresztülhaladtak a gyönyörűen rendben tartott kerten, majd befordultak a válide szultána dolgozószobája felé vezető folyosóra. Ez az épület egyik régebbi szárnyában volt. A keskeny ablakokon olyan kevés fény szivárgott be, hogy fényes nappal is olajmécsesek égtek a falon. Mihrimah komor arccal töprengett a váratlan fordulaton, és még nem tudta

eldönteni, hogy mi legyen a következő lépése Szafijével kapcsolatban. Csak akkor kapta fel a fejét, amikor meghallotta a bőrpapucskok hangos csattogását. Másik bizalmasa, az ifjú Pembe sietett velük szemben a folyosón.

– Úrnőm, úrnőm! – kiabálta a lány. – Iszonyatos dolog történt.

Az érkezők megtorpantak. Mihrimah Pembe szemébe nézett.

– Mondjad!

– Úrnőm, rettentő, Nurbanu...

– Igen? – kérdezte Szulejmán leánya. Az arcán semmilyen érzelem sem tükröződött. – Mit csinált már megint az az álnok vipera? Verekedést provokáltatott az eunuchok között?

– Nem, úrnőm. Bizonyára tudta, hogy beülsz a Szultán Szemébe. Kihasználta a távollétedet, hogy kész helyzet elé állíthasson.

– Vagyis?

– Kaffer feltörte Hürrem lakosztályának ajtaját. Nurbanu bevonult oda a kíséretével.

– Ez felháborító! – kiáltotta Derja. A hátuk mögött hangosan felzúgtak Mihrimah eunuchjai.

– Gyalázat!

– Számítani lehetett rá – felelte nyugodtan Mihrimah. –

Hiszen most már a fia a szultán. Sokkal jobban hallgat rá, mint az apja. Nurbanu bármikor oda tud futni hozzá siránkozni, ha megakadályozom valamelyik disznóságát.

– Ez még nem minden, úrnőm – folytatta Pembe, és egy kétségbeesett mozdulattal eltakarta kezével az arcát.

– Mit csinált még az a ribanc?

– Úrnőm, nem is merem elmondani – dadogta a cseléd. – Nem csak elfoglalták felséges anyád lakosztályát.

– Hanem? – kérdezte vészjósló hangon Mihrimah. Bár az arcán továbbra sem tükröződtek érzelmek, váratlanul megérezte, hogy görcsbe rándul a gyomra. Nagyon ritkán fordult elő, hogy bármi is kihozta volna a sodrából. Hű szolgálójának kétségbeesett pillantása azonban elmondta, hogy valami iszonyatos dolog történt. Pembe most már zokogott.

– Felséges úrnőm, *összetörték* az anyád holmijait. Nemcsak kihordták őket, de kalapácsokkal mindent összezúztak. Már javába hordják ki a roncsokat a szemétdombra.

– Micsoda? – üvöltötte Mihrimah. Tudta, hogy nagy hibát követ el, ha enged a haragnak, de egyszerűen képtelen volt uralkodni az indulatain. Jól ismerte anyja gyönyörű bútorait. Csukott szemmel bármikor el tudta volna képzelni maga elé Hürrem lenyűgöző lakosztályát. Vagyont ért itt minden láda,

minden asztalka. Az a fekete hajú szajha csakis azért verette szét a berendezést, hogy sebet ejtsen Mihrimahhon.

Ami sikerült is neki.

– Úrnőm, hova mész? – kiáltott Derja. Vakmerően megragadta Mihrimah vállát, de Szulejmán lánya kirántotta a karját a szorításából.

– Ezt nem tűrhetem – sziszegte. Feljebb húzta a szoknyája alját, és szinte futva elindult az anyja lakosztálya felé. A *hadimok* azonnal követték. Derja és Pembe ijedt tekintettel összenézett, és a futó alakok nyomába eredt.

Jól tudták, hogy ebből nagy baj lesz.

– Úrnőm, Mihrimah közeledik.

Nurbanu megfordult, és meglepődve magasba vonta egyik gyönyörűen kiszedett szemöldökét. Nem számított rá, hogy gyűlölt vetélytársnője ilyen hamar ideér. Ennek dacára sem rémült meg. Elmúlt az az idő, hogy tartania kellett volna a fia nagynénjétől. Murád megerősítette, hogy ki a hárem úrnője. Elérkezett a leszámolás pillanata.

– Folytassátok a munkátokat – parancsolta a fekete hajú asszony halkán, de határozottan. Káprázatosan feldíszített ruhájában, gyönyörű ékszereiben királynőként ragyogott ki a háremhölgyek közül. Nem számított, hogy azok a lányok

harminc-harmincöt évvel fiatalabbak voltak nála. Mivel nem gondoltak arra, hogy a mai napon találkozni fognak Murád szultánnal, ezért csupán egyszerű öltözéket viseltek.

Nurbanu megjelenésével egy nyugati királynőt is megszégyeníthetett volna. Ragyogó fekete fűrtjeit nem megszokott háromszoros aranylánca, nem is az igazgyöngyökből összeállított, vagyont érő függők sora ékesítette. Isztambul legjobb ötvöse alakították át megfelelő méretűre Hürrem egykori aranykoronáját. Ez volt az egyetlen ékszer, amit Nurbanu megtartott a gyűlölt vénasszony hagyatékából.

Persze csak átmenetileg.

Ha minden jól alakul, ma este már ezt is odaadhatja Esthernek, aki jó áron értékesíti, és az így befolyt pénzből olyan új ékszereket vásárol, amelyeket nem szennyezett be a vörös hajú orosz boszorkány érintése.

A korona egyértelműen jelezte, hogy ki a hárem úrnője, ki lépett a még most is nagy tekintélynek örvendő Hürrem helyére.

A *hadimok* tessék-lássék folytatták a munkát. Kaffer és a sunyi Ibrahim kivételével a szemük sarkából mindannyian a bejárat felé pislogtak. A fekete óriás egy megfontolt mozdulattal levette a köpenyét és félmeztelenül odaállt

úrnője mögé. Keresztbe fonta a mellén combvastagságú karjait. A csuklóján megfeszült az afrikai karkötő. Az eunuch bőre úgy csillogott, mintha fekete márványból faragták volna ki az izmos alakot. Alattomos arcú néma társa közben gyors, nesztelen léptekkel az ajtó mellé sietett. Úgy helyezkedett el, hogy a belépők háta mögé kerüljön. Jobb keze eltűnt a zubbonya alatt. Valószínűleg megragadta egyik tőre markolatát.

Ha Ibrahim nem lett volna szadista, egészen kiváló orgyilkos lehetett volna belőle.

Amikor Nurbanu megpillantotta Mihrimahot, savanyúan elfintorodott. Arra számított, hogy ez a bajkeverő, öntelt nőszemély magából kikelve, a dühtől lila arccal fog belépni ide. Gondosan felkészült az összecsapásra. Pontosan tudta, hogy milyen jól átgondolt, hűvös érvekkel, szellemes megjegyzésekkel zúzza szét Szulejmán leányát. Elegánsan és méltóságteljesen akart viselkedni. Többször is elképzelte magában, hogy hűvös szavaival, leereszkedő félmosolyával hogyan ejt végzetes sebeket Mihrimah önérzetén.

Szulejmán gyermeke azonban fejedelmi testtartással, felszegett fejjel, némán lépett be a szétvert bútorok roncsával teli előcsarnokba. Mögötte néhány eunuch és egy-két cseléd közeledett.

Nurbanu úgy döntött, hogy másik taktikát választ. Azonnal támadni fog.

– Úgy látom, megjöttek a takarítók – mondta hangosan. – Kicsit még korai ugyan, de szorgalmas kezekre mindig szükség van. Lányok, adjatok vödröt és felmosórongyot új cselédeinknek!

Halk moraj támadt. Nurbanu eunuchjai felegyenesedtek. Ugyanolyan sápadtan fordultak az érkezők felé, mint a hárem hölgyei.

Mihrimah továbbra is megőrizte a nyugalját. Lassan körbenézett a teremben.

– Nocsak.

Ez volt minden, amit mondott.

Nurbanu tudta, hogy támadnia kell. Ha már nem játszhatja el a méltóságteljes, elegáns nagyasszony szerepét, akkor ideje erővel, egy könnyörtelen csapással szétzúznia az ellenfelét.

– Mihrimah, távozhatsz – mondta csengő hangon. – Az eunuchjaid itt maradnak. Mostantól nekem dolgoznak. Nincs többé szükséged rájuk. Menj vissza a dolgozószobádba, majd szólok, ha kijöhetsz. A cselédeid is itt maradnak. Mindjárt átöltöznek, és lemehetnek a pincébe szemet hordani, meg a fekete mosogatóba eltüntetni a zsírt az edényekről.

Mihrimah két bizalmasa, Derja és Pembe döbbenten fordult

úrnője felé. Az a ribanc halványan elmosolyodott.

– Ne törődjeteK vele, *ostobaságot* beszél.

Ez már több volt a soknál. Nurbanu megfeledkezett arról, hogy hűvös, megingathatatlan úri hölgyként akart viselkedni. Tűzvörös arccal odalépett Mihrimah elé. A szeme sarkából látta, hogy Kaffer habozás nélkül követte.

– Kire mondtad azt, hogy ostobaságot beszél?

– Ennyire buta volnál, kadim? Nem fogadtad fel a szavaimat?

– Kit szólítasz te kadimnak? Én a válide szultána vagyok, te *ribanc!*

Valamennyi jelenlevő egy emberként hördült fel. Mihrimahot még sohasem sértették meg a nyilvánosság előtt.

Ez volt az első alkalom, hogy Szulejmán leányának arcán meglátszott az érzelem. Megrándult a jobb keze, mintha ütni készült volna, de aztán gúnyosan elmosolyodott és összefonta maga előtt az ujjait.

– Csak szeretnél az lenni, te kis *rabszolga*. Csupán egy halott ágyasa vagy.

– Én vagyok a válide szultána! – üvöltötte önmagából kikelve Nurbanu. Ökölbe szorult a keze. Készen állt arra, hogy megüsse a betolakodót.

– Megfeledkezel magadról, rabszolga – folytatta Mihrimah.

– Téged csak a szél fújta be a bazár mocskából a palotába. Én viszont egy szultán leánya, az uralkodók örököse vagyok. A palotában születtem és Oszmán vére folyik az ereimben.

– Én vagyok a szultán anyja, a válide!

– Egy szép napon talán majd az leszel. A Mindenható adja, hogy ez a pillanat még sokáig ne jöjjön el!

– Ne merd a Mindenható nevét a szádra venni, te boszorkány. Tudom, hogy elfordultál tőle te is, meg az anyád is.

Mihrimah szeme szikrát hányt. Úgy tűnik, sikerült végre kihoznia a sodrából. Nurbanu azonban nem örülhetett ennek. Szulejmán leánya ugyanis könnyörtelenül elmosolyodott, és megadta a kegyelemdőfést.

– Persze lehet, hogy kimaradsz. Úgy tudom, hogy az unokád anyja nagyon rámenős, határozott teremtés. Lehet, hogy a fiad inkább a szép Szafijét teszi meg az utódomnak.

Vörös köd borult Nurbanu szemére. Ökölbe szorított keze meglendült, de nem tudott lecsapni vele. Acélnál is keményebb kezek ragadták meg a vállát és a csuklóját. Kaffer egy hatalmas lépéssel hátrébb húzta. Hiába feszült neki teljes erejével a szerecsen szorításának. Mintha egy szoborral állt volna le birkózni.

– Engedj el, átkozott! – kiabálta Nurbanu. –

Megkorbácsoltatlak. Kivégeztetlek. Hogy mersz kezet emelni rám?

– A rabszolgádnak több esze van, mint neked, te *szajha*. Tudja, hogy ha megütsz, még a fiad sem tudott volna megvédeni. Szulejmán és Hürrem emléke elevenen él a falak között. Száműzetés vár arra, aki kezet emel a lányukra. Könnyen egy börtönnel felérő sivatagi szerájban találja magát az, aki rátámad Oszmán vérére.

Mihrimah gúnyosan elmosolyodott, és megfordult. Elindult a kijárat felé. Mielőtt azonban átlépett volna a küszöb fölött, még hátranézett.

– Csak erre vagy képes, te *rabszolgalány*. Rombolsz és pusztítasz. Tönkreteszed a dolgokat, és elemészted azt, amit nem tudsz megszerezni magadnak. A fiad bolond volna, ha a kezedbe adná a hatalmat.

Kaffer csak akkor engedte el úrnőjét, amikor Mihrimah kísérete eltűnt a folyosóról. Nurbanu megfordult, és teljes erővel arcon csapta a szolgáját. A csarnokban mindenki lesütötte a pillantását. A szerecsen felszegte a fejét, és a fekete hajú asszony aranykoronája fölött elnézett a semmibe. Egyetlen izzadtságcsepp jelent meg az arcán.

Nurbanu nagyon hamar összeszedte magát.

– Folytassátok a munkát – parancsolta. Csupán a hangja

érdessége árulta el, mennyire felzaklatta a vereség. Odasétált az ajtóhoz, fél kézzel megtámaszkodott az ajtófélfában, és jobb kezével vádlón az üres folyosóra mutatott.

– Neked hamarosan véged lesz, te vén kurva! Igenis én vagyok a válide szultána! Nem számít, hogy ki volt az apád. Ki emlékszik már Szulejmánra? Az anyádnak meg már a nevét sem tudják.

Megfordult, és fenyegető pillantást vetett a szolgálaira.

– Az idő nekem dolgozik. Én vagyok az egész hárem úrnője. A Héttoronyba kerül az, aki erről megfélekedzik!

Derja egész délután nyugtalanul várakozott az utcára néző, sűrű ráccsal fedett ablak előtt. Úrnőjük szigorúan megparancsolta, hogy mindenki azonnal térjen vissza a néhai Rüsztém pasa gyönyörű fővárosi palotájába. Mihrimah szultána azonban nem kísértc el hűségcselédjeit. Csupán négy eunuchot tartott maga mellett. Nem árulta el, hogy mire készül, és olyan feldúlt volt a tekintete, hogy Derja nem mert rákérdezni.

A palotában halotti csend volt egész nap. Mihrimah háztartásának asszonyai némán ücsörögtek a közös helyiségben. Nem volt kedvük kézímunkázni, vagy éppen halk énekszóval múlatni az ólomsúlyú órákat. A *hadimok*

elvonultak a szállásukra, ahol alighanem lázasan törték a fejüket azon, milyen következményekkel járhat rájuk nézve a két úrnő mai összecsapása.

Derjának semmi kedve nem volt ahhoz, hogy a többiek gyászos képét bámulja. Idejött inkább az ablakhoz, és az utcát nézte. Ezen a forgalmas környéken a napszaktól függtelenül mindig rengetegen jártak. Reggel még szépen sütött a nap és kék volt az ég. Az első sötét felhők azonban már akkor megjelentek, amikor a cselédek a Magas Portáról átvonultak haza, Mihrimah palotájába. Mire odaértek, jó pár lány már borzongott a feltámadó, egyre erősebb, hűvös szél miatt. Rohamosan hűlt a levegő. Dél körül komor felhők takarták el az eget.

Mintha Mihrimah rosszkedve maga alá gyűrte volna egész Isztambult.

Derja figyelmét nem kerülte el, mennyire megváltozott az utca képe. Délután alig járt valaki a sok kis boltocska előtt. Az aggódo tekintetű árusok már nem bámulták az eget, hanem összeszedték a holmikat és mindent gondosan elzártak. Arra számítottak, hogy őrjöngő, kegyetlen vihar sújt le hamarosan a törökök fővárosára.

Nem is tévedtek.

Már szakadt az eső, amikor Derja a rács résein

megpillantotta úrnője gyaloghintóját. Négy bőrig ázott, lehorgasztott fejű eunuch kísérte a hatalmas teremtű teherhordókat. A cselédlány megfordult, és lesietett az udvarra. A szolgák úgy tették le a súlyos gyaloghintót, hogy az abból kilépő asszony egyből a tető védelme alatt találja magát. Az illendőségnek megfelelően sietve kimentek az udvarról, ám a kapu még be sem záródhatott mögöttük, amikor a gyaloghintó ajtaja a magasba emelkedett és egy sötét alak lépett ki belőle.

Derja döbbenten nézte az ismeretlent. Az előcsarnokba besiető asszony a cselédek egyszerű fekete és sötétbarna ruháját viselte. A fejét kendőbe burkolta, és arab módra még a szemét is durva szövésű fekete fátyollal takarta el. Derja csak akkor lélegzett fel megkönnyebbülve, amikor a sötét alak egy pillanatra megállt mellette és levette a fátylát. Az egyszerű ruha Mihrimah szultánát takarta.

– Úrnőm? – kiáltott döbbenten Derja, aztán sietve meghajolt. Szulejmán leánya nem válaszolt, hanem besietett a palotába. Hűséges cselédje kérdő pillantást vetett a *hadimok* felé, ám azok csupán megvonták a vállukat.

– Nem tudjuk, mit csinált egész nap – mondta a legidősebb. – Eltűnt, és csak egy fél órája bukkant fel ebben a ruhában.

Derja az úrnője nyomába eredt. Sokáig kellett keresnie, míg végre megtalálta. A palotának egy olyan szobájában bukkant rá, amit csak nagyon ritkán használtak. A legfelső szinten kialakított parányi kupola alól szép kilátás nyílt egész Isztambulra. Jó időben remekül lehetett látni az Aja Szófia kupoláját, a számtalan mecset minaretjét és a távolban a kékesszürke hegyeket.

Most azonban éjszakai sötétség borult a nagyvárosra. Isztambul százezernyi lakója alighanem behúzódott az otthonába, és halkán imádkozva várta, hogy elmúljon a pokoli ítéletidő.

Mihrimahnak volt ideje arra, hogy átöltözzön. Legszebb aranyhímzéses fekete ruháját viselte. Ezt akkor hordta utoljára, amikor még élt felséges apja, Szulejmán. Gyönyörűen megmunkált, kisebb koronának is beillő fejdíszét is a boldog emlékezetű uralkodótól kapta ajándékba. Ahogy ott állt, a toronyban égő egyetlen fáklya fényében igazi hercegnőnek látszott.

Nagyon haragos hercegnőnek.

– Hát itt vagy, úrnőm! – kiáltotta megkönnyebbülve Derja. Leborult a földre. – Úgy aggódtam érted.

– Nincs miért aggódnod, Derja. Minden rendben van.

– Úrnőm?

- A reggeli veszekedés miatt vagy ilyen nyugtalan?
- Úrnőm, láttam ám, hogy Nurbanu milyen csúnyán kihozott a sodrodból.

Mihrimah odalépett a földön kuporgó alakhoz, és egy lágy mozdulattal megsimogatta a fejét.

- Te túlságosan is jól ismeresz – mondta halkán. – A közeledben jobban kell ügyelnem az arcvonásaimra.

Elfordult szolgájától, és odalépett az egyik oszlophoz. A körben futó korlát csupán a derekáig ért. A hideg szél vadul rángatta a szultána fátylát és kendőjét.

- Nem sokan vagytok, akik valójában ismernek. Régen sem volt sok barátom, és mára már elfogytak a bizalmasaim.

Lehajtotta a fejét, és olyan halkán folytatta, hogy Derja alig értette a szavait.

- Megöregedtem és magamra maradtam.

A cseléd felugrott. Gyorsan odalépett úrnőjéhez, és két tenyerébe szorította a kezét.

- Úrnőm, ne mondj ilyet! Nem vagy te öreg, és nem vagy magányos! Szeret és tisztel a birodalom népe. Az egyszerű emberek ugyanúgy sokra tartanak, mint az előkelőségek. Rászorulóik ezrei áldják a nevedet.

Mihrimah szabad kezével végigsimította bizalmasa arcát.

- Ez már a múlt, Derja. Amiről beszélsz, az egy letűnt kor

emléke.

– De úrnőm, ne mondj ilyet!

Mihrimah egy nyugodt mozdulattal kihúzta a kezét a szolgáló szorításából. Megtámaszkodott a korlátban. Elkomorodott, és a szemében kihunytak a fények.

– Pedig ez az igazság. Nincs mit szépíteni rajta. Csak önmagamat csapnám be, ha így tennék. Lejárt az én időm.

– Szultána, ez nem igaz. Továbbra is te vagy a birodalom első asszonya. A nagyvezír tisztel, az ifjú szultán pedig megfogadja a tanácsaidat.

– Derja kedves, bárcsak igazad volna. De tévedsz, mert elvakít a hűség. Tudod, ma délelőtt álruhába bújtam. Nem volt túl nehéz szegény öregasszonynak álcáznom magamat. Bejártam a palota sötét bugyrait. Eljutottam olyan helyekre is, ahová korábban talán még sohasem merészkedett el Oszmán vére.

– Hallgatóztál?

– Igen. Az emberek őszintén beszélnek egy görnyedt hátú öregasszony előtt.

Mihrimah dacosan kihúzta magát, és arcát az őrjöngő szél felé fordította. Hangosan kiabált, hogy Derja meghallja a szavait.

– Igaza volt annak az aljas ribancnak. Már tényleg nem

számít, hogy ki volt az apám. Alig emlékszik valaki nagy Szulejmánra és a gyönyörű Hürremre.

– De úrnőm, ez nem igaz. Az emberek igenis szeretik atyádat! Elevenen él az emléke.

– Nem, te ostoba! Tévedsz! Még tíz év sem telt el apám halála óta, és ugyanúgy nem tudjátok, hogy ki ő, mint ahogy a régi szultánok nevét is elfelejtettétek! Ha az öreg uralkodóról beszéltek, valójában korhely bátyámra, Szelimre gondoltok. Így múlik el a világ dicsősége!

Ökölbe szorította a kezét, és nagyot ütött a mellvéd márványára. A cseléd majdnem elsírta magát a vádak miatt.

A távolból mennydörgés hallatszott. Az ázsiai partvidék fölött heves vihar tombolt. A vad szél nyugat felé sodorta a fenyegető, sötét felhőket. A villámok már a Boszporusz vizét korbácsolták.

– Isztambulban ma már senki sem tudja, hogy én a szultán leánya vagyok. Csak azért engedelmeskednek, mert régen is ezt tették. Tényleg csak idő kérdése, hogy kiszoruljak a palotából. Akkor Törökország majd eltűnik az örvényben!

– Jaj, úrnőm...

– Te is csak jajgatni tudsz! Ennél többre tartottalak. Pont olyan vagy, mint a többiek! Tehetetlenül sodródtok az örvényben. Ha elmegy Szokoli, és én is távozom a városból...

– Allah ne adja, hogy ilyen történjen!

– Akkor senki sem áll a hanyatlás útjába. Összeomlás és pusztulás vár a birodalomra!

Mihrimah dacosan felszegte a fejét, a magasba emelte mindkét karját, és valósággal beleüvöltötte a sötétbe.

– Utánam az özönvíz! Összeomlik apám nagy műve. Isztambul, te nem vagy méltó Szulejmán emlékéhez!

A szél eloltotta a fáklyát. Mihrimah arcát most már csak a közelben becsapó villámok világították meg. Derja halálra váltan lekuporodott a földre, és megpróbálta eltakarni az arcát. Csupán az ujjai között lesett úrnőjére. Nem a hidegtől, hanem a félelemtől remegett. Mintha nem is Mihrimah hercegnő, hanem egy alvilági démon állt volna a sötétség határán.

– Meg fogom torolni a mai sértést. Képes vagyok rá. Sokat tanultam a vén boszorkánytól. Azt veszem el Nurbanutól, ami a legfontosabb neki – üvöltötte Mihrimah. A következő mondatát elnyelte a mennydörgés. – ...majd meglátjuk, mi lesz a fiával, ha átadom neki Szulejmán Szívét.

Derja nem tudta, hogy miről beszél az úrnője. Mihrimah olyan félelmetes látványt nyújtott, hogy szegény cselédje vinnyogva próbált meg távolabb húzódni.

– Meglátjuk, Nurbanu hogyan birkózik meg a birodalmakat

sújtó átokkal. Mire megy a híres cselszövő?

Derja hangosan zokogott, amikor meghallotta Mihrimah zaklatott kacagását. Egyszerűen nem ismert az úrnőjére. Mintha a szultánának elvette volna a józan eszét a harag és a megaláztatás.

Derja hangosan feljajdult, amikor megérezte a vállán Mihrimah szorítását. A mennydörgéstől nem hallotta a parancsot. Csak akkor lélegzett fel megkönnyebbülve, amikor a szultána maga után rángatta a zárt szobába. Már mind a ketten csuromvizesek voltak a dermesztően hideg, alvilági esőtől.

– Igen, pontosan ezt teszem – sziszegte Hürrem leánya. – Nem fogok megvert kutyaként eloldalogni. Ha én elbukom, őket is magammal rántom.

Keresztbe tette a mellén a karját. Jéghideg pillantást vetett Derjára.

– Feladatom van számodra – parancsolta. – Öltözz át, és indulj!

– Igen, úrnőm. Parancsodra, szultána. Hova menjek?

– A Héttoronyba. Hozd ide eléem Oszama Ul-Deránt. Kap tőlem egy újabb esélyt.

Tíz perccel később négy *hadim* és tíz testőr társaságában Derja már úton volt Isztambul félelmetes hírű börtöne felé.

Annyira félt, hogy még csodálkozni sem volt ereje. Korábban azt hitte, Mihrimah szultána előbb vagy utóbb kivégezteti a Magyarországon elfogott fekete mágust.

Tizennyolcadik fejezet

A bosszú órája

1575 nyara, India

Kála Lál hosszú évek után újra India földjére lépett. Egész úton hazafelé önfeledten nevetett. A hajósok azt hitték róla, hogy megháborodott. Valójában csupán szinte megrészegült a rámosolygó szerencsétől.

Esze ágában sem volt Delhiben jelentést tenni a császárnak, vagy hazatérni Gválijarba. Az Arab-tenger partján újra hajóra szállt, és elindult lefelé, déli irányba.

Útközben mindent átgondolt.

Keralába megérkezve átöltözött. Az ősi hindu harcosok díszruhájában indult Thiruvananthapuram legnagyobb temploma felé. Éjszaka ért a kisebb városnyi méretű szent hely kapujába. Megállt a színarany lemezekkel borított hatalmas kapu előtt, és leborult a földre. Megérezte a friss vér szagát. A falakon túl alighanem rengeteg állatot áldoztak fel a halhatatlan istenek nagyobb dicsőségére. Halk, jajveszékelő

énekszó hallatszott a messzeségből. A bástyára emlékeztető falak tövében rengeteg asszony siránkozott. Olyan nyelven panaszkodtak, amit a tábornok nem értett.

Nem kellett sokáig várakoznia. Az éjfél követő második óra kezdetén, amikor a legsötétebb az éjszaka, megnyílt a kapu, és bevezették. A késői óra ellenére is olyan iszonyatos meleg volt, hogy a férfiről ömlött a veríték. Áldozatot mutatott be az istennőnek a szentélyben. Utána az útja a föld alatt folytatódott.

Ide a brahminok már nem merték elkísérni. Egyetlen fáklyájával a kezében ment tovább. Meztelen talpa alatt hangosan csilingelt a kőpadlót borító rengeteg aranypézn. A Szrí Padmanabhaszvámit nem véletlenül tartották a világ leggazdagabb templomának. Évszázadok, talán évezredek óta halmozták fel itt India kincseit. Megállt a folyosó végén. Az útját egy csillogó acélból kovácsolt, kétszárnyú ajtó zárta el. Mindegyiket színaranyból készült, életnagyságúnál jóval nagyobb kobra képmása ékesítette.

A tábornok megállt és büszkén kihúzta magát. Már többször járt idelent, az éjszakai sötétségnél is komorabb mélységben. Korábban azonban még sohasem érzett ilyen elégedettséget és mámorító diadalt.

– Megvan nagyanyám öröksége! – zendült fel a kiáltása.

Szavai visszhangja még el sem csitult, amikor az ajtó túloldalán valaki megütött egy súlyos gongot. Az acéllapok nesztelenül félrehúzódtak. A kisebb és nagyobb aranyszobrok között pénzermékkal teli ládák sorakoztak. A polcokon elhelyezett vagy a földön fekvő tálakban, edényekben a legkülönfélébb drágakövek csillogtak. A nyakláncok, karkötők, gyűrűk, fejpántok mellett rubintokat, zafírokat, smaragdot, hidegen csillogó gyémántot és különféle féldrágaköveket látott. Egy sovány, görnyedt alak állt a fehér kövekkel és igazgyönggyökkel díszített istenszobrok tövében. Kála Lál azonnal leborult a nagybátyja előtt.

Vritrandzsit már teljesen megkopaszodott. A tábornok bele sem akart gondolni, hogy a vénség hány éves lehet, vagy hogy honnan veszi az életerejét. Szakadt, bűdös női ruhája élesen elütött a hatalmas pincehelyiségben felhalmozott, elképzelhetetlen gazdagságtól.

– Ezt őszinte örömmel hallom, Káli bajnoka. Hálám jeléül száz magas kasztbeli gyermeket áldoztatok fel az istennek. Gyere, és mondj el mindent.

A csodálatos Anya szobra előtt ülve hallgatta meg a tábornok beszámolóját. Egy idő múlva már ugyanolyan elégedetten mosolygott, mint a fiatalabb férfi.

– Az istennő kegyes hozzánk. A hitetlen muszlimok

segítségével szerezhethjük vissza azt, amit elloptak tőlünk. Azt ugye te is tudod, hogy nehéz feladat vár rád?

– Kálí anya szolgálja vagyok. Semmitől sem rettenek vissza, hogy beteljesítsem az akaratát.

– Hány thagí kell az útra?

– Tizenkettő elég lesz. Meg vagy húsz rabszolga.

Vritrandzsit felkelt. A szobor mögül előhúzott két jókora zsákot. Az egyiket odadobta az unokaöccsének. Letérdelt, és elkezdte a zsákba belesöpörni a földet borító drágaságot. Nem válogatott. Aranypénzek ugyanúgy kerültek a zsákba, mint smaragdok, rubintok, vastag láncok vagy éppen fejedelmi fejpántok.

– Vedd meg a leggyorsabb hajót.

– Igyekezni fogok.

– Nem akarlak sürgetni, de már nem sok időm marad hátra. Magyarország messze van. Szeretnék úgy újjászületni, hogy tudom, hogy az istennő visszakapta azt, ami mindig is az övé volt.

A tábornok napkeltekor lépett ki a templomból. Nem egyedül indult az óceán partja felé. Tizenkét fekete lovas ügetett a nyomában.

Félfülű Ali, a földmérők agája egy jó ideje már nem

panaszkodott azért, hogy a felszabadított magyar vilájetekben kell szolgálnia. Egy fülébe került ugyan a beilleszkedés, de a fiatalember mostanra már megtalálta a helyét. Nem azért állították a földmérők élére, mert befolyásos nagybátyja kijárta neki ezt a tiszteletre méltó beosztást, hanem azért, mert megbízható és szorgalmas szakembernek bizonyult.

Ráadásul nagyon jól kijött az itt élő magyarokkal is.

Már egészen jól beszélte a nyelvüket. Bár titokban még mindig arról ábrándozott, hogy egy szép napon majd újra találkozik csodálatos megmentőjével, a gyönyörű szemű Dzsebedzsivel, ez nem tartotta vissza attól, hogy felfedezze a forróvérű magyar menyecskéket. Először elképesztették az itteni szokások. Kicsit erkölcstelennek tartotta, hogy a keresztény nőknek nem fátyolozzák el az arcát, és hogy szabadon járhatnak az utcán. Egy idő múlva azonban rájött, hogy ezek a lányok és asszonyok semmivel sem tisztességtelenebbek, mint akiket odahaza a hárem magas fala mögött őriznek. Ráadásul jó pár olyan is akadt közöttük, aki vonzónak találta a török fiatalembert.

Levágott füle helyén jó párszor csattant csók.

Most azonban semmi kedve nem volt ahhoz, hogy kedves ismerőseiről álmodozzon. A szakadó esőben csípőre tett

kézzel, dühösen állt a szigetvári türbét körülvevő magas és erős kőfal kapujában. Szeretett volna embereivel együtt a lehető leghamarabb beljebb kerülni, hogy megszárihassák ruháikat, és egyenek egy nagy tál forró lencselevest. Az ostoba Buluk *dede* azonban az útjukat állta.

– Sajnálom, nem engedhetlek be ide benneteket – jelentette ki öntelt arc kifejezéssel a türbe vezetője. A kövér férfi a szerzetesek ruhájának díszes változatát viselte. Vöröslő orra azonban egyértelműen arról árulkodott, hogy nem tartja be a szigorú vallási előírásokat, hanem rendszeresen elmerül a keresztény mérgek fertőjében, és alighanem előszeretettel vedeli a környéken termő jó bort. – Senki sem szólt arról, hogy hivatalos delegáció érkezik.

– Ne törődj azzal, hogy hivatalos kiküldöttek vagyunk. Engedj be minket, hogy megszáradjunk és megpihenhessünk.

Buluk azonban nem mozdult a kapuból.

– Nem tehetem – bizonygatta kevés meggyőződéssel. Az arcán a legcsekélyebb együttérzés sem látszott. – Ha egyszerű zarándok volnál, akkor természetesen azonnal bejöhetnél. De te a vilájet megbízatásából jöttél, ezért először odalent a várban kell bejelentkezned.

A zsíros képű férfi hüvelykujjával a mocsár felé bökött. Ali korábban már többször is járt Szigetváron, ezért jól tudta,

hogy Buluk a lassacskán rendbe hozott vár felé mutogatott. A szakadó eső és a párás köd miatt azonban semmi sem látszott az alig egy órányi gyalogútra fekvő erődítményből.

– Oda is el fogunk menni – bizonygatta a földmérő. – A beglerbég parancsára Szigetről is felmérést és rajzokat készítünk. A várról meg a türbéről is.

– Micsoda? – kiáltotta felháborodva a szerzetes. – Mit mondtál?

Félfülű Ali kezdte elveszteni a türelmét. Elege volt abból, hogy a kövér idióta miatt bőrig ázik az embereivel. Ki tudja, hogy a bőrzsákok meddig tudnak ellenállni az esőnek. A földmérők könnyen megszáritkozhatnak, de ha eláznának a rajzok meg a térképek, abból nagy baj lenne.

– Le fogom rajzolni a várat meg a türbét is. Elkészítjük a környék adózási besorolását.

– Neked elment az eszed? – rikácsolta tűzvörös arccal Buluk. – Most már aztán egész biztos, hogy ide nem jöttök be! Szulejmán szultán türbéje kegyes alapítvány. Nem fizetünk adót senkinek sem.

– Attól még nem kell adót fizetnetek, hogy lerajzolom a türbét.

– Rajzolod ám az öszvéred szaros seggét! – kiabálta ökölbe szorított kézzel az apát. – Micsoda pogány dolog képeket

készíteni? Hiszen azt tiltja a kegyes Korán is.

Ali összenézett az embereivel. Ezt a vádat már számtalan alkalommal hallották. Most már mindenki nagyon ideges volt. A földmérőkön látszott, hogy legszívesebben beverték volna az ostoba szerzetes fejét.

– Dehogy tiltják a szabályok. Nem embereket rajzolok, hanem épületeket – magyarázta Ali minden önuralmát összeszedve. A kezével végigmutatott a fal fölött kilátszó minaret tornyán, a gyönyörű ívelő kupolán, a zarándokszállás és a vallási iskola cseréppel borított tetején. – Nincsen abban semmi baj, hogy megörökítem ezt a gyönyörű helyet. A rajzaim eljutnak Isztambulba is, ahol még többet látják majd, milyen csodálatos türbében őrzik Szulejmán szívét.

Nem sikerült meggyőznie a türbési dombon élő szerzetesközösség első emberét. Buluk elszántan megrázta a fejét.

– Még csak az kéne. Már így is túl sok léhűtő és csavargó fedezett fel minket. A Hódoltságban nincsen még egy ilyen gazdag alapítványi szent hely. Eszem ágában sincsen a türbe pénzén az ingyenélőket hizlalni.

– Pedig rád férne a fogyás – kiáltotta az egyik földmérő. Ezzel sikerült végképp kihozni a sodrából a kövér előljárót.

– Takarodjatok innen, arcátlan gazemberek! Nem engedem

meg, hogy a türbemben szaglásszatok. Ha a beglerbég akar tőlem valamit, jöjjön ide maga. Nincs szükségem az ostoba rajzaidra.

Fürgén belépett a kapun, és becsapta maga mögött a súlyos tölgyfaajtót.

– Úgy csinálsz, mintha a tied volna a türbe! – kiáltotta dühösen Ali. Odaugrott a kapuhoz, és az öklével keményen megdöngette a deszkát. – Mit képzelsz magadról, Buluk? Nem a tied Szulejmán türbéje.

Az előljáró kinézett a kapu parányi rácsos ablakán. Legszívesebben hangosan röhögött volna a bőrig ázott nyomorultak látványától.

– De igenis az enyém! – kiáltotta diadalmasan. – Itt *minden* az enyém.

Alighanem túl sokat ácsorgott az előbb a huzatos kapuban. Lehet, hogy máris megfázott? Végigfutott a hátán a hideg, és egész testében dideregni kezdett. Megkapaszkodott az egyik keresztvasban. Kellemetlenül dermesztő volt a fém érintése. Mintha fagy szivárgott volna fel a talajból.

– Itt minden az enyém. Értitek, csavargók? Minden *az enyém*.

Félfülű Ali ökölbe szorított kézzel, dühösen bámulta a kaput. Hiába ütlegelte a deszkát, Buluk már nem törődött

velük. Alighanem bement egy jól fűtött helyiségbe, ahol rágyújthat egy kellemesen forró vízpipára. A fiatal földmérő dühös pillantást vetett a magas falak fölé. Nagyon sok szépet hallott Szulejmán emlékhelyéről. Szerette volna végre a saját szemével látni.

– Most akkor tényleg le kell mennünk a várba? – kérdezte az egyik embere.

– Nincs mit tenni – legyintette lemondóan Ali. – Az a háborodott gazember úgy tesz, mintha itt minden az övé volna.

– Ó, hogy a kórság esne bele – méltatlankodott a földmérő.

– Ne mondj ilyet! – figyelmeztette Ali. – Még egy gazembernek sem kívánunk betegséget. Hiszen jól tudod, a járvány sosem éri be egy áldozattal.

– Igazad van, aga – morogta a földmérő lesütött szemmel.

– Elvette az eszemet ez a hideg. Nézd meg, libabőrös a karom. Lehet, hogy lázas leszek.

– Induljunk, emberek – parancsolta Ali. – A városban majd találunk szálláshelyet. Ha a melegben ülünk, akkor már kicsit sem számít, hogy mi van a türbe kapzsi és rosszindulatú urával.

1575 ősze, a Badacsony hegye

Gyöngyinek reggel óta fájt a feje. Ez feldühítette, és kicsit el is keserítette, mert a megszokott módszerek nem váltak be. Nem sikerült elmulasztania a fájdalmat. Ráadásul a többiek is eléggé levertnek tűntek. Csutka-baba alig akart szopni. Csak halkán nyöszörgött a pólyában. A bátyjának, Miklósnak sem volt kedve bolondozni, és csak ímmel-ámmal végezte el a munkáját. Talán ha ma hazajön az apja, jobb lesz a kedve.

Gyöngyi nagyot sóhajtott. Musztafa már megint valahol a túlsó parton járt. Általában tíz-tizenkét napot töltött török földön, és utána egy teljes hetet idehaza, az erdei házban. Nem ez volt a legszerencsésebb megoldás, de úgy tűnik, hogy bevált.

A férfi egy hétig egészen jól kibírta a magányos hegytetőn.

Utána viszont mind a ketten jobban jártak, ha alászállt a mélybe, és elmerült az emberek világában. Gyöngyi bízott a párjában. Musztafa szorgalmasan dolgozott odaát. Elég pénzt keresett ahhoz, hogy ne kelljen hozzányúlni a Báthory grófnőtől kapott, kisebb vagyonnal felérő jutalomhoz. A pénzt egy erős bőrzacskóban a ház alatti barlangban rejtették el.

Gyöngyin és Miklóson kívül csupán Quintus Pannonicus tudott róla. A majdnem másfélezer évvel korábban itt élt római szőlőműves szelleme azonban nem volt fecsegős fajta.

Gyakran panaszkodott amiatt, hogy a halandók világában egyedül a testvériség gyermekei értik meg a szavát. Musztafa csak akkor hitte el a szellem létezését, amikor Miklós is elmesélte neki, hogy milyen kalandokat élt át Quintussal. Ezzel persze nem derítette jobb kedvre az apját. A férfi napokig savanyú képpel mászkált és olyasmit mormogott, hogy az ő fiának nem volna szabad boszorkányok, méregkeverők, kísértetek és vérszívó szörnyetegek között felnőnie.

Nem mintha ez utóbbiak olyan sokszor zaklatták volna a kis családot. A két névtelen lupa csak egyszer nézett be hozzájuk az elmúlt esztendő során. Gyöngyi kérésének megfelelően senkit sem bántottak a környéken. Elmesélték, hogy Báthory Erzsébet jól van és remekül beilleszkedett a környezetébe. Furcsa, de az észak-magyarországi nemesek között már alig maradt olyan, aki emlékezett volna arra, hogy a tizenkét éves kislány nem is olyan régen még egy félelmetes tekintetű, idős úri hölgy alakjában járt közöttük.

Erzsébet újjászületése ezek szerint tényleg zökkenőmentesen ment végbe.

Gyöngyi arra gondolt, hogy leveszi a szerény tetejéről az ott őrzött rézdobozkat, és kiszed belőle egy maroknyi apró, csillogó fekete babszemet. A *káv*é méregdrága luxuscikknek

számított. Most már a magyarok is hallottak róla, bár a legtöbben még nem kóstolták meg. Gyöngyi még annak idején, a budai hárem rabszolgájaként ismerte meg az ízet. Rájött, hogy forró tejjel, sok cukorral vagy mézzel egész kellemes a különös ital. Csak a megátalkodottak isszák tej és ízesítés nélkül. Musztafa a kávé attól a kereskedőtől kapta ajándékba, akinek legutóbb elkísérte a karavánját Budáról Szigetvárra. A kereskedők megbecsülték az olyan magabiztos vezetőket, akik jól ismerték a Hódoltság útjait és rejtett ösvényeit.

Végül egészen késő délutánig ellent tudott állni a kávé csábításának. A fejfájás továbbra sem múlt el. Hiába próbálkozott a máskor jól beváló gyógyfőzetekkel. Savanyú képpel megőrölte a fekete magvakat, és lefőzte a sötét italt. Tapasztalatból tudta, hogy olyankor, amikor váratlanul gyorsan lehűl a levegő, az emberek ingerültté válnak, gyakran veszekednek és sokszor fáj a fejük. Korábban Gyöngyi nem szenvedett a hideg idő érkezése miatt. Komor arccal arra gondolt, hogy talán érdemes volna odafigyelnie az idősebb asszonyok panaszaira. Lehet, hogy egy szép napon a csúz meg a reuma is gyötörni fogja?

Ez eléggé valószínűtlennek tűnt, hiszen Gyöngyi erős és egészséges fiatal nőnek tartotta magát. Jókedvű és vidám

volt. Kivéve persze olyankor, amikor ennyire pocsék az idő és pokolian szaggat a halántéka.

A forró tejeskávé sem segített. Este egyszer rákiabált Miklósrá, amit persze utána egyből meg is bánt. Valamiért ingerültté és nyugtalaná vált. Amikor becsukta a szemét és összpontosított, megpróbálta feltárni a haragja okát. Megérintette a lelkében izzó áldást, és kinyúlt vele Musztafa után. Halványan felderengett előtte a férfi alakja. Úgy tűnt, hogy a kedvese semmi rosszban nem sántikált és nem volt veszélyben.

Akkor meg mitől vált Gyöngyi ennyire nyugtalaná?

A méregdrága fekete lötty ugyan nem segített a fejfájás ellen, viszont nem tudott miatta elaludni. Halkan korholta meggondolatlanságát, ahogy nyugtalanul, izzadtan forgott az ágyában. Bárcsak ott lett volna Musztafa, vagy Balassi Bálint, vagy Vince bíró.

Gyöngyi dühösen felült az ágyban és megcsóválta a fejét. Felbőszítette, hogy a gondolatai ilyen könnyedén átsiklottak egyik férfiről a másokra. Pontosan olyan léha módon gondolkodik, mint egy fekete anya. Már ha igaz az a sok csúnyaság, amit Lilith leányairól hallott. Egyszer érdemes volna alaposabban is utánajárni, hogy pontosan miket is művelnek azokon a hírhedt szombatjaikon.

Felkelt, bezárta az ablaktáblákat, mert nagyon hangosan dübörgött odakint az eső. Szerencsére a vihar elkerülte a Badacsonyt. Felment a felső részre, és megnézte Csutkababát. A kislánya az igazak álmát aludta. Gyöngyi megállt az ajtóban, és csendben bámulta a két gyermek arcát. Miklóson egyre jobban fel lehetett ismerni Musztafa vonásait. Kettőjüknek egyformán gyönyörű szeme volt. Gyöngyi halványan elmosolyodott, és visszament az ágyába. Még akkor is azon gondolkodott, hogy milyen szerencsés, mert ennyire elégedett lehet a párjával és a gyerekeivel is, amikor lassacskán elaludt.

Az álma azonban nem volt zavartalan.

Szinte azonnal az erdőben találta magát. Éjszakánként gyakran járt errefelé. Jó párszor volt már szemtanúja, hogy a mocsaras völgyben boszorkányok ülnek a tűz körül. Most azonban nem hallatszott az anyák éneke. Kihalt és élettelen volt a táj. Gyöngyi halántékába enyhe fájdalom hasított. Ez feldühítette. Most fordult elő először, hogy az ébrenlét panaszai elkísérték az álmok világába is.

– Mi tartott ilyen sokáig? – csendült fel a háta mögött egy ingerült hang.

Gyöngyi megfordult, összevonta a szemöldökét, de aztán udvarias mosolyt erőltetett az arcára, és meghajolt az ifjú

Báthory Erzsébet előtt.

– Órák óta kereslek, de te nem vagy sehol. Már éjfél is elmúlt – méltatlankodott a szőke gyermek.

– Úrnőm, miért akartál találkozni velem?

– Te talán nem érzed?

Gyöngyi felegyenesedett, büszkén kihúzta magát és becsukta a szemét. Nem kellett megérintenie az áldást ahhoz, hogy az elméjével átfogja a környezetét. Jól érezte maga körül a tájat. Az egyetlen oda nem illő dolog a gyermek helyén sötétlő folt volt. Báthory Erzsébetből hiányzott a mindent átfogó élet ragyogása. Mintha egy jókora, kristálytisza jégből faragott szobor állt volna Gyöngyivel szemben.

Az első keresés nem járt eredménnyel.

– Miről beszélsz, úrnőm? Nem találtam semmit.

– Várj, majd segítek – mondta a gyermek. Mire odaért Gyöngyi mellé, már ugyanaz a felnőtt nő volt, akivel először találkozott annak idején Tokajban, a pincében. Azon a napon, amikor máglyán elégették hűséges dajkáját, Rózsa anyót. A veszteség pusztá emléke is elég volt ahhoz, hogy Gyöngyi dühbe guruljon.

Azon cseppet sem csodálkozott, hogy a grófnő pillanatnyi szeszélyének engedve tudja változtatni az alakját. Az álmok

világában csak az akarat ereje számít. Egy nő itt az elméjével formálhatja a valóság tükörképét. Báthory Erzsébetnek pedig mindenkinél keményebb volt az akarata.

Megállt Gyöngyi háta mögött, és a két vállára tette a kezét. Az érintése olyan volt, mintha tényleg jégből faragták volna a grófnőt.

– Segíték. Keressünk együtt! Fontos, hogy te is észre vedd.

Gyöngyi halkán felszisszent. Olyan volt, mintha a szobába, ahol addig csupán egyetlen gyertya égett, váratlanul behoztak volna egy tucatnyi fáklyát. Ragyogó napfénybe borult az erdős hegyvidéki táj. A magasból egy sas vagy valamilyen más ragadozó madár szemén keresztül bámulták a magyar tájakat. Nemsokára kijutottak az Alföld fölé.

Gyöngyi itt figyelt fel először a rontásra.

Hangosan felhördült. Ha a grófnő nem tartja erős kézzel a vállát, talán össze is esett volna. Görcsbe rándult a gyomra. Egy pillanatig az a furcsa gondolat merült fel az elméjében, hogy mi történik a valódi világban hagyott testével, ha álmában elhányja magát. A következő pillanatban azonban már minden erejére szüksége volt, hogy legyűrje a rázúduló rosszullétet. Mintha belelökték volna egy undorító, gennyes váladékkal teli üstbe. Tényleg közel járt ahhoz, hogy elhányja magát.

Báthory Erzsébet előtt azonban semmiképpen sem akart gyengének mutatkozni. Nem csak a grófnő volt az átlagosnál erősebb. Gondolatban szintiszta acélból kovácsolt ragyogó védőfalat maga köré. Egy határozott mozdulattal félresöpörte a fojtogató miazmát. Továbbra is érzékelte a rontást, de most már nem kellett rosszuléttől tartania.

– Erős vagy – hallotta meg Báthory Erzsébetet. A grófnő hangjában talán megkönnyebbülés csengett?

– Mi ez, úrnőm?

– Betegség. Rontás.

– Járvány? Már megint? De hiszen nemrég győztük le a pestist.

– Ez valami más. Újszerű, félelmetes kór. Még sosem találkoztam ilyennel.

Gyöngyi jól tudta, hogy Báthory Erzsébet időtlen idők óta él az emberek világában. Ha egy betegséggel még ő sem találkozott, akkor az tényleg veszélyes lehet.

A fiatal nő erősen összpontosított. Minden erejével kinyúlt a különös, alig megragadható járvány csápjai után. Ez a betegség nem érintette meg az eget és a vizeket. A földben terjedt szanaszét. Akik megkapták, belázasodtak, köhögni kezdtek, majd napokon, sőt, néha órákon belül meghaltak. Nem maradtak túlélők. Az új, ismeretlen járvány senkit sem

kímélt.

– Megkeresem a gócot és elpusztítom – mondta határozottan Gyöngyi.

– Segítek – felelte a grófnő. Ismét megmarkolta a fiatalabb nő vállát. Most már sokkal erősebben szorította. – Legalábbis a keresésben.

Nem lehetett tudni, hogy milyen sokáig álltak az álmvilág erdőjében. Elképzelt sasok és sólymok vitték tovább az akaratukat. Végigrepültek a Magyarországot behálózó fekete szálak fölött. Megpróbálták rájönni, hogy honnan hová futnak.

– Mi a baj? – hallatszott a grófnő aggódó hangja. Dél felé haladtak a Kapos, majd a Dráva irányába.

– Itt már jártam korábban is – suttogta Gyöngyi. – A valóságban és az álmaimban is.

– Ó, igen. Én is – mondta Báthory Erzsébet. – De hiszen ez Szigetvár! Ez lenne a fertőzés gócpontja?

– Nem. Nem a város az – felelte Gyöngyi. Mintha csak az ujjával mutatott volna egy hatalmas, élethű térkép egyik foltjára. – Hanem az a hely, ott.

– Ott még nem jártam.

A jégpáncél szertefoszlott. Báthory Erzsébet úgy rántotta el a kezét Gyöngyi válláról, mintha megégették volna. – És nem

mehetek közelebb. Te viszont igen.

A fiatal nő egyedül merészkedett tovább. Felismerte a falakat, a kupolás építményt és a karcsú tornyot.

– Szulejmán türbéje? Innen indult el a járvány?

A grófnő beleszimatolt az árnyak erdejének levegőjébe.

– Az *átok* – mondta halkán. – Átok ez a javából. Róma bukása óta nem éreztem ilyen erőset.

– Ez lehetetlen – tiltakozott Gyöngyi. – Hiszen ez Szulejmán emlékhelye. Az ő szíve nem hozhat bajt Magyarországra. Hiszen magához ölelte ezt a nemzetet. A törökök testvéreinek nevezett minket.

– Szavak. Üres fecsegés. Egy haldokló férfi lázálmai – legyintett a grófnő. Már ismét kisgyerek állt a kialudt tűzrakóhely túloldalán. Vádlón nézett Gyöngyire. – Ne hagyd, hogy üres szavak fedjék el a valóságot.

Gyöngyi csak nehezen tért magához a megdöbbenéstől.

– Szulejmán és Hürrem megmentette az életemet. A lelkemet. Ha ők nincsenek, most nem állhatnék itt. Kizárt dolog, hogy bajt hoznának Magyarországra.

– Pedig éppen ez történt! – csattant fel a gyerek. – Egyedül te vagy elég erős ahhoz, hogy elháríthasd.

Gyöngyi a kislány szemébe nézett.

– Én, a fehér anyák cselédje? Nem pedig a testvériség egyik

tekintélyes tagja?

– Ne gúnyolódj – figyelmeztette Báthory Erzsébet. – Te Angyal Angyalka unokája vagy. A Kárpát-medencében nincs nálad erősebb. Menj, és tedd a dolgodat. Ha sikerül, gondoskodom róla, hogy ne legyél sokáig cseléd.

Gyöngyi büszkén megcsóválta a fejét.

– Nincs szükségem jutalomra. Éva örököse vagyok. Megvédem az életet és eltüntettem a rontást.

– Elmész Szigetvárra?

– Elmegyek, úrnőm. Megnézem, mi szivárog a mélybe Szulejmán síremlékéből.

Az isztambuli háremben

Nurbanu megállt a kertre nyíló kapuban, és összevont szemöldökkel, gyanakodva nézte az alacsony cselédlányt. Ez meg mégis miféle szerzet lehet? – gondolta. – Olyan barna a bőre, mint egy jemeni arabé, viszont az orra egészen éles vonalú és cseppet sem duzzadt az ajka.

Alaposabban is szemügyre vette az ismeretlent. A szolgák egyszerű ruhája sem takarta el előnytelen alakját. A kis cselédnek karcsú dereka és csapott csípője volt. Elégé fiúsnak tűnt. *Vajon tetszene Murádnak?* – töprengett

Nurbanu. Egyre több csinos lányt küldött a fia ágyába, ám a válogatott szépségek nem jutottak semmire. Néha már arra gyanakodott, hogy a fia esetleg... *alkalmatlan* a szerelemre. Ingerülten megcsóválta a fejét. Nem, ez a cseléd, bár eléggé egzotikus külsejű, egészen biztosan nem lobbantaná fel a vágyak lángját a szultánban. Milyen kár. Valahogy át kell törnie a fia körül kialakult jéghideg falat.

A cseléd közben észrevette, hogy a hárem első asszonya figyel. Nurbanut mindenki ismerte a palotában. A legtöbben rettegetek tőle. Pont úgy, mint ez a kis barna bőrű csitri. A cseléd azonnal leborult a padlóra, és a homlokát a márványcsempékhez szorította. Az úrnő elégedetten elmosolyodott. Élvezte, hogy félt tőle a környezete.

– Te ki vagy? Még nem láttalak – mondta kegyesen.

– Bocsánat, felséges *szultána*. Nem értek törökül – felelte a lány halkán perzsául. Ezzel sikerült meglepnie Nurbanut. Mióta szolgálhatnak *perzsák* a szultán palotájában? Csak azért nem förmedt a gyanús teremtményre, mert az az előbb szultánának szólította.

– Azt kérdeztem, hogy ki vagy – folytatta a szomszédos birodalom nyelvére váltva.

– Jázmin a nevem – felelte a cseléd.

– Perzsa vagy?

- Dehogy, úrnőm. Hindusztáni.
- Értem. Az merre is van, Arábiában?
- Nem, úrnőm. Indiában.

Nurbanu meglepődve összevonta a szemöldökét. Ezek szerint a fia feleslegesen aggódott. Nem lehetett olyan rossz a Török Birodalom helyzete, ha már a távoli, mesésen gazdag birodalomból is hoznak rabszolgákat a szultán háremébe. Vajon mikor került ide ez a kis béka?

- Jól van, csak igyekezz. Tedd a dolgodat. Figyelek rád, te indiai. Tanulj meg gyorsan törökül, mert a perzsákat senki sem szereti.

- Igen, úrnőm. Mindent megteszek, úrnőm. Köszönöm, úrnőm – hálálkodott Jázmin.

Nurbanu azonban már nem is törődött a cseléddel. A fiatal lány számára csupán egy volt a palota névtelen kiszolgálói közül. Lehetett volna akár egy igénytelenebb bútordarab is. Amikor arrébb sétált a kis cseléd mellől, már meg is feledkezett róla.

Ekkor azonban eltűnt az eddigi nyugalom Nurbanu arcáról. Eredeti szándékától eltérően nem ment ki a kertbe. Ott ugyanis két alakot pillantott meg. Murád mellett egy tűzvörös ruhát viselő, karcsú, szőke hajú nő lépdelt. Arcátlanul nem viselt fátylat, és vakmerően belekarolt a szultánba. Az egész

háremben csupán egyetlen ilyen erkölcstelen szajha élt.

A szépséges Szafije, az a kis vipera!

Nurbanu dühösen elfordult az ajtótól, és elindult vissza a válide szultána lakosztályába. Bár ezt a kívánatos rangot még mindig nem ő viselte, már megszerzett magának mindent, ami ezzel a magas címmel járt. Mihrimah, az a szajha hetek óta nem mutatkozott a palotában. Legalább vele sikerült leszámolnia.

Máskor talán boldogsággal töltötte volna el ez a gondolat. Most viszont egyre csak Murád és Szafije képe lebegett a szeme előtt. Mit ér a győzelme, ha az a kis kurva elfordítja tőle a fia szívét?

Még akkor is ez járt az eszében, amikor a lakosztályába zárkózva odahívatta maga elé Kaffert. A fekete aga azonnal bejött, és mélyen meghajolva várta úrnője parancsát.

Miközben szálegyenes háttal meghajolt, a szeme sarkából nagyon is szemmel tartotta az igencsak rosszkedvű asszonyt. Nem kerülte el a figyelmét, hogy Nurbanu mennyire zaklatottnak tűnt.

– Valamit tennünk kell ezzel a kis ribanccal! Ez így nem mehet tovább!

Kaffer kiegyenesedett. Széles vállán megfeszült a vékony fehér vászon. A hárem első számú eunuchjaként viselhetett

volna selyemruhát is, ám valamiért továbbra is ragaszkodott régebbi, egyszerű öltözékéhez. Nem fogadta el a vastag ezüstitláncokat sem, amelyekkel az úrnője megajándékozta. Továbbra is egyetlen ékszert viselt, a kopott, afrikai gyöngyökből és majomfogakból összeállított karkötőt. Bár figyelembe véve Kaffer komor jellemét, Nurbanu nem lehetett teljes mértékben biztos abban, hogy azokat a fogakat valóban egy majom szájából verték-e ki.

– Úrnőmet Szafije zaklatta fel ennyire?

– Ki más? Az a szajha teljesen rátelepedett a fiamra! Úgy csüng rajta, mint egy undorító, vértől duzzadó pióca. Elfordította tőlem Murád szívét.

– A szép hölgy még mindig közel áll a fiadhoz. Persze tudjuk, hogy mostanában egyre többször veszekednek. Talán egy ilyen repedést kellene kihasználnunk, hogy éket verjünk közéjük. Fokozatosan eltávolíthatjuk egymástól a két fiataalt. A fiad fel sem figyelne arra, hogy manipulálják.

– Nem, Kaffer, erre már nincsen időnk. Túl sokáig vártam. Nagy hiba volt. Alábecsültem azt a keresztény szajhát! Ideje határozottan cselekedni. El tudod tüntetni?

A szerencsen felegyenesedett. Összefogta maga előtt a kezét. Hatalmas szénfekete ökle eltakarta az ágyékát. Mélyen az asszony szemébe nézett.

– Természetesen, úrnőm. Bárkit meg tudok ölni, és nyom nélkül eltüntettem a holttestét. Szafije esetében azonban ezt semmiképpen sem javaslom.

– Miért nem? – kérdezte ingerülten Nurbanu.

– Nyilvánvaló volna, hogy te állsz a háttérben. Az a hitetlen nő csak rád jelent igazi veszélyt. Egyedül neked fűződik érdeked – mégpedig hatalmas érdeked – ahhoz, hogy félreállítsd. Bármennyire is viharos az ifjú pár kapcsolata, Szafije annyira elbűvölte Murádot, hogy felséges fiad nem bocsátaná meg neked az ágyasa váratlan halálát.

– A pokolba! – káromkodott Nurbanu. A tehetetlen dühtől ökölbe szorult a keze. – Miért kerültem ilyen iszonyatos helyzetbe? Már csak egy hajszál választ el attól, hogy végre eljöjjön az igazság pillanata, és én legyek a válide szultána. Csak ez a szalmahajú ringyó akadályozhatná meg, én meg tehetetlen vagyok!

Kaffer odalépett az úrnője mellé. Megnyugtató mozdulattal a vállára tette a kezét. Lágy, de erős mozdulatokkal masszírozni kezdte a megfeszülő izmokat.

– Felséges szultána – mondta halkán, behízelgően –, a válide rangja a természet és a palota törvényei szerint is téged illet. Te vagy a hárem, a Magas Porta és a birodalom első asszonya. Gondoskodom arról, hogy elháruljanak az

utadból az akadályok. Most azonban nem tanácsolom, hogy megölesd Szafijét.

– De akkor mit tegyek? A fiam nem szeret.

– Ez nincs így, úrnőm. Murád igenis szeret, csak hát elvette az eszét a szerelem. Próbáld meg nem aggódní emíatt. Annyíra feszültek az izmaid! Remegsz az idegességétől. Gyere, feküdj fel arra a kerevetre. Megmasszírozlak, és utána sokkal jobban érzed majd magad.

Nurbanu azonban ingerülten megcsóválta a fejét, és lerázta a válláról az eunuch kezét.

– Nincs nekem kedvem az ilyesmíhez – mondta komor arccal. Leült az egyík puha párnára. Egy dühös mozdulattal megtörölte a szemét. Nem törődött azzal, hogy elkente a szeme alatt a fekete csíkot.

– Hogyan szerezzem vissza a fiamat? Mí tegyek azért, hogy újra engem szeressen?

A szerecsen komoran elmosolyodott.

– Embert ölní könnyű, valaki szeretetét elnyerní viszont nagyon nehéz dolog.

– Pedígg éppen ezen múlík mindkettőnk sorsa. Mí gondolsz, Kaffer, mí lesz velünk, ha Szafíje győz? Már annak ís örülhetünk, ha csak száműzetésbe küldenek egy félig romba dőlt régi erőd szerájába, valahová a világg végére. Ezt

ugye te sem szeretnéd?

Kaffer arcán egy pillanatra felvillant a harag, de azonnal visszanyerte az önuralmát.

– Nem, úrnőm, nem azért küzdöttünk mindketten ilyen elszántan, hogy egy vidéki porfészekben rohadjunk el elevenen.

Töprengve Nurbanu szemébe nézett.

– Az erőszak alkalmazását semmiképpen sem javaslom a szultán ágyasa ellen. Nem őt kell célba venni. Van mód arra, hogy visszanyerd a fiad szeretetét.

– Tessék? Miről beszélsz?

Kaffer odalépett az ajtóhoz, körülnézett, hogy nem áll-e kint valaki, majd bezárta, és összehúzta a súlyos bársonyfüggönyt is.

– Talizmánt kell készíteni, felséges szultána. Tilszumot.

Nurbanu döbbenetesen bámulta az eunuchját. Lázasan töprengett. Hallott már ilyesmiről, eddig azonban távol tartotta magát a mágia ingoványos talajáról. Ha viszont nincs más módja...

– Egy tilszummal nyerjem vissza a fiam szívét? De hát hogyan? Kivel készíttessem el a szeretet talizmánját?

– Még nem tudom, úrnőm, de a kedvedért kiderítem.

– Nincs sok időnk.

– Gyors leszek. Vannak olyan helyek Isztambulban, ahol nem nehéz kuruzslókat, sarlatánokat és nagy ritkán egy-egy igazi mágiahasználót találni.

– De hát az ilyesmi tiltott dolog.

– Ha valaki kétségbeejtő helyzetbe kerül, nem tartja vissza a tiltás. Biztos forrásból tudom, hogy még a hárem asszonyai is gyakran leküldik a szolgálólányaikat Sislibe, Nisantasiba vagy épp Beyogluba. Ott, a sötét sikátorokban jó pénzért bármilyen talizmánt meg lehet szerezni.

– Lemész oda, keresel egy nagy tudású dzsindzsit, és készítesz vele talizmánt?

– Ezt teszem, úrnőm. Olyat, ami miatt a fiad úgy fog szeretni, mint kisgyermek korában.

Még nem sikerült teljes mértékben meggyőznie Nurbanut. Az asszony a fejét csóválta.

– Honnan tudsz te ilyesmiről? A babona meg a bűbáj veszélyes dolog.

– Eunuch vagyok, úrnőm. Árnyékként mozgok a férfiak és a nők világának határán. Az ilyen árny eljuthat oda is, ahová a közönséges halandók soha. A *hadimok*nak is megvannak a maguk bajai. Amit elragadtak tőlünk, azt egyetlen orvos vagy gyógyító sem adhatja vissza. A herélőkés azonban csak a húst metszette le rólunk, a vágyakozást nem. Jó pár társam

keresett menedéket a dzsindzsiknél és a vajákosoknál.

– És megkapták, amiért odamentek?

– Letépett, kiégetett férfiasságukat? Nem, eddig senkinek sem sikerült.

Nurbanu felkelt, odaállt a szerecsen elé, és a tenyerét a hatalmas termetű alak izmos mellkasára szorította.

– Hát legyen. Gazdagon megjutalmazlak, ha újra engem szeret a fiam.

Kaffer megvárta a sötétség beálltát, aztán álruhában kisietett a palotából. Határozott, magabiztos léptekkel haladt a külváros felé. Nem vette észre, hogy hamarosan egy apró, sötét alak szegődött a nyomába. Nem csak a szerecsen vette le a palotában viselt ruháját. Jázmin, az indiai cseléd lány osont a nyomában.

Már éjfél is elmúlt, amikor Kaffer ingerülten elindult visszafelé a palota irányába. Nem járt sikerrel. Felforgatta Sisli, Nisantasi és Macka sötét, tiltott árukkal kereskedő boltocskáit. Féltucatnyi vajákossal és kuruzslóval beszélt. Néhány rájöttek, hogy a palota egyik eunuchja áll velük szemben. Remegtek a kapzsiságtól. Varázsszereket, mágikus italokat, különleges kenőcsöket próbáltak Kafferra sózni. Fennhangon bizonygatták, hogy csakis az ő –

sárkánypikkelyből, rinocéroszagyarból, tigrishere-
őrleményből – készült csodaszerük fogja visszaadni azt, amit
a szerencsen elveszített. Kaffer végül már kifejezetten dühös
lett. Halkan káromkodott magában, amikor az egyre erősebb
esőben elindult visszafelé. Szokatlan dolog volt a kudarc.
Nem tudta, hogy mit mondjon az úrnőjének. Biztosra vette,
hogy itt, a külvárosi részek sötét, búzló sikátoraiban
megtalálja a megfelelő gyógyítót. Már Fátih városrész
határán állt, amikor egyszer csak a sötétből meghallotta a
saját nevét.

– Kaffer!

A szerencsen megtorpant, és egy keskeny utcácska torkolata
felé fordult. Valaki állt az egyik bolt bezárt ajtaja előtt.

– Nurbanu agája, én tudok segíteni az úrnődnek!

A szerencsen habozás nélkül mozgásba lendült. Nem tudta,
ki lehet az ismeretlen, de elszánta magát arra, hogy azonnal
megöli. Biztosra vette, hogy egy ellensége áll ott a
homályban.

A következő pillanatban azonban megtorpant. Nyitott
tenyérrel mindkét kezét felemelte maga mellé. Bár nem volt
babonás, de a hátán most végigfutott a hideg. Úgy tűnt,
mintha a nesztelen árnyak a talajból emelkedtek volna ki.
Legalább féltucatnyian vették körbe.

Csapdába került.

Valaki résnyire nyitotta a kisbolt ajtaját. Egy lámpás kiáradó fénye megvilágította az ajtó mellett álló szakállas férfi arcát. Kaffer most már felismerte.

– Oszama Ul-Derán. Honnan tudod, hogy mi kell nekem?

Az arab mágus az egyik árnyalak felé biccentett.

– Ő mondta el.

A karcsú alak odalépett Oszama mellé. Levette az arcát eltakaró csuklyát. A szerencsen összevont szemöldökkel nézte a fiús arcot.

– Te az egyik új cseléd vagy, igaz? Az a... hindusztáni lány.

Jázmin nem válaszolt, csupán leheletnyit meghajolt.

– Szóval tudsz segíteni rajtam és az úrnőmön? – fordult Kaffer Oszama felé.

– Az úrnőddel kapcsolatban nem vagyok egészen biztos – felelte a fekete mágus. Jelentőségteljes szünetet tartott. – Viszont, ami *téged* illet... valóra válthatom az álmaidat.

– Azt hittem, börtönben vagy. Kegyvesztett lettél.

Nem lehetett eldönteni, hogy Oszama vicsorog vagy csupán gúnyosan nevet.

– Egy büjük dzsindzsit nem lehet bezárni. A mágia bármilyen lakatot kinyit. Kövess, aga.

– Hova megyünk?

– Egy olyan barátunkhoz, aki tud segíteni. *Neked*.

Nem kellett túl messze menniük. Egy teljesen átlagos ház előtt álltak meg. Az ajtó azonnal kinyílt, amikor odaértek. A kinti sötétséghez képest vakító fényárnak tűnt a néhány olajmécses világossága. Odabent egy magas, karcsú, széles vállú férfi fogadta az érkezőket. Az arcvonásai Jázminéra hasonlítottak.

– Kaffer, ő a barátunk. Kála Lál. Indiai bölcs. Segíteni fog.

Letelepedtek a kényelmes párnákra. Az indiai köntörfalazás nélkül a lényegre tért. Egészen jól beszélt törökül. Ha egy szó nem jutott az eszébe, akkor perzsára váltott. Meglepő, izgalmas dolgokat mesélt magáról.

– Tudsz tilszumot készíteni? – tudakolta Kaffer. Örült, hogy nem kellett dolgavégezetlenül visszamennie a palotába.

– Olyat, ami visszaadja egy rossz útra tért fiú szeretetét. Újra az anyja felé fordítja a tekintetét.

– Természetesen – felelte az indiai. – Gond nélkül készíthetnék ilyet, ám ennél valami sokkal jobbat ajánlok.

– Mire gondolsz?

– Nem Nurbanunak kell itt a segítség.

– Hanem kinek?

– Neked, barátom.

– Nekem? – nevetett fel ingerülten Kaffer. – Mindenem

megvan. Kemény küzdelem árán, csak a magam erejére támaszkodva én lettem a hárem agája. Eunuch ennél többre nem vágyhat.

– Ó, dehogynem! – mosolygott az indiai. – Jó pár olyan férfit ismerek, akinek a combjai között semmi sem lóg. Tudom, mi jár a fejükben.

Kaffer megvonta a vállát, de csendben maradt.

– Indiában sok férfi önként áldozza fel a lingamját, hogy áldozatot mutasson be a hatalmas istennőnek. Néha még ők is megbánják a döntésüket. A nyugati eunuchokat Perzsiában és Törökországban erőszakkal csonkították meg. A sebeket kiégető izzó vas azonban nem tisztította meg az elméteket. Tudom, hogy miről álmodozol.

– Amit levágtak rólam, az örökre elveszett – felelte ingerülten Kaffer. Ökölbe szorult a keze. Meglepődve figyelt fel arra, hogy milyen hevesen dobog a szíve.

– Én vissza tudom adni a férfiasságodat.

A szerecsen keserűen felnevetett.

– Te is csak egy vagy a sok sarlatán közül? Nem hiszem el az ostobaságodat. A férfiasságot emberfia nem adhatja vissza.

– Ebben igazad van. Jól látod a helyzetet. Oszama figyelmeztetett arra, hogy bölcs fér... ember vagy. Nem csoda,

hogy úrnőd téged állított a hárem élére. Bizony, jól mondod. Teremtett ember valóban nem volna képes erre, ám akad valami, ami csodát tehet.

Kaffer meg akart szólalni, de alig kapott levegőt. Kála Lál arckifejezése egyértelművé tette, hogy komolyan gondolja minden szavát.

– És mi volna az? – kérdezte végül megfontoltan az eunuch.

– Szulejmán Szíve.

– Még sosem hallottam róla – felelte homlokát ráncolva a szerecsen.

– Majd fogsz. Nem is keveset. A varázserő és az élet csodálatos forrásáról. Ázsia legerősebb talizmánjáról. Arról a tilszumról, ami valóra válthatja minden titkos vágyadat. Ráadásul neked nem kell félni tőle.

– Miről beszélsz? Miért kellene félnem egy talizmántól? És hogy érted azt, hogy *nekem* nem kell tartanom tőle?

– Szulejmán Szíve végzetes a férfiakra. Te viszont, barátom, most csupán – hozzánk hasonlóan – egy árnyalak vagy a fény és sötétség határán.

Kaffer Jázminra nézett. A lány... vagy talán a nőies arcú fiú lehajtotta a fejét. Ezek szerint ő súgta meg Kaffer saját szavait a másik indiainak.

- Ostobaság. Nem hiszek az ilyen babonás mesékben.
- Majd fogsz, barátom. Gondolj csak bele, megnyílt előtted a csodák ajtaja. Ha akarod, beléphetsz rajta.
- Újra férfi lehet belőled – szólt közbe Oszama.
- Nem csupán lemetszett ágyékodat kaphatod vissza, de gazdag is leszel. Egy vagyonos, tüzes vérű férfi, aki minden nőt megkaphat – mosolygott barátságosan Kála Lál. Maga mellé nyúlt, és felemelt egy jókora, súlyos zsákot. A tartalmát odaöntötte Kaffer elé a szőnyegre. Halkan csengő aranypénzek és a legkülönfélébb színben tündöklő drágakövek borították a vásznat.
- Vegyél csak belőle – mondta az indiai –, amennyit csak akarsz. Amennyi jólesik.
- Kaffer előrehajolt, és belemarkolt az aranypénzbe. Felemelte a csillogó érméket, aztán hagyta, hogy az ujjai között az érmék visszahulljanak a szőnyegre.
- Ennyire gazdag vagy?
- A testvériségünk nem ismeri a lehetetlent. Komolyan gondoltam, annyi pénzed lehet, amennyit csak akarsz. Hiszen most már barátok vagyunk, igaz?
- Kaffer felemelt egy különösen szépen csillogó drágakövet. A fény felé tartotta és keresztülnézett rajta.
- Mesélj arról a Szívről – mondta végül.

– Jól figyelj, szerencsen, amit elmondok, az megváltoztatja az életedet...

Kaffer meggyőzése nem tartott sokáig. Amikor Kála Lál felhúzta jobb kezéről drága, puha, kék szövetből készült köntösét, és megmutatta bőrén a jelet, Kaffer habozás nélkül beleegyezett, hogy ő is megkapja a testvériség szimbólumát. Jázmin lépett oda hozzá egy izzásig hevített tűvel és a fekete tintával. Ez volt Kaffer első tetoválása. Amikor elkészült, megfeszítette az alkarján az izmokat, és alaposabban is szemügyre vette a bőrt.

– Rajtad nem látszik Káli anya érintése. Ez így van jól. Mi viszont mindannyian tudjuk, hogy most már közénk tartozol – figyelmeztette Kála Lál.

– Győzd meg az úrnődet a Szív fontosságáról – mondta Oszama. – Beszélj rá, hogy téged küldjön el érte Magyarországra.

A szerencsen távozása után Jázmin is szedelődzködni kezdett.

– Nem mehetsz vissza a palotába – állította meg Oszama a lányos külsejű fiút. – Kaffer azonnal megölne. Túl okos ahhoz, hogy élő szemtanúkat hagyjon.

Kála Lál egy szomorú pillantást vetett a fiúra.

– Idekint viszont már nincsen rá szükségünk – mondta

törökül a mágusnak.

– Biztosra veszem, hogy fel tudjátok használni

– Így igaz – felelte az indiai. Barátságosan rámosolygott Jázminra.

A fiú felkapta a fejét, és növekvő gyanakvással figyelte a két férfi számára alighanem érthetetlen párbeszédét. Elkerekedett a szeme a félelemtől, amikor az árnyékok közül három thagí lépett elő. A sikolya azonban azonnal elhallgatott, ahogy az egyik félmeztelen alak meghúzta a torkán a hurkot. Oszama fejcsóválva nézte az istennőnek bemutatott áldozatot. Már számos alkalommal látott ilyet, ezért nem zaklatta fel különösebben a gyilkosság látványa. Jól tudta, a Sötét Anya szolgálai nem tartanak igényt az ő életére. Lekéstek a lelkéről. Odabiccentett Kála Lálnak, majd csendben kilépett a házból. Megnézte, hogy a sikátorban hol a legsötétebbek az árnyékok. Elindult a sűrű homály felé. Nem volt túl jókedvű. Bár egy lépéssel közelebb került félelmetes terve végrehajtásához, nem bízott meg teljesen a szövetségeseiben. Úgy vélte, hogy ezek az indiaiak nem teljesen beszámíthatóak.

Tizenkilencedik fejezet

Csodálatos zarándokhely

Esther egy közepes beosztású cseléd köpenyébe burkolózott. Ebben az álruhában Nurbanu kirája feltűnés nélkül eljuthatott a palota női részlegének bármelyik részébe. Senki sem szólította meg. Nem kellett osomnia vagy rejtőzködnie. Felszegett fejjel, határozott léptekkel ment, mint aki éppen az egyik úri hölgy parancsát hajtja végre. Közben persze mindenre odafigyelt, és a fülét is nyitva tartotta. Keresztülsietett a konyhán, és már el akart indulni lefelé, a föld alatti folyosó irányába, amikor meghallotta a vénasszonyok hangját. Megtorpant, fülelt egy kicsit, majd nesztelen lépésekkel közelebb lopakodott.

A tágas éléskamrában csupán egyetlen mécses égett. Az asztalnak használt láda mellett az öreg Fehime, Harika, a szakácsnő és a kis Elmas ült. Elegük volt a kinti zűrzavarból, ezért ide húzódtak be, hogy egy kis mandulás süteményt egyenek. A két idős asszony imádott jólétesültségével

hencegni a fiatal lány előtt. Elmas most is tágra nyílt szemmel hallgatta őket. Az arcára kiülő áhítat és büszkeség egyértelművé tette, hogy mennyire örül annak, hogy a Magas Porta úri hölgyei kitüntetik a bizalmukkal.

– A fiam elment zarándokútra – mesélte éppen Harika.

– Az ifjú Juszuf Magyarországon szolgál a janicsároknál – tette hozzá Fehime. Kicsit irigyelte a barátnőjét, hogy annak ilyen remek helyre került a fia. Fehime kilenc lánya cselédként szolgált, egyetlen fiából pedig varga lett. Ennél azért igazán vihette volna többre az az amúgy jófejű fiú.

– Magyarországon? – csodálkozott Elmas. – De hát az nagyon messze van Arábiától! Elengedik évekre?

– Már miért kellene évekre elengedniük? – kérdezte meglepődve Harika.

– Mert nagyon hosszú a zarándokút! Isztambulból is egy jó év, amíg az eljut az ember a Vörös-tenger partjára. Nem?

– Miről beszélsz, te lány? – ripakodott rá Fehime. – Miért kellene Juszufnak Arábiába mennie?

– De hát ti mondtátok, hogy zarándokútra ment.

A két idősasszony összenézett. Harika lekezelően a lányra mosolygott.

– Te tényleg olyan kis buta vagy. Nagyon helyes, hogy idejársz hozzánk, mert így legalább ragad rád egy kis

bölcsesség.

- Te még sosem hallottál a híres szigeti zarándokhelyről?
- Szulejmán szultánunk türbójéről?

Most már tényleg sikerült zavarba hozniuk Elmast.

– Dehogynem, voltam is ott! Láttam Szinán mester remekművét. Akkor most a fiad visszajön Isztambulba?

Harika ingerülten megcsóválta a fejét.

– Jó volna, de ide nem engedik. Nem az isztambuli türbőről beszélünk.

– Hanem?

– A Szív türbójéről!

– A szívéről?

– Igen, Szulejmán Szívéről! Tudod, Magyarországon, Szigeten temették el. Szelim szultán parancsára...

– Dehogy Szelimére. Szokoli Mehmed nagyvezír utasítására! – vágott barátnője szavába Fehime.

– Nem teljesen mindegy, hogy ki adott parancsot a megépítésére? Szóval az a lényeg, hogy ma már Magyarországon van az iszlám világ legszebb északi szent helye.

– Rengeteg zarándok ment el Szigetre. Szulejmán Szíve meggyógyít mindenkit a csodálatos kisugárzásával. Meggyógyulnak a betegek, és teljesül az emberek kívánsága.

– Rengeteg unokám lesz – mondta büszkén Harika. – Csodálatos, egészséges fiúgyermek.

– Szulejmán Szíve csakis a jó embereknek segít. Azoknak teljesíti a kívánságát, akik az erény útján járnak és tisztességesen élnek.

– Pont, mint az én Juszufom – büszkélkedett Harika. Fehime savanyú képet vágott, mert ő egészen jól emlékezett arra, hogy a kis Juszuf serdülőkorában nem volt éppen a tisztesség és a becsületesség példaképe. A régi világban, Szulejmán szultán idején egy ilyen török suhanc nem is kerülhetett volna be a janicsárok közé.

Harika intett, hogy a két barátnője hajoljon közelebb.

– És azt hallottátok, hogy az északi türbében minden éjszaka megjelenik Hürrem szelleme?

– Mi ez az ostobaság? – méltatlankodott Fehime. – Mit keresne Hürrem Magyarországon? Hiszen itt van eltemetve Isztambulban.

– Minden éjfélkor? – csodálkozott Elmas is.

– Márpedig ez az igazság! – csattant fel Harika. – Megbízható szemtanúk számoltak be róla. Még Szokoli Mehmednek is küldtek jelentést a látomásokról. Írásban!

A sötétben hallgatózó Esther elmosolyodott. Magukra hagyta a pletykás vénasszonyokat. Átment a háremrészbe, és

udvariasan bekopogott Nurbanu lakosztályának ajtaján. Azonnal az úrnő elé vezették. Részletesen beszámolt neki mindarról, amit a magyarországi szent helyről megtudott.

– Elégé hihetetlennek tűnik a dolog. Nem csupán ostoba, babonás pletyka? – kételkedett Nurbanu.

– Ezt hallottam a városban is – figyelmeztette Esther. – Úgy tűnik, hogy a Mindenható valóban kegyesen tekint le Szulejmán szívének nyugvóhelyére.

– Tehát akkor igazak a híresztelések – mondta töprengve Nurbanu.

– Úrnőm, tulajdonképpen miért érdekel téged Szulejmán türbéje?

Nurbanu elfordult a kirától.

– Hogy miért...? Szigeten egy kegyes alapítvány működik. Helyénvaló volna, ha támogatnám a munkáját.

– Igen, az valóban kegyes cselekedet lenne – mondta némi csodálkozással a hangjában Esther.

– Igen, pontosan erről van szó. Ne gondolják az emberek, hogy egyedül Mihrimah segíti a szegényeket és az elesetteket. Én is nagyvonalú támogató leszek. Erről van szó. Most már, ugye, van elég pénzem.

Alig csukódott be Esther háta mögött az ajtó, Nurbanu máris

behívatta magához a fekete agát. Kaffer leborult a földre, majd felült, és úgy várta úrnője parancsait.

– Úgy tűnik, aga, hogy igazad volt.

– A Szívvel kapcsolatban?

– Igen. Bevallom, először nem akartam elhinni. Nehéz elfogadni, hogy működhetnek ilyen mágikus, titokzatos dolgok is a világunkban.

– Pedig ez a helyzet, úrnőm. Több olyan dolog van a földön és az égen annál, hogy az elménkkel mindent fel tudnánk fogni. Az a talizmán teljesíteni fogja minden kívánságodat.

– Biztosak lehetünk abban, hogy Szokoli Mehmed tényleg elrejtette a türbe alá?

– Igen, úrnőm. Ott van a tilsumod. A föld alatt, az öreg szultán elrohadt belsőségei mellett. Elég bátor vagy ahhoz, hogy magadnak követeld?

Nurbanu dühösen felhorkant.

– Kit érdekel az a vén bolond! Ma már a nevére sem sokan emlékeznek. Pár év, és azt sem tudják, hogy ki volt Szulejmán. Azt mondd, a Szív hozzám köti majd a fiamat?

– Igen, úrnőm. Mindörökre.

A kadim elégedetten bólintott. Utána viszont néhány ránc jelent meg bepúderezett homlokán.

– De hogyan szerezzük meg?

– Titokban kell, úrnőm.
– Igazad van, Kaffer. A vén bolond Szokoli nem tudhatja meg. Mihrimah meg végképp nem!

– A köznép és a papság sem – figyelmeztette a szerecsen. Felemelte a mutatóujját. Afrikai karkötője halk csörgéssel lejjebb csúszott. – Meg kell őriznünk a titkot. Senki sem gyanakodhat arra, hogy túlvilági eszközökkel élsz.

Nurbanu megfontoltan bólintott, és a rabszolgája szemébe nézett.

– Ezt a feladatot csak olyan valaki hajthatja végre, akiben tökéletesen megbízhatom. Elmennél a Szívért Magyarországra?

– Itt hagyjam a palotát? – kérdezte döbbenten Kaffer.

– Nem bízhatom másra.

Úgy tűnt, a szerecsen habozik. Lehet, hogy puhává tette, elkényeztette a fővárosi élet? Nurbanu közelebb hajolt, és biztatóan megszorította a *hadim* karját. A szerecsen arca megrándult, mintha a nő szorítása fájdalmat okozott volna neki. Végül alázatosan lehajtotta a fejét.

– Úrnőm óhaja parancs a számomra. Engedelmeskedem, ha ezt akarod.

– Igen, menj el Szigetre, és hozd el nekem Szulejmán Szívét. Mindenáron!

– Szükségem lesz néhány segítőre – válaszolta töprengve az eunuch.

– Ami csak kell.

– Lássuk csak. Magunkkal kell vinnünk egy hivatalos menetlevelet. Egy olyan dokumentumot, amely szerint magának a fényességes szultánnak a megbízásából járok el. Így sem a rendőrség, sem a vilájetek katonasága nem kutathatja át a csomagjainkat. Még Szokoli híres bosztandzsijai sem szaglászhatnak körülöttünk.

– Meglesz a menetlevél. Már ma estére.

– Nagyon jó, úrnőm. Így könnyedén eltűnünk az üldözőink szeme elől, ha már nálunk lesz a talizmán. Elhozom neked.

A háremhölgyeknek persze feltűnt, hogy Nurbanu milyen boldog. Ragyogóan jókedvű és kedves volt egész délután és este. A többiek úgy vélték, ezt talán a változás kezdete. Lehet, hogy a hárem első asszonya megbékélt a helyzetével, és többé nem fog olyan elszántan Mihrimah és Szafije ellen küzdeni? Az mindenkinek jó volna.

Egyik szépséges ifjú hölgy sem tudhatta, mi jár valójában Nurbanu fejében.

Murád szultán anyja egy gyönyörű, hímzett párnára telepedett le. Azzal jutalmazta magát, hogy egy parányi ópiumlabdacsot tett a vízpipájába. Beszívta az illatos, kábító

füstöt, és hagyta, hogy szabadon kószáljanak a gondolatai. Annyira boldog volt!

A vén bolond a feleségének, Hürremnek szánta a talizmánt. A válide szultánáé volt, és most az enyém lesz. A vörös hajú, orosz ribanc sosem akaszthatta a nyakába. Én viszont felveszem, és soha többé nem engedem el másnak! Enyém lesz Szulejmán Szíve és a fiam szeretete.

Szófia, Török Birodalom, katonai helyőrség

Sahman Ahmed helyőrségi altiszt ma reggel is rosszkedvűen ébredt. Iszonyúan hasogatott a feje és fáj az egyik térde. A fejfájást akár okozhatta volna az is, hogy előző este megint gyengének bizonyult, és beült az egyik titokban működő bolgár kocsmába. Elég sokat ivott a hitetlenek tiltott, de annál édesebb italából ahhoz, hogy ma reggel rosszul legyen. A tapasztalt rendőr azonban pontosan tudta, ha egyszerre sajog a térde és a feje, az azt jelenti, hogy nehéz, kellemetlenségekkel teli nap vár rá.

Rosszkedvén az sem enyhített, hogy a bazárban első osztályú bajuszpedrő zsírt sikerült vennie. Ennek dacára büszkén kihúzta magát, és hegyesre pödört bajusszal, felszegett fejjel lépett be a helyőrség kapuján. Már tíz éve

szolgált ebben a vilájetben. Mivel sosem számított nagy vagy bátor harcosnak, a helyőrség agája a közrend fenntartását bízta rá. Rendőrnek, poroszlónak egészen jól bevált. Kellő tapasztalatot szerevezve az ostoba gyaurok bolond dolgairól, a legtöbb ügyet – a tyúk- vagy a kecskelopásokat, a vádaskodásokat, a rágalmakat és a kisebb összezördülések elcsitítását – könnyedén, a legkisebb erőfeszítés nélkül el tudta intézni. Most azonban, amikor megpillantotta a drága kabátot viselő gazdag kalmárt, egyből tudta, hogy a reggeli megérzése nem vezette félre. Nehéz nap lesz a mai.

– Sahman altiszt! Drága jó barátom! – kiabálta a kalmár, és lelkesen odasietett. – Szörnyű dolog történt! Óriási veszteség ért! Csak abban reménykedem, hogy felséges szultánunk rendfenntartói segítenek nekem.

Közelebb hajolt a rendőrhöz, és a fülébe suttogta:

– Nem leszek hálátlan, ha gyorsan megoldod az ügyet.

Sahman sietve oldalt lépett, körülnézett, de szerencsére senki sem figyelt rájuk. Intett a kalmárnak, hogy menjenek be az irodaként szolgáló alacsony, sötét épületbe.

– Na, mondd, tiszteletre méltó barátom – kezdte udvariasan a nyomozó, mert a kalmár Sahman fejfájása dacára is rokonszenves férfiúnak tűnt. Aki azzal kezd egy feljelentést, hogy nem lesz hálátlan, az valószínűleg nem

üres kézzel érkezett. – Miért keresed a szultán igazságát?

Letelepedtek az alacsony asztal két oldalán, a nem túl tiszta és nem túl vastag szőnyegre.

– A Mindenható legyen kegyes hozzád, bölcs nyomozótiszt. Képzeld, rettenetes dolog történt. A karavánomnak már rég meg kellett volna jönnie Isztambulból.

– A karavánodnak? – kérdezte értetlen arccal a rendőr, mert ilyen ügyben korábban még nem fordultak hozzá. Általában a szófiai helyőrség csip-csup bajait kellett elintéznie.

– Bizony a karavánom. Tíz megbízható emberem kísérte a négy értékes szállítmánnyal megrakott tevémet és az öszvéreket. Húsz öszvérem volt! Mindegyik első osztályú, erőteljes jószág – bizonygatta fennhangon a kalmár, és két kezét széttárva felnézett az égre.

Közben már jó pár rendfenntartó bejött az irodába. Halkan zsörtölődve nekiláttak a napi munkájuknak. Persze előkerült az ilyenkor elengedhetetlen vízpipa is. Négy-öt férfi ült le mellé, hogy valamennyire enyhítsék a munkakezdéssel járó feszültséget.

– Tíz ember és húsz öszvér? – töprengett Sahman. – Az nagy karaván. Nem lehet, hogy csak elakadtak valahol útközben? Isztambul messze van.

– Ó, nem, tiszteletre méltó nyomozó. Csakis megbízható embereket alkalmazok. Bár tehetős, de becsületes kalmár vagyok. Nem véletlenül hívnak Igazmondó Alinak. Megfizetem az embereimet, ezért megbízhatok bennük.

Igazmondó Ali megint közelebb hajolt egy kicsit.

– Mindenkit megfizetek, aki segít nekem.

Sahman Ahmed egyetértően bólogatott. A busás vesztegetés reményében igyekezett azt a látszatot kelteni, mintha érdekelte volna a karaván sorsa.

– Lehet, hogy csak eltévedtek. Talán viharba kerültek, vagy kőomlás zárta el az útjukat. Az lenne a legjobb, ha várnál egy kicsit, pár napot vagy egy hetet. Egészen biztosan megjönnek az embereid.

Ezzel nem sikerült megnyugtatnia a kalmárt.

– Ó, nem, tiszteletre méltó barátom. Hivatalos feljelentést akarok tenni. Papírt kérek arról, hogy itt jártam és figyelmeztettem a hatóságokat.

A szófiai nyomozó gyűlölte a papírmunkát. Azzal mindig csak a baj volt, és így a felettesei is értesültek a különféle ügyekről. Éppen ezért csak vonakodva hívta oda az egyik írnokot.

– A karavánnak egy hete meg kellett volna érkeznie. Nem csak a saját pénzemet fektettem be. Befolyásos barátaimtól

vettem kölcsön pénzt az árura. Ha a feljelentést megmutatom nekik, látni fogják, nem a levegőbe beszéltem.

– Világos – mormogta rosszkedvűen Sahman. Most már nem egyszerűen hasogatott a halántéka, hanem időnként éles fájdalom nyilallt a fejébe. – Mindent megteszünk az ügy érdekében.

– Küldtök lovas járőröket az isztambuli országútra?

– Ahogy azt a szolgálati szabályzat előírja. Bízhatok bennünk, *efendi*. Őfelsége rendfenntartói mindent kiderítenek. Egy ilyen hatalmas karaván amúgy sem tűnhet el nyomtalanul.

A nyomozó töprengve bámult maga elé, és egy önkéntelen mozdulattal végigsimította hegyesre pödört bajuszát.

– Nem is emlékszem, hogy bármikor történt volna ilyesmi ebben a tartományban. Az elmúlt öt évben egészen biztosan nem.

Valaki megállt mellettük. Mind a két idősebb férfi felnézett. Egy fiatal rendőrtiszt volt az érkező.

– Á, Abdullah – mondta Sahman Ahmed köszönésképpen.
– Mondani akarsz valamit?

Visszafordult a kalmár felé.

– A fiatal kollégát Anatóliából helyezték át ide. Még nincs igazán tisztában a helyi viszonyokkal. Nem tudja, kik a

befolyásos, bőkezű barátaink, akiknek minden segítséget megadunk.

– Megütötte a fülemet, hogy miről beszéltek – mondta az ifjú, és odatelepedett az asztalka mellé. – Az előző beosztásomban már hallottam ilyesmiről.

– Tényleg? – nézett rá nem túl lelkesen Ahmed.

– Pontosan. Anatóliában fél év alatt háromszor is feljegyeztek ilyen titokzatos eltűnéseket. Amikor Isztambulban bejelentkeztem a fényességes fővezírhelyettes irodájába, két írnok arról beszélt, hogy Bászrában, Bagdadban és Kónyában is megtámadtak karavánokat.

– Ó, Anatólia meg az ázsiai tartományok – legyintett Ahmed. – Vad, könyörtelen hegyvidékek. Tele csecsenekkel és kurdokkal, meg örményekkel. Nem csoda, hogy ott elvágják a becsületes kereskedők torkát. Ilyen azonban nálunk nem történhet. Az európai tartományok békés, nyugodt helyek.

– Te ugye még nem jártál Anatóliában? – kérdezte ingerülten a fiatal rendőr. Felemelte a mutatóujját. – Azért szóltam közbe, mert nem közönséges rablásokról van szó. Megtalálták az eltűnt karavánokat.

– Ó, ez nagyszerű – lelkesedett a kalmár. – Akkor ugye az én tevéimet és öszvéreimet is vissza fogom kapni?

– Nagyon különös dolog történt – folytatta az anatóliai nyomozó. Nem is törődött a kalmár közbeszólásával. – Mint mondtam, rábukkantak a karavánokra. Csakhogy a kísérő személyzet minden tagja halott volt.

A két idősebb férfi egyszerre hördült fel. Sahman Ahmed erősen remélte, hogy fiatal társa csak fontoskodik és ostobaságokat beszél. A gyilkosság komoly dolog.

Rengeteg papírmunkával jár.

– Allah ne adja, hogy ez történjen! – kiáltotta holtsápadtan a kalmár. – De mi történt a szállítmánnyal?

– Na, ez a legérdekesebb – folytatta kegyetlen mosollyal az ifjú nyomozó. – A halottak mellett ott voltak az állatok, és az országúti járőrök megtalálták a karavánok teljes szállítmányát is. Nem kelt lába az értékes csomagoknak.

– A Mindenható hatalmas! – lelkesedett a kalmár. – Van még igazság a földön!

– Két esetben ez történt.

– Na, és a harmadikban?

– Ott kiderült, hogy a környékbéliek lopták el a halottak holmiját.

Sahman Ahmed összevonta a szemöldökét. Sürgősen szüksége volt egy erős kávéra, vagy valamilyen hitetlen italra.

– Na, és az emberek, ők hogy haltak meg?

– Éppen ez a legkülönösebb – felelte az ifjú. – Nem lándzsával vagy karddal, de nem is bunkósbottal végeztek velük. Egyetlen csepp vérük sem folyt ki a földre.

– Hanem? – kérdezte a kalmár. Most már ő is ugyanilyen nyugtalannak látszott, mint az idősebb nyomozó.

– Hanem megfojtották őket – mondta diadalmasan az anatóliai.

– Ez már több a soknál! – méltatlankodott Sahman Ahmed.
– Micsoda ostobaság! Rémmese a sötét Anatóliából.

Biztatóan rámosolygott a gazdag kalmárra.

– Ne törődj az ifjú fecsegésével, bölcs barátom. Egyértelmű, hogy csak pletykákat szajkóz. Mégis ki hagyná ott a karaván kincseit, miután mindenkit megölt?

Az udvar felől lódobogás hallatszott.

– Megjött az országúti járőr – mondta diadalmasan Ahmed. Fájós térde miatt nagyot nyögve felkelt, és kezét nyújtva felsegítette a kalmárt is. – Mindjárt elmondják, hogy mit láttak az úton. Bizonyára összefutottak a karavánoddal is. Nem lesz semmi szükség a papírmunkára... akarom mondani, a feljelentés benyújtására.

Kint, a helyőrség udvarán azonban meglepődve megtorpant. Csupán két lovas érkezett.

– A többiek hol vannak? – förmedt rájuk az altiszt.

- Jönnek ők is, csak lassan – jelentette az egyik érkező.
- Mi az, hogy csak lassan?
- Ahmed, nem fogod elhinni, hogy mi történt.

Az idős altisztnek nagyon rossz előérzete támadt. A szeme sarkából aggódó pillantást vetett a kalmárra. Erősen tartott attól, mindjárt olyasmit hall, ami miatt szertefoszlik a kenőpénz reménye.

– Pár mérföldnyire a várostól találtunk négy tevét meg egy csomó öszvért.

– Az én karavánom az! – kiáltotta lelkesen a kalmár. – Megvan a szállítmány? Nem loptak el semmit?

– Hát ez az – mondta a járőr. – Ott voltak a tevék meg szamarak, a közelben legelésztek.

– És az emberek? Az örök? Meg a hajcsárok? – kérdezte a fiatalabb nyomozó. Gúnyos pillantást vetett Sahman Ahmedre. – Velük mi történt?

– Mondom, nem fogjátok elhinni. Ilyen itt még nem történt. Tíz hullát találtunk. Szépen sorba eldugták őket egy közeli szakadékba.

- Megfojtották őket? – kérdezte diadalmasan az anatóliai.
- Te honnan tudtad?

A fiatalember csípőre tette a kezét, kihúzta magát és idősebb társai felé fordult. Ekkor már az összes rendőr és

rendfenntartó ott állt körülöttük.

– Lefogadom, ugyanaz a tettes, aki Bászrában meg Kónyában is gyilkolt.

– De hát az lehetetlen! – tiltakozott erőtlenül Sahman Ahmed.

– Egyáltalán nem az. A gyilkosok Bagdadból már eljutottak Szófiáig. Érdemes lesz még több járőrt kiküldenünk az országútra.

– Először küldjünk jelentést Isztambulba! Kérjünk állásfoglalást arról, hogy mit tegyünk.

Sahman Ahmed a kalmár felé fordult, de csak a férfi hátát pillantotta meg, ahogy sietve kirohant a helyőrség udvaráról. Alighanem a saját szemével akarta látni, hogy épségben megvan a szállítmány.

Az idős nyomozó ekkorra már eldöntötte magában, hogy most azonnal beül egy kávézóba, este pedig ismét ellátogat a bolgár italmérésbe. Az ilyen titokzatos ügyeket józanul nem lehet elviselni.

1576 májusa, Somogy megye, Török Birodalom

Az európai török vilájetekben nem akadt olyan nagyváros, ahol ne működött volna legalább tucatnyi italmérés. Bár a

törvények szigorúan tiltották az alkohol fogyasztását, a meghódított keresztény népek ragaszkodtak ehhez a különös, kábulatot, mámort vagy éppen jókedvet és szilaj boldogságot ígérő kábítószerhez. A török hatóságok többnyire becsukták a fél szemüket. A kocsmárosok gondosan ügyeltek arra, hogy jusson csillogó ezüstpénz a felügyelő szervek hivatalnokainak. Ezenfelül pedig a szigorú tiltás dacára nagyon sok török megkedvelte a bor meg a különféle helyi égetett szeszek ízét.

Az újonnan meghódított – vagy ahogy Isztambulban mondanák, felszabadított – területeken még rosszabb volt a helyzet. A határvidéken elsősorban nőtlen katonák képviselték a török államot. Az állandó csatározások miatt nem törődtek az előírásokkal, hanem minden lehetőséget megragadtak egy kis bódulatra, némi mámorra. A koppányi helyőrségben sem volt titok, hol vannak a kocszmák. Judit és Herkules egy olyan illegális csapszékben ült, ahol nem csupán helyi bort és pálinkát, de a Magyarországon újonnan elterjedt és igen nagy népszerűségnek számító ópiumot is árultak. A fiatal nő bort ivott, idősebb, hatalmas termetű, fekete bőrű társa pedig egy vízpipából ópiumot szívott.

– Herkules?

– Tessék, kedvesem? – kérdezte a szerencsen, és kinyitotta a

szemét. Elhomályosult tekintete azonban elárulta, hogy elméje még mindig valahol a mákony mennyországában lebeg.

– Belegondoltál abba, hogy kereken tíz esztendeje vagyunk együtt?

Herkules elmosolyodott. Érzéki, vastag ajkai közül elővillantak hófehér fogai.

– Nahát, hogy rohan az idő! Mintha csak tegnap lett volna, hogy mindenki meg akart ölni minket abban az elátkozott mocsárban.

Jutka jókedvűen felnevetett, és játékosan megütötte a társa vállát.

Kettőjük kapcsolata valamivel hosszabb volt tíz évnél. A magas, nagydarab, szőke lány majdnem egy éven keresztül bordélyházat és kocsmát vezetett a budai helyőrségben. Elrabolt gyermekkori barátnőjét, Gyöngyikét kereste. Dzsebedzsi néven hamarosan nagyon népszerű lett. Csakis első osztályú ópiumot árusított válogatott és tehetős ügyfeleinek. Herkules a budai pasa eunuchja volt. Hamarosan már törzsvendégnek számított a „fegyverkovácsról” elnevezett kocsmában. Már ekkor is meglehetősen kedvelték egymást. Jutka kovács édesapja testfelépítését örökölte. Kevesen voltak, akik azt mondták volna róla, hogy szép vagy

nőies. Egyszer-kétszer próbálkozott a fiúk, férfiak csókjával, de nem kedvelte meg az erősebb nemet, ám az eunuch mellett nagyon jól érezte magát. Először csak a barátjának tartotta, később viszont számtalan közös kaland, életveszélyes menekülés és hátborzongatóan izgalmas élmény után egyfajta szeretet is kialakult kettőjük között. Ezt egyikőjük sem nevezte volna szerelemnek, ám ennek dacára jóban és rosszban megingathatatlanul kitartottak egymás mellett.

Jutkát és Herkulest is boldoggá tette, hogy van egy megbízható, erős társa. A lánynak néha kifejezetten jólesett odabújni a hatalmas termetű szerencsenhez, aki mellett még ő is karcsú nádszálnak látszott. Ha Jutka az eunuch oldalán állt, csak kevés embernek tűnt fel, hogy milyen széles a válla és mennyire izmos a karja. Otthon érezték magukat a török területen, de a magyar király földjén is. Együtt éltek a törvényen kívüliek fordulatos életét. Jutka gyűlölte az unalmat. Immár tíz esztendeje azonban csak a legritkább esetben találkozott vele.

Az elmúlt fél évük meglepően nyugodtan alakult. November óta béke honolt a Balaton mindkét partján. Miksa császár és az ifjú Murád szultán meghosszabbította a drinápolyi békét. Úgy tűnt, a világ két leghatalmasabb

birodalmának elege lett a felesleges háborúskodásból.

Mindez azzal járt, hogy megerősödött a közrend. Nehezebb volt értékes dolgokat lopni, vagy betörni a jól őrzött kincses kamrákba, hogy megdézsmálják az agák, a bégek, vagy éppen a magyar grófok és püspökök féltve őrzött értéktárgyait.

Jutka közelebb hajolt Herkuleshez, amikor észrevette, hogy a kocsmáros feléjük mutatott. A kövér, nagy szakállú görög mellett egy meglehetősen koszos alak állt. A görnyedt hátú férfi testét csupán szakadt rongyok borították. Úgy tűnt, hálálkodva fejet hajt a kocsmárosnak, majd lassan, bizonytalan léptekkel odajött Jutkáék asztalához.

– Bocsáss meg, Dzsebedzsi – mondta törökül. – Megengeditek, hogy mondjak pár szót? Fontos dolgokról akarok beszélni.

– Nem vagy tetves? – kérdezte szigorúan Herkules. A férfi nem törődött a megjegyzéssel. Egész testében remegett, pedig egyáltalán nem volt hideg. Jutkának elég volt egyetlen pillantást vetnie a nyomorúságos alak szemére, hogy tudja, a szerencsétlen súlyosan kábítószerfüggő. Erre Herkules is azonnal felfigyelt, hiszen maga is gyermekkor óta fogyasztotta az ópiumot.

– Mit akarsz tőlünk? – kérdezte határozottan, de nem durván a fiatal nő. Azt gondolta, hogy a szerencsétlen

koldulni fog. Eldöntötte, hogy ad neki néhány rézpénzt, de utána alapos fejmosásban részesíti a kocsmárost, amiért odaküldött egy koldust a nyakukra. Amikor azonban újdonsült ismerősük mesélni kezdett, a lány keze megdermedt a pénzes zacskó fölött, és egyre nagyobb érdeklődéssel hallgatta a férfi szavait.

– Tízfontnyi arany. Bizony mondom nektek, ilyen nehéz az a láda.

– Milyen láda? Milyen arany?

– Higgyetek nekem, igaz minden szavam – felelte a mocskos alak. Úgy tűnt, vagy nem érti Herkules szavait, vagy nem törődik a közbeszólásokkal. – Szerzetes vagyok. Vagyis csak voltam.

– Szerzetes, te? – kételkedett Jutka. – Egy szent ember mit keresne egy ilyen züllött helyen?

– Elkergettek Szigetről, a türbéből! – méltatlankodott a szerzetes. – Azt hazudták, hogy loptam!

– Miért, nem loptál?

– Kellett a pénz. Nagyon drága az ópium.

A jövevény egy vágyakozó pillantást vetett Herkules vízpipájára. Remegő orrcimpája elárulta, érzi az apró serpenyőben égő drága kábítószer bódító illatát.

– Mivel vádoltak meg? Mit loptál el?

– Ez nem fontos. Az aranyládáról akarok mesélni. Van ott egy láda. Mondtam, hogy milyen súlyos?

– Igen. Tízfontnyi aranyról beszéltél – mondta Herkules.

– Annyi arany nincs is a világon – nevetett Jutka. – Legalábbis nem egy türbében.

– De van! De igenis van! – kiáltotta a bukott szerzetes, de gyorsan lehalkította a hangját. Herkules rosszalló pillantásával nem törődve odaült Jutka mellé, a durván ácsolt padra. A lány intett a társának, hogy ne nyugtalankodjon. Jutka érdeklődését felkeltette a szerzetes meséje.

– Szulejmán türbéje más, mint a többi szent hely. Tudjátok, mit ástak el alá?

– Persze. Szulejmán szívét. Hiszen erről kapta a nevét.

– Igen, igen – bólogatott lelkesen a szerzetes. Hangosan elnevette magát. A szeme háborodottan csillogott. – Na, de miben?

– Te majd elmondod nekünk.

– Igen, igen! De ne felejtsetek el, hogy tőlem kaptátok a tippet. Az öreg szívét egy jókora aranyládában ásták el a türbe alá. Még most is ott van! Alig őrzi valaki. Megpróbáltam kiásni, de nem sikerült a kő miatt. Én gyenge vagyok.

Herkulesre mutatott. A szerencsen kihúzta magát. Rá senki sem mondta volna azt, hogy gyenge.

– Ti viszont erősek vagytok. Ráadásul vakmerőek! Hallottam rólatok. Könnyedén megszerzitek az aranyat.

Jutka összenézett a barátjával. Tízfontnyi arany – már ha igaz a háborodott meséje – valóságos vagyon. Annyi pénzzel új életet lehetne kezdeni. El lehetne tűnni Magyarország véráztatta földjéről, hogy a Földközi-tenger egyik napfényben fürdő kis szigetén telepedjenek meg. Többé már sosem kellene a hosszú, dermesztő telek miatt szenvedniük.

– És miért pont nekünk mondtad el?

– Mondtam. Hallottam a hírekről. Jorgosz is azt mondta, ti vagytok a legjobbak. Semmitől nem féltek. Bárki más csak legyintene.

– Tegyük fel, hogy utánanéznünk a dolognak. Az miért volna jó neked?

– Tolvajok vagytok, de a jobbik fajtából – vigyorgott a szerzetes. Újra a vízpipára nézett. – Adjatok most ópiumot, és ha megszereztétek az aranyat, jutalmaztatok meg. Tudom, hogy nem fogtok becsapni.

Nem volt szükségük szavakra a döntés meghozatalához. Túlságosan is jól ismerték már egymást. Herkules szó nélkül odatolta az ópiumillatú vízpipát a szerencsétlenhez. A szerzetes hangosan hálálkodva megragadta a csillogó üveg-és rézedényt, és a szájába vette a szívókát. Egy

álmennyország boldogsága ült ki az arcára.

A két kalandor nem sokkal napnyugta után kelt útra.

– Szerinted a véletlen műve, hogy újra el akarunk jutni Szigetvárra? – kérdezte Jutka.

– Tíz éve nem jártunk azon a helyen.

– Túl sok szörnyűség történt ott. Kis híján mind a ketten meghaltunk.

– Viszont ott lettünk ilyen jó barátok.

– Barátok? – nevetett a fiatal nő. Odahajolt az eunuchoz, két kézzel megragadta a fejét, és egy vad csókot nyomott Herkules homlokára, a turbán alá.

– Akkor belevágunk?

– De még mennyire! – bólintott a fiatal nő. – A béke miatt kezdtem unatkozni. Azt hiszem, nagy kaland vár ránk.

Huszadik fejezet

Gyilkosság a türbében

Az eszéki török hídőrség parancsnoka unatkozva állt a folyó partján. Ez a nap meglehetősen egyhangúan indult, és egészen délutánig sem történt semmi különös. A katonatiszt csak akkor húzta ki magát, amikor észrevette a nyugat felől gyorsan közeledő, keskeny csónakot. Azonnal felismerte a vízi járművet. Néhány nappal korábban a földmérők fiatal agájának, Félfülű Alinak az emberei keltek útra benne. Murát parancsnok nem számított arra, hogy a térképészek ilyen hamar visszatérnek. Lesietett a lépcsőn a híd lábához, és ott várta, hogy Aliék kikössenek.

A csónak olyan lendülettel érte el a gerendából ácsolt mólót, hogy hangosan nekicsattant az oldalának. Ali azonnal kiugrott belőle. Nem várta meg, hogy az emberei kikössék.

– Parancsnok! Iszonyatos dolog történt! – kiáltotta. Murát összevonta a szemöldökét. Jól tudta, hogy Félfülű Ali túlságosan is könnyen tűzbe jön. A fiatalembernek szüksége

lesz még vagy tíz év hódoltsági szolgálatra ahhoz, hogy kellő nyugalommal szemlélje az életet.

– Na, mondjad, fiam. Hol ég a ház? – kérdezte barátságosan, némi leereszkedéssel a hangjában a hídórség vezetője.

– Figyelj, Murát aga, ez most komoly dolog. Találtunk egy dereglyét.

– És akkor mi van? Biztos valaki otthagya. Ha roncs volt, akkor titeket illet.

– Nem volt roncs. Egy teljesen jó, használható dereglyére bukkantunk.

– Gratulálok. Akkor szép pénz üti a markotokat.

– Ó, dehogyis! – tiltakozott Ali. – Az a hajócska tele volt hullákkal.

Murát összerezcent, mintha megcsípték volna.

– Halottakkal? Már a folyó mentén is lecsapott a járvány?

Gyorsan ellépett Ali mellől. Nem szerette volna megkapni a magyar vilájetek lakosságát megtizedelő titokzatos, új betegséget. A fiatalember azonban lelkesen közelebb lépett.

– Nem a járvány végzett velük.

– Hanem? – kérdezte gyanakodva Murát.

– Mindenkit megfojtottak.

– Már csak ez hiányzott nekem! – méltatlankodott a hídőr.

– Hol találtátok meg őket?

– Valpó után ötven mérföldnyire. A mocsaras részeken.

– Gyere be az irodámba. Erről jelentést kell írunk.

– Murát bátyám, szerinted mi történhetett? Örültek garázdálkodtak ott, vagy szörnyetegek?

Bent nagy kavarodás támadt, amikor Ali fennhangon beszámolt az iszonyatos felfedezéséről.

– Egész biztos szörnyek lehettek!

– Vagy a mocsári boszorkány! Róla hallani ilyen szörnyűségeket.

– Ép ésszel felfoghatatlan az ilyesmi.

– Ki tenne ilyet?

Murát azonban csendre intette az embereit.

– Várjatok csak. Volt itt valami.

A többiek csendben figyelték, ahogy a hídőrség első embere a hivatalos iratokkal teli ládához lépett. Felnyitotta a fedelét, és turkálni kezdett.

– Na, ez az – emelt ki nemsokára egy igencsak gyűrött papirost.

– Mi az? – kérdezte kíváncsian Félfülű Ali.

– Hivatalos körlevél. Olvasd csak.

A fiatalember gyorsan átkutatta a nagyvezír pecsétjével ellátott dokumentumot.

– Ezek szerint pár hete Szófiában jelentettek ilyen fojtogatókat.

– Kik lehetnek ezek?

– Mit akarnak nálunk?

Murát kihúzta magát, és szigorúan körülnézett.

– Elég a fecsegésből, emberek! Nézzetek szét a környéken. Járjatok nyitott szemmel.

Félfülű Ali nemsokára visszatért a földmérők csónakjához. Elmesélte nekik, hogy mit tudott meg.

– De miért pont ott, a mocsárban? – kérdezte a legidősebb földmérő.

– Hiszen nincs ott semmi! Se város vagy nagyobb falu, ahol eladhatnák a zsákmányukat.

Ali töprengve felidézte magában a vilájet térképét. Nem volt nehéz, hiszen a legutóbbit éppen ő rajzolta meg.

– Figyeljete csak, ha valaki azon a helyen száll partra, akkor gyalog vagy lóháton onnan lehet a legrövidebb úton eljutni a környék egyetlen nagyobb településére, Szigetvárra.

– De mit akarhatnak a fojtogatók Szigetváron?

– Azt nem tudhatjuk. Azt hiszem viszont, jobban járunk, ha ez a titok számunkra titok marad. Amíg el nem kapják a fojtogatókat, messze elkerüljük Sziget várát.

Két nappal az után, hogy Félfülű Ali bejelentette, milyen szörnyűség történt a folyó partján, Herkules a szigetvári türbe külső kerítése mentén lapult. Bár a magasban még mindig ragyogóan világított a telihold, a szerencsen fekete ruhája tökéletesen beleolvadt a hátborzongatóan kihalt tájba. Az eunuch azt hitte, jóval hamarabb ideérnek Koppányból. Mivel Jutkával együtt körözött bűnözők voltak, ezért többnyire csak éjszaka haladhattak, és kerülték a forgalmasabb utakat.

Ennek dacára többször is elakadtak.

Néhány helyen füstölgő romok állták az útjukat. Másutt fegyveres török őrc taboroztak, hogy megakadályozzák a mostanában egyre erősebben tomboló, titokzatos fertőzés további terjedését. Tegnap már viszonylag közel jártak Szigetvárhoz, ám majdnem fél napig rejtőzködniük kellett egy csűrben. Az országúton szinte egymást érték a rendfenntartásra kijelölt katonai egységek járőrei. A vilájet egy felbolydult darázsfészekre emlékeztetett. Herkules eldöntötte, a lehető leghamarabb kideríti a rendőrök nyugtalanságának okát.

Most mozdulatlanul lapult a vizes fűben. Meglepte, hogy június elején ilyen hideg az idő. Állandóan esett az eső és vadul tombolt a szél. Amikor egy országúti csárdában

kerestek menedéket, néhány babonásabb vendég arról suttogott, hogy a Mindenható megharagudott Magyarországra. Azért küldött járványt és pokoli ítéletidőt e szerencsétlen föld lakóira.

Az eunuch türelmesen várakozott. Jó pár órája rejtőzködött idekint. Csupán akkor mozdult meg, amikor meghallotta egy tücsök ciripelését. Jól ismerte ezt a hangot. Nesztelenül felkelt, odaosont a falhoz. Az építészek jó munkát végeztek. Szulejmán türbéjének kerítésén egyetlen rés sem tátongott. Túl magas volt ahhoz, hogy akár egy ló hátáról is felhúzza rá magát az ember. Szépen bevakolták, így egy tolvaj nem tudta volna hol megvetni a lábát. Csakhogy Herkules nem közönséges bűnöző volt. Egy könnyed mozdulattal leakasztotta a válláról a kötelet, meglendítette és áthajította a fal fölött. A vastag bőrbe bugyolált kődarab a végén tompán csattant, aztán eltűnt a mélyben. A kötélmegfeszült, ahogy a kerítés túloldalán valaki megragadta.

Herkules kétszer óvatosan megrántotta, majd elindult felfelé. Néhány szívdobbanásnyi idő alatt felért a tetejére. Ráhasalt, megkapaszkodott és leengedte magát. Örömmel töltötte el, hogy tisztességes életkora dacára sem kottyant meg ez az erőfeszítés. Amikor földet ért a benti, puha talajon, a talpa alig puffant hangosabban, mint előbb a kötélmegfeszítés végére szerelt

súly.

Idebent még sötétebb volt, mint odakint. Jutkát csupán az illata alapján találta meg.

Aznap délután a fiatal nő jött be felderítőnek. Herkulesre egyből felfigyeltek volna. Ha nem is a szent hely vagy a zarándokszállás őrei, de a látogatók vagy a szerzetesek egész biztosan. A Hódoltságban nem sok ilyen magas, széles vállú, hatalmas termetű szerecsen akadt. Éppen ezért döntöttek úgy, hogy Jutka kéredzkedik be a női zarándokok szállására. Egy elfátyolozott, fekete ruhába burkolózó nő cseppet sem feltűnő ezen a helyen. Ráadásul a nőknek külön időszakot jelöltek ki az imádkozásra, az ájtatosságra. Olyankor még a szerzetesek sem mászkálhatnak odabent, a türbe környékén.

Messze földön elterjedt, hogy Szulejmán szíve valóra váltja a tiszta szívű hívők kívánságát. A nők többnyire gyermekáldásért vagy szerelmi boldogságért fohászkodtak.

Jutka biztosra vette, hogy fél nap alatt fel tudja deríteni a magas kőfallal körbezárt területet. Azt tervezték, hogy a késő esti és a hajnali ima között bejutnak a türbébe, megkeresik az elrejtett kincsesládát, kiássák és eltűnnek vele. Az elképzelésnek az volt a legszebb pontja, hogy ha minden jól alakul, senkit sem kell bántaniuk. A kövér szerzetesek csak másnap reggel veszik észre, hogy mi történt.

Herkules megérezte a vállán Jutka szorítását. Megfogta a fiatal nő kezét. Elindultak a sötétben.

Odabent csend honolt. A faltól távolabb valamivel világosabb volt. Nem kellett kutyáktól tartaniuk. A törökök nem szerették ezt az állatot, ezért nem is tartották. Kedvenc macskáik pedig legfeljebb csendben fújtak vagy éppen sietve elmenekültek, ha az éjszaka csöndjében váratlanul két fekete ruhás alak keresztezte az útjukat.

A behatólok elosontak a vallásos iskola épülete mellett.

- A diákok alszanak.
- Talán elfáradtak a sok tanulástól?
- Ne gúnyolódj, Herkules, inkább örülj annak, hogy nem kell velük törődnünk.

- Miért erre jöttünk? A zarándokszállás háta mögött sokkal gyorsabban odaérnénk.

- A zarándokok nem alszanak. Eltölti őket a hely szelleme. Két imaidő között is imádkoznak. Nem képesek megülni a fenekükön. Belefutnánk valakibe.

Gondosan körülnéztek, majd amikor senkit sem láttak, görnyedten futni kezdtek a türbe épülete felé. A holdfényben úgy tűnt, mintha ezüstből építették volna az elegáns kupolát és a karcsú tornyot. A hátsó bejárat mellett álltak meg. Nekivetették a hátukat a falnak. Itt sem törte meg semmi sem

a csöndet.

Herkules hátán valamiért végigfutott a hideg. Kétszer megszorította Jutka kezét. Mozdulatlaná dermedtek és füleltek.

– Valami nincs itt rendben – suttogta a szerencsen. – Túl nagy a csend.

Lekuporodtak a földre. Jutka szimatolni kezdett.

– Különös.

– Mi az?

– Vizeletszag. Erős, mint egy pöcegödörben.

– Most már én is érzem. Talán ide járnak hugyozni a szerzetesek.

– Nem hiszem. Ez szent hely. Gondosan tisztán tartják. Este itt voltam a többi nővel. Nem éreztem a bűzt.

– Bemegyünk?

– Csak óvatosan.

Odabent sötét volt. Az ablakokon azonban éppen elég holdfény szivárgott be ahhoz, hogy megpillantsák a padlón heverő, mozdulatlan alakokat. Jutka halkan füttyentett.

Herkules a száján át vette a lélegzetet. A vizelet szagába most már hányás bűze is vegyült. A két tolvaj továbbra is mozdulatlan maradt. Csak akkor léptek közelebb a holttestekhez, amikor már meggyőződtek róla, hogy idebent

kettőjükön kívül nincsen senki más.

Mármint élő ember.

Jutka odakuporodott az egyik halott mellé. Megvizsgálta a holdfényben.

– Megfojtották őket – suttozta.

– Biztos?

– Igen. Nincs rajtuk sebhely. Nem érzem a vér szagát.

– A hányásét viszont igen.

Herkules végighúzta az ujját a padlón. Hideg váladékba nyúlt. Gyorsan körbementek, és valamennyi halottat megvizsgálták.

– Mindegyik szerzetes elhányta magát.

Valami megcsörrent. A két tolvaj ismét megdermedt.

– Csak egy edény – mondta ingerülten Jutka. – Belerúgtam.

Egymás mellé guggoltak.

– Valamilyen bűdös lötty volt benne.

– Ezzel itatták meg a szerzeteseket?

– Talán méreg.

– Méreg? Ha megmérgezték az áldozataikat, minek kellett megfojtani őket?

– Ennek semmi értelme.

– Jutka, figyelj, megelőztek minket.

– Lehet, hogy az a bukott szerzetes másnak is szólt?

– Nem hiszem. Ismersz olyan bandát a Hódoaltságban, aki fojtogat, és elég vakmerő ahhoz, hogy betörjön egy szent helyre? Mert én nem.

– Én sem. Nézzünk szét gyorsan, aztán tűnjünk el innen.

Átkutatták a türbe belsejét. Nem találtak küzdelemre utaló nyomot.

– Itt mindent felforgattak – állapította meg Herkules.

– Hol lehet az aranyláda?

– Az a roncs azt mondta, hogy középen, az ötszögletű kőlap alatt.

– Az lesz az.

Itt egyetlen holttest sem hevert. Herkules tenyere végigsiklott a kövön. Kitapogatta a belemetszett vonalakat.

– Ez milyen jel lehet? Nem arab írás.

– Mutasd!

– Egy kalapács vésete, az meg egy háromszög. De nem. Egy szem is van benne.

– Ne törődj a jelekkel. Nézzük meg középen.

A türbe közepén sima kőlapot találtak.

– Nem törték fel a követ. Nem próbáltak meg ásni.

– Akkor az aranyláda még mindig itt van?

– Nem számít. Itt gyilkosok jártak. Talán még most is itt vannak a közelben.

– Nem hiszem. Akkor lecsaptak volna ránk. De igazad van. Menjünk innen!

Kaffer újra megragadta Jutka kezét, és a vonakodó nőt maga után húzta a kijárat felé. A holdfényben jól látszott, hogy Jutka holtsápadt lett a mézszárlás látványától. A következő pillanatban azonban Herkules torpant meg.

– Mi az? – suttogta Jutka.

– Egy pillanat. Láttad azokat a könyveket? Csupa szent és kegyes szöveg lehet. Ezek a barbárok meg mindent ledobtak a földre és a mocsokba.

A szerencsen lehajolt, felszedte a súlyos köteteket, letörölte őket és visszatette a helyükre.

– Várj, segítek!

Jutka kicsit arrébb ment. Felvett két könyvet, és már nyúlt a harmadik után, amikor az ujja beleakadt valamibe.

– Ez meg micsoda? – csodálkozott. – Egy szakadt karkötő? Feltartotta a fénybe.

– Ilyet még nem láttam. Fagyöngyök, közöttük fogakkal?

– Micsoda? – kiáltotta Herkules.

– Csendesebben, te, meghallanak minket!

A hatalmas termetű eunuch már nem törődött a könyvekkel. Odaugrott Jutka mellé, és egy meglepően vad mozdulattal kitepte a kezéből a bőrszíjat. Olyan nyelven

káromkodott, amit a lány nem értett.

– Tudod, mi ez? – kérdezte meglepődve. Herkules többnyire maga volt a testet öltött nyugalom. A furcsa bőrszík azonban most nagyon is kihozta a sodrából.

– Igen.

– És elmondod nekem is?

– Gyermekkoromban nekem is volt egy hasonló.

Gyöngyi feszülten nézte a barátját. Herkules szinte semmit sem mesélt a múltjáról. Most is néma maradt.

– Jó vastag karja lehetett az illetőnek, Herkules – mondta halkán a lány, hogy megtörje a csendet. A szerecsen arcára kiült a gyűlölet. Egy félelmetes szörnyetegre emlékeztetett, ahogy a fakó holdfényben felragyogott a szeme fehérje. – Talán ismered a karkötő gazdáját?

– Igen. Egy másik világból. Egy előző életből.

– Úgy tűnik, nem a barátod.

– Hát nem az. Már tízéves koromban is meg akart gyilkolni.

A szerecsen összeszedte magát. Megsimogatta Jutka arcát, megragadta a kezét, és gyors, magabiztos léptekkel elindult kifelé.

Más nem figyelt fel a gyilkosságra. Sem a szerzetesek, sem az örök nem kezdtek el kiabálni. A két árnyalak csendben eljutott a falhoz. Jutka Herkules vállára, majd tenyerébe

lépett és fellendült a magasba. Leereszkedett túloldalt, és feszesen tartotta a kötelet, hogy az eunuch is felmászhasson. Herkules csak akkor szólalt meg, amikor jó fél órával később odaértek az elrejtett lovaikhoz.

– Ha valóban Kaffer járt itt, akkor életveszélyes kaland vár ránk.

Jutkáék csak hajnalban, közvetlenül napkelte előtt álltak meg. Viszonylag lassan haladtak, mert Herkules ragaszkodott ahhoz, hogy gondosan eltüntessék a nyomaikat. Jutkát feszültté tette, hogy a barátja ilyen nyilvánvalóan aggódik. Ki lehet az a Kaffer? – gondolta a lány. – Talán egy régi vetélytársa vagy halálos ellensége? Tízéves kora óta?

Jutka az elmúlt tíz esztendő során tapasztalt betörő lett. Most azonban számos olyan hibát követtek el, ami miatt kevésbé veszélyes körülmények között ingerülten csóválta volna a fejét. Nem kutatták át a türbe környékét. Nem kerestek nyomokat. Csupán futólag győződtek meg arról, hogy az aranyláda még mindig a helyén van.

– Lehet, hogy a gyilkosok még mindig ott vannak – figyelmeztette Herkules.

– Holnap viszont, ha megtalálják a holttesteket, olyan nagy kavarodás lesz, hogy eltűnik az összes nyom.

- A gyilkosok csakis belülről jöhettek.
 - A zarándokokra gyanakszol?
 - Láttam a szerzeteseket, meg a *medresze* diákjait. Kizárt dolog, hogy azok a beképzelt, elpuhult alakok meg tudták volna ölni ezeket a szerencsétleneket.
 - Igazad volt. A gyilkosok nagyon értették a dolgukat. Jutka felmordult, és a szerecsen szemébe nézett.
 - Lehet, hogy a fojtogatók gyilkosnak jók, de tolvajnak csapnivalók.
 - Igaz – bólintott a szerecsen. – Nem találták meg a kincset.
 - Akkor az aranyláda még mindig ott van.
 - Az jár a szép fejedben, hogy visszamész érte?
 - Vagy *visszamegyünk* érte – emelte fel Jutka a mutatóujját.
 - Ne mondd, hogy te lemondanál tízfontnyi színaranyról.
 - Máskor semmiképpen, de most itt van Kaffer.
 - Ki a fészkes fene ez az alak, hogy ennyire felzaklatott?
- Lassan ügettek tovább észak felé. Herkules csak sokára törte meg a csendet.
- Ugyanabban a faluban születünk. Én a törzsfőnök, ő meg a varázsló fia volt. Apáink nem szerették egymást. Mi is azóta vetélkedtünk, ahogy megtanultunk járni. Hamar meggyűlöltük a másikat. Tudtuk, a szülőfalunk kicsi

kettőnknek. Azt hittem, Kaffer hátulról fog lecsapni rám.

– De nem ez történt?

– Nem. Csapdát állított, és...

– Aki másnak vermet ás, maga esik bele?

– Maga *is* beleesik. Elvakult a gyűlölettől, így mind a ketten arab rabszolgavadászok kezébe kerültünk. Eladtak minket Egyiptomba, ahol... – A szerencsen hangja elakadt.

– Értem – mondta Jutka, kihajolt a nyeregből, és megszorította a barátja vállát. – Ne is folytasd.

Keleten elkezdett kivilágosodni a látóhatár.

– Talán nem is ő járt ott. Másnak is lehet ilyen karkötője.

– Úgy tudom, Isztambulban lett *hadim*. Viszont igazad volt. Nincs még egy férfi, akinek olyan vastag volna a csuklója.

– Azért te sem vagy éppen egy nádszálkisasszony.

– Kaffer legalább olyan hatalmas, mint én.

– Csak éppen a jellemetek más, igaz?

– Igen – felelte komoran Herkules. – A varázsló fia egy gátlástalan, kegyetlen szörnyeteg.

Jutka úgy vélte, ideje gyorsan témát váltaniuk.

– A fojtogatók nem találták meg a kincset. Ez jó jel. Azt hiszem, sejtem is, hogy kik lehettek azok.

– Tényleg?

– Nem csak nekünk jutott az eszünkbe, hogy nőket

küldjünk felderítésre. Az asszonyok szállásán észrevettem két nagyon különös zarándokot.

– Na, persze. Biztosan csinosak voltak.

Jutka felhorkant, de nem állt le veszekedni.

– Nagyon szögletes volt a mozgásuk. Úgy éreztem, hogy valami nincs rendben velük.

– Férfiak lettek volna álruhában? Iszonyú bátorság kell ahhoz, hogy valaki nőnek öltözzön, és bemerészkedjen az asszonyok szállására. Ezért akkor is kivégeznék, ha egyébként semmilyen bűnt nem követ el.

Jutka csak rövid töprengés után válaszolt.

– Azt hiszem, felismerném a női ruhába bújtatott férfiakat. Ezek valahogy... mások voltak.

– Láttad az arcukat? Hova valósiak lehettek?

– Nem. Végig fátyol takarta az arcukat, és ugyanolyan fekete szövetbe burkolóztak, mint én.

– Észrevettek téged? Rájöttek, hogy figyeled őket?

– Nem hinném. Ne felejtse el, hogy minden dacára én mégis csak nő

vagyok. Gond nélkül be tudok illeszkedni a többiek közé.

– Akkor lehet, hogy csak vaklárma az egész. Csupán két esetlenebb asszonyságot láttál.

– Az arcukat eltakarta a sűrű szövésű fátyol. Viszont egy

pillanatra megláttam az egyikük kezét. Nagy és széles volt. Erősnek tűnt.

– A színe?

– Majdnem olyan sötétbarna, mint a tied, de nem feketés árnyalatú, és ráadásul teljesen szőrtelen.

– Ez nem sokat segít. Sok helyen élnek sötét bőrű emberek.

– Ezek viszont nem tudták, hogyan kell viselkedni egy ilyen szent helyen.

Ezzel sikerült meglepnie Herkulest.

– De hát eljöttek Szulejmán türbéjéhez! Egy ilyen útra csak a legájtatosabb emberek vállalkoznak. Lehet, hogy újonnan megtértek voltak?

– Azt mondták róluk, hogy arabok. Ha nagyritkán megszólaltak, ezt a nyelvet használták.

– Ostobaság! – csattant fel Herkules. – Az arabok tökéletesen ismerik az iszlám szokásait. Egész biztos, hogy nem onnan jöttek.

– Tehát akkor hazudtak.

– Igen.

– Akkor nem csapott be az orrom. Ha a nyomukba eredünk, kideríthetjük, hogy ki vadászik még az aranyládánkra.

– Hagyhatnánk a fenébe az egészet. Lemehetnénk bolgár vagy macedón földre. Vagy a tengerhez!

– Tízfontnyi színarany. Még sosem láttam annyit egy rakáson.

– A kapzsiság visz téged egyszer a sírba, te lány – méltatlankodott Herkules.

– Úgy látom, nem próbálsz komolyan meggyőzni, hogy eltűnjünk innen. Lehet, hogy titokban szeretnél belefutni abba a Bivalyba?

– Nem Bivaly, Kaffer.

– Mindegy, barom, barom.

Herkules elnevette magát.

– Túlságosan is jól ismersz.

– Akkor derítsük ki, hogy kik a vetélytársaink.

– Mi körözött bűnözők vagyunk, nem nyomozhatunk.

– Tényleg nem. Viszont ismerek valakit, aki igen.

– Kire gondolsz?

– Musztafára.

A tél folyamán találkoztak Gyöngyi párjával. Az egykori bosztandzsi civil ruhát viselt. Karavánokat kísért, mégpedig a legveszélyesebb területeken át. Ha lehet, még keményebb lett az elmúlt néhány esztendő során.

– Ő meglehetősen dörzsölt alak.

– Arra gondolsz, hogy esetleg megpróbálja elorozni az aranyunkat?

– Az aranyunkat? Ahhoz először még meg kellene találjunk – nevetett halkán Jutka. – Ezek szerint elszántad magadat a harcra.

– Hát...

– Musztafa tényleg nagyon ügyes. Gyöngyi csodákat mesélt róla. Ha valakinek, akkor neki sikerülni fog kideríteni, mi is történt a türbében.

– Legyünk nagyon óvatosak! – figyelmeztette Herkules. Krákogni kezdett, majd ugató köhögésben tört ki. Ingerülten megtörölte a száját. – Kaffer egy vadállat. Viszont nem szokta megfojtani az áldozatait. Inkább agyonveri őket, aztán meg eszik a húsból.

A szerencsen töprengve nézett maga elé.

– Ha az isztambuli háremből átkerült ide, akkor az azt jelenti, hogy valamelyik nagyúr is belekeveredett ebbe az ügybe.

Írányt váltottak. Most már észak fele haladtak, a Balaton felé. Eldöntötték, hogy megkeresik Musztafát, vagy ha nem találkoznak vele, Gyöngyit. A fiatal nő egészen biztosan tudja, hogy merre jár a párja.

– Mostanra már bizonyára megszületett a kislánya. Biztos egy csöpp tündér lesz – lelkesedett Jutka.

– Honnan tudod, hogy kislány lesz?

- Gyöngyi mondta.
- Ez valami magyar dolog, hogy az anyák előre tudják a gyermekük nemét?
- Nem – nevetett a lány. – Ez valami boszorkányos dolog. Herkules megborzongott.
- Azért ennyire nem kell félned – tréfálkozott Jutka. – Gyöngyi a fehér anyák közé tartozik. Nem bánt téged, hiába vagy ilyen szurokfekete.
- A szerecsen nem válaszolt. Ismét köhögnie kellett. Jutka közelebb léptetett a lovával.
- Téged ráz a hideg? Mi a baj? Csak nem vagy beteg?
- Dehogyan – legyintett a szerecsen. – Csak átfáztam a türbe mellett, a hideg fűben. Túl sokáig kellett a földön feküdnöm az esőben.
- Remélem, hogy ennél tényleg nincsen nagyobb bajod.

Kála Lál kilépett a torony erkélyére és körülnézett. Nem érdekelte különösebben az odalent elterülő város. Tíz év telt el azóta, hogy Szulejmán szultán hadai felégették Szigetvár nagy részét, és romba döntötték a falak maradványait is. A település azóta teljesen újjáépült. Egykori lakói eltűntek, a helyükre megbízható románok, szerbek és bosnyákok költöztek. Meg persze az új helyőrség katonái. Igazi török

város lett Szigetvárból. A jövevények teljesen a saját képmásukra formálták.

Kaffer is kijött az erkélyre. Az indiai egy ingerült pillantást vetett újdonsült szövetségére. Mélységesen lenézte az eunuchot. Ennek nem Kaffer sötétbarna bőre volt az oka. Kála Lál csupán egy árnyalatnyival volt világosabb. A magas kasztból származó indiai azonban úgy vélte, Kaffer még az otthoni kaszton kívüliekkel sem érne fel. Már a puszta közelségével is beszennyezte. A két férfi nem azért állt itt, hogy a lenti városban gyönyörködjön. Innen jól lehetett látni Szulejmán szultán türbéjének kupoláját és a karcsú minaretet. Az előző éjjel sajnos kudarcot vallottak.

– Vissza kell mennünk – szólalt meg Kaffer. Az indiaiak társaságában nem ügyelt arra, hogyan beszél. Meglepően éles volt a hatalmas termetű, izmos alak hangja. – Meg kell keresnünk a Szívet.

– Egyetértek. Több időre lesz szükségünk. Mindent fel kell forgatni. Mindenáron meg kell találnunk az örökségemet.

Kaffer megrázta a fejét.

– Kerülnünk kell a feltűnést. Ez egy szent hely. Nem verhetjük szét az egészet. Arra nem jogosít fel a szultán menlevele.

– Titokban, csendben már próbálkoztunk. Nem sikerült.

– Nyíltan nem mehetünk oda. Ti, hindusztániak nagyon feltűnőek vagytok.

– Ne nevezd hindusztáninak! Dravidák vagyunk!

Kaffer megvetően legyintett. Nem törődött a társa érzékenységével. Eddig gondosan ügyeltek arra, hogy beolvadjanak a környezetükbe. A fekete bőrű eunuch Isztambulban kapott meghatalmazása minden kaput megnyitott. A helyőrség parancsnoka örömmel a rendelkezésére bocsátott néhány szobát és az istálló egy részét a várban. Az ellen sem volt kifogása, hogy a magas rangú vendégek a toronyba szállásolják el magukat. Innen az indiaiak csak éjjel, még akkor is elkendőzött arccal jártak ki.

– Hiba volt, hogy Oszama nem jött el velünk. Nem működött sem a lengőn, sem a varázss vessző. Hiába bizonygatta, hogy ezekkel mi is megtaláljuk a Szívet.

– A mágus egészen biztosan megérezné, hogy hova rejtették el – bólintott Kála Lál. – Azt hittem, hogy elég lesz, ha a varázsitalát használjuk.

– Varázsital – hördült fel Kaffer, és megvetően legyintett.

– Olyan bűdös volt az a lötty, hogy én is majdnem elhánytam magamat. Azt hittem, a szerzetesek olyan hamar meghalnak tőle, hogy nem lesz időtök fojtogatni.

Most az indiai hördült fel. Egy gyors mozdulattal

szembefordult a fekete óriással, és vádlón a mellének szegezte a mutatóujját.

– Ezzel ne tréfálkozz és ne gúnyolódj, Kaffer! A szent hurokkal csak a kötelességünket teljesítjük. Áldozatot mutatunk be a mindenütt jelenlévő Fekete Anyának.

– Hát persze – legyintett a szerecsen. A legcsekélyebb mértékben sem félt a feldúlt indiaitól. – Oszama azt mondta, egy pohárnyi elég abból a löttyből, hogy megoldódjon a szerzetesek nyelve.

– Igen, én is erre számítottam – ismerte be Kála Lál. Sikerült megnyugodnia. – Azt hittem, maguktól elárulják hova rejtették a Szív ládáját.

A magára erőltetett nyugalom azonban nem tartott sokáig. Az indiai harcos ismét dühbe gurult.

– A Hatalom Szíve a Fekete Anyát illeti meg. Mindenáron megszerzem neki. Visszamegyünk, és felforgatjuk azt a síremléket. Nem érdekel, ha kő kövön nem marad.

Kaffer újra tiltakozni akart, de ekkor valaki hangosan bekopogott a szoba ajtaján.

– Vendéged érkezett, *hadim*. Téged keresnek.

A szerecsen arcán egyetlen izom sem rándult, amikor szó nélkül besietett az erkélyről. Kinyitotta az ajtót, és a török szolgára nézett.

- Engem keresnek? Ki tud arról, hogy itt vagyunk?
- Egy nő az, uram – dadogta a szolga. Megijedt a szerecsen haragjától. – Egy gyaur nő.
- Kit hívtál ide, Kaffer? – hallatszott az erkély felől Kála Lál vádaskodó hangja.
- Senkit, ostoba. Nem tudom, ki lehet az – vágta rá az eunuch, majd visszafordult a szolga felé.
- Vezessétek elém!

Az ismeretlen asszony gyorsan felért az emeletre. Bő, éjfelete ruhát viselt, ám még így is jól látszott magas, karcsú alakja. A fejét kendő, az arcát fátyol takarta. Világoskék, hidegen csillogó szeme azonban azt mutatta, hogy a szolgának valóban igaza volt. A nő bátran átlépett a küszöb felett, levette az arcáról a fátylat és vakmerően a szerecsen szemébe nézett. Hűvös magabiztosság és nyugalom áradt belőle. Esze ágában sem volt köszönni. Talán elkerülte a figyelmét, hogy az oldalra lépő Kála Lál megragadta az övébe tűzött egyik tőr markolatát.

Az eunuch alaposan megnézte magának váratlan látogatóját. A nő európai származású lehetett, mégpedig a földrész északi vagy nyugati királyságaiból. Nem tűnt túl veszélyesnek.

- Mi még sohasem találkoztunk – állapította meg Kaffer.

– Így igaz – felelte a látogató. Erős magyar akcentussal, de érthetően beszélt törökül. – Vannak közös barátaink.

– Ki az? És mit akarsz tőlünk?

A nő háta mögött megjelent két indiai thagí. A kezükben már ott tartották a hurkot. A szemük mohón csillogott.

– Ismersz egy bizonyos Gülbahar hercegnőt? – kérdezte a nő.

– Csak a nevét – felelte Kaffer. Összevonta a szemöldökét, és gyanakodva alaposabban is szemügyre vette a fekete ruhás alakot. Kála Lál elengedte a tört. Odalépett a vendégük elé.

– Én viszont személyesen is ismerem Szulejmán szultán özvegyét – mélyen meghajolt.

– Akkor ezek szerint te vagy Lilith anya lovagja – mosolygott rá a vendég, és nyugati módra pukedlizett.

– Lilith anyáé? – csodálkozott az indiai. – Én Káli, a Fekete Anya harcosa vagyok.

A nő ismét elmosolyodott, de csak az ajkával. A szeme továbbra is hidegen, számítóan csillogott.

– Az Anya ezer nevet visel a nagyvilágban, ám attól még ugyanaz az asszony marad.

Levette a fejéről a kendőt. Előbukkant ragyogó, világosszőke haja. Kaffer szeme megvillant, amikor meglátta a gyönyörű, selymesnek tűnő tincseket.

– Wolf Hilda vagyok. Gülbahar nővérünk arra kért, hogy segítsünk nektek. A testvériség engem választott ki.

– *Dzsindzsi* vagy? – kérdezte meglepődve Kaffer.

– Azt hittem, cincinek mondjátok – nevetett Wolf Hilda. – Nem, nem varázsló vagyok.

– De nekünk mágusra van szükségünk, aki ismeri a sötét művészetet – figyelmeztette enyhén csalódott hangon Kála Lál.

– Egy mágus? – kérdezte gúnyosan Hilda. Az indiai szemébe nézett. Kála Lál abban a pillanatban megdermedt. Nem tudott arrébb lépni, nem tudta megragadni a fehérbőrű asszony csuklóját, amikor az odalépett mellé, és gyalázatos módon megsimogatta az arcát. Kála Lál ezzel egy csapásra tisztátalanná vált. – Egy ostoba férfi nem tud semmit. Én ezerszer többet érek náluk.

– Mi vagy te, hölgyem? – kérdezte Kaffer, és óvatosan hátrább lépett.

– *Boszorkány* – felelte Hilda. A hangjából és az arcvonásaiból ugyanaz a büszkeség áradt.

Amikor elengedte Lál arcát, a harcosba visszatért az élet.

– Tudsz beszélni a halottakkal? – kérdezte.

Hilda csábosan rámosolygott a magas és jóképű férfira.

– Persze, de csak, ha erőszakos halált haltak.

– Nagyszerű. Akkor ma este visszamegyünk a türbébe. Mégiscsak jól sült el, hogy megfojtottátok a szerzeteseket – mondta diadalmasan Kaffer. – A dzsindzsi majd kikérdezi a szellemeket.

– Arról, hogy hol találjuk meg Szulejmán Szívét?

Kaffer arcáról azonnal lefagyott a mosoly. Most már ugyanolyan ingerült gyanakvással figyelte Hildát, mint az indiai.

– Honnan tudsz róla?

Hilda már megint kivárt, mielőtt válaszolt volna. Kála Lálnak ennyi idő is elég volt ahhoz, hogy meggyűlölje a nő mosolyát.

– Mindenkit anya szült – mondta végül a fekete nővér. – Nekünk elmondják a világ összes titkát. Ráadásul Isztambulban is vannak barátaim. Miért éppen ott ne lennének?

Az eunuch összenézett a harcossal. Kála Lál intett a thagíknak, hogy távozhatnak. A fojtogatók csalódott arccal kimentek a szobából.

– Miért segít nekünk a testvériség? – kérdezte Kaffer. A nő arcáról azonnal eltűnt a mosoly.

– Méreg szivárog abból a sírhelyből. Megrontja a földet és mindenkit, aki rajta él.

– És neked mi közöd ehhez?

– Mi közöm a halálos járványhoz? Mi közöm a pusztító vészhez? Gondolkodjál, hideg szívű barátom. Ha a kór mindenkit elpusztít, akkor mégis ki fölött uralkodhatnának a fekete nővérek?

– Akkor hát egy a célunk – állapította meg elégedetten az indiai. A válasz helyett ismét felragyogott a sejtelmes, kétértelmű mosoly.

Bécs, császári palota

Dieter von Alberty márkai a palota kapujában fogadta az érkező hölgyeket. Nyugtalanul figyelte a fényűző hintóból kiszálló karcsú alakokat. A vendégek egészségesnek tűntek. Az újdonsült főnemes éppen ezért bátran eléjük lépett, és mély meghajlással üdvözölte őket. Schwendi Lázár kassai főkapitány szolgálatában elég időt töltött a keleti tartományokban ahhoz, hogy egész jól beszélje a helybeliek nyelvét. Az elmúlt néhány év során Schwendi nagyszerű eredményeket ért el a törökök elleni harcban. Dicsőségéből a környezetének is kijutott. Dieter ott harcolt mellette, amikor lépésről lépésre több megyéből is kiszorították a pogányokat. Vakmerő helytállásáért kapott főnemesi rangot. Amikor

azonban egy csatában megsérült a térde, hátat kellett fordítania Magyarországnak. Bécsben a kancellárián szolgált. Helyismerete miatt a magyar ügyekkel kellett foglalkoznia.

– Dieter, milyen remekül nézel ki – nevetett rá az idős Nádasdy Orsolya. Még a kassai főkapitány társaságában találkoztak.

– Örülök, hogy a hölgyek is jó színben vannak. Attól tartottam, nem jutnak el Bécsig. Szörnyű dolgokat hallottunk az új járványról. Mi a helyzet?

Két komornyik indult el előttük, hogy az ajtókat nyitogassák. A magyar hölgyek és kísérőik a nyomukba szegődtek.

– Azt már tudjuk, hogy nem pestis és nem is kolera.

– Így igaz. A vármegyei jelentések szerint mindenfelé elterjedt.

– Halálos kórság. A Balaton egy darabig útját állta, de már felbukkant a Dunántúl északi részein is.

Beértek egy belső udvarba, majd innen őfelsége, Miksa császár magánlakosztálya irányába folytatták az útjukat.

– Ki ez a kislány? – biccentett Dieter az Orsolya mellett lépkedő szőke gyermek felé. A kislány ránevetett a márkira.

– Nem ismered meg? – kérdezte Orsolya.

– Nem, hölgyem.

– Pedig már találkoztál Erzsébettel.

Dieter újra megnézte magának a gyermeket, de továbbra sem tudta, hogy ki lehet az. Eszébe jutott, hogy valami fontosat el kell mondania az érkezőknek. Egy beugróban megállt, és intett a hölgyeknek, hogy jöjjenek közelebb.

– Úrnőm, mielőtt bemennétek őfelségéhez...

– Igen?

– A császár nincs jól.

– Tudjuk, éppen azért jöttünk, hogy segítsünk rajta.

– Most nem arról beszélek, hogy megrendült az egészségi állapota.

– Hanem?

– Az elméjével van baj.

– Ez elég gyakori a Habsburgoknál – mondta kotnyelesen a kis Erzsébet. Meglátva a felnőttek felháborodott tekintetét, gyorsan lesütötte a szemét.

– Mi a baj a császárral? – kérdezte Orsolya. Dieter körülnézett, hogy nem hallgatózik-e senki a környéken.

– Teljesen elment az esze. Háborúról fantáziál, meg hatalmas győzelmekről. Neki akar menni a törököknek. A fejébe vette, hogy kihasználja, hogy Báthori István lett a lengyel király. Először Erdélyt akarja elfoglalni, aztán keletről és nyugatról egyszerre támadva megpróbálja szétverni az ifjú

Murád magyarországi helyőrségét. Igényt tart az egész országra.

Nádasdy Orsolya összerezzen.

– Mióta hangoztatja ezt az *igényt*? – kérdezte halkán.

– Amióta rátört a betegség. Állandóan ott áll a térkép előtt, és a kezével mutogatja, hogy itt minden az övé.

– Na, és elég erős ahhoz, hogy kiűzze a törököt? – kérdezte a kis Erzsébet.

– Sajnos nem, kisasszony. Üres az államkincstár. Talán tízezer katonát, ha ki tudnánk fizetni, pedig százezerre volna szükség.

– Murádnak legfeljebb negyvenötezer embere van a magyar helyőrségekben – bólintott a gyermek. Zavarba ejtően komoly volt a tekintete. – Százezer elég volna, tízezer viszont semmit sem ér.

– Dieter, hol vagytok már? – hallatszott egy ingerült női hang a folyosó túlsó feléről. Németül beszélt, erős osztrák tájszólással.

– Schwarzenberg hercegnő – üdvözölte a márki a közeledő idős asszonyt, és udvariasan meghajolt. A hercegnő régi ismerőseként köszöntötte az ősz hajú Nádasdy Orsolyát. Dieter döbbenetesen látta, hogy az osztrák főnemes pukedlizik a szőke kislány előtt. Ki lehet ez a gyermek?

– Innentől majd én vezetem tovább a hölgyeket.

A márki megkönnyebbülten felsóhajtott és sietve távozott. Szeretett volna a lehető leghamarabb eltűnni a félelmetes gyermek közeléből.

Schwarzenberg hercegnő belekarolt Orsolyába, aki kézen fogta a gyermeket.

A császár betegszobájában jó páran várakoztak. Orvosok, gyógyítók, gyógyszerészek ugyanúgy akadtak közöttük, mint udvaroncok és nemes urak. Mély meghajlással üdvözölték a belépő hölgyeket. Udvariasságukkal nem sokat értek el. Schwarzenberg asszony mindenkit kizavart. A savanyú képű orvosokkal sem tett kivételt. Kinyitotta az ablakokat, hogy jöjjön be egy kis friss tavaszi levegő. Utána kezébe vett egy tiszta fehér rongyot, odalépett a beteg mellé és letörölte a homlokát. A vizes ruha hűvös érintését megérezve a császár kinyitotta a szemét.

– Felsőleges uram, jó barátok jöttek – mondta Schwarzenberg. – Nádasdy Orsolyát ismered, igaz?

Miksa bágyadtan bólintott.

– A felsőleges úr Báthory grófnővel is méltóztatott már találkozni.

Erzsébet odalépett az ágy mellé. Egy határozott mozdulattal a császár felé nyújtotta a karját.

– Kérem a kezedet, Miksa! – szólt a férfira. A Habsburg Birodalom ura azonnal engedelmeskedett. Báthory Erzsébet behunyta a szemét, és egy darabig csendben maradt. Amikor kinyitotta, egy biccentéssel jelezte Orsolyának, hogy menjen át az ágy túloldalára, és vegye kézbe az uralkodó másik tenyerét. Schwarzenberg hercegnő aggódva figyelte őket.

– Ez nem közönséges betegség – állapította meg végül Erzsébet. Ránézett Orsolyára. Az ősz hajú asszony némán bólintott. Mind a ketten Schwarzenberg felé fordultak.

– Az átok hatása.

Az osztrák főnemes felsikoltott, és a szájához kapta a kezét.

– Miről beszéltek? – kérdezte akadozó nyelvvel az ágyban fekvő férfi. Kihúzta a kezét a két nő szorításából. – Milyen átok? Nincs itt semmi átok. Csak megfáztam egy kicsit. Nemsokára rendbe jövök, és akkor kezdődhet a hadjárat.

– Felség, megfontolatlan cselekedet volna ilyen körülmények között fegyvert fogni. Nem vagyunk elég erősek ahhoz, hogy szembe szálljunk a törökökkel.

– Ó, dehogynem – bizonygatta Miksa. Sikerült felülnie. Egy kézzel megtámaszkodott, a másikkal pedig megpróbálta letörölni a homlokáról a ragadós izzadtságot. – Éppen hogy most kell. Ez a legjobb alkalom.

A három főnemes hölgy hiába próbálta meg rábeszélni arra, hogy elálljon a terveitől. Elszántan ragaszkodott ahhoz, hogy júniusban seregeket küldjön Magyarországra.

– De hát a járvány. Gondoljon felséged a rettenetes betegségre.

– Nem érdekel a járvány! – tiltakozott Miksa. A szeme lázasan csillogott. Alig lehetett érteni a szavait. – Álmodtam... Álmodtam róla.

– Miről, felséges úr?

– A Szívről. Szükségem van rá. *Magamnak* akarom! Mindenáron!

A három nő összenézett, pukedlizett, majd egyetlen szó nélkül otthagyták a súlyos beteget. Még a folyosón is jól hallották Miksa betegesen krákogó, ám ennek dacára is metszően éles hangját.

– Magyarország az enyém! *Minden* az enyém!

Schwarzenberg hercegnő elkészönt a magyar hölgyektől, és ment, hogy ápolókat küldjön be a császárhoz. Orsolya összenézett Erzsébettel.

– Tud a Szívről. Igényt tart rá.

– Ezzel pedig életveszélybe sodorja az egész országot.

Huszonegyedik fejezet

A titok kiderül

Isztambul, Szulejmán szultán fővárosi türbéje

A gyönyörű építmény előtt várakozó testőrök természetesen nem állították meg Esthert. Nurbanu tanácsadója, bizalmas kirája akadály nélkül sétálhatott közöttük. Hitetleneket ide nem nagyon szoktak beengedni, de vele kivételt tettek. Gondosan ügyelt arra, hogy a talpa ne érjen a küszöb hófehér márványához. Bent megállt, és várt egy darabig, míg a szeme hozzá nem szokott a félhomályhoz. Nurbanu ott állt Szulejmán síremléke mellett. Esther udvariasan meghajolt, majd amikor az úrnő intett, odasietett hozzá.

– Meglepett, hogy itt találom a felséges szultánát – mondta egy félmosollyal.

– Időnként idejövök töprengeni a világ mulandóságán – felelte Nurbanu. Arcvonásai elárulták, nagyon jólesett neki, hogy valaki szultánának szólította.

– Egyszer mindenki meghal, ez a halandók sorsa – mondta

halkan a kira. Nem akart belemenni ebbe a témába. Pontosan tudta, ritkán van annak jó vége, ha valaki az élet és a halál nagy kérdéseiről töpreng magányosan, elhúzódva az emberektől.

– Így igaz – biccentett Nurbanu. – Az ember meghal, és nem viheti magával a sírba a vagyonát.

– Viszont nem mindegy, hogyan is él halála napjáig. Élvezi-e az életet, vagy csak elpocsékolja a gyorsan múló éveket.

– Jól látod a dolgot – mondta Nurbanu, majd lassú léptekkel elindult és megkerülte Hürrem síremlékét. Esther engedelmesen követte. Kettőjükön kívül senki sem volt Szulejmán türbéjében. Az eunuchok ugyanúgy odakint maradtak, mint az úri hölgyek. – Igyekeznünk kell, hogy a lehető legtöbbet kihozzuk a nekünk szánt néhány évtizedből. A legmagasabbra kell feljutnunk, hogy rátehessük bélyegünket a világra. Így majd nyomot hagyunk magunk után, ha magához szólít a Mindenható. Oda kell figyelnünk arra, hogy boldogok legyünk... hiszen csak egyszer élünk.

– A pogány indiaiak szerint az emberek sokszor újjászületnek. Van, aki előkelő nemesként, míg mások valamilyen alantas jószágként.

A kira szavait meghallva, Nurbanu megtorpant. Gyanakvó

pillantást vetett régi bizalmasára.

– Téged meg mióta érdekelnek a pogány indiaiak?

Esther zavarba jött, ezért gyorsan témát váltott:

– Szafije miatt jöttem, úrnőm. Figyelmeztetni akarlak, felséges szultána. Az a kis kígyó egyre veszélyesebb.

Sikerült elterelnie Nurbanu figyelmét. A szultán anyja azonban nem ijedt meg a fenyegetés híréből.

– Szafije? Nem baj, nem kell törődni vele.

– De hát a fiad...

– Mondom, nem számít. Hamarosan a kezemben lesz Szulejmán Szíve. Akkor a fiam csak engem fog szeretni.

– Kaffer megszerzi neked?

– Abban biztos lehetsz! – vágta rá Nurbanu diadalmasan. – Talán már meg is szerezte. Elképzelhető, hogy úton van vele Magyarországról ide, Isztambulba.

– Az nagyszerű volna, fényességes szultána. Annyira örülök, hogy végre boldog leszel, és megkapod a téged megillető tiszteletet és megbecsülést.

– Csak ahhoz ragaszkodom, amire jogom van – felelte álszentén Nurbanu. – Szulejmán Szívét sem magamnak akarom. Saját kezemmel fogom szeretett fiam nyakába akasztani.

– Úrnőm, van itt valami, amit meg kell említenem.

– Mi az, Esther? Mondd nyugodtan!
– A Szívvel kapcsolatban.
– Igen?
– Nagyon sok rémhírt lehet hallani róla. Szóbeszédet. Mendemondákat.

– Tényleg?
– Azt mesélik az ostobák, a babonások, hogy ez a csodálatos talizmán bajt hoz az emberekre – magyarázta fejcsóválva a kira. – Ez azonban nem igaz. Megtörténhet, hogy hallasz ilyen nyugtalanító pletykákat, de ne törődj velük. Ha a kezekben lesz a Szív, add oda nyugodtan a fiadnak. Mondd meg neki, hogy mostantól kizárólag az övé.

– Pontosan erre készülök. Odaadom neki ugyanúgy, ahogy az a vén bolond is – e szavaknál Nurbanu megvetően Szulejmán síremléke felé biccentett – meg akarta ajándékozni a Szívvel Hürremet.

Esther mosolyogva bólogatni kezdett.

– Helyes, pontosan ezt kell tenned. Murád szultán azonnal elfelejti Szafijét. Csak *téged* fog szeretni. Szerencsét hozol majd az egész birodalomra.

A kira már nem sokáig időzött a síremlékben. Rávette úrnőjét arra, hogy küldje el fontos megbízatással híreket gyűjteni a bazárba. Odakint már lassan beesteledett. Esther

megkerülte Szulejmán szultán mecsetjét. Valamivel arrébb befordult egy szűk sikátorba. Azonnal észrevette az egyik ház árnyékában álló karcsú alakot.

Némán összebiccentett a fiatal szőke szépséggel.

Isztambul, Rüsztém pasa palotája

Mihrimah válide szultána a kincstárszoba előtti teremben ült, és megpróbált odafigyelni arra, amit éppen tesz. Úgy tűnt, sosem ér véget a kérelmezők és az adományért esedezők hosszú sora. A teremből hálálkodó nők siettek ki. A keblükhöz szorították a nagylelkű hercegnő ajándékát. A kifelé tartók arcán boldogság és megkönnyebbülés ragyogott. A befelé tartó, hosszú sorban állók aggódva, bizonytalanul és kicsit irigykedve néztek utánuk. Amikor híre ment a nagyvárosban, hogy a válide szultána szétosztja a vagyona egy részét, kisebb népvándorlás vette kezdetét.

De vajon gondolhatja-e még magáról, hogy ő a válide szultána?

Napról napra csökkent a hatalma és a befolyása. Nurbanu egyre erősebbé és elszántabbá vált. Mihrimah csak a legszükségesebb ügyek miatt ment át a Magas Portára. Gyűlölt vetélytársnője lassan, de biztosan a maga képmására

alakította a hárem világát. Kémei ott ültek a hatalmas palota minden kapujában. Alighanem lóhalálában rohantak a háremhez, valahányszor észrevették Mihrimah gyaloghintóját. Nurbanu egyetlen alkalmat sem hagyott ki, hogy belekössön Szulejmán leányába. Sokat tanult az elmúlt év során. Nem durván és nyíltan támadott, hanem alattomos kis szurkálódással zaklatta a hercegnőt.

Mihrimah most mégis elmosolyodott. A sorban állók között halk zúgás támadt. Azt hitték, ez a mosoly nekik szól.

Igencsak meglepődtek volna, ha beleláthattak volna a szultána elméjébe.

Súlyos oka volt annak, hogy Mihrimah kegyes alapítványokat hozott létre. Gondoskodni akart a közelgő háborúk *leendő* rokkantjairól, az özvegyekről és az árvákról. Tudta, a birodalom megrendülése elkerülhetetlen. Talán teljesen összeomlik az apja nagy műve.

Az özvegyek és az árvák azonban ezt nem sejtették. Hangosan hálálkodva vették át az adományokat. Mihrimah vagyonának egyetlen cseppje is elég volt ahhoz, hogy ezek az egyszerű, becsületes török emberek dúsgazdagnak érezzék magukat.

Diszkrét köhögést hallott maga mellől. Hűséges cselédje, Derja térdelt oda a szőnyegre. Ezüst tálcán forró teát, egy

csiszolt velencei üvegben pedig hűvösen csillogó, mézzel ízesített szörbetet hozott oda. Gondosan odafigyelt arra, hogy az úrnője jól érezze magát.

– Ideje volna pihenőt tartanod, felséges asszony – mondta halkan. – Eléggé fáradtnak, kimerültnek látszol.

– Az is vagyok. Ugyanakkor rég nem éreztem ilyen jól magam. Láttad ezeket a boldog mosolyokat? Felséges atyám nevében nyújtom át nekik az adományukat.

– Úrnőm, Isztambul népe azt hiszi, azért vagy ilyen bőkezű, mert veszítettél. Feladtad a harcot.

– Te mit gondolsz, kedves Derja?

– Úgy vélem, éppen emlékművet állítasz magadnak.

– Így igaz. Ércnél is maradandóbbat, mégpedig az emberek hálájából.

– Az egész város, az egész birodalom Mihrimah válide szultána nevét dicséri. Jogosan, teszem hozzá.

A hercegnő megrázta a fejét.

– Szulejmán szultáné legyen a hála. Nem tartok igényt a dicsőségre. Felséges atyámnak köszönhetem, hogy ma bőkezű lehetek. Megőrzöm az emlékét.

Derja félénken elmosolyodott. Örömmel látta, hogy úrnője belekortyolt a teába. A sorban állók lehajtott fejjel, csendben várakoztak. Nem akarták megzavarni a felséges asszony

nyugalmát.

– Úrnőm, te nem csupán megőrződ, de be is aranyozod.

– Így igaz. Egyetlen rézpénzt sem hagyok a vagyonomból ezekre a sakálokra. Mindent odaadok inkább a szegényeknek.

Jácint, Mihrimah főeunuchja lépett be a terembe.

– Felséges szultána, vendéged jött.

– Ki az?

– Szokoli Mehmed nagyvezír. Beszélni szeretne veled. Ha megengeded, még hozzáteszem, hogy a tiszteletre méltó pasa nagyon zaklatottnak tűnik.

Mihrimah elbocsátotta a kérelmezőket. Megígérte nekik, hogy másnap folytatódik a jótékonykodás.

Rüsztem pasa egykori *mabein*jében fogadta a nagyvezírt. Nem zavarta különösebben annak a gondolata, hogy a fecsegő szájak hírbe hozzák a hetvenéves aggastyánnal.

– Fáradtnak és kimerültnek látszol, pasám – köszöntötte a férfit.

– Úrnőm, fontos hírt hoztam – válaszolta Szokoli. Úgy tűnt, meg sem hallotta Mihrimah szavait. – A kémeim jelentették, hogy Perzsiában meghalt Tahmászp sah.

– Már nem érdekel a külpolitika – legyintett Mihrimah. – Fájjon a perzsák miatt Nurbanu nyámnyila fiának a feje.

– Nem erről van szó, úrnőm – kapta fel a fejét ingerülten

Szokoli. Általában nem szokott a hercegnő szemébe nézni, de most mégis ezt tette. – Elment az utolsó *kőhordozó* is.

– Ez meg mit jelent?

– Tahmászp sah volt az utolsó férfi, aki valaha is a nyakában viselte a Szívet.

– Ezt valamiért fontosnak tartod?

– Igen, úrnőm. Biztosra veszem, minél kevesebben tudnak a Szívről, annál erősebb hatást fejt ki a talizmán.

– De mi van akkor, ha már senki sem emlékszik rá? Vagy legalábbis egyetlen férfi sem?

– A történelem folyamán ez még egyszer sem fordult elő. A Szívnek mindig volt gazdája.

– És ma? Ki tud róla? Ki tarthatna rá igényt? – kérdezte Mihrimah. Feszülten előbbre hajolt. Lehet, hogy hibát követett el, amikor a legutóbbi megalázó veszekedés után nemcsak Nurbanunak fordított hátat, de a politika világának is?

– Szultánám, kiderült a titkunk. Gyilkosság történt a türbében.

Mihrimah azonnal felfogta, hogy ez mit jelent.

– Magyarországon? A szigeti szent helyen?

– Igen.

– Ki volt az?

– Még nem tudjuk. Már elindítottam a legjobb isztambuli nyomozókat, de hetekbe is beletelhet, míg eljutnak oda.

– Nincsenek megbízható bosztandzsik a magyar vilájetekben?

– Megbízhatók nincsenek.

– Mit gondolsz, mi történt?

– Indiaiakra gyanakszom – mondta halkán, megfontoltan a nagyvezír.

– Miért pont rájuk? Miért nem inkább a perzsákra? Tahmásp fiaira?

– Elolvastam a jelentéseket. Titokzatos fojtogatók léptek török földre. Az Indiai-óceán felől érkeztek, és ma már Magyarországon vannak. Megfojtották áldozatok jelzik az útjukat.

– Vallásos fanatikusok?

– Igen, úrnőm. Thagí orgyilkosok.

– El tudjátok kapni őket?

– Nem lesz könnyű, úrnőm. A halálra szánt öngyilkos merénylőket nehéz megtalálni és megölni.

Mihrimah némán töprengett egy darabig.

– És mi volna, ha a tüzet tűzzel próbálnánk meg kioltani?

– Mire gondolsz, szultána?

– Ott vannak azok a bűnözők. A Hegyek Öregének

gyilkosai. Ők mit szólnak ahhoz, hogy indiai fojtogatók járnak a birodalomban?

Szokoli Mehmed nagyon halványan elmosolyodott.

– Biztosra veszem, hogy nem tudnak róluk.

– Ezt hogy érted?

– Ha a *haszszaszinok* tudnának a thagíkról, akkor már egyetlen fojtogató sem élne. Gyűlölik a vetélytársakat.

– Akkor parancsold meg nekik, hogy végezzenek velük.

– Szultánám, a haszszaszinok bűnözők. Nem engedelmeskednek a parancsomnak. Aranyért persze szolgálnák a birodalmat, de nincs idő harcba küldeni őket.

Mihrimah egy biccentéssel jelezte, hogy megértette a hallottakat. Tovább kereste a megoldást.

– Induljanak futárok Magyarországra. Janicsárok és szpáhik vegyék körbe a türbét. Az acél és a forró ólomgolyó majd megakadályozza, hogy bárki is a Szív nyugalmát háborgassa.

– Azt hiszem, erre nem lesz szükség.

Szokoli Mehmed különös hangsúlyát meghallva Mihrimah azonnal felkapta a fejét.

– Miért nem? – kérdezte gyanakodva.

– Az atyád türbéjét különös, ősi erők védelmezik.

– Te hiszel az ilyen dajkamesékben? Te, Törökország fővezíre?

– Nem mese ez, úrnőm. Féltucatnyi jelentés bizonyítja, hogy a védelmező gyakran, sőt, meg merném kockáztatni, hogy azt mondjam, rendszeresen ellátogat Szigetre.

– Kiről beszélsz, Szokoli? Ki védelmezi Szulejmán Szívét?

Sikerült zavarba hoznia az ősz szakállú férfit. Szokoli azonban túlságosan is kemény harcos volt ahhoz, hogy bárki elől meghátráljon. Dacosan felszegte a fejét, és ismét a szultána szemébe nézett.

– Nos, úrnőm. Azt hiszem, még valamit el kell mondanom felséges apád halálával kapcsolatban...

– Mit, nagyvezír? – vágott a szavába Mihrimah.

– Ami a tizenharmadik leányt illeti...

– Mégsem halt meg?

– Tizenkét holttestet megtaláltunk a mocsárban, úrnőm. Az övét nem.

– Hogyan bírhatta volna ki egy egyszerű magyar lány azt, ami elpusztította a félelmetes Sztára Górárt?

Szokoli még jobban kihúzta magát. A tekintetében nem csupán diadal, de elégedettség is csillogott.

– Szulejmán Szívét senki sem kaparinthatja meg. A védelmezője nem egy egyszerű leány. Az ellenségeink nagyon megbánják, hogy maguk ellen fordították...

– Kicsodát? Mondjad végre!

– Hogy kicsodát? Felsőges anyád kiválasztottját! Hürrem új boszorkányát!

Gyöngyi még csak nem is sejthette, hogy a távoli Isztambulban éppen róla beszélget a Török Birodalom két legbefolyásosabb személyisége. Ha valamilyen titokzatos módon mégis meghallhatta volna a szavaikat, alighanem ingerülten megcsóválta volna a fejét.

Az is elképzelhető, hogy keserűen felkacagott volna.

Musztafa valószínűleg nem is csodálkozott volna különösebben amiatt, hogy szépséges, vörös hajú kedvese váratlanul, minden ok nélkül hangos nevetésben tör ki. Ebben a pillanatban mind a ketten a lovuk nyakára borultak. Teljes erőből vágattak dél felé. Kora hajnalban szálltak partra a Balaton török oldalán. Musztafa régi egyenruháját viselte. Utoljára akkor száguldtak ugyanígy Szigetvár irányába, amikor útra keltek, hogy megemlékezzenek arról a napról, amikor egymásra találtak.

Szulejmán halának napjáról.

Az öreg szultán bizonyára nem ilyennek képzelte el Magyarország sorsát. Elmaradt a megbékélés. Az elmúlt tíz esztendő során könnyörtelen küzdelem folyt a törökök és a magyarok között. Ráadásul idegen hadak, vérszomjas rablók,

portyázók dúlták, perzselték a vidéket. A lerombolt falvakat senki sem építette újjá. Az országutak mentén koponyák fehérlettek az árokban.

Gyöngyi nem is akart körülnézni. Maga előtt az ösvényt figyelte. Már gyermekkorában is nagyszerűen lovagolt. Mostanra olyan páratlan lovas lett belőle, akivel senki sem vehette fel a versenyt. Még Musztafa, ez a lenyűgöző erejű, elképesztően vad férfi sem. Most is három lóhosszal lemaradva vágatott a kedvese nyomában.

Az út néha kihalt falvakon vezetett keresztül. Nem álltak meg. Nem volt miért. Vágtázás közben is jól érezték a halál bűzét, a temetetlen hullák szagát. Ha lehetett, idővel inkább elkerülték a falvakat. Távolabbról is jól látszott azonban, hogy a könyörtelen járvány nem végzett mindenkivel. Sok nő maradt életben. A házak között kiterített, halott szeretteik mellett jajveszékelték.

Gyöngyi egyre jobban aggódott Musztafa miatt. Úgy tűnt, hogy a különös új kór elsősorban a férfiakat pusztítja.

Nem kellett megrántania a lova kantárját ahhoz, hogy a pompás paripa megálljon. Hangosan fújtatott. Alighanem kimerült könyörtelen ütemüktől. Egy domb csúcsára jutottak fel. Hátranézve már nem látszott a Balaton. Gyöngyi csendben megvárta, hogy Musztafa is felérjen mellé. Egy

gyors pillantással meggyőződött arról, hogy a férfinak semmi baja sincs.

– Mit csinálsz? – kérdezte az egykori bosztandzsi.

– Körülnézek. Felderítem a vidéket. Egyre erősebben érzem a rontás hatását. Nem akarom, hogy belefussunk egy olyan ocsmányságba, amiből nem tudnánk kijutni.

Musztafa nyugtalan arccal arrébb léptetett a lovával. Ez nagyon rosszul esett Gyöngyinek. A párja minden éjszakát ott töltött vele az ágyban, ám nappal gyakran félrehúzódott a fiatal nőtől, mert nem tudta elfogadni, hogy az, ami.

Gyöngyi becsukta a szemét. Csendben összpontosított, és hagyta, hogy az elméjében lassan kibontakozzon a környező táj képe. Néha azzal dicsekedett a gyermekeinek, hogy ilyenkor világosan érzi az összes fűszálat, valamennyi állatot és persze az embereket is. Amikor feltárulkozott a természetnek, a természet is engedelmesen odafeküdt a lába elé. Elméjének érintése lágy szellőként futott végig a dombvidéken. Megvizsgálta az élőlényeket. A rontás nyomát kereste bennük.

Nem volt nehéz megtalálni a föld alatt húzódó hosszú, undorító százlábúakra emlékeztető forradásokat a mélyben. Amikor viszont tudatát a felszín felé fordította, úgy meglepődött, hogy felkiáltott. Hátasa megugrott.

– Mi történt? – kiáltotta Musztafa. Kezében megvillant a szablyája. Gyöngyi egy intéssel jelezte, hogy eltehetni a fegyvert. Kinyitotta a szemét. Musztafa egy pillanatra azt hitte, hogy két zöld drágakő ragyogott kedvese arcában.

– Két lovas jön – mondta halkán Gyöngyi.

– Két lovas? Törökök vagy magyarok?

– Két *beteg* lovas, akiket jól ismerünk.

– Akkor ne várjunk itt, menjünk elénkük.

Gyöngyi egyetlen szó nélkül megbökte a sarkával a ménje oldalát. A fáradt állat összeszedte magát, és ügetni kezdett. Egy jó órával később a dombvidék peremén pillantották meg a két közeledő alakot.

– De hiszen ez Herkules és Jutka! – kiáltotta Musztafa. – Mi a bajuk?

A férfi hangját meghallva a magas, szőke nő felemelte a fejét. Fekete karikák sötétlettek a szeme körül. Megtántorodott a nyeregben. Egyenes szálú haja izzadtan tapadt a fejére. Egy erőtlen mozdulatra felemelte a kezét és megdörzsölte a szemét. Nem akarta elhinni az elé táruló látványt.

Az eunuch teljesen ráborult a lova nyakára. Úgy tűnt, hogy nem is kapaszkodik. Amikor megálltak, egészen egyszerűen oldalra lezuhant a nyeregből.

Jutka megpróbált leszállni, de nem sikerült. A kétségbeesést csupán egy pillanatra váltotta fel a harag. Maga elé nyújtotta nyitott tenyerét.

– Gyöngyike... Gyöngyi, te vagy az? Vagy csak egy lázálom?

– Én vagyok az, Jutka. Ne félj, segítek.

– Gyöngyike, ne gyere közelebb. Betegek vagyunk.

– Ne félj, engem nem kaphat el a rontás! – kiáltotta a vörös hajú lány. Musztafa felé fordult. – Te viszont maradj itt. Nem akarom, hogy megkapd a kórt.

A magas férfi ellenvetés nélkül engedelmeskedett. Megfogta Gyöngyi lova kantárját, miközben a kedvese odasietett két barátjukhoz.

Mielőtt odament volna a szerecsenhez, lesegítette Jutkát a nyeregből, és lefektette a fűbe. Levette a kabátját és a barátnője feje alá gyűrte.

– Egy pillanat. Mindjárt megvizsgálak, csak megnézem a barátodat.

A hatalmas termetű szerecsent csak nehezen tudta a hátára fordítani. Gyorsan megnézte, majd elkomorodva visszament Jutkához. Megkötötte a két lovat, és odasietett Musztafához. Leakasztotta gyógyfüves táskáját a nyeregből, és elhozta mind a két kulacsukat. Megitatta Jutkát, és lemosta az arcát. Utána belenyúlt a táskájába, és elővett egy apró

cserépedényt. A szőke nő valamennyire már magához tért. Elfintorodott, amikor megérezte az edénykéből áradó szagot.

– Mi ez a szörnyűség? Nem kérek – makacskodott, mint egy kisgyerek.

– Lázcsillapító. Idd meg! Úgy izzik a tested, mintha kigyulladtál volna – szólt rá szigorúan Gyöngyi. Jutkába erőltette az orvosságot. Nem engedte meg, hogy kiköpje a maradékát. Egy újabb pohár vízzel mosta le a keserű ízt.

– Mi van Herkulesse? – kérdezte halkán, remegő hangon Jutka.

– Nincs jól – ismerte be Gyöngyi.

– Akkor menj oda, és gyógyítsd meg! – mordult fel Jutka. – Ha rosszul van, először vele foglalkozz.

– Nem biztos, hogy őt meg tudom menteni.

– Miért nem? Hiszen te boszorkány vagy.

– Ez nem egyszerű betegség, hanem rontás.

– Te majd legyőzöd – mondta csillogó szemmel Jutka. Megható volt töretlen bizalma. Kisgyerekkoruk óta imádta Gyöngyit. Felnézett rá.

– Megteszek minden tőlem telhetőt.

Jutka lassan felült.

– Segíts odamenni hozzá!

– Nem kéne. Alig állsz a lábadon.

– Dehogynem. Ha nem segítesz, hason kúszok oda.

– Ostoba, makacs fafej – méltatlankodott Gyöngyi, de átkarolta a barátnőjét és segített neki felkelni.

– Mit csodálkozol? – kérdezte Jutka. – Régen talán nem ilyen voltam?

Lerogyott Herkules mellett. Aggódva megsimogatta a szerencsen arcát.

– Tűzforró a szerencsétlen! – kiáltotta.

Gyöngyi aggódva nézett az eunuchra. Milyen forró lehetett, ha erre még a lázas Jutka is felfigyelt?

– Jöjtek segíteni? – kiáltotta Musztafa.

– Nem, maradj ott!

– Musztafa? Musztafa itt van? – kérdezte halkán Jutka. – Őt kerestük. Hozzá jöttünk.

– Jaj, szegény. Félrebeszél, dőljél le ide!

Gyöngyi segített a barátnőjének odafeküdni Herkules mellé.

– De nem! – tiltakozott gyenge hangon Jutka. – Tényleg őt kerestük.

– Hát persze.

Gyöngyi nem törődött a szőke lány szavaival. Biztosra vette, hogy gyermekkori jó barátja félrebeszél a láz miatt. Gyors, de biztos mozdulatokkal egy még erősebb

lázcsillapított kevert ki. Először most is Jutkának adta be a gyógyszert. A nő majdnem sírva fakadt.

– Ne velem törődj. Szegény Herkulesse!

– Ő eszméletlen. Nehéz lesz vele megitatnom az orvosságot.

– Gyöngyi, kérlek, ne hagyd, hogy baja legyen.

– Jól van, na!

Gyöngyi odatérdelt az eunuch mozdulatlan alakja mellé. Herkules homlokára szorította a tenyerét. A férfi bőre iszonyúan forró volt. Gyöngyi azonban nem törődött ezzel. Becsukta a szemét. Rövid összpontosítás után megérintette a lelke mélyén ragyogó áldás fényét. Egy vékony sugarat átengedett a súlyos betegbe. Még mindig csukva volt a szeme, ezért csak látomásnak tűnt, ahogy a sötétből lassan kiemelkedett Herkules izzó körvonala. Jól látszott vadul lüktető szíve. Az eunuch még életben volt, de már nem kellett sok hozzá, hogy a rontás végezzen vele. Gyöngyi nem a szívét vette célba a következő fénysugárral. A férfi elméjét érintette meg. Ez elég volt ahhoz, hogy Herkules felhördüljön, és kinyissa a szemét. Átmenetileg magához tért.

– Remek! – kiáltotta Gyöngyi. – Látod, Jutka? Nem lesz itt semmi baj.

Megragadta a szerecsen fejét, és megpróbálta felültetni. Nem sikerült.

- Jövök és segítek – hallatszott Musztafa hangja.
- Maradj, ahol vagy!

A szerecsen kifejezéstelen tekintettel bámult maga elé. Nem tudott felülni. A száját viszont kinyitotta, amikor Gyöngyi befogta az orrát. Egy kézzel alátámasztotta Herkules tarkóját, és magában halkán káromkodva az óriás nyitott szájába öntötte az orvosságot. Nehezen ment, de végül sikerült megitatni vele. Utána ő is vizet kapott.

Gyöngyi levett az egyik ló hátáról egy feltekert pokrócot. Az eunuch feje alá tette, majd odaült Jutka mellé. Most az ő homlokát simította végig.

- Szigetvárról jöttök? – kérdezte.
- Igen – felelte Jutka. Meglepődött. – Honnan tudod?
- Érzem rajtatok a rontást.
- Rontást? – kérdezte Jutka értetlenül.
- Valamilyen átok.

Sikerült halálra rémíteni a barátnőjét.

- Átok? Meg fogunk halni?
- Nem, kedvesem, megmentelek titeket.

Jutka összeszorította a fogát, és félkönyökre emelkedett. Megpróbálta megsimogatni Gyöngyi arcát, de ehhez nem volt

elég erős.

– Ne velünk törődj. Siess inkább Szigetvárra. Ott vannak a gyilkosok.

– Gyilkosok?

– Igen. Nem olyan tolvajok, mint mi. Meglestük őket. Varázslók. Még odaérhetsz.

– Közük van a járványhoz? Jutka, hallod?

A fiatal nő azonban visszahanyatlott a földre. Alig lehetett érteni a szavát. Összevissza beszélt.

– A szultán kincse kell nekik.

– Milyen kincs?

– Az aranyláda.

Gyöngyi valósággal megdermedt a rá törő borzalomtól. Nem volt nehéz kitalálni, milyen kincsről beszélt a barátnője. Valaki megbolygatta, meggyalázta Szulejmán földi maradványainak nyugvóhelyét. Akkor ezért tombol a korábbinál könyörtelenebbül a járvány.

Lehet, hogy tényleg halál vár minden élőlényre a magyarok földjén?

Megsimogatta Jutka lázasan csillogó arcát. Kihúzta magát és déli irányba fordult, arra, amerre Szigetvár felé kellett volna menni.

Döntenie kellett. Mit tegyen?

Ha itt hagyja a barátait, azok ketten szinte biztosan meghalnak. Ha viszont igaz, amiről lázálmában Jutka beszélt, akkor sokkal nagyobb a tét. Gyöngyi ingerülten megpöccintette ujján a vastag aranygyűrűt, Quintus Pannonicus ajándékát. A szellem bizonyára egyből tudná, mit kell tenni. Szigetváron gonosz varázslók jártak. Nem engedheti meg nekik, hogy ellopják Szulejmán kincsét.

De vajon mi lehet abban az aranyládában?

Ha lóra pattan, és tovább vágat, hamarosan választ kaphatna erre a kérdésre. De mi ér többet? A barátai élete, vagy egy bizonytalan, megfoghatatlan rémség elhárítása?

Nem várhat sokáig a döntéssel.

Huszonkettedik fejezet

A farkas nyomában

Isztambul, Szulejmán szultán mecsetje

Mihrimah szultána egyenes háttal, határozott léptekkel indult el felfelé Szulejmán szultán mecsetjének egyik karcsú minaretjében. Úgy érezte, a végtelenbe, talán magába a csillagos égboltba, esetleg a mennyek országába vezet a keskeny csigalépcső. Forduló fordulót követett. A válíde szultána egyre magasabbra jutott. Eltávolodott a közönséges emberek, a halandók világától.

Volt ideje gondolkodni. Derját valamivel lejjebb hagyta, hogy a fiatal nő örködjön. Senkit sem fog beengedni ide. Teremtett lélek nem zavarhatja meg úrnője nyugalma, ahogy még egyszer, utoljára végignéz Isztambul hatalmas városán.

Mihrimah megállt odafent. Kilépett az erkélyre, ahonnan a müezzin szokta édes dalával imára hívni az igazhitűeket. Jó pár óra volt hátra a következő imáig. Szulejmán szultán leánya egyedül állt a város fölött. Isztambul úgy terült el a

lába előtt a mélységben, amilyenek a madarak látják. A szultána megragadta a korlát vasát. A főváros képe elködösült, mert könnycseppek jelentek meg a szemében. Elsírta magát, de nem szégyellte a könnyeit.

Olyan gyönyörű volt ez a város. Eleven, lüktető, élettel teli. Itt dobogott a birodalom szíve.

Isztambul nélkül nem működhetett volna apja öröksége. A törökök évszázadokon keresztül vágyakoztak a csodálatos nagyváros után. Hódító Mehmet megszerezte nekik. Szulejmán alatt hihetetlen mértékben felvirágzott.

Az élet és a remény városa lett.

Hogyan fordulhatna ellene? Mi járhatott a fejében, hogy egyáltalán felmerülhetett a bosszú gondolata?

Most már tűzvörös volt Mihrimah arca. Idefent azonban, oly közel a felhőkhöz, hogy kis híján megérinthette őket, senki sem lehetett a szégyen tanúja.

Vagyis...

A lépcső felől felhallatszó egyre hangosabb zihálás jól jelezte, hogy valaki közeledik. Szinán mester bukkant fel.

– Te meg hogy jöttél fel ide? – kérdezte döbbenten Mihrimah. Nem tudta, hogy haragudjon-e vagy inkább nevéssen.

– Még csak nyolcvanhét éves vagyok – felelte lélegzet után

kapkodva apja főépítésze. – Meg se kottyán nekem ez a néhány száz lépcső. Ezt a tornyot is én terveztem. Időnként ellenőriznem kell, hogy rendben tartják-e.

Olyan arcátlanul hazudott, hogy Mihrimah nem tehetett mást, elnevette magát. Megsimogatta Szinán arcát. Pontosan tudta, hogy az ősz szakállú vénség évtizedekkel ezelőtt halálosan beleszeretett. Vajon még most is tart ez a szerelem?

– Egy szavadat sem hiszem, mester. Csak azt nem tudom, miként vetted észre, hogy feljöttem ide.

Az építész alig kapott levegőt, de most nem az erőfeszítés, hanem a boldogság miatt. Alighanem ő is tudta, idefent csupán a Mindenható angyalai lehetnek a szemtanúk, mert vakmerően megragadta Mihrimah kezét és egy pillanatra az arcára szorította.

– Ha azt mondom, hogy megsúgta a szívem, akkor elhiszed nekem?

– Lódítasz, vén gazember – nevetett újra a szultána. Szinán nem sértődött meg. Jókedvűen elmosolyodott. Még megvolt valamennyi foga.

– Van odalent egy emberem, aki azt figyeli, nem jársz-e véletlenül erre.

– Éjjel-nappal? – kérdezte meglepődve a szultána. –

Váltják egymást?

– Pontosan. Észrevették, hogy itt vagy, és rohanva riasztottak. Az eunuchjaid meg felengedtek. Azt gondolták, egy ilyen vén széltoló már húsz évvel ezelőtt sem jelentett veszélyt a lányok erényére.

Bár Szinán már nem szorította Mihrimah kezét az arcára, a szultána továbbra sem húzta el.

– Na, és Derja? Hát már benne sem bízhatok?

– Az a harcias perszóna elállta az utamat. Csak akkor engedett fel, amikor megmondtam neki, hogy miért kereslek.

– Miért jöttél fel ide?

– Azért, hogy elbúcsúzzam tőled, úrnőm.

Mihrimah megdöbbsent. Lehanyatlott a karja. Gyorsan összeszedte magát, és lehajtott fejjel válaszolt.

– Én is ugyanezért vagyok itt.

– Te kitől búcsúzol el itt a magasban, úrnőm?

– A régi életemtől. Apám városától, Isztambultól.

– Ezek szerint igazak a hírek?

– Milyen hírek?

– Azt beszélnek az emberek, hogy visszavonulsz vidékre. Egy tengeri szigetekskére.

– Gondolkodtam ilyesmin – ismerte be Mihrimah. – És te, öreg barátom? Te miért búcsúzol?

Szinán azonnal, habozás nélkül válaszolt. Közben azonban mélyen a hercegnő szemébe nézett. Mihrimah nem kételkedett abban, hogy az idős építész őszintén beszél.

– Zarándokútra megyek. Nagyon régóta készülök rá. Várnak rám a szent városok. Eljuthatok oda, ahova élete során egyszer minden igaz embernek el kell mennie.

A mosolyt egy pillanatra eltűnt Szinán arcáról.

– Nem biztos, hogy túlélem ezt az utazást. Nagyon fontosnak tartottam, hogy elköszönjek tőled, mielőtt útra keltem volna.

Mihrimah képtelen volt megszólalni. Szinánt még kisgyermek korában ismerte meg. A híres építész – diszkréten a háttérben, a gyönyörű mecsetek és türbék árnyékában meghúzódva – egész élete során elkísérte. Bármilyen dacosan állt ellen az évtizedek múlásának, mostanra már megöregedett. A szent zarándokút két-három évig is eltart. A tenger és a sivatag nem tett különbséget a gazdagok és a szegények között. Elszántságra, bátorságra és jó adag szerencsére volt szükség ahhoz, hogy a Béke Házának, vagyis az iszlám világának tiszta szívű utazói eljussanak egy távoli, kegyes helyre. A sivatagban gyakran felbukkantak azoknak a napszíttá csontjai, akiktől útközben elpártolt a szerencse. Egy ilyen idős férfival pedig akkor is

végezhetnek az út megpróbáltatásai, ha a gálya fedélzetén vagy egy teve nyergében semmi baj sem történik vele. Igen nagy volt a valószínűsége, hogy a hercegnő az élete során többé már nem találkozhat öreg rajongójával.

Mihrimah megpróbálta tréfálkozással elkergetni komor gondolatait.

– Szinán mester, cseppet sem féltelek. Aki ilyen könnyedén fel tud jönni ide, a minaret legtetejére, annak meg sem kottyán majd a sivatag átszelése. Eljutsz a szent városokba, aztán pedig épen és egészségesen visszatérsz onnan! Úgyhogy ne legyél ennyire szomorú, öreg barátom! Biztosra veszem, mi ketten még találkozunk valamikor.

– Adja a Mindenható, hogy neked legyen igazad – mondta az építész, és mind a két kezét a szívére szorítva mélyen meghajolt. Most is gyönyörű, hófehér turbánját viselte. Mihrimah utoljára Szulejmán fején látott hasonlóan lenyűgöző ruhadarabot. Ezek a turbánok mostanra már kimentek a divatból.

Akárcsak ezernyi más apró jel, ez is azt mutatta, hogy Szulejmán korszaka véget ért. A hercegnő szomorúan elmosolyodott. Szinán alighanem félreértette az arckifejezését.

– Valamiért te is feljöttél ide, úrnőm. Azt nézed, hogy mit

hagysz itt, amikor távozol?

– Tulajdonképpen... igen – felelte Mihrimah rövid habozás után.

Szinán újra elmosolyodott. A szeme vidáman ragyogott. A vénségesen vén férfiből jókedv és elképesztő életerő áradt.

– Innen a magasból, kicsit eltávolodva az emberek világától én is azt nézem, hogy mit hagyok magam után.

Mihrimah nem tudott ellenállni az építészből áradó derűnek. Elnevette magát.

– Szinán mester, de hát a legszebb alkotásaidat nem láthatod innen. A birodalom minden vilájetében, a legfontosabb városainkban ott állnak azok a gyönyörű mecsetek, iskolák, várak, városfalak, vízszállító vezetékek, amelyeket te terveztél és építettél.

– Meg azok a fürdők, ahol egy hozzám hasonló vénember áztathatja fáradt csontjait.

– Bizony, a sok fürdő. Gondoskodtál arról, hogy az emberek az idők végezetéig emlékezzenek a nevedre.

Az öreg erre csak legyintett.

– Nem ez a fontos.

– Hanem micsoda?

– Az, hogy ezek a szent helyek, kórházak és csatornák még akkor is szolgálni fogják Törökországot, amikor nemzedékek

múltával már senki sem emlékszik a nevemre.

Mihrimah meglepődött.

– De hát miért fontos ez neked, Szinán? Hiszen akkor már nem leszel az élők között.

Az idős férfi a hercegnő felé nyújtotta mind a két kezét. Mihrimah habozás nélkül az építész érdes, napbarnított tenyerébe helyezte a sajátját. Szinán megsimogatta, és csak ekkor válaszolt.

– Vannak nagyobb dolgok az életnél, a személyes becsvágynál. Tudod, hercegnő, a magam módján jobbat tettem a világot. Az atyádat szolgáltam és a birodalmat.

Mihrimah eddig nem sírt, de most a szemében felcsillant egy magányos könnycsepp.

– Az apám halott.

Szinán megszorította az asszony kezét.

– A birodalom viszont még él. Ugye nem fogod cserbenhagyni Törökországot, Szulejmán leánya?

Ez volt az a pillanat, amikor Mihrimahban elpattant valami. Zokogni kezdett, átölelte Szinánt és az idős férfi vállára hajtotta a fejét. Az építész egy lágy mozdulattal magához szorította.

– Te sírsz, úrnőm? – suttogta Mihrimah fülébe. – Te, aki fényesebb vagy a napnál és holdnál? Ki magad vagy a tűz,

mert nem érezhetted a szerelem lángolását? A lánygyermek, aki többet ért az összes fivéréénél?

– Olyan jó volna elfutni, elmenekülni! – tört elő Mihrimahból. Remegett a zokogástól. Odalent, a halandók világában el sem tudta volna képzelni, hogy hozzábújik egy idegen férfihoz. Itt azonban, magasan a város fölött, a felhők és a mindent látó dzsinnek birodalmában nem volt semmi akadálya annak, hogy kimutassa igazi érzelmeit. – El tudod hinni rólam, Szinán, hogy meghátráltam? Nem tudtam megállni a szakadék szélén!

– Miről beszélsz, Mihrimah?

– Elfogott a bosszúvágy. Arra gondoltam, hogy leszámolok Nurbanuval. Elvakultam a haragtól. Még attól sem riadtam volna vissza, hogy a kezére játsszam Szulejmán Szívét.

– Nem tudom, miről beszélsz, felség. Mi az, hogy Szulejmán szíve? – kérdezte Szinán.

A hercegnő nem nézett a férfi ragyogó szemébe, hanem továbbra is a vállára hajtva a fejét csendben, elakadó hangon mindent elmesélt neki. Szinán álmélkodva hallgatta. Végül csak ennyit mondott:

– De *nem* tetted meg.

– Nem. Végül nem.

Az építész megfogta Mihrimah két vállát, és egy gyengéd,

de határozott mozdulattal eltolta magától. Mélyen a szemébe nézett.

– Az apád büszke volna rád.

Most már a hercegnő tekintete is úgy ragyogott, mint előbb az idős mesteré. Ez a néhány szó elegendő volt ahhoz, hogy lehulljon a válláról a hatalmas teher. Kihúzta magát, és elszánt arccal körülnézett. A tekintete ismét végigsiklott Isztambul csodálatos, élettel teli városán.

– Köszönöm, Szinán – mondta.

– Nincs mit, úrnőm.

– Azt szeretném, ha mostantól mindig Mihrimahnak szólítanál.

– Odalent is?

– Igen, odalent is.

Szinán némán bólintott.

– Ideje visszamennem a palotába – folytatta a hercegnő határozottan. – Rengeteg dolog vár rám. Nem hagyhatom, hogy azok az ostobák tönkretegyék a birodalmat. Ennyivel tartozom Szulejmán és Hürrem emlékének..., tartozom Törökország népének.

Szinán még jó darabig fent maradt a minaret erkélyén. A magasból figyelte, ahogy lent Mihrimah eunuchjai és testőrei társaságában kísétál a mecset udvarából. Csupán

napnyugtakor indult el lefelé a lépcsőn. Időnként megállt, és halkán zsörtölődött, mert a leereszkedés sokkal jobban megviselte fájó térdeit, mint a felfelé vezető út.

Bement Szulejmán türbéjébe. Odabent alig volt hely, mert olyan sokan imádkoztak. A mestert meglátva azonban félrehúzódtak, hogy utat engedjenek az idős férfinak. Szinán Szulejmán síremléke mellett állt meg. Végigsimította a hófehér követ.

– Ennyivel tartoztam neked, öreg barátom – mondta halkán.

1576. június 10., baranyai mocsárvidék

Wolf Hilda megrántotta a lova kantárját, mire a fekete herélt engedelmesen megállt. A fiatal nő egy gyors pillantást vetett a háta mögé. A fátyol a fél arcát eltakarta, így az utána ügetők nem láthatták meg az arcvonásait. A fekete nővér erősen aggódott két cinkosa miatt.

Amikor kora hajnalban megidézte a holtak szellemeit és az útmutatásuk alapján végre sikerült kiemelni a föld alól az aranyládát, a nagydarab szerencsen majdnem nekiugrott az indusnak. Vállalkozásuk csúfos kudarccal ért volna véget, ha az a sok fajankó öltre megy a türbében ahelyett, hogy az

eredeti tervnek megfelelően csendben és gyorsan távoznak a zsákmánnyal. Hildának azonban nem kellett beavatkoznia. Kaffer ugyan elvakult a mohóságtól, de a tizenkét thagi közelsége mégiscsak visszatartotta attól, hogy végzetes ostobaságot kövessen el. Még így is csupán hajszálon múlt az élete. Az indiaiak csak azért nem fojtották meg azonnal, mert Hilda magához ragadta a vezetést.

– Ránk mosolygott a Fekete Anya – mondta nyugodt, magabiztos hangon törökül. – Legyünk méltóak a bizalmára. Vigyük ki innen a Szívet, erről az elátkozott mocsárvidékről. Ha nem sietünk, bajba kerülhetünk.

– Miről beszélsz? – kérdezte gyanakodva az indiai lovag. Róla nem lehetett eldönteni, hogy fél-e Hildától vagy inkább tiszteli.

– Ez a hely az ellenségeink otthona. Iszonyatos erők szenderegnek a mocsárban. Ha felébresztjük őket, megakadályozzák, hogy elvigyük az *örökségedet*.

Nem tudta, hogy Kála Lál miért nevezi örökségnek a Hatalom Szívet, de ez nem is volt fontos. Hilda a megfelelő szóhasználattal is azt jelezte az indiainak, hogy az ő pártján áll.

Kála Lál nem tett fel több kérdést. Érthetetlen nyelven parancsot adott a társainak. Valamennyien

engedelmeskedtek Hildának. Kijutottak a türbéből, és a falon kívül nyeregbe ültek. A lovakra Kaffer török kísérői vigyáztak. Senki sem tett megjegyzést, amikor Hilda észak-keletre indult el. Ezek az idegenek nem ismerték a Szigetvár körüli mocsarakat.

Most viszont kiértek a zombékos vidékről. Baranya alacsony dombjai között haladtak. Hilda jól tudta, mindjárt eljön a döntés pillanata. Vigyáznia kell. Ha nincs résen, a thagík habozás nélkül lemészárolják.

– Álljunk meg – csattant fel a háta mögött Kála Lál hangja. *Kezdődik* – gondolta Hilda. Megfordult a lovával, és a közeledőkre nézett. Tizenhét lovas jött a nyomában.

A fiatal nő nagyot sóhajtott, mosolyt erőltetett az arcára, majd levette a kendőt és a fátylat. A felkelő nap első sugarai végigsimították az arcát és aranyló fürtjeit. A fekete nővér pontosan tudta magáról, hogy lenyűgözően gyönyörű. Szépsége még ezekre a megcsonkított alakokra is hatással lesz.

– A Fekete Anya büszke rád, bajnok – mondta csengő hangon, mielőtt Kála Lál megszólalhatott volna. – Add ezt az embereid tudtára is. Legyen közös az örömünk, hogy megcselekedtük, amit az Anya elvárt tőlünk.

Kála Lál dacosan nézett a nőre. Utána indulatosan a napra

mutatott.

– Miért észak felé megyünk? – kérdezte vészjósló hangon.

– Isztambul nem arra van. Indiába sem ebbe az irányba vezet az út.

– Először erre kell mennünk – válaszolta jegesen hűvös hangon Hilda. – Így szolgáljuk legjobban az éjszaka asszonyát. Ugyanazon az ösvényen járunk még egy jó darabig.

– Erről nem volt szó – tiltakozott az indiai. A törökökre mutatott. – Ők nem az Anya gyermekei. Csak bajt hoznának ránk.

– Tudom, hogy mi jár az eszedben, bajnok – válaszolta halkán, még mindig mosolyogva Hilda. – Nem bánthatod Kaffert. Az Anyának még szüksége van rá. Ne merészeld kétségbe vonni az akaratát.

Közben a lovasok körbevették három vezetőjüket. A törökök aggódva figyelték a túlerőben lévő indiaiakat.

– Azonnal induljunk haza, Indiába! – üvöltötte Kála Lál. Kafferre mutatott, és valamit odakiáltott az embereinek.

Az eunuch azonnal kardot rántott. Az emberei is megpróbálták követni a példáját, ám a mellettük álló thagík azonnal hurkot dobtak a nyakukba. Mind a három törököt lerántották a földre. Egyelőre még nem végeztek velük, de

leszorították áldozataikat, hogy azok meg sem tudtak moccanni. Az eunuchot nem bántották.

– Ahogy azt az előbb mondtam, a Fekete Anya kegyesen tekint rátok. Kaffer az ő védelmét élvez. A többiekre viszont nincs szükség – mondta most már valamivel hangosabban Hilda. Arrébb léptetett a lovával, hogy valamennyi thagí jól lássa. A földre szorított törökökre mutatott, majd a kezével olyan mozdulatot tett, mintha megszorítaná a hóhér kötelét. A fojtogatók boldogan felnevettek.

Azonnal végeztek a három törökkel.

Kála Lál viszont remegett a dühtől. Nem tudta elképzelni, mi üthetett az embereibe. Bizonyára meglepte, hogy Hilda szépen csendben átvette az irányítást. A nőnek most már csak Kaffert kellett a helyére tenni.

A szerencsen vicsorogva figyelte a társai halálát. Megfeszült a válla, és látszott rajta, hogy alighanem az jár a fejében, hogy megsarkantyúzza a lovát és megpróbál elmenekülni. Talán arra számított, hogy el tud vágatni a thagík elől. Az indiaiak sosem használtak puskát vagy nyilat, így csak hurokkal a kézben vehették volna üldözőbe.

Ez nem lett volna jó.

– Tiszteletre méltó *hadim* – mondta ezért Hilda. – Megkapod a Fekete Anya jutalmát. Teljesülhet még a

legtitkosabb vágyad is.

Nem sikerült megnyugtatnia a szerecsent. Kaffer még mindig vadul forgatta a szemét. A kezében remegett a görbe pengéjű kard.

– Jól figyelj rám, te herélt – folytatta Hilda most már élesebb hangon. – Kezemben van az életed. Ne csinálj nekem semmi ostobaságot.

A magasba emelte mind a két karját. Fekete ruhájának bő ujja lecsúszott egészen a könyökéig. Hófehér bőrén jól látszott az új tetoválás. Ugyanaz a kis kép került fel az alkarjára, mint ami a thagíkat is ékesítette. A mind erősebben tűző napfényben szinte lánggra lobbant aranyló haja. Valamennyi indiai őt nézte.

– Bizony, Kaffer, a szent szertartás során te is bekerülsz a kiválasztottak közé – folytatta fennhangon a boszorkány. Diadalmas pillantást vetett az indiaiakra. – Akárcsak ti! Az Anya megjutalmaz benneteket.

Kála Lál felé fordult.

– Fordítsd le nekik! – parancsolta. A lovag azonban dacosan összeszorította a száját. Nem törődött az emberei kérdő pillantásával. A csendbe Kaffer hangja metszett. Perzsául beszélt. A thagík nyugtalanná váltak. Néhányan értették ezt a nyelvet. Halkan elmondták társaiknak Hilda

ígéretét. Az arcuk elárulta, néhányan hittek a nőnek, mások viszont még bizonytalanok voltak.

– Csak üres szavak! Hazug ígéretek! – szólalt meg végre Kála Lál. – Nem hiszek neked.

Hilda közelebb léptetett a lovával a fekete lovaghoz.

– Annyira kiábrándító a kicsinyességed – mondta csengő hangon. Kaffer továbbra is lefordította perzsára a szavait. – Bebizonyítom neked, hogy mind a ketten ugyanazt szolgáljuk.

Nem törődött Kála Lál kételkedő arckifejezésével. Megállt az egyik lovas thagí mellett. Intett a férfinak, hogy tegye a nyakába a hurkot. Összefogta hátul hosszú, szőke haját, hogy a vastag kötél rásimulhasson a torkára. A fojtogató boldogan elmosolyodott. Közben a társai ragyogó arccal közelebb jöttek. Összetették két tenyerüket maguk előtt.

Hilda hóhéra szemébe nézett. Az továbbra is mosolygott és lassan megszorította a hurkot. Mielőtt azonban megfojthatta volna a boszorkányt, Hilda egy lágy mozdulattal megérintette a kezét. A thagí megdermedt.

Most már a fekete nővér mosolygott. Nem volt nehéz belenéznie a megcsonkított férfi elméjébe. Csak egy egész kicsit kellett manipulálnia a fojtogató képzeletét. Elhitette a gyilkossal, ahogy magát a nagy Káli anyát látja maga előtt. A

fojtogató felsikoltott, elengedte a hurkot, és levetette magát a lova nyergéből. Leborult a földre. Hangosan kiabált valamit.

Mindegyik állat megijedt. Hilda arcáról egy pillanatra eltűnt a mosoly, amíg megfékezte saját heréltjét. Utána leszállt a nyeregből, és kegyesen megengedte, hogy a thagík leboruljanak elé. Sorban mindegyik a boszorkány elé járult. Hilda megfogta a fejüket, és egymás után homlokon csókolta valamennyit. Ajkának érintése éppen elég volt ahhoz, hogy valamennyi indiaival megossza Káli anya látomását.

Kála Lál dühös arccal, Kaffer viszont lenyűgözve bámulta. Most már egyértelmű volt, hogy ez a csapat Hildának engedelmeskedik.

– Az Anya azt parancsolja, hogy vegyetek részt a szertartáson.

Kála Lálra nézett. Az indiai savanyú arckifejezéssel ugyan, de lefordította a szavait. A fojtogatók lelkesen bólogattak.

– Azon a csodálatos nyári napon, amikor az egész évben legédesebb az éjszaka.

Kaffert viszont nem érdekelte az ilyesmi.

– Visszkapom a férfiasságomat? – kérdezte zavarba ejtően vékony hangon. Hilda kegyesen a kérdezőre mosolygott.

– Igen. Mindent, amit elraboltak tőled, és még sokkal *többet* is annál.

Ezen majd gondolkodhat a szerecsen, míg fel nem érnek Budára. A boszorkány most felnézett Kála Lálra.

– Megparancsolom, hogy te hozd magaddal a Szívet. Vigyázz rá! Akár az életed árán is oltalmazd meg!

Az aranyládát tartalmazó bőrsák amúgy is ott lógott az indiai előtt a nyeregben. Képtelenség lett volna elvenni tőle. Így viszont úgy tűnik majd, hogy Hildának engedelmeskedve hozza magával.

A thagík figyelmét bizonyára nem kerülte el, hogy a fekete nővér eddig egyetlen pillantást sem vetett a csodálatos kincsre. Úgy tett, mintha a legcsekélyebb mértékben sem érdekelte volna.

– Hova megyünk? – akarta tudni Kála Lál.

– Az Anya legszentebb helyére.

– Nem ismerem ezt az országot. Hol van az a hely?

– Budára megyünk, a Gellért-hegy csúcsára. Ott találkozunk Lili... vagyis Káli anya szolgálólányaival.

A fekete ruhás alakok egyetlen ellenvetés nélkül elfogadták a döntését, pedig talán csak Kaffer tudhatta, merre is van Buda. Hilda azonban még nem fejezte be. A feszülten figyelő thagík felé fordult, és egymás után mindegyiknek a szemébe nézett.

– Ti pedig útközben gondolkodjatok azon, nem akartok-e

valamilyen kegyet kérni magatoknak az úrnőtől. Hiszen nektek is lehet egy titkos kívánságotok.

Ezzel a megjegyzésével sikerült meglepnie Kaffert. A szerecsen sokáig töprengett. Végül délután odaügetett a fekete nővér mellé.

– Mire gondoltál, amikor a fojtogatók kívánságról beszéltél? – kérdezte halkán.

– Arra, amire te is vágysz.

– Tessék? – kérdezte döbbenten Kaffer.

Hilda gúnyosan ránevetett. Ideje a hatalmas termetű alak tudtára adni, hogy kik Lilith szolgái.

– Ők is pontosan ugyanolyanok, mint te. Ki vannak herélve.

A szerecsen tátott szájjal bámulta a szőke boszorkányt.

– Csupán annyi a különbség, hogy a thagík egészen eddig nem érezték a hiányt. Ők ugyanis egy istennőt szolgálnak. Lemetszett férfiasságukat áldozatként nyújtották át neki.

A szerecsen lemaradt mögötte. Most már bizonyára egészen más szemmel nézte sorstársait. Hilda felvette a fátylat és a kendőt. Többé már nem volt szükség lefegyverző mosolyára. Valamennyien azt teszik, amit parancsol nekik.

Amikor a boszorkányok éjszakáján a Gellért-hegyen elvégzik a szertartást, örökre megváltozik a világ. A Szív

erejének felhasználásával a fekete nővérek egy csapásra leigázzák a környező országokat. Kezdetét veszi Lilith uralmának csodálatos, zabolátlan korszaka.

Első lépésként rabszolgasorba taszítják a férfiakat.

Június 12., a szigetvári türbe

Musztafa határozott léptekkel haladt a türbe ajtaja felé. A szerzetesek megkönnyebbült arca elárulta, mennyire örülnek annak, hogy felbukkant végre az államhatalom képviselője. Átmenetileg a vallásos iskola vezetője állt az egész szent hely élére. Cseppet sem örült annak, hogy éppen ilyen szerencsétlen körülmények között zúdult a nyakába ez a nagy felelősség. Amikor bevezették elé Musztafát, az idős pap arca valósággal felragyogott. Azt hitte, hogy Isztambulból megérkeztek a megígért nyomozók.

Musztafa a régi egyenruhájában pontosan úgy nézett ki, ahogy az emberek elképzelték a szultán titkosszolgálatának félelmetes tisztjeit, a könyörtelen bosztandzsikat. A legcsekélyebb nehézség nélkül bejutottak a türbe udvarába. Egyetlen halk parancsszó elég volt ahhoz, hogy a környékről mindenki távozzon. A diákok elvonultak a medreszébe, a zarándokok pedig bezárkóztak a szálláshelyükre. A gyönyörű

fehér márványépület körül teremtett lélek sem látszott. Nem volt, aki csodálkozzon, hogy a négy lovas közül kettő nő, egy pedig egy óriási szerecsen. Kint, a kapu előtt kötötték meg a lovakat, és gyalog mentek oda a szultán síremlékéhez. A két nőnek csupán a szeme látszott ki az arcukat eltakaró kendő fölött. Érkezésükkor lehajtották a fejüket, így senki sem figyelhetett fel a ragyogó zöld és kék szempárra.

Úgy tűnt, minden a lehető legjobban alakul. Egyedül csupán Herkulesnek volt rossz kedve. Igaz, a szerecsen nem Musztafával, hanem Gyöngyivel veszekedett.

– Hiba volt, hogy ott maradtál velünk.

– Ha Gyöngyi nem marad ott, akkor meghaltuk volna – szólt közbe Jutka.

– Nem számít. Három napot veszítettünk. Elpocsékoztuk az értékes időt – méltatlankodott a szerecsen.

– Miért vagy ennyire mérges? – kérdezte halkán Gyöngyi. – Ennyire megváltoztál volna? Az arany ígérete megzavarta az eszedet?

– Ugyan már! Ne mondj rá ilyeneket – kelt azonnal Herkules védelmére Jutka. – Kaffer miatt ennyire ingerült.

Gyöngyi a barátnője szemébe nézett.

– Ki miatt?

A szerecsen néma maradt. Dühös képet vágva leszegte a

fejét.

– Ugyanabban a faluban születtek. Halálos ellenségek. Kaffer miatt kerültek rabszolgasorba.

Musztafa megtorpant. Hátrafordult, és a tekintete végigsiklott az elképesztően izmos, fekete ruhás alakon.

– Igen – válaszolt Jutka a ki nem mondott kérdésre. – A rabszolgavadászok aztán kiherélték mind a kettőt, hogy eladják eunuchnak.

– A helyében én is mindent megtennék azért, hogy bosszút álljak – morogta Musztafa. Herkules felkapta a fejét. A vörös szakállas bosztandzsira nézett. Most először tűnt úgy, hogy nem haragszik rá.

Musztafa nagyon is megértette az eunuch rosszkedvét. Ő maga is végigdühöngte az elmúlt néhány napot. Minden azzal kezdődött, hogy otthon, az éjszaka közepén Gyöngyi egyszer csak felült az ágyban, és hangosan felüvöltött. A párja azt hitte, hogy baj van, esetleg valaki rájuk támadott. Gyöngyi meglehetősen zavarodottan viselkedett. Kiabálni kezdett, hogy öltözzenek, és azonnal induljanak. Csak nagy nehezen sikerült annyira megnyugtatót, hogy meg lehessen érteni a szavait.

Habozás nélkül le akart sietni a vízpartra, hogy átevezzen a Balatonon, és a lehető leghamarabb eljusson Szigetvárra.

Musztafa annyit megértett, hogy szép kedvese álmában üzenetet kapott valakitől. Először erőnek erejével tartotta vissza Gyöngyit attól, hogy örültséget kövessen el. A sötétben már az is veszélyes vállalkozás lett volna, ha megpróbálnak lejutni Badacsony legtetejéről a faluba, az éjszakai Balatonon átevezni pedig egészen biztosan végzetes hiba lenne. Hangosan zúgott a szél, és a túlsó oldal fölött villámok cikáztak. A vihar nem sokkal napkelte előtt söpört végig az északi parton. Ha a vízen kapta volna el kis csónakjukat, egész biztosan belefulladtak volna a tóba.

Szerencsére Gyöngyi észhez tért. Elfogadta Musztafa érveit. Gondosan felkészültek az útra. A vörös hajú, fiatal nő egy jó órán keresztül válogatta a különféle gyógyító szereket, krémeket, porokat és folyadékokat. Úgy tett, mintha a túlsó parton egy egész ispotályra való beteg várt volna rájuk. Napkeltekor indultak el lefelé. Csupán Miklóstól búcsúztak el. A kislány nem ébredt fel. A fiú lelkére kötötték, hogy vigyázzon a házra, amíg fel nem ér Bözsi néni.

Musztafa cseppet sem csodálkozott azon, hogy az idős asszonnyal félúton, a hegy tövében találkoztak. Egy jókora batyuval a hátán, a korát meghazudtoló fürgeséggel sietett felfelé. Megígérte Gyöngyinek, hogy ügyelni fog a két gyerekre.

Musztafa csupán akkor vágott savanyú képet, amikor a háborgó víz partján megpillantotta Vince bírót. Az előjárónak sem volt túl jó kedve, amikor egyetlen szó nélkül intett, hogy szálljanak fel az erős, tizenkét evezős dereglyére. A súlyos vízi járműnek meg sem kottyant a vad szél. Vakmerően megközelítették a déli partot, és egy kis csónakkal kijuttatták a szárazra a két fiataalt.

Musztafa tudta, hogy meg kellett volna köszönnie Vincééknek a segítséget, hiszen a magyarok az életüket kockáztatták. Minden olyan gyorsan történt azonban, hogy erre nem maradt ideje.

Török földre lépve átöltözött és átvette az irányítást. A karavánszeráj tulajdonosa döbbenten bámulta a belépő bosztandzsit, de habozás nélkül odaadta nekik a két legjobb lovát. Ezután következett a hosszú vágta a dombok között.

Musztafát elkésérítette a háborús romok és a pusztító fertőzés áldozatainak látványa. Nem félt a haláltól, és szeretett volna sokkal többet segíteni Gyöngyinek, még akkor is, ha a kedvese... Szóval, hogy a kedvese, a gyermekeinek anyja *nem* hétköznapi teremtés.

Pokoli volt a három nap várakozás, míg Gyöngyinek sikerült talpra állítani Herkulest és Jutkát. Az egykori bosztandzsi igazat adott a szerencsenek. Tényleg hibát

követtek el. Gyöngyi azonban úgy döntött, először megmenti a barátai életét, és csak az után mennek tovább. Arckifejezése egyértelművé tette, hogy milyen fájdalommal járt ez az elhatározás.

Musztafa a három napot tétlen várakozással töltötte. Felépített egy sátrat, hogy a társai ne szenvedjenek az erős napfénytől, de nem merte otthagyni őket. Jutka és Herkules túl gyenge volt ahhoz, hogy baj esetén elmeneküljön vagy megvédje magát.

Ráadásul Musztafát különös, nyugtalanító érzés fogta el. Mindenekelőtt éjjel érezte úgy, hogy nincsenek egyedül. Mintha valaki szemmel tartotta volna őket. Többször is ellenőrizte a táborhelyük környékét, ám senkit sem talált. Amikor visszament a tűzhöz, odaült Gyöngyi mellé, és átölelte a vállát, azonnal megerősödött az érzés, hogy vigyorogva figyelik őket.

Szerencsére a rosszkedve azonnal elmúlt, amikor odaértek a türbéki dombra. Pontosan olyan határozottan viselkedett, ahogy egy bozstandzsitól elvárták az emberek. Most pedig három társával együtt itt álltak a türbe belsejében. Nem csoda, hogy a többiek dühösek és ingerültek voltak. Valaki vagy valakik feltörték az ötszögletű kőlapot. A kiásott földet és a szerszámokat ott hagyták a vörös grániton. Musztafa jól

emlékezett arra, hogy tíz évvel ezelőtt pontosan ezen a helyen magasodott a fényességes szultán hadisátra. Elszántan megrázta a fejét és elhessegette magától az emlékeket. Letérdelt, és mindent alaposan megvizsgált. Idebent semmi használhatót nem talált. Ettől a szerecsen újra dühbe gurult.

– Bottal üthetjük a nyomát! – kiáltotta mérgesen. Úgy tűnik, hogy az erős indulatok hatására kezdett visszatérni az ereje.

– Herkules, alig állsz a lábadon – figyelmeztette Jutka. – Nem tudnád megölni Kaffert, ha találkoznátok.

– Csak az időnket pocsékoljuk itt – méltatlankodott az eunuch. – A bosztandzsinak hála szabadon járhatunk. Kutassuk át a türbe környékét. Talán odakint találunk nyomokat.

– Egy pillanat – szólalt meg halkán Gyöngyi. A fiatal nő egészen eddig csendben nézelődött. – Van még valami, amit kipróbálhatunk.

Musztafa hátán végigfutott a hideg. Pontosan tudta, mire gondol a kedvese.

Gyöngyi a *különleges* képességeit akarta használni.

– De hát ez egy szent hely – tiltakozott a férfi. – Istentelen cselekedet volna varázslatot...

Megérezte az ajkán Gyöngyi két ujját.

– Azért vagyunk itt, mert megbolygatták Szulejmán síremlékét. Ez gonosz cselekedet volt. A rendet és az igazságot szolgálom, amikor megkeresem a tetteseket.

Musztafa végül vonakodva beleegyezett. Savanyú képpel hátrább húzódott az árnyékba. Jutka és Herkules értetlen arckifejezéssel figyelte kettőjük rövid vitáját. Közben Gyöngyi odaállt a kőben tátongó nyílás mellé, összekulcsolta maga előtt a két kezét, és úgy tűnt, hogy csendbe énekel valamit. Az arcán látszott, hogy erősen összpontosít.

Musztafáék összerezzenek, amikor Gyöngyi váratlanul éles hangon felkiáltott:

– Te meg hogy kerültél ide, vén gazember? Mi az, hogy ne kövessék el végzetes hibát?

Musztafa felhördült, és ökölbe szorult a keze. A türbében rajtuk kívül nem volt senki. Gyöngyi a levegőbe meredt, miközben feltette értelmetlen kérdéseit. A bosztandzsi megremegett az iszonyatos felismeréstől. Nem lett volna szabad a szent helyen varázslatot használni.

A kedvese alighanem megháborodott!

Gyöngyi nem törődött a három társával. Döbbenet bámulta a vörös ötszög közepén álló, félig áttetsző alakot. Quintus

Pannonicus megpróbált ártatlan arcot vágni, de nem sikerült eltüntetnie elégedett vigyorát. Lehajtotta a fejét, és úgy tett, mintha minden figyelmét lekötnék tógájának ráncai.

– Nagyon unatkoztam odalent a barlangban. Gondoltam, nem baj, ha elkísérlek benneteket.

– De igenis baj. Éppen te hiányoztál nekünk. Hogy a fenébe kerültél ide?

A szellem kihúzta magát. Dacosan összefonta a kezét a mellén, és ingerülten Gyöngyi szemébe nézett. Az összhatáson némiképpen rontott, hogy félig továbbra is áttetsző maradt.

– A gyűrű segített.

Gyöngyi felemelte a kezét. Középső ujján ott csillogott a vaskos latin feliratú, római gyűrű, amit Quintus útmutatására a barlang legmélyén talált.

– Szóval akkor ezért ajándékoztad nekem, te gazfickó! Meg akartál szökni odalentről.

– Mi az, hogy megszökni? Csak elkísértelek, hogy segítsek. Nem rajtam van a gyűrű, drágaságom, hanem a te kezeden. Igazából te hoztál ide, úgyhogy ne kiabálj velem!

– Gyöngyi, jól vagy?

Jutka aggódva odalépett a barátnőjéhez, és megragadta a vállát. Herkules is közelebb jött. Gyöngyi észrevette, hogy

Musztafa továbbra is meghúzódott a fal mellett a félhomályban. Emiatt fájdalom nyilallt a szívébe, de most nem ért rá a párja előítéleteivel foglalkozni.

– Nincsen semmi bajom – mondta Jutkának, de közben nem vette le a szemét a rég halott rómairól. – Egy szellemmel beszélek.

– Egy kísértettel? – kiáltotta megrémülve a szőke lány, és riadtan körülnézett.

– Nem kísértettel, szellemmel! – csattant fel Quintus.

– Azt mondja, ő nem kísértet, hanem szellem. Ti nem látjátok?

Herkules összenézett Musztafával. Dühítő volt, hogy mind a ketten együtt érző arcot vágtak.

– Gyöngyi, rajtunk kívül itt nincs bent senki – mondta habozva a szerecsen.

– Maradj csendben, Herkules, ha jót akarsz! – kiáltotta Jutka. – Én hiszek Gyöngyikének. Ha azt mondja, hogy itt van egy szellem, akkor itt is van.

– Meglepően intelligens az ifjú hölgy. Feltételezem, hogy régóta ismeritek egymást – vigyorgott Quintus.

– Te is fogd be a szád, mint Herkules! – förmedt rá Gyöngyi. – Nem érünk rá veled foglalkozni. Ha nem tudnád, éppen Szulejmán Szívét keressük, te meg csak feltartasz

minket.

– Ezzel most nagyon megbántottál, hölgyem – felelte duzzogva a római. – Legszívesebben meg sem említeném, hogy én képes vagyok szóra bírni a meggyilkoltak szellemeit. Hoppá, elszóltam magam.

A szájához kapta mind a két kezét, és olyan mulatságos képet vágott, hogy Gyöngyi önkéntelenül is elnevette magát. A jókedve azonban azonnal semmivé foszlott, amikor észrevette Musztafa arcát. A kedvese alighanem arra gondolhatott, hogy Gyöngyi megháborodott.

– Te tényleg tudsz beszélni a többi szellemmel?

– Szerinted miért nem örültem meg az elmúlt ezeröttszáz évben az unalomtól?

– És ha megkérlek rá, akkor kikérdezed őket?

– Hát, ha megkérsz... szépen.

– Gyöngyi, te tényleg egy szellemmel beszélsz? – kérdezte bizonytalanul Jutka.

– Este, amikor visszajövünk, a barátnőd is látni fog.

– Hogy érted, hogy este, amikor visszaérünk?

– Nincs mindenki olyan szerencsés helyzetben, mint én. A meggyilkoltak árnyai itt vannak, ahol végeztek velük. Annyira gyengék, hogy csak napnyugta után tudnak előjönni. Azt javaslom, nézzetek szét a környéken, de utána a sötétben

térjünk vissza ide.

Jutkát és Herkulest könnyű volt meggyőzni. Musztafa viszont sokat akadékoskodott. A vörös szakállú férfi végül pontosan azt tette, amit Quintus javasolt. Átkutatták a környéket a kerítésen belül és a falakon kívül. Az esti imát követően visszajöttek a türbébe. Először semmi különösre nem figyeltek fel. Amikor Jutka éles hangon felkiáltott, nem volt nehéz kitalálni, hogy kit pillantott meg. Quintus enyhén remegő alakja ott állt a türbében. A római unatkozó képet vágva fél kézzel nekitámaszkodott a falnak és a négy embert bámulta.

– Tényleg ott van! – kiáltotta Herkules. Musztafa néma maradt. Akkor sem szólalt meg, amikor a római rávigyorgott és barátságosan odaintegetett. Mindannyian látták és a hangját is hallották. Furcsa, jól értették minden szavát, pedig egyikőjük sem beszélt latinul.

– Te tulajdonképpen hogyan tudtál fényes nappal is megjelenni? – kérdezte Gyöngyi.

– Nagyon egyszerűen. Rajtad van a gyűrű. Olyan sok áldás árad benned, hogy az engem is feltölt erővel. Pannóniában nincs még egy szellem, aki ilyen remek formában volna, mint én – hengegett a római.

– Ezek szerint, ha leveszem a gyűrűt a kezemről, te eltűnsz?

– Hé, Gyöngyike, ne butáskodj – rezzent össze a szellem. – Ez még tréfának is rossz.

– Csak a miheztartás végett említettem meg. Otthon kifejezetten élveztem a társaságot, Quintus, de most gyilkosokat keresünk. Bajban van az egész ország. Nem árt, ha erősen összpontosítunk.

A római elkomorodott.

– Világos. Én is érzem, hogy itt állunk a rontás középpontjában. Segíteni fogok. Nem hagyom, hogy ez az iszonyat elpusztítsa az életet.

Nem kellett sokáig várniuk. A négy ember közül egyedül Gyöngyi figyelt fel az elmosódott, halványan fénylő alakzatokra. A földön feküdtek. Quintus megszólította őket. A meggyilkoltak válaszát még Gyöngyi sem hallotta, csupán úgy tűnt, mintha kint lett volna az udvaron, és a nyitott ablak túloldalán, a szoba túlsó végében néhányan halkán beszélgettek volna.

– A gyilkosok pontosan egy tucatnyian voltak – szólalt meg hirtelen Quintus. – Barna bőrű, könyörtelen emberek. Nem kegyetlenek vagy gonoszak... Ez furcsa...

– Micsoda?

– Az áldozat szerint nem gonoszságból ölték meg. Boldogan mosolyogtak, amikor megfojtották. Úgy érezték, hogy ezzel jót tesznek neki.

Az emberek döbbenten összenéztek. Képtelenség volt felfogni a római szavait.

– Miért itatták meg őket azzal a főzettel? – kérdezte Musztafa. Jutkáék beszámoltak neki arról, amit a gyilkosság éjszakáján tapasztaltak.

– Az igazmondás mérgével? Azt akarták, hogy válaszoljanak a kérdéseikre.

– Mit kérdeztek?

– Tudni akarták, hova rejtették el Szulejmán Szívét.

– Mi van Kafferral? – szólt közbe durván Herkules.

– Nocsak. Az africanus is tud beszélni? Te pont úgy nézel ki, mint a másik fekete ember.

Herkules viccsorát látva azonban még gyorsan hozzátette:

– Persze csak a külsőtök hasonlít. A bivalyembernek a lelke is fekete.

– Miért? Herkulesé milyen? – kérdezte meglepődve Jutka.

– Te nem látod?

– Nem hát!

– Az övé aranyszínű.

– Tudtam! – kiáltotta Jutka lelkesen. Egy pillanatra

elfeledkezett arról, hogy miért vannak itt, odalépett a szerecsenhez és magához ölelte. Herkules azonban nem viszonzta az ölelést, hanem feszülten figyelte a szellemet.

Quintus elkomorodott. Gyöngyi felé fordult.

– Figyelj csak, ez itt azt mondja...

– Igen. Mi az?

– Szóval azt mondja... Lehet persze, hogy téved...

– Mit mond a halott?

– Nem egészen biztos a dologban, mert ez csak az után történt, hogy megölték. Amikor a gyilkosok visszatértek.

– Kérlek, Quintus, áruld már el! Mire akar figyelmeztetni az elhunyt?

A szellem zavart képet vágott. Végül csak kinyögte.

– Hát... szóval egy boszorkány is volt velük.

Musztafa és Herkules egyszerre hördült fel. Mind a ketten megragadták a fegyverük markolatát. Úgy néztek körbe, mintha azonnali támadásra számítottak volna.

Bár Gyöngyi is úgy érezte, hogy az előbb hideg vízzel öntötték nyakon, sikerült megőriznie a nyugalmát.

– Értem – mondta hűvös hangon. – Tudjuk azt is, hogy kicsoda?

– Egy fiatal nő. Karcsú volt, és a haja ragyogott, mint a nap fénye.

– A nevét esetleg hallották?

– Nem. Már túl gyengék voltak, hiszen mondtam, a boszorkány nem akkor volt itt, amikor sor került a gyilkosságra. Viszont... Ez érdekes.

– Micsoda?

– A halottak *farkasnak* nevezik a boszorkányt..., aki ismer téged.

Gyöngyi néma maradt, a többiek viszont felkiáltottak. Közelebb húzódtak hozzá. Jutka bátorítón a vállára tette a kezét és megszorította.

– Szőke boszorkány, aki farkas és ismer engem?

Quintus feszült arckifejezéssel hallgatta a kísértetek szavait.

– Érzik rajtad, hogy ti ketten már találkoztatok. A fekete ember... Hildának szólította.

– Ó, az az átkozott szajha! – hördült fel Gyöngyi. – *Wolf Hilda!* A fekete nővér.

– Ismered? – kérdezte Musztafa.

– Már találkoztam vele. Nem vagyunk éppen barátok. Az aljas áruló.

– Ez a farkas-boszorkány elvitte a kincset.

– Mi volt a kincs? – kérdezte Jutka.

– Aranyláda.

– Oda a tízfontnyi aranyam – mondta bánatosan a szőke nő.

– Két ládát is kiszedtek a földből. A kisebbikkel nem törődtek. A kísértetek abban csak egy kihunyt élet nagyon halvány lenyomatát érezték.

– És a nagyobbikkal? – kérdezte Musztafa.

– Azt kinyitották... Ragyogó fény támadt. A halottak egy pillanatra azt hitték, megnyílt a Paradicsomba vezető út... Utána viszont továbbra is itt találták magukat... A harcos azt kiáltotta, hogy ez az ő öröksége. A boszorkány csak nevetett... Valamire készült... Iszonyatos dologra.

– És Kaffer?

– A fekete ember Szulejmán Szívét emlegette.

– Látták az elhunytak, hogy mi az? – kérdezte Musztafa. Most először szólította meg közvetlenül a halottat. Gyöngyi nagyon halványan elmosolyodott. Örült annak, hogy a kedvese kezdi elfogadni a boszorkánysággal járó különös dolgokat.

– Persze, látták.

– És megkérdeznéd tőlük? – kérdezte Gyöngyi.

– Ha megígéred, hogy nem veszed le a gyűrűdet.

– Ne próbálj meg zsarolni!

– Ez nem zsarolás! – tiltakozott a római.

– De az! – vágta rá egyszerre a két nő.

– Én csak utazni szeretnék. Annyira unalmas odalent az alvilágban.

– Jó, megígérem, nem veszem le. Na, ki vele!

– Húha, ez könnyen ment.

– Gyerünk, Quintus, mondjad már!

A szellem elégedetten kihúzta magát. Fülig érő szájjal vigyorgott. Nagyon élvezte a helyzetet.

– Hölgyek, tiszteletre méltó urak, a ládában az egész világ *leghatalmasabb* gyémántja volt.

A négy ember értetlen arccal összenézett.

– Szulejmán Szíve egy gyémánt volna? – csodálkozott Jutka. – De hát az egy vagyont ér. Miért ásták el?

Gyöngyi komor arccal Musztafa felé fordult.

– Mégis mire kellhet nekik?

Most már a bosztandzsi is ott állt mellette. Megszorította a kedvese karját. Ezzel jelezte, hogy kételyei dacára Gyöngyi igenis számíthat rá.

– Semmi jóra. Ebben biztos lehetsz.

Kivételesen Quintus sem ellenkezett.

Egy fél órával később a türbési domb tövében álltak. Odafent csupán a medresze vezetője látta a távozásukat. Musztafa

néhány szóval megnyugtatta az idős férfit. A zarándokok és az örök másnap megtudhatják, hogy minden a legnagyobb rendben van, mert a szultán titkosszolgálatára máris a gyilkosok nyomába eredt. Természetesen az idős pap lelkére kötötte, hogy senkinek se beszéljen a látogatásukról, ám tudta, hogy az öreg úgymint képtelen lesz lakatot tenni a szájára.

Sajnos a valóság távolról sem volt olyan rózsás, mint amilyennek Musztafa lefestette. Hiába tudták pontosan, mi történt a türbében, semmivel sem kerültek közelebb a tettesekhez. Musztafa a gyilkosokat akarta megbüntetni. Jutka az aranyládára vágyott. Herkules tönkretett életéért akart bosszút állni. Gyöngyi pedig...

A fiatal férfi nagyon örült volna annak, ha tudja, hogy mi jár gyermekei anyjának a fejében.

Eddig némán ügettek az éjszakai sötétben. A magasban csupán néhány csillag világított. A fenyegetően feltornyosuló felhők azt jelezték, hogy nemsokára újabb kiadós nyári zivatar várható.

Gyöngyi megállt a lovával, és Musztafára nézett. A férfi felé nyújtotta a két kezét. Musztafa vizionozta az ölelést. A lova felhorkant, de nem próbált meg arrébb lépni, vagy belemarni Gyöngyi kancájába.

– Köszönöm, hogy odabent kiálltál mellettem – suttogta a nő. – Ez nagyon sokat jelent számomra.

Utána viszont kibontakozott az ölelésből, és leszállt a nyeregből. Körülöttük halkán zúgott a mocsár. A levegőben legalább ezernyi szúnyog zümmögött. A lovak nyugtalanul csapkodtak a farkukkal.

– Gyöngyi, te levetkőzöl? – kérdezte csodálkozva Jutka. Valamiért elpirult és elfordította a fejét.

– Nem tudjuk, merre menjünk. Van itt valaki, akitől tanácsot kérhetek.

Musztafa felkapta a fejét. Körülnézett, de nem látott senkit sem.

– Kiről beszélsz? – kérdezte gyanakodva.

Kedvese már anyaszült meztelenül állt a zsombékon.

– A mocsárról – felelte halkán. – Várjatok meg, nem tart sokáig.

– Gyöngyi, mit csinálsz? – kiáltotta Musztafa. Közelebb akart ugratni a lovával, de az állat mintha kővé dermedt volna. Nem engedelmeskedett. A bosztandzsi kihúzta jobb lábát a kengyelből, hogy leszálljon a nyeregből, de a vörös hajú boszorkány egy intéssel megállította.

– Nem lesz semmi baj. Otthon vagyok a szigeti mocsárban. Mintha csak hazatérnék az anyám ölelésébe. Bízzál bennem!

Musztafa fogcsikorgatva várt. Tehetetlen dühvel nézte, ahogy Gyöngyi lassan belesétál a fekete vízbe. A mocsár sűrű, iszapos hullámai először a térdét simogatták, majd eltakarták a combját, az ágyékát, a köldökét, az anyaságtól telt keblét és a vállát is.

– Mit csinál? – kérdezte Jutka szinte nyüszítve. – Musztafa, nem kellene...?

– Tudja, hogy mit tesz – sziszegte összeszorított foggal a harcos. – Legalábbis remélem.

Gyöngyi feje is eltűnt a víz alatt. Musztafa keze ökölbe szorult, és a férfi egész testében remegett a visszatartott indulattól. Némán számolni kezdett magában. Megesküdött arra, hogy ha elér a százhoz, belerohan a vízbe, függetlenül attól, hogy mit kért Gyöngyi.

Erre nem volt szükség. Talán csak hatvanszor dobbant a szíve, amikor megrezdült a fekete víztükör, és valami előbukkant a mélyből. Gyöngyi lassú, magabiztos léptekkel jött ki a vízből. Jutka felsikoltott, levetette magát a nyeregből, lekapott egy pokrócot a ló hátáról, és odarohant a barátnőjéhez. Térdig belegázolt a vízbe. Gyöngyi vállára borította a pokrócot, bár a vörös hajú boszorkány egyáltalán nem remegett.

Amikor kiértek, megkapaszzkodott Jutka vállában és

csodálkozó, álmos arccal nézett körül.

– Mennyi ideig voltam odalent?

– Talán egy percig – felelte Herkules.

– Jól vagy? – kérdezte Musztafa. Összefont karral, szigorú arckifejezéssel ült a nyeregben. Nem szállt le, hogy magához ölelje a visszatérőt. – Megtudtál valamit?

– Csak egy percig? Tényleg ilyen rövid ideig? – csodálkozott Gyöngyi. Megcsóválta a fejét. – Én azt hittem...

Kihúzta magát, rámosolygott Jutkára, visszaadta a pokrócot, és öltözködni kezdett. Bár most jött ki a mocsárból, teljesen száraz volt a bőre. Csupán a fejére tapadó haja árulta el, hogy az előbb még a víz alatt volt.

– Tudom, kik az ellenségeink, és nagyjából azt is, hogy mit akarnak. Meg kell akadályoznunk a tervük végrehajtását.

– Én veled tartok – mondta határozottan Musztafa. – Bárhova is menj, bármilyen veszély is várjon rád. A többiektől viszont ezt nem követelhetjük meg.

– Ugyan már! – tiltakozott Jutka. – Én a pokolba is alászállok Gyöngyi kedvéért.

– Lehet, hogy tényleg oda kell mennünk – figyelmeztette a boszorkány. Jutka enyhén elsápadt, de dacosan felszegte a fejét.

– Amit mondtam, megmondtam. Veletek megyek.

– Kaffer? – kérdezte az eunuch.
– Ott van velük. Boldog és tele van várakozással.
– Akkor én is jövök – bólintott Herkules. – Gondoskodom arról, hogy ne teljesüljön, amire annyira vágyik.

– Mit tudtál meg? – kérdezte szigorúan Musztafa.

Gyöngyi odalépett a kancájához, a kengyelbe akasztotta a lábát és fellendült a nyeregbe.

– Valóban Wolf Hilda vezeti őket. A fekete nővéreknek akarja megszerezni Szulejmán Szívét. A mocsár elárulta nekem, hogy az a förtelmes nőszemély valamilyen iszonyatra készül. Mégpedig a nyári napforduló éjszakáján, amikor a mágia némelyik fajtájának a lehető legnagyobb a hatása.

– A mocsár azt is megmutatta, hogy merre mentek?

– Igen. Mi pedig követjük őket.

Elindultak.

– Észak-kelet felé mennek? – töprengett Musztafa. – Azt hittem, Isztambul az úti céljuk, hiszen Kaffer a szultán háreméből jött.

– Most már csak bábuk a fojtogatók, de az eunuch is. Úgy táncolnak, ahogy a fekete nővérek fütyülnek.

– Akkor a gonosz nővéreiddel kell szembe szállnunk?

Gyöngyi szomorúan Musztafára nézett.

– Lilith leányai nem gonoszak – magyarázta halkán. – Csak

éppen semmivel sem törődnek, ha valóra akarják váltani a vágyaikat. Most pedig éppen erre készülnek. A boszorkányok buja éjszakájára.

Musztafa közelebb hajolt.

– És te? Mi a te célod?

– Megakadályozom, hogy valóra váljon Lilith véres álma.

Huszonharmadik fejezet

Boszorkányszombat

Június 22., péntek, Budaörs, Török Birodalom

Gyöngyi csípőre tett kézzel, ingerült arccal állt a kis tábor szélén. Budától nem messze, egy Budaörs nevű apró falu közelében ütöttek szállást. A közeli, magasabb dombról jól látszódott a Gellért-hegy. A fiatal boszorkány a homlokát ráncolva bámulta a távoli csúcsot.

Nem értette, hogy mi történt.

Egy pokoli hét után iszonyatosan elfáradva, kimerülten érkeztek meg ide, a Kőérberek-patak partjára. A lehető leggyorsabban keresztül kellett vágniuk a Hódoltságon. Ez csak azért sikerülhetett, mert Musztafa továbbra is a szultán tisztjének, egy könyörtelen bosztandzsinnak adta ki magát. Sikerült újra és újra friss váltólovakat szerezniük.

Gyöngyi erősen aggódott azért, hogy valaki esetleg felismeri a kedvesét. Útjuk során jártak több jelentős török városban is. A helyőrségek katonái azonban sem Pécssett, sem

Szekszárdon, de még a budai vilájet szívéhez viszonylag közel fekvő Simontornyán sem emlékeztek az egykor közöttük szolgáló fiatal tisztre.

A vad vágta nemcsak a lovak erejét őrölte fel, de pokoli erőpróbának bizonyult a négy lovas számára is. Gyöngyi magukat sem kímélte.

Mindenáron meg akarta akadályozni a fekete nővérek tervét.

Éjszakánként legfeljebb három vagy négy órát aludtak. Szerencsére nyáron hosszúak a nappalok, sokáig nyeregben maradhattak, és többnyire sötétedés után sem álltak meg. Leszálltak, és a kantárnál fogva még hosszú mérföldeken át vezették a hátasaikat.

Ha nem lettek volna valamennyien az átlagosnál sokkal jobb lovasok, képtelenség lett volna eljutniuk a legnagyobb hódoltsági város közelébe. Ha lehetett, az országúton vágtaztak, ám ha úgy alakult, keskeny földutakon, erdei ösvényeken rövidítették le az utat.

Segített az időjárás is. Az eget ugyan eltakarták a felhők, de nem esett az eső, így nem csúszkált a lovak lába a sárban. Melegnek meleg volt, de nem annyira, mint pár évvel korábban. Egy ideje elmaradt a nyári forróság. Mintha kezdetét vette volna egy hűvösebb világkorszak. Mivel nem

perzselte fel rekkenő hőség az erdőket és a mezőket, a négy lovas csodálatos, étellel teli zöld tájon haladhatott Buda felé. Mindenütt rengeteg virágot láthattak. Amikor egy-egy patak partján megálltak megitatni kimerült hátasaikat, a levegő mámorító virágillattal volt tele. A lovak nyugtalanul csapkodtak a farkukkal a sok méh és darázs miatt.

Úgy tűnt, hogy ez a csodálatos nyár minden élőlényt boldoggá tett.

A természet szépsége éles ellentétben állt az emberek településeinek nyomorúságával. A titokzatos járvány már a török területeken is éreztette a hatását. Gyászolók, temetési menetek haladtak végig az utakon. Az ország középső részén is majdnem ugyanannyi romba dőlt falut lehetett látni, mint a háborús határvidéken.

Gyöngyi úgy érezte, ugyanilyen ellentét jellemző az anyák testvériségeire is. A fehér nővérek az élet, az újjászületés védelmezői voltak. A fekete banyák viszont megpróbálták eltorzítani, a saját céljaik érdekében felhasználni a Teremtés csodáit. Elkerülhetetlennek tűnt, hogy összecsapjanak velük.

Herkules majdnem behalt a könnyörtelen vágtaiba. Jutka is holtfáradt volt, amikor két nappal ezelőtt megérkeztek ide, Budaörsre. Mindketten nagyszerű bajtársnak bizonyultak. Egyetlen panaszos szavuk sem volt, csupán megviselt arcuk

és tompa tekintetük árulta el, hogy már alig álltak a lábukon. Erőfeszítésüknek azonban megvolt az eredménye.

Időben ideérték ahhoz, hogy megakadályozzák a förtelmes szertartást.

Amíg Herkules és Jutka megpihent, Gyöngyi és Musztafa felderítőútra indult a Gellért-hegyre. Musztafa úgy ismerte azt a környéket, mint a tenyerét. Este mentek, amikor viszonylag kevés helybeli járt arrafelé. A babonás emberek félelmetes, átok sújtotta helynek tartották a hegy nagy részét.

A törökök is csupán legfelül, a legmagasabb sziklákon állomásoztattak kis létszámú helyőrséget. A híres muszlim harcosról, Gürz Eljászról elnevezett vár kapuit napnyugtakor azonban bezárták. A két felderítőnek nem kellett attól tartania, hogy éjszakai járőrbe futnak.

Musztafa nagyjából sejtette, hogy melyik hely lesz a legalkalmasabb a fekete nővérek szertartására. Elvitte oda Gyöngyit. Az ifjú boszorkány igazat adott a párjának. Nem volt nehéz megtalálni a korábbi fekete *szabbatok* nyomait. A testvériség évszázadok, de talán évezredek óta használta a farkasfogakra emlékeztető sziklák között megbúvó lapos mélyedést. Ennek csupán az egyik végét nem zárták el a fehér kövek. Innen remek kilátás nyílt a fenséges nyugalommal

hömpölygő Dunára. A legendák szerint a pogányok erről a csúcsról taszították a mélybe az ősi hit ellenségének tartott Gellért püspököt.

Amikor Gyöngyi becsukta a szemét, halványan úgy érezte, hogy a sziklák árnyékában számos szörnyűséget követtek el. Nem tudta volna pontosan megmondani, hogy milyen szertartásokra kerülhetett itt sor a rég letűnt korszakokban, de iszonyatos előérzete támadt.

Tegnap, június 21-én, a nyári napforduló éjszakáján harcra készen lapultak a közeli erdő szélén. Feszülten figyelték a lassan sötétbe burkolózó világot. A Duna túlsó partján, Pest városában csupán néhány fénypont világított. A felhők eltakarták a csillagokat. A vilájet fővárosának közelében még akadt néhány falu, ahol keresztények éltek. Súlyos adót fizetve megváltották a templomukat. Egy magányos harang csengő hangja felhallatszott a Gellért-hegy tetejére is. Elütötte a tíz, majd a tizenegy órát is.

Semmi sem történt.

Gyöngyi arra számított, hogy a fekete nővérek valamivel éjfél előtt bukkannak fel. Rőzsét hoznak, megépítik a máglyát, hogy pontban éjfélkor fellobbanjon a tisztátalan tűz lángja. Úgy vélte, különös, kegyetlen éj vár rájuk. Meglepő módon az év legrövidebb éjszakája csendben, nyugodtan telt

el. A denevérek és a baglyok úgy cikáztak az égbolton, mintha semmit sem éreztek volna a közeledő vészből.

Aztán felhangzott az éjfélt jelző harangszó is.

Ellenségeik továbbra sem tűntek fel. A négy elszánt harcos egyre növekvő nyugtalansággal figyelte a sötétbe burkolózó völgyet. Nem értették, miért nem történik semmi.

Napkeltekor kénytelenek voltak beismerni, hogy tévedtek. Holtfáradtan elindultak visszafele Budaörsre. Mindannyian nyugtalanok és ingerültek voltak.

Meg persze csalódottak.

Ma, péntek napján egészen délig aludtak. Leghamarabb Gyöngyi ébredt fel. Hiába törte a fejét, nem tudott rájönni arra, milyen hibát követett el. Végül úgy döntött, hogy mostantól kezdve minden este felmennek a Gellért-hegyre. Jutka beöltözött török asszonynak, és elfátyolozott arccal, fekete ruhában bement a Tabánba. A kuplerájok és a kocsmák között próbált értesüléseket szerezni. Musztafa is ragaszkodott ahhoz, hogy körülnézzen Pesten és Budán. Azt mondta, csak este fog visszajönni.

Gyöngyi szomorúan fordult a kikötött lovak felé. Csupán Herkules és az ő hátasa állt ott. Musztafa tényleg az egész napot a városban töltötte. Szép kedvese arra gyanakodott, hogy a férfi csak részben mondott igazat. Nem hazudott,

amikor azt mondta, hogy értesülésekért megy. Musztafa azonban valójában a pénteki imán akart részt venni. Bizonyára úgy érezte, beszennyeződött a sok bűbáj, varázslat és boszorkányos dolog miatt.

Gyöngyi ettől nagyon elszomorodott. Nem kételkedett abban, hogy a kedvese tiszta szívvel szereti, de férfi még mindig a régi előítéletei rabja volt.

Persze megtörténhet, hogy a közös ima megtisztítja a szívét, és elcsitítja a lelkiismerete háborgását. Talán majd újra felragyog az arcán csodálatos mosolya.

Pénteken, késő éjjel már újra négyen ültek a kis tábortűz mellett. Utoljára Gyöngyi tért vissza a Gellért-hegy csúcsáról. Semmi nyomát nem látta a fekete nővéreknek. Egyedül Jutka tudott meg két dolgot. A várostól északra láttak egy olyan hatalmas termetű szerezcent, aki akár Kaffer is lehetett volna. A bazárban arról is beszéltek, hogy egy titokzatos fojtogató bukkant fel a város környékén.

Itt volt az ellenség.

Musztafa tényleg sokkal nyugodtabban és barátságosabban viselkedett, mint reggel. Magától ült oda Gyöngyi mellé. Annyira jó érzés volt hozzábújni és érezni erős karját a vállán. Az éjszaka nem volt különösebben hideg. Összebújva

egy vékony takaró is elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy ne fázzanak. A tűz túloldalán Jutka ült Herkulesseel. Gyöngyi rájuk nézett, és elmosolyodott. Annyira örült annak, hogy gyermekkori legjobb barátnője megtalálta a boldogságot. Herkulesben egy megbízható, erős támaszra lelt. Remélhetőleg a kapcsolatuk sokáig megmarad.

Nemsokára már jól hallotta Musztafa egyenletes, nyugodt légzését. A férfi mellére hajtotta a fejét, és némán figyelte a lángok játékát. Nem is vette észre, mikor került át az álmok világába.

Egy másik tüzet látott. Fent hasalt a Gellért-hegy tetején, ugyanott, ahol kétszer is az elmúlt napok során. A tűz a völgy középpontján lobogott. Innen jól látszódtak a tanácskozó asszonyok. Éles hangjuk, ingerült kirohanásaik azonban elárultak, hogy ez a megbeszélés egyre inkább elfajul. A tűz mindkét oldalán hárman ültek. Nem volt nehéz kitalálni, milyen erőket képviselnek Wolf Hilda társai. A fiatal, szőke nő büszkén, felszegett fejjel figyelte vetélytársaikat, a fehér anyákat. Magabiztosnak és elszántnak tűnt. Az arcán időnként leereszkedő, gúnyos mosoly villant fel.

A fehér anyákat Nádasdy Orsolya képviselte. Gyöngyi felismerte, hogy az idős patríciusasszony, Szepesi Szabó Borbála ül a nemes hölgy jobbján. Harmadik társuk arcát

sötétszürke csuklya takarta el. Legalább olyan magas lehetett, mint Gyöngyi. Ez pedig azt jelentette, hogy Báthory grófnő nem vett részt a megbeszélésen.

Vajon ki lehet a harmadik fehér anya? Eddig néma maradt.

– Örülök, hogy legalább egy dologban egyetértünk – zendült fel Nádasdy Orsolya hangja. Érződött, hogy mennyire ingerült, sőt, nyugtalan. – Ti is elfogadjátok, hogy a Szív nem kerülhet férfiak kezébe.

– Ez a lehetőség fel sem merült bennünk – vágta rá Wolf Hilda gúnyosan. – A férfiak eleve alkalmatlanok egy ilyen felelősségteljes feladatra.

– Mert ti talán megfontoltabbak vagytok? – kérdezte dacosan Borbála. – Már rég fel kellett volna használni a gyógyításra.

– A Szív nem valami ostoba orvosság! – ellenkezett a másik fekete nővér. – Félelmetes fegyver került a kezünkbe. Felhasználjuk, hogy a saját képmásunkra formáljuk a világot.

– Nem szabad elhamarkodnunk – figyelmeztette Orsolya. – Tanulmányoznunk kellene, hogy kiismerjük a titkait.

– Tanulmányoznunk? – gúnyolódott Hilda. – Úgy beszélsz, mintha arra számítanál, hogy a közelébe engedünk titeket.

– Ezt kell tennetek – mondta Borbála. – Tudjuk, hogy a Szív iszonyúan érzékeny. Ha csak az egyik oldal használja,

attól kibillenhet az egyensúlyából. Ennek végzetes következményei lehetnek.

– Ostobaság. Ugyanolyan gyávák vagytok, mint amilyen Éva volt.

– Ne merd a szádra venni az ősanya nevét! Több tiszteletet!

– Milyen ősanya? – vicsorgott az alacsonyabb, fekete nővér. – Ez a cím csak Lilithet illeti meg. Évát cselédnek teremtették, és a leszármazottai mind a mai napig *rabszolgák* maradtak.

– De mi véget vetünk ennek! – kiáltotta diadalmasan Hilda.

– Elkezdődhet egy új korszak.

– Inkább őrizzük együtt. Vigyázzunk rá közösen – csendült fel a tűz mellől Gyöngyi hangja.

A fák között rejtőzködő, vörös hajú boszorkány összerezett. Nem akart hinni a fülének. A csuklyás alak pontosan úgy beszélt, mint ő. Még a hanglejtése is tökéletes volt.

Wolf Hilda kegyetlenül elmosolyodott. Összenézett a másik két fekete anyával. Az egyik bólintott, felkelt és elsietett a sötétbe.

– Szóval te vagy az – biccentett Hilda a csuklyás fehér nővér felé.

– Nem számít, hogy ki vagyok. Mindannyian az Anyát

szolgáljuk – hallatszódott újra Gyöngyi hangja. A harmadik fehér anya megragadta a csuklyáját és lehúzta a fejről. Ha Gyöngyi az előbb nem hallotta volna a saját hangját, a meglepődéstől most felkiáltott volna.

Hiszen ő ült ott Orsolya és Borbála mellett!

– Ostobaság a javaslatod, te Angyal szuka! – hördült fel Hilda. – Hiába szeretnéd megkaparintani a Szívet, mi, feketék szereztük meg. Pecsétnek használjuk, amit belenyomunk a Teremtés eleven, lüktető húsába.

Gyöngyi egyszerűen nem tudott hinni a szemének. Az álmok világában járva már sok furcsa dolgot tapasztalt, de önmagával még nem találkozott. A valóságban most megcsípte volna magát. Itt azonban más módszert kellett használnia.

Becsukta a szemét, és engedte, hogy az áldás megtöltse az elméjét. Halványan izzó fényben meglátta a tűz mellett ülő alakokat. Hilda egészen torznak tűnt. Mintha valamilyen furcsa, hatalmas termetű kutya figyelte volna feszülten a fehér anyákat. Az áldás félresöpörte az illúziót. Gyöngyinek össze kellett szorítania a fogát, nehogy önkéntelenül felkiáltson.

A harmadik fehér nővér nem volt más, mint jó barátnője, az ifjú Nádasdy Kata!

De miért? Miért hozták ide elváltoztatott külsővel?

– Ebben az új világban nem lesz számotokra hely. Ugyanolyan rabszolgák lesztek, mint a férfiak! – hörögte vadul a félig kutyára, félig emberre hasonlító alak. A kihívást meghallva a három fehér anya azonnal felállt.

– Akkor háború lesz! – figyelmeztette vetélytársaikat Borbála. – Újra elszabadul a pokol az árnyékban.

– Háború? – kacagott a másik fekete anya. – Nem kell sokáig várni rá.

– Már el is kezdődött! – kiáltotta ugató hangon Hilda.

Orsolya magasba emelte mindkét kezét. Elkésett a védelmező mozdulattal. A sötétből karcsú, görnyedt árnyak bukkantak fel. Fekete nővérek! Égett hús bűzével telt meg a hegyoldal. Beteges fényű lángok villantak. A tűz először Borbálára csapott le. Felsikoltott, és azonnal eltűnt.

Orsolya félelmetes harcosnak bizonyult. Két-három támadást is elhárított, és az erejéből még a visszavágásra is futotta. Hildát vette célba, ám a szuka megragadta a társát és maga elé rántotta. Egy fekete nővér hátulról csapott le Orsolyára. Áldozata hátborzongató sikoltással tűnt el a völgyből. A Gyöngyi képmását viselő Nádasdy Kata egyedül állt az ellenség gyűrűjében. Tizenkét mutatóujj szegeződött rá. Hilda gúnyosan röhögött, amikor a szerencsétlen nemes

kisasszony lángba borult.

Gyöngyi legszívesebben felugrott volna, hogy belevesse magát a küzdelembe. Nem tudta, hogy mi történt a három társával. Lehet, hogy megölték őket?

Wolf Hilda egyszerűen keresztülsétált a tűzön. Füstölgő ruhában megállt ott, ahol az előbb még a fehér anyák ültek. A lábával beletúrt a hamuba.

– Elkaptuk azt a kis török szajhát is! Most már senki sem akadályozhatja meg a szertartást.

Gyöngyi keze ökölbe szorult. Vicsorogva feltérdelt, megragadta az egyik fa törzsét, és már fel akart állni, hogy megcáfolja a fekete boszorkány diadalittas szavát, amikor megérezte egy lány kéz érintését a vállán. Felsikoltott. A fekete boszorkányok azonnal a hang irányába fordultak. Felemelték a kezüket, de még nem csaptak le a kénköves lángok.

Egy kislány állt Gyöngyi mellett. Báthory Erzsébet! Megfogta a vörös hajú boszorkány kezét.

– Gyere, elmegyünk innen – mondta halkán, de ellentmondást nem tűrően.

Mielőtt Gyöngyi magához térhetett volna a meglepődésből, a grófnő már át is vezette valahová máshova. Egy másik

álomba?

Körülnézett. Egy elképesztő méretű barlangban voltak. Úgy érezte, hogy legalább félmérföldnyi szikla van a feje fölött. Furcsa módon nem ijedt meg a kőtömeg súlyától. Sokkal inkább úgy tűnt, hogy a föld páncélja erős vértként oltalmazza.

– Hol vagyunk? – kérdezte csodálkozva. Még sosem látott ilyen köveket. Némelyik úgy ragyogott, mintha kristályból faragták volna.

– Ez itt az Aggteleki-cseppkőbarlang – mondta a grófnő. – A fehér anyák legfőbb menedékhelye. A sötét erők ide képtelenek eljutni.

A szőke kislány kézen fogta Gyöngyit, és elindult vele a ragyogó csarnok középpontjába.

– Azt hiszik, hogy meghaltál. Ez előny.

– Hogy meghaltam? – kérdezte döbbenten Gyöngyi. A fejében lázasan kergették a gondolatok. – Kata...? Kata miatt?

A kislány magasba vonta az egyik szemöldökét.

– Ez szerint átláttál az illúzión? Figyelemreméltó.

– Kata meghalt? – üvöltötte Gyöngyi, és kirántotta a kezét a gyermek szorításából.

– Valószínűleg igen – felelte hűvös hangon a grófnő. A

legcsekélyebb érzelem sem látszódott az arcán. – De emiatt ne legyen lelkiismeret-furdalásod. Önként jelentkezett. Pontosan tudta, hogy mire vállalkozik.

– Miért volt erre szükség? És... Hildáék megölték Orsolyát és Borbálát is?

– Nem biztos, hogy meghaltak. A legerősebb nővéreket választottuk ki erre a feladatra. Ellenállók és szívósak. Jó esély van arra, hogy csak az álomalakjuk foszlott szét. Ha lesz majd időnk, utánanézek. Most azonban nem érünk rá.

– Miért nem érünk rá? A háború miatt? Egymás ellen fordul a nővérek két testvérisége?

– Még nem tört ki a háború, bármit is kiabált az a szuka. A feketék sem mind őrültek. Te még elejét veheted.

– Én? Minek?

– Annak, hogy visszaéljenek Szulejmán Szívével.

– De hát a szertartás elmaradt, nem? – csodálkozott Gyöngyi. – Elmúlt a kedvező időpont. Talán te akadályoztad meg?

A kislány ingerülten megrázta a fejét.

– Dehogyan maradt el!

– Azt hittem, hogy június 21-én lesz, hiszen akkor van a legbűvösebb nap, a napforduló ideje.

Most már egy hosszú, keskeny folyosón sétáltak.

– A fehér anyák valóban akkor tartottak volna egy szent ünnepet. A fekete anyák mágiája azonban más. Lilith áldása nem úgy működik, mint Éváé.

– Ezek szerint még bele sem kezdtek?

– Nem bizony, még várnak.

– Mire?

– A legsötétebb éjszakára – felelte a grófnő. Gyöngyi kérdő tekintetét látva még hozzátette. – Az ősi népek Szent Iván éjszakáján ünnepelték a fény diadalát. A győzelmet azonban megelőzi a sötétség és az iszonyat pillanata. Ez nem más, mint a Szent Iván előtti szombat.

– A fekete szombat?

– A *boszorkányszombat*. Biztosra veszem, akkor próbálják meg megrontani a követ.

– Vagyis holnap este – suttogta Gyöngyi. – Legalább nem késtünk el. Ott leszek a hegy csúcsán és megállítom őket.

A kislány szembefordult vele, és mélyen a szemébe nézett.

– Ha csak a fehér anyák módszerével próbálkozol, akkor meghalsz.

– Tessék?

– Fehér liliummal a kezében, jószágos kis királylányként nem győzheted le őket. Tudod, a tüzet néha tűzzel kell kioltani.

A folyosó sötétbe borult. Csak a messzeségből látszódtott halvány izzás. Iszonyú forróság csapott le Gyöngyire. Mintha egy izzó tűzhely vagy máglya közvetlen közelében állt volna. A sötétben csupán a grófnő két szemét látta. Már nem ragyogó kék színben tündököltek. Mintha valamilyen könyörtelen hulló borostyánsárga szeme fürkészte volna Gyöngyit.

– Mi vagy te valójában? – kiáltotta döbbsen a fiatal nő. Különös módon egy cseppet sem félt a kíséretjétől.

A grófnő néma maradt. Gyöngyi elméjében először a két kígyót tartó, félmeztelen papnő képmása jelent meg. Utána pedig a Báthoryak zászlaja. Már nem a barlangban, hanem az ecsedi vár kútja mellett álltak. A kávéra faragott sárkány ugyanolyan borostyánfényben izzott, mint Erzsébet szeme. Amikor Gyöngyi végigsimította a csodálatos lény hátát, érezte az eleven test melegét.

– Nem ez az igazán fontos kérdés – hallatszott a messzeségből a grófnő hangja. – Sokkal fontosabb ebben a pillanatban, hogy te *mi* vagy.

– Az, hogy mi, és nem az, hogy *ki*? – kérdezte Gyöngyi.

– Jól látod, Angyalok leszármazottja. A te vérvonalad a fény és a sötét határán jár. Mindig is eldönthettétek, hogy melyik oldalt választjátok. Ez csak nagyon keveseknek

adatott meg. Nem csoda, hogy olyan sokan irigyelnek titeket.

– Szabadon választhatok az árnyék és a világosság között?

– Igen. Hiszen te otthon vagy a mennyben és a pokolban is.

Amikor holnap este odaállsz a farkasok elé, használni tudod majd a *fekete áldást* is.

Gyöngyit már a puszta gondolattól is a rosszullét környékezte.

– Nem ismerem a fekete nővérek módszereit! Soha senki nem tanított meg rájuk.

– Ezeket a dolgokat nem lehet megtanítani. A lényedből jönnek. Olyan természetesen, ahogy eső hull a földre. Nem okoz majd gondot belenyúlni a sötét lángok közé. Csupán...

– Csupán mi?

– Az a nagy kérdés, hogy abba tudod-e hagyni a pusztítást, miután megérezted Lilith édes csókját?

Gyöngyi sikítva ébredt fel. Az egész testében remegett, amikor Musztafa átölelte, a barátai pedig odasiettek hozzá. Nem tudták megnyugtatni, ő pedig nem volt hajlandó elmesélni, milyen lidércnyomásos álomból menekült el az előbb.

Június 23., szombat, a budai pasa háreme

A kövér eunuch megállt az ajtóban, és tiszteletteljesen meghajolt.

– Bocsáss meg, hogy megzavarlak úrnőm, de vendéged érkezett.

Gülden, az új budai pasa legkedvesebb felesége meglepődve felnézett. Mostanában sokkal ritkábban jöttek látogatók a külvilágból, mint annak idején, amikor Arszlán volt a budai vilájet első embere. Az örökké derűs Gülden nem szívesen gondolt vissza a régi időkre. Bár Arszlán sokkal tüzesebb férfiú volt, mint az utódja, a szép háremhölgy nagyon is elégedett volt a mostani helyzetével. Régi társai közül nem sokan maradtak életben. Amikor az előző pasával végeztek a szultán hóhérai, halálos veszélybe kerültek a hárem tagjai is. A Mindenható azonban kegyes volt Güldenhez. Ő bekerülhetett az új beglerbég otthonába. Amikor pedig két gyönyörű ikerfiút szült a pasának, hálás férje megtette a hárem első asszonyának. *Haszine nusztaként* olyan fényűző módon élhetett, mint egy isztambuli előkelőség. Látogatókat azonban nem nagyon szokott fogadni.

– Ki az? – nézett az eunuchra.

– Egy régi ismerősöd – felelte zavartan a *hadim*.

– Vezesd be.

Gülden elküldte a fiait, majd átment a magánlakosztályába.

Néhány gyors mozdulattal megigazította a frizuráját, és kíváncsian az ajtó felé fordult. A következő pillanatban hatalmasat sikoltott, és boldogan összecsapta a kezét.

– Zehra anyó!

Magáról megfeledkezve odaszaladt a látogatóhoz és boldogan átölelte. Az idős asszony viszonzta az ölelést, ám az arca komor maradt.

– Annyira örülök, hogy látlak. Ugye sokáig itt maradsz velem? Mesélj, mi történt az elmúlt tíz évben veled! Jól ment a sorod? Találkoztál a szép Szemával is? Tudsz róla?

Zehra anyó a két kezébe fogta a *haszine nushta* arcát.

– Én is nagyon örülök annak, hogy találkozunk. Jót tett neked ez a tíz esztendő, és láttam a fiaidat is. Nagyszerű férfi lesz majd belőlük. Sajnos nem örömteli ok miatt jöttünk el hozzád.

Gülden mindig is derűlátó volt. Igyekezett nem is odafigyelni a nyomasztó dolgokra. Most is elengedte a füle mellett a kellemetlen szavak nagy részét.

– Nem egyedül jöttél? Ki kísért ide?

Zehra anyó hátrafordult, és intett. Egy magas, elegáns öltözéket viselő hölgy lépett át a küszöb fölött. Könnyedén meghajolt, és összeérintette a tenyerét a keble előtt. Drága ruhája és rengeteg arany ékszere elárulta, hogy igazi

előkelőség látogatott el Budára. Szénfekete haja és ugyanilyen sötét szeme volt. Gülden csodálkozva nézte, ahogy az ismeretlen szépség levette a fátylát. Ilyen arcvonásokat korábban még sosem látott.

– Rádzs Kanvári Báj hercegnő, a távoli Hindusz... Indiából.

Gülden zavartan nézett a vendégeire. Fogalma sem volt róla, hogy merre lehet az az India.

– Gyertek, foglaljatok helyet, mindjárt hozatok süteményt és édes szörbetet.

– Köszönjük, kedves hölgy – mondta az indiai –, de nincs sok időnk.

– Siettek valahova? – kérdezte ártatlan mosollyal Gülden.

– Tudod, milyen nap van ma? – nézett rá szigorúan Zehra anyó.

– Persze, szombat.

– Na, de milyen szombat?

– Hát...?

– A boszorkányok szombatja! – csattant fel a vénasszony. Vendéglátója összerezzen, és megragadta a nyakába lógó talizmánt. Ezzel akarta elhárítani magáról a rontást.

– Az előbb azt kérdezted, mi van a szép Szemával, Gyöngyikével.

– Igen – dadogta zavartan Gülden.

- Ő is visszatért Budára.
- Ez nagyszerű! – lelkesedett a *haszine nusztá*.
- Nem jó, nem jó – szólalt meg erős akcentussal az indiai hölgy. – A barátotok életveszélyben van.
- Így igaz – bólintott Zehra anyó. – Segítségre lesz szüksége. Remélem, sok fegyveres *hadimod* van.

Gülden hitetlenkedő arccal hallgatta Zehra anyó beszámolóját. Amikor kinézett a sűrű ráccsal fedett ablakon, a távolban jól látta a Gellért-hegyet. Buda fölött tiszta volt az ég, ám a hegyoromra ráborult néhány fekete felhő árnyéka.

Gülden hátán végigfutott a hideg.

Wolf Hilda megvető pillantást vetett a Duna túlsópartja fölött lebegő fekete felhőkre, majd visszafordult a vásári sokadalom felé. A hatalmas nyüzsgés, a vásárlásra kínált rengeteg portéka jól mutatta, hogy az elmúlt néhány hónap során semmi sem zavarta meg a budai vilájet békéjét. Messze földről érkezett árukat is kínáltak a pesti vásárban. Jöttek ide nézelődni budai törökök, bosnyákok, románok és szerbek is. Nagy ritkán egy-egy aggódó tekintetű magyar jobbágy is felbukkant a tömegben.

A fekete nővér úgy érezte, mintha átkerült volna valamilyen távoli, egzotikus, napkeleti városba. A szőke nő

szokás szerint elegáns, fekete ruháját viselte. Egy ilyen nyugati nemes kisasszony élesen elütött a környezetétől. Szinte mindenki megbámulta kibontott, hosszú, enyhén hullámos szőke fürtjeit és fedetlen arcát. A törökök, de még a Balkánról érkezett szolgálók is guvadó szemmel nézték a fehér csipkével szegélyezett felsőrész merész mellkivágását. Ugyanakkor viszont eszük ágában sem volt közelebb jönni, megjegyzéseket tenni vagy tapintatlanul viselkedni.

Hilda pontosan tudta, hogy ennek nem csupán Kaffer jelenléte az oka. A hatalmas termetű, szénfekete bőrű eunuch egyre dühösebbnek tűnt. Gyilkos pillantásokkal méregetett mindenkit, aki csak egy pillanatra is megtorpant a közelükben. Hildából megingathatatlan nyugalom és magabiztosság áradt. Úgy sétált a tömegben, mint egy királynő. A sokaság megnyílt előtte, ahogy érdeklődő arccal megtekintette az árukat. A fekete nővér figyelmét nem kerülte el, hogy az eltakart arcú muszlim asszonyok közül néhányan cseppet sem ellenségesen, hanem csodálattal eltelve vagy éppen irigykedve bámulták.

– Tulajdonképpen mit keresünk? – szólalt meg Kála Lál. Az indiai férfi török ruhát viselt, így nem tűnt ki különösebben a piacozók közül.

– Lovat veszünk az esti áldozathoz – felelte Hilda oda sem

figyelve. Ezzel a válaszával sikerült meglepnie az indiait.

– Nem is tudtam, hogy a keresztények is áldoznak lovat – mondta csodálkozva. Hilda a harcosra nézett.

– A keresztények ugyan nem. *Mi* viszont annál inkább!

Kaffer és Kála Lál is pontosan tudta, kire gondol a fiatal nő, amikor ilyen hangsúllyal mondja azt, hogy *mi*. Hilda továbbment, két kísérője pedig azonnal a nyomába szegődött. Már az állatok között jártak. A vásárnak ez a része zengett a bégetéstől, a nyerítéstől, a tehenek hangjától. Disznót persze senkit sem kínált. Nem mintha Hilda kedvelte volna azokat az undorító, hízásra hajlamos állatokat.

Túlságosan is a férfiakra emlékeztették.

– A *Rigvéda* szerint egykor a mi őseink is áldoztak lovat a hatalmas isteneknek. Ma már azonban ez nem szokás – töprengett az indiai. – Talán mert Indiában túl drága és ritka a ló.

Elismerő pillantást vetett a kupecok állataira. Egymástól megfelelő távolságra jó pár első osztályú háttas sorakozott. Igavonásra használt lovat nem nagyon láttak. Itt is érződött a béke hatása. A hadba vonuló seregek nem kobozták el a tenyésztők legszebb állatait. Mint például azt a gyönyörű fehér csődört, amelyik egy öntelt képű, igencsak elhízott lókupec mellett állt. A szakállas férfi gyanakvó pillantást

vetett az érdeklődőkre, amikor Hildáék megálltak mellette.

– Mennyibe kerül ez a ló? – szólította meg a nő leereszkedő hangon.

– Nem érteni magyar – felelte ellenségesen a kupec. Dühös képet vágott.

Hilda gonoszul elmosolyodott. Kála Lál már tudta, hogy a csinos fiatal nőnek ilyenkor meglehetősen kegyetlen dolgok forognak a fejében. Nem csodálkozott volna azon, ha a kalmárnak hirtelen elered az orra vére. Hilda azonban megőrizte a nyugalmát. Szó nélkül az indiai felé nyújtotta a kezét. Lál a felső inge alá nyúlt, és az előhúzott pénzes zacskót a nő tenyerébe tette. Újra elcsodálkozott, annak hogy lehet ilyen világos bőre.

Hilda sokatmondóan a kupecre nézett, miközben a zacskó tartalmát beleöntötte a másik tenyerébe. A férfi összerezett, amikor meghallotta az aranypénzek csengését, lehajtotta a fejét, majd utána tágra nyílt szemmel azonnal a nőre meredt.

– Bocsánat, kisasszony – dadogta nagyon is jól érthető magyarsággal. – Lovat akarsz venni?

– Nahát, milyen gyorsan megtanultad a nyelvet – gúnyolódott Hilda. A lenyűgöző fehér csődör felé biccentett.

– Ezt a szépséget kérem.

A kupec megnyalta az ajkát. Vett egy mély lélegzetet.

– Tíz... vagyis tizenkét arany – mondta elszántan.

– Rendben.

– Micsoda? – hördült fel Kaffer. – De hát ez egy valóságos vagyon. Egy ezer katonának parancsoló főtiszt éves fizetése.

A kalmár már boldog arccal számolta a tenyerébe hullott aranyakat.

– Nagyon drága, de nem számít – váltott vissza Hilda törökre. – Kála Lálnak van elég pénze. Ezt a lovat az Anyának szánjuk. Nem kell takarékoskodnunk.

Nem sikerült meggyőznie Kaffert. A szerencsen az elmúlt néhány nap során kifejezetten ingerültté és makaccsá vált.

– Mi szükség van arra, hogy feláldozzuk a lovat? Ha már megvesszük, használjuk arra, hogy a lehető leggyorsabban Isztambulba érhessünk.

Hilda szembefordult az eunuchhal. A mosolyától Kála Lálnak végigfutott a hátán a hideg.

– Örülök, hogy tetszik a ló, Kaffer. Javaslom, nézd meg magadnak jól a csődőr férfiasságát, eunuch.

– Miért? – kérdezte ellenségesen a *hadim*. Bizonyára azt hitte, hogy a nő gúnyolódik vele.

– Csak azért, mert ezt fogod megkapni a szertartás során – nevetett Hilda.

A két férfi döbbenetesen összenézett. Egyszerűen nem tudták, hogy mit gondoljanak. Kaffer arcán aztán boldog mosoly ragyogott fel. Eszébe jutott Ul-Derán ígérete. Egy pillanatra nem is volt annyira kegyetlen az arca. Önkéntelenül is megmoccant. Már majdnem lehajolt, hogy benézzen a csődör alá, de végül visszafogta magát.

Kála Lál egy pillanattal sem kételkedett abban, hogy a fekete nővér igazat mond. Ugyanakkor viszont nem tudta megállni, hogy ne döfjön egyet a lenézett eunuchon.

– Kaffer, mit szólnak majd a nők, hogy te fekete vagy, mint egy majom, az ágyéköd viszont hófehér?

Wolf Hilda elnevette magát. Kivételesen nem gonoszul, hanem jókedvűen.

– Küldök érte szolgákat – biccentett oda a kupecnek. A szakállas férfi lelkesen hajbókkolt.

– Ahogy úrnőm parancsolja. Ha bármilyen lóra vagy állatra van szükséged, csak szólj. Ezer örömmel...

Hilda elindult két kísérőjével. A szeme sarkából jól látta, hogy Kaffer titokban csak visszanézett. Alaposan szemügyre vette a csődört. Az elégedetten mosolygó fekete nővér csak akkor förmedt a társaira, amikor már elérték a Budára átvezető hajóhidat.

– Elég volt a bámészkodásból. Megvettük, amit akartunk.

Most menjünk, igyekezzünk. Mindent tökéletesen elő kell készíteni.

Jelentőségteljesen belenézett a két férfi szemébe.

– Ha csak a legkisebb hiba is becsúszik, a nővéreim elevenen tépnek cafatokra mind a hármunkat.

Gyöngyi a budaörsi táborhely közepén állt, és hangosan veszekedett a társaival. Egyszerűen képtelen volt meggyőzni őket a maga igazáról. Persze jól tudta róluk, hogy makacsak, de azt nem hitte volna, hogy ennyire önfejűek lesznek.

– Túl veszélyes, ha egyedül mész – bizonygatta Jutka.

– Több szem többet lát – tette hozzá Herkules.

Musztafa csendben maradt. Dühös arckifejezéssel, a karját a mellén keresztbe fonva állt Gyöngyi előtt. Az előbb volt képe azt mondani, nem számít, hogy mit beszél a kedvese, ő igenis el fogja kísérsni a Gellért-hegy tetejére. A vörös hajú boszorkány más körülmények között talán örült volna annak, hogy a barátai ennyire elszántak. Most azonban nem derítette jókedvre a hűségük. Tisztában volt azzal, hogy életveszélyes dologra készül. Nem akarta magával rántani ezt a három embert, akiket meglehetősen kedvelt.

A hegy felé fordult. A lenyugvó nap fénye vörösre festette a csúcsot. Keleten már egész sötétnek tűnt a látóhatár. A hegy

fölött egyre több viharfelhő látszott. Gyöngyi ezen nem csodálkozott. Pontosan tudta, hogy a fekete nővérek olyan fertelmes dologra készülnek, ami felkavarja a természet rendjét.

Meg kell és meg is fogja akadályozni őket ebben. Visszaszerzi tőlük Szulejmán Szívét. Csakhogy ideje volna indulnia, ha időben oda akar érni. Mivel rájött, hogy jó szóval nem megy semmire, úgy döntött, taktikát vált.

– Hát jó – mondta megadóan, és lehajtotta a fejét. – Igazatok van. Eljöhetek velem.

Jutka boldogan felkiáltott, és magához ölelte Gyöngyit. Musztafa rosszallóan nézett rá. A boszorkány kibontakozott barátnője öleléséből, és odament a tábortűzhöz. Megkavarta a kis üstöt. Kellemes, édes illat úszott a levegőben.

– Indulás előtt iszunk ebből – magyarázta. – Erőt ad, megnyugtatja az idegeket és élesebbé teszi az érzékszerveinket.

A többiek nem ellenkeztek. Jókedvre derítette őket, hogy sikerült jobb belátásra bírniuk. Gyanakvás nélkül elfogadták az apró bádogpoharakat. Gyöngyi ügyelt arra, hogy a sok méz elnyomja az altató ízét. Míg a többiek megitták az italt, ő csupán a szájához érintette a poharat.

A szer gyorsan hatott. Nemsokára mind a három barátja az

igazak álmát aludta.

– Tudom, hogy emiatt haragudni fogtok rám, de legalább életben maradtok.

Gondosan betakarta a fekvő alakokat. Beletúrt Jutka szőke hajába, majd Musztafa felé fordult. Lehúzta saját kezéről Quintus gyűrűjét. Megpróbálta a férfi gyűrűs ujjára húzni, de nem ment rá. Így végül Musztafa jobb kisujjára húzta.

– Ha velem történne valami szörnyűség, ez majd emlékeztetni fog rám.

Közelebb hajolt a férfihoz, és megcsókolta az ajkát.

– Nem akarom, hogy lássátok, milyen a fekete haragom. Oka van annak, hogy a sötét nővérek tartanak tőlem. Nem akarom, hogy ti is meggyűlöljete.

Nem tudta visszafogni magát, így mielőtt felállt volna, még egyszer megcsókolta Musztafát. Igaz, azt nem mondta neki, hogy mennyire szereti.

Egy intéssel odahívta magához szürke kancáját. Felült a nyeregbe, könnyedén megbökte a ló oldalát, aztán gyorsan ügetve elindult a sötétbe burkolózó hegy irányába.

Kála Lál most már tudta, hogy a megfeszített Isten szolgái az idő múlását jelzik ezzel a különös, csengő hanggal. A harang azt mutatta, hogy már csak egyetlen óra volt hátra éjfélig. Az

indiai férfi kissé arrébb állt a többiektől. Mintha csak csatára készült volna. Gondosan ellenőrizte a fegyvereit. Készen állt a harcra, bár azt nem mondták meg neki, hogy ki lesz az ellenfele.

Kicsit arrébb két honfitársa fogta a fehér ló kantárszárát. Az állatot gondosan megtisztították. A szőre most úgy ragyogott, mintha a legfinomabb selyemszövettel borították volna be. Wolf Hilda munkára fogta a többi thagít. Órák óta hordták a rőzsét és a kivágott fát. A Dunára néző, nem túl mély völgy közepén két jókora, ember magasságúnál is nagyobb máglya tornyosult az ég felé.

A szőke hajú boszorkány a két farakás között, pont középen állt. Itt meggyújtott egy kisebb tüzet is. A lángok fölé egy apró üstöt akasztott. A benne lévő folyadék hangosan rotyogott. Különös, erős, de nagyon kellemes illat áradt belőle. Kála Lál nagyot pislogott. Megszédült a szagtól. Talán ópiumot érzett? Vagy hasist? Miközben nem figyelt, Wolf Hilda félig levetkőzött. Csupán a szoknyáját hagyta magán. A kebleire kígyókat tetováltak. Összefogta hosszú haját.

A Duna irányából Kaffer bukkant elő. Két hatalmas vödörben vizet hozott. Nem a folyóból, hanem egy föld alatti forrásból. Az arca nem árulta el, milyen gondolatok járhatnak a fejében. Csupán egy hosszú, fehér ágyékkendőt tekert a

dereka köré.

Amióta feljöttek a vásárból, megváltozott a viselkedése. Olyan magabiztosság áradt belőle, mintha máris visszakapta volna elorzott férfiasságát. Az egyik vödröt letette az üst mellett, a másikat viszont odavitte a csődörhöz. Megitatta az állatot. Amikor megsimogatta a ló fejét, azt lehetett volna hinni, hogy szeretet jelenik meg az arcán.

Kála Lálnak már nem maradt ideje arra, hogy a máglya környékét bámulja. Zajt hallott a háta mögül, ezért megfordult. A sötét erdőből kilépő alakokat először csupán homályos árnyalakként érzékelte. Ahogy közelebb jöttek, rájött, hogy asszonyok siettek lefelé a lejtőn. Wolf Hilda említette, hogy hamarosan itt lesznek a nővérei. Egy tucatnyian voltak, pontosan annyian, mint a thagík. Akadt köztük fiatal, de ősz hajú vénasszony is. Néhánynak barna, másoknak meg fekete volt a haja. Az egyik tincsei valamikor vörösek lehettek, ám mostanra nagy részük már ezüstösen csillogott. Az indiai megcsóválta a fejét. Korábban nem gondolta volna, hogy az európaiak külseje ilyen sokféle lehet.

A fekete nővérek hangos ujjongással, gyors léptekkel közelítették meg a két máglyát. Meglepően jókedvűnek tűntek. Néhányan azonnal vetkőzni kezdtek. Először a fehér csődört vizsgálták meg. Kála Lál egyetlen szavukat sem

értette, de hangos, érzéki nevetésük elárulta, hogy tetszik nekik a ló. Kaffert pontosan ugyanúgy vizsgálták meg, mint a mellette álló állatot. Megtapogatták karján és mellén az izmokat. A legöregebbnek tűnő asszonyság a hüvelykujját végighúzta a szerencsen vastag ajkán, majd beerőltette a szájába. Kaffer felhorkant és hátrább lépett. Az asszonyok még hangosabban nevettek, mint az előbb.

Lehet, hogy részegek?

Kála Lál csodálkozva közelebb hajolt. Igen. A fekete nővérek üvegeket adtak körbe. A legfiatalabb már teljesen meztelen volt. Az üst mellett állva valamilyen kenőccsel kente be magát. Közben még a társainál is élesebb hangon nevetett. A dunai szél a harcos felé hozta a nő illatát. Különös, felkavaró, de mégis izgalmas szaga volt.

Ekkor dühös kiabálás támadt. A boszorkányok már ott álltak a thagík mellett. A fojtogatók abbahagyták a fahordást, és zavartan nézték az őrjöngő asszonyokat. Néhány banya odasietett Wolf Hildához. Kiabáltak vele. Az öklüket rázták.

Talán csalódottak voltak? Vagy felháborodottak?

Kála Lál néhány lépéssel közelebb ment. Jobb keze megpihent a kardja markolatán. A banyák még mindig a szőke nővel veszekedtek. Magukból kikelve a thagíkra mutogattak. Egészen pontosan az ágyékukra.

Hilda eddig nyugodtan, kifejezéstelen arccal hallgatta a szidalmakat. Most kihúzta magát, egy kézzel dühösen mellbe taszította a legidősebb fekete nővért, és teli torokból üvölteni kezdett. A többiek azonnal elhallgattak. Kétkedő moraj támadt. A szőke nő már nem üvöltött. Büszkén kihúzta magát, kidüllesztette tetovált mellét, majd benyúlt a szoknyája alá. Egy kisebb bőrzacskót húzott elő. Diadalmas nevetéssel felemelte a magasba.

Kála Lál pontosan tudta, hogy mi van a zacskóban, de azt is, hogy miből készült. Wolf Hilda eldicsekedett azzal, hogyan szerezte. Egy terhes anyának még azelőtt halt meg a férje, hogy megszületett volna a gyermekük. A szerencsétlen asszonyt csak a kicsi tartotta életben, különben beleőrült volna a gyászba. A szőke boszorkány azonban egyik éjjel beosont hozzájuk, és ellopta a gyereket. Megnyúzta és a bőréből készítette a zacskót. Másnap lett volna a kised keresztelője. Hilda büszkén bizonygatta, hogy az anya napokon belül belehalt a fájdalomba.

Egy ilyen iszonyatos zsákocskában tartotta a Hatalom Szívét, amit az ostoba fekete barom valamiért Szulejmán Szívének nevezett.

Az indiai ingerülten megrázta a fejét.

Hilda leengedte a zacskót. Kibontotta a zsinórját. Nem

vette elő a Szívet, de résnyire kinyitotta a zsákocskát. Már ez is elég volt ahhoz, hogy kiszűrődjön a csodálatos hófehér fény. A banyák ismét felmorajlottak. Most már ámulat, és nem ellenségesség érződött a hangjukból. Sorra a szőke asszony elé járultak, és belenéztek a zacskóba. Megnyugodtak és mosolyogni kezdtek. Még a vénasszony is, akit Hilda az előbb majdnem fellökött.

A szőke boszorkány lassan odasétált az indiaihoz. A kezében ott himbálózott a rózsaszínű zacskó. Kála Lál mohón bámulta. Igazából nem is emlékezett arra, mikor adta oda a Szívet a nőnek. Legszívesebben utánanyúlt volna, de visszafogta magát. A ma esti szertartás ugyanúgy az Anyát szolgálja, mintha otthon, Thiruvananthapuramban került volna sor rá.

– Mi volt a baj? – kérdezte a boszorkánytól.

– Azok az ostoba ringyók szemrehányást tettek nekem azért, hogy csak herélteket hoztam ide – mordult fel Hilda. Gúnyosan elmosolyodott, és egy felháborodott vénasszony hangját utánozva folytatta. – Na, de Hildácska, hogy lesz így orgia?

Kála Lál döbbenten bámult az asszonyra.

– Orgia? De hát... De hát a thagík...

A nő ismét jókedvűen nevetett. Leereszkedően vállon

veregette a harcost.

– Mégis mivel ünnepelnénk az élet buja csodáját, ha nem egy zabolátlan, vad orgiával? Mindenre gondoltam. A kő ereje majd segít. Felhasználjuk. Mind visszanyeritek azt, amit egykor elvettek tőletek.

Kála Lál a nő szemébe nézett.

– Nekem jó így – mondta halkán. – A férfiasságot nem elvették tőlem. Én adtam oda áldozati ajándékként, hogy tiszta maradjak.

Ezzel sikerült meglepnie a boszorkányt. A nő azonban gyorsan magához tért a döbbenettől. Megvonta a vállát.

– Jól van, ahogy akarod. Bár szerintem te sem fogod tudni kivonni magadat a szertartás hatása alól. Legfeljebb akkor megint lesz mit felajánlanod.

Most Kála Lálon volt a sor, hogy megdöbbenjen. Ez a nőszemély tényleg arra gondol, hogy... *De hát az lehetetlen!*

– Jól van, ne tátsd itt a szádat. Menj oda feljebb őrködni.

– Nem azt mondtad, hogy nincs mitől félnünk? – kérdezte a harcos, és egy gyors pillantást vetett a rózsaszínű zsákocskára.

– Jobb félni, mint megijedni. Hamarosan kezdünk. Figyelj jól!

Kála Lál a magasból mindent jól látott. A meztelen

boszorkányok körbevették a thagíkat. Levetkőztették őket. Megragadták a kezüket, és odavitték a kezdetben még vonakodó indiaiakat a máglyához. Fellobbant az egyik, majd a másik tűz is. A völgykatlan szívében nappali világosság támadt. A közelebb álló alakok bőrén megcsillant az izzadság. A fojtogatók is kaptak a boszorkányok italából. Már nem takarták el kezükkel megcsonkított ágyékukat.

Megkezdődött a tánc. A tizenkét páros eleven, lüktető gyűrűt alkotott. Körbejárták a két tüzet. A nők először halkán, majd egyre hangosabban énekeltek:

– *Vjomr olhojm todso horc doso ysob...*

A harcos nem ismerte fel a szavakat, de a dallam nagyon is ismerősnek tűnt. Sokszor hallotta már Káli anya dél-indiai templomaiban.

Miközben a többiek táncoltak, Wolf Hilda az üstből megitatta a lovat, majd Kaffert is. Most már teljesen meztelen volt. Egy könnyed mozdulattal fellendült a ló hátára. Kaffer megragadta a csődör kantárát és bevezette a két tűz közé. A legidősebb anya odajött az üsthöz. Öntött bele a második vödörből, majd lassan, görnyedt háttal körbejárta a táncolókat. A kezében tartott vödörből víz folyt a sziklákra. Igazából nem is kört írt le a többiek körül. A vakító tűz talán egy hatalmas ötszög közepén lángolt?

A boszorkányok egyre gyorsabb ütemben táncoltak. Hangosan vijjogtak és huhogtak. A mozgásuk csupán akkor állt meg, amikor a lóháton ülő alak kinyitotta a zacskót és elővette a Szívet.

Egy elszánt mozdulattal a magasba nyújtotta. Nem magát a fehéren ragyogó drágakövet fogta, hanem a ráerősített aranyláncot.

Egy pillanatig kétfajta izzás küzdött a levegőben. Kála Lál a döbbenettől tágra nyílt szemmel bámulta, ahogy a tiszta fehér fény lassan meghátrált, és a helyét átvette a tüzek vöröses ragyogása. Úgy tűnt, a Szív magába szívja a lángolás fényét. Megváltozott a színe.

Kaffer eddig egyenes háttal állva tartotta a ló kantárját. Most felüvöltött, meggörnyedt és térdre zuhant. Köd támadt azon a vonalon, amit az öreg boszorkány az előbb rajzolt a mulatozók köré. A sűrű, sárgás pára beborította a thagíkat és a fekete nővéreket.

A magasban álló indiai harcos nem akart hinni a szemének. Úgy tűnt, hogy az emberei... Igen, a banyák ölelkezni, csókolózni kezdtek a heréltekkel.

Hangos zihálásukat csupán Wolf Hilda kacagása harsogta túl. A szőke boszorkány most már két kézzel tartotta a feje fölé a Szívet. A gyémánt ragyogása ismét megváltozott.

Olyan volt, mintha egy repedezett üveglakon keresztül áradt volna a fény.

Musztafa pontosan tudta, hogy az Érberek partján alszik. Dühösnek kellett volna lennie emiatt, de valamiért nem fogta el a harag. Talán, mert újra kisgyermek lehetett? Két felnőtt között állt. Egyik oldalról az apja, másiktól az anyja fogta a kezét. Mind a ketten remegtek, pedig olyan magasak, annyira hatalmasak voltak, mint a jegenyefák. Ha a kisfiú felnézett rájuk, nem látta az arcukat.

Álmaiban sosem látta.

Megjöttek a törökök. Nem értette a szavaikat. Nem csoda, hiszen csak négy éves. Jól tudta, hogy mit lát. A szülei most adják el rabszolgának. Azért, mert *jót akartak* a gyerekeknek. Hazai éhezés és háborús veszélyek helyett biztonságot és külföldi jólétet szántak neki. Azt szerették volna, hogy az erős, egészséges kisfiúból janicsár legyen.

Rabszolga!

Musztafa összeresztette. Ostobaság volt emiatt szenvednie. Jó, hogy így történt. Ha az apja és az anyja nem ilyen erős és elszánt, akkor ma csak egy éhező, görnyedt hátú paraszt volna. Vagy talán megsárgult csontváz egy névtelen, felperzselt magyar faluban. *Halott.*

– Hamarosan tényleg az leszel, ha nem ébredsz fel sürgősen.

– Te ki vagy? – kérdezte döbbenet a kisfiú. – Nincs helyed ebben az álomban! Ezerszer átéltem már, és te még sosem jártál itt.

– Figyelj, ifjú barátom. Tényleg nem akarlak megzavarni, miközben tovatűnt gyermekkorodon mélézol, de az a helyzet, *amice*, hogy így nemcsak te halsz meg, de a szép kedvesed is.

– Gyöngyi?

– Bizony ám. A gyermekeid anyja. Ugye emlékszel a fiadra és a leányodra?

– Hol van Gyöngyi?

– Elaltatott titeket, és felment a hegyre.

– Miért tette? – hördült fel Musztafa. Már újra felnőtt férfi volt. A bosztandzsik egyenruháját viselte. – Nem bízik bennem?

– Ostoba vagy, *amice*. Azért tette, mert szeret.

Musztafa megszédült. Elszégyellte magát.

– Tudom – suttogta. – Bárcsak én is tudnám tiszta szívemből szeretni.

Most már egy arc is tartozott a hanghoz. Az öreg rómaint először Szulejmán türbéjében pillantotta meg. Nem tudta, hogy került be az álmába, de ez nem is érdekelte.

– Figyelj, barátom, nincs most idő az ilyen érzelmösségre – figyelmeztette Quintus. – Meg fogják ölni, ha nem segítesz.

– Hogyan segítsek?

– Menj fel utána a hegyre. Végezz a gonosz banyákkal.

Musztafa némán bólintott. Határozottan elindult a Duna irányába.

– Hohó, fiatalember. Lassabban a testtel! Gyöngyikének nem az álmodban kell a segítség, hanem a valóságban.

– Tessék?

– Fel kell ébredned.

– De hogyan?

– Majd én segítek – mondta barátságosan Quintus, és vállon veregette a férfit. – Lehet, hogy fájni fog. Sőt, szinte *biztos*.

Musztafa üvöltve riadt fel. Égett az arca a fájdalomtól. Az esti félhomályban nyomát sem látta a rómainak. Jutka és Herkules mellette aludtak. A nő halkán, az eunuch hangosan horkolt.

Musztafa megcsóválta a fejét. Úgy gondolta, csak az idejét pocsékolja azzal, ha megpróbálja felébreszteni őket. Nélkülük is tud segíteni.

– Ugyanazt a hibát követed el, mint Gyöngyi – hallotta meg Quintus halk hangját. Mintha a háta mögül jött volna.

Villámgyorsan megfordult, de a szellem nem állt ott.

– Szükséged lesz rájuk.

– De hát ők bűnözők. Két körözött földönfutó – tiltakozott Musztafa. – Csak feltartanak.

– Te is az vagy. Kitaszított törvényen kívüli.

A férfi összerezett. Erősen remélte, az arcára nem ült ki a fájdalom. Quintusnak nagyon is igaza volt. A szellemen kívül szerencsére senki sem tudta, hogy az egykori büszke bosztandzsi mennyire szégyelli magát. A férfi vett egy mély lélegzetet.

– Igazad van.

Alig tudta beismerni. Körülnézett. Felkapta a vödröket és telemerte őket patakvízzel. Odament a társai mellé.

– Nem biztos, hogy jó ötlet – figyelmeztette Quintus. – A többiek legalább annyira ingerültek Gyöngyi ravasz kis húzása miatt, mint te. Rajtad töltik ki a haragjukat, ha nyakon öntöd őket.

– Akkor mit tegyek?

– Főzz egy nagy adaggal abból a furcsa, fekete italból.

– Nincs idő az ilyesmire.

– Ó, dehogy nincsen. Nem ígérem, hogy az illata felébreszti őket, de Jutka valószínűleg nem veri be a fejedet, ha egy bögre forró kávéval nyomsz a kezébe, miután nyakon öntötted

patakvízzel.

A rómainak igaza volt. Hiába rázta a két társát, képtelen volt felébreszteni őket. Csak a víz segített. Herkules még így is hangosan káromkodott, amikor feleszmélt. Gyöngyit szidta. Végül Jutka szólt rá, hogy fogja be a száját. Akkorra már megivott két bögre feketekávét, és a szemében már nem ragyogtak gyilkos fények. Persze még így is elég érdes volt a hangja, amikor Musztafa felé fordult.

– Mi a terv, bosztandzsi? – kérdezte.

– A terv? – töprengett Musztafa. – Felmegyünk a Gellért-hegyre, és megölünk mindenkit, aki nem Gyöngyi.

– Jó ötlet – bólintott Jutka. – Nekem tetszik.

Nem sokkal később három lovas vágatott a Gellért-hegy irányába. Egyedül csak Musztafa látta, hogy egy áttetsző szellemményen ülve egy halványan foszforeszkáló római harcos is elkísérte őket.

Kaffer hangosan üvöltött a fájdalomtól. Vörös fényben fürdött minden. Szeretett volna kiegyenesedni, de nem tudott. A Gellért-hegy csúcsát szinte teljesen beborította a sárgás, perzselő köd. Bár égette a szemét és kaparta a torkát, mégis az egész teste bizsergett tőle. Az eunuch újra felüvöltött. Kétségbeesetten az arcához kapta a kezét. A

tekintete a karjára esett. Megdöbbenve látta, hogy sűrű, fekete szőr borította.

Kaffer testén korábban egyetlen szár szőr sem nőtt. Borotválkoznia sem kellett, csak a haját nyírták le rendszeresen. Felhördült. Mintha nem is a saját hangját hallotta volna. Morgása jóval mélyebb volt a megszokottnál.

A két máglya színe megváltozott. A tűz most már kékes lánggal égett. Mozgásba lendült a ragyogás. A lassan kavargó fényörvény megvilágította a földön fetregő alakokat. A sziklákon mintha csak birokra keltek volna a thagík a boszorkányokkal. Most azonban életük során először megfélekeztek a hurkokról. Nem próbálták meg megfojtani a vadul ziháló asszonyokat.

A kékes ragyogás megvilágította az alacsonyan szálló felhőket. Egyetlen csillag sem látszott. A távolból, a hegyek irányából mennydörgés zaja hallatszott. Pár csepp eső esett.

Kaffert azonban nem érdekelte az égbolt haragja. Először nem is jött rá, hogy mi ez az új, különös hang. A gyomra korgott. Iszonyú éhség fogta el.

Húsvra vágyott.

Beleszimatolt a levegőbe, de nem érezte étel szagát. Ingerülten fel akart kiáltani, de csak egy vadállat hörgése tört elő a száján. Ekkor érezte meg, hogy valami belülről

nekifeszült a homlokának. Odakapott. Két helyen is duzzanatot érzett. Vér fröccsent, amikor a csont átszakította a bőrét. Először fájt, de aztán olyan gyönyörrel járt, hogy az eunuch percekre magatehetetlenné vált.

Amikor nagy nehezen négykézlábra állt, megérezte az ehető hús szagát. A fehér ló felé fordult. Wolf Hilda hangosan nevetve lecsúszott az állat hátáról. Lenyűgöző szaga volt a meztelen nőnek. Csak ne ragyogott volna olyan erősen a kezében az a valami. Kaffer megszédült. Nem tudta eldönteni, hogy a rátörő vágyak közül melyiknek engedelmeskedjen. Végül a lóhús édes illata kerekedett felül. Már mozdult volna, hogy az állatra vesse magát, amikor megérezett valami mást is. Zavarba jött.

Ez a hárem illata! Egyre kevésbé emlékezett a dolgokra, de most felbukkant néhány emlék. Hiszen az egész életét háremekben élte le. Ezt az erős szagot azokon a nőkön érezte, akiket a szultán kiválasztott éjszakára. Az ilyen asszonyok égtek a vágytól, mielőtt átmentek volna hozzá.

Hogy a pokolba érezhetné itt ugyanezt? Mintha a boszorkányok már átadták volna magukat a gyönyörnek. De hát a thagík mind heréltek! Ugyanúgy megcsonkították őket, mint Kaffert. Akkor miért van ilyen erős hím szaguk?

Megpróbált két lábra állni, de nem sikerült. Feltérdelt, de

majdnem elveszítette az egyensúlyát. Előre húzta a feje. Odakapott, és meglepődve megmarkolta a két szarvat. Nem ért rá ezen csodálkozni. Megérezte, hogy az ágyékában is megváltozik valami. Hirtelen teljesnek, egésznek érezte magát ott, ahol eddig az üresség tátongott.

Csak most figyelt fel arra, hogy a szőke nő ott áll előtte. Már nem tartotta a magasba a gyémántot. Kihívóan, diadalmasan mosolygott a földön kuporgó alakra.

Kaffer megkívánta az asszonyt, de az éhség erősebb volt. Enni akarta, mielőtt a magáévá tette volna. A ló felé fordult. A csődör felnyerített, felágaskodott és megpróbált elmenekülni. Kaffer ezt nem hagyhatta. Dühös üvöltéssel utána vetette magát.

Négykézláb.

Gyöngyi őrjöngött a dühtől. Már egy órája bolyongott a sötétben a Gellért-hegy körül. De hiszen most járt itt harmadszorra! Az előző két éjszaka gond nélkül feltalált a csúcsára. Hogy lehetett annyira ostoba, hogy ilyen csúnyán eltévedt?

Meghúzta a kantárt és megállította a szürke lovat. Fürkészve körülnézett a sötétben. Csak nem valamilyen fekete fátyol védi a hegyet? Összezavarja az ösvényeket, de

azokat is, akik ellenséges szándékkal érkeznek?

Megpróbált összpontosítani. Mélyen beszívta a levegőt, hogy megnyugodjon.

Körülötte szinte lüktetett az éjszaka. Elemi, ősi erők szabadultak el a forró nyári sötétben. A kancája egész testében remegett. Gyöngyi beleszimatolt a levegőbe. Megváltozott a hátasa illata. Mintha csak sárlott volna. Izgatottan felnyerített.

A válaszra nem kellett sokat várni. A sötétben felhangzott egy kétségbeesett ló nyerítése. A kanca azonnal válaszolt neki, és mozgásba lendült. Nem törődött a kantárral, sem Gyöngyi szorító combjával. A következő pillanatban már vadul vágattak. A vörös hajú boszorkány komoran elmosolyodott.

– Vigyél oda a párodhoz! – kiáltotta, és a kanca nyakára borult. Az állatok ösztöneit nem lehet varázslattal megzavarni.

Huszonnegyedik fejezet

Haragvó egek

Egy perccel később Gyöngyi azon kapta magát, hogy vadul sarkantyúzza a hátasát. Megszédült a vad, zabolátlan vágytól, mintha csak a ló szenvedélye rá is átragadt volna. Táncolni és énekelni szeretett volna. Mámorosan átadni magát a kénynek... Keresni egy férfit, a nyakába borulni, megcsókolni és lerántani a földre.

Meghökkenve megrázta a fejét. Miért járnak ilyen gondolatok a fejében? Mikor fogta körbe ez a különös, sárgás köd? Miért érzi úgy, mintha ópiumos kenőccsel kenegetnék a bőrét? Még azokon a részeken is, amit eltakar a ruha.

Szerencsére nem kellett a lovával törődnie. A Gellért-hegy szikláin hangosan dobogott a kanca patkója, ahogy egyre feljebb vitte a lovasát. Az sem segített, amikor megpróbálta megérinteni az állat elméjét. Persze igazából nem is nagyon akarta befolyásolni. Hiszen a ló jó irányba tartott. Arrafelé, ahol hangosan dobogott a buja és kéjsóvár éjszaka szíve.

Erősen kapaszkodott az állat sörényébe, miközben halkan elnevette magát. *Igenis* egy férfira vágyott. Nem is egyre. Mindegyikre, akiket meg tudna szerezni magának. Miért kellene megakadályoznia nővérei szertartását? Hiszen ez az élet értelme. Inkább csatlakozik hozzájuk.

Fent már elszabadultak az indulatok. Semmi sem állt ellen az érzékek parancsszavának. Ölelkező testek csaptak össze a tűz simogató melegében. Kéjes hörgéstől zengett az egész hegyoldal... A boszorkányok szombatján diadalünnepet ült az élet. Ezek a csodálatos asszonyok és önfeledt játékszereik nem tettek mást, csak bekapcsolódtak a szaporodás, a megtermékenyülés örökké tartó táncába. Az Ősanya leányai a kötelességüket teljesítették. Ágyékuk szorításával tovább adták az örökséget. Ez volt a világ rendje. Az extázis, a születés és a... halál?

A sárga köd kezdett elszíneződni. Undorító volt a vörös és a narancssárga különös keveréke. Ez a két szín mindent elnyomott maga körül. Gyöngyi öklendezni kezdett. Valami nagyon nem volt rendben a hegy tetején.

Az élet táncának csupán a záróakkordja az elmúlás.

A halál dallama nem zendülhet fel az extázis tetőpontján.

Megnyitotta az elméjét. Cseppet sem zavarta, hogy a kanca vad ugrásokkal továbbra is rendíthetetlenül haladt felfelé. A

sárgás-vöröses köd sem akadályozta meg, hogy az áldásán keresztül lásson.

A lelki szeme elé táruló látvány elég volt ahhoz, hogy egyetlen pillanat alatt kijózanodjon. Azonnal kihunyt az ágyékát perzselő tűz, a hányinger viszont annál erősebben tért vissza. A banyák valósággal kiszívták az életerőt a férfiakból. Az ellopott csodát azonban nem tartották meg magukban, hanem továbbküldték a máglyák között álló alakba.

Nem lehetett eldönteni, hogy mi van ott. Első látásra tűnhetett volna akár embernek is, egy karcsú, magas nőnek. Elmosódott aurája azonban egy nagytermetű kutyára emlékeztetett. Vagy talán farkasra? A torzszülött sem tartotta meg magának az ölelkező férfiakból ellopott életet. A ragyogás lüktető hullámai csupán keresztülfolytak a testén.

Gyöngyi az undorral küszködött. Amikor azonban rájött, hogy mit lát, kétségbeesetten felkiáltott. Az a bestia Szulejmán Szívét tartotta a kezében! A fekete nővérek megrontják a csodálatos gyémántot! Beszennyezik azt a ragyogó ékkövet, amelyik sohasem ragyoghatott Hürrem szultána keblén!

A kétségbeesés pillanata azonnal tovaszállt. Gyöngyi körül valósággal megdermedt a világ két szívdobbanás között.

Őrjöngő haragja olyan fehéren izzott, mint álmában Szulejmán Szíve. Az indulat törként döfte át a valóság szövetét. Nem lehetett neki ellenállni. Gyöngyi így eljuthatott oda, ahova közönséges halandónak nem lett volna szabad belépnie.

Nem tudta pontosan, hol jár, de azonnal felismerte, hogy kik várják a tengerre néző, gyönyörűen díszített, hófehér márvánnyal borított erkélyen. A fejét meghajtva köszöntötte a felséges párt.

Szulejmán jóval fiatalabb volt annál, mint amikor Szigetváron találkoztak. Hosszú, dús szakállát még nem festette fehérre a kor. Büszkén, egyenes háttal állt, magához ölelve gyönyörű feleségét. A szultán fekete, Hürrem pedig borvörös ruhát viselt. A férfi öltözékét arany, feleségéét ezüst hímzés ékesítette. Várakozóan néztek Gyöngyre. A tekintetük elárulta, pontosan tudják, ki járult eléjük. Talán azt is, hogy miért.

A valódi világban mindjárt megdobban Gyöngyi szíve. Akkor majd vissza kell térnie. Nem vesztegethette az idejét. A Szulejmán mellett álló hatalmas, ezüstkeretes tükörré nézett. Egyetlen mozdulata elég volt ahhoz, hogy a fényes üvegen megjelenjen a hegy képe.

– Az átkozottak! – csattant fel Hürrem hangja. – Meg kell

akadályozni.

A szultána azonnal átlátta az összefüggéseket, és mindent megértett.

– Szema a neved, vagyis Gyöngyi. Emlékszem rád – zendült fel Szulejmán barátságos hangja. – Segítettél nekem rendben lezárni a dolgaimat.

– Felséges szultán.

– Most pedig idejöttél, hogy újra segíts Oszmán leszármazottainak.

– Szultánom.

Szulejmán Hürremre nézett. Nem látszott aggodalom az arcán.

– Veszélyben van az egész teremtett világ, de ez a lány megmenti. Pontosan, ahogy megjósoltad, gyönyörű szerelmem. Én is bízom benne.

Hürrem elengedte a férje derekát, és közelebb lépett Gyöngyihez.

– Végre személyesen is találkozhattunk. Kár, hogy nem a valóságban. *Tényleg* hasonlítasz rám.

– Köszönöm, úrnőm – hajtotta meg a fejét Gyöngyi.

– A kedvesed az uramtól kapott gyűrűt. Én pedig felövezlek téged. Így mindenki tudja, hogy engem szolgálsz.

Levette a derekáról a vörös bársonyt összefogó gyönyörű

övet. Felcsatolta Gyöngyire. Kellemes meleg áradt belőle, főleg a csatból. Amikor Gyöngyi végigsimította, az ujjai egy kígyó képmását tapintották ki. Vagy talán a föld alatti kút sárkánya díszítette az övét?

– Tőlem is kapsz valamit.

Szulejmán odalépett a fegyverállványhoz. Két kézzel megragadta a legfelső kardot. Felemelte a gyönyörű fegyvert, és odafordult vele Gyöngyihez.

– Oszmán kardja – mondta ünnepélyesen.

Furcsa, de Gyöngyi világosan látta az uralkodó kezében az ívelt pengéjű fegyvert, miközben a kard továbbra is ott hevert a tartóján. Amikor megragadta a fegyver kemény markolatát, a szablya nagyon is valódinak tűnt.

– Amikor a gonosz ellen harcolsz, e fegyvernek nincs párja. Csakis a sötétség erői ellen használd fel.

Gyöngyi leengedte maga mellé a fegyvert. Szulejmán odaállt elé. Gyöngyinek fel kellett emelnie a fejét, hogy a szultán szemébe nézhessen. Az uralkodó egy lágy mozdulattal a két tenyerébe fogta a fejét, és megcsókolta a homlokát.

– Áldásom rád, leányom. A Mindenható oltalmazzon utadon!

Gyöngyi nagyot pislogott. A márványterasz kezdett

elhalványulni. Ekkor érezte meg Hürrem két kezét a vállán. A szultána ott állt közvetlenül a háta mögött. A fülébe suttogott:

– Ne engedd meg, hogy a szíved tévútra vezessen! Ne hallgass a könyörületre! Pusztítsd el az ellenségeinket! Legyél az én boszorkányom!

Gyöngyi szíve hatalmasat dobbant. Az árnyékból visszatért a valóságba. A szürke kanca élesen felnyerített, mert egy fehér csődör vágatott feléjük. Görnyedt szörnyalak rohant a nyomában. Egy ember és egy bika torz keverékének tűnt. A fejből ökörszarvak meredeztek, és hangosan hörgött. A kanca azonban nem ijedt meg tőle. Nekiugrott és hatalmasat taszított rajta. A fehér sziklák szélén jártak. A bestia kétségbeesetten felüvöltött, de karmos mancsával csupán a levegőbe mart. Eltűnt a mélyben.

Gyöngyi habozás nélkül levetette magát a kanca hátáról. Jól tette. A szürke állat boldog nyerítéssel fehér párja nyomába eredt. Mielőtt Gyöngyi maga elé szegezte volna a kardját, átfutott a fején a gondolat: *Milyen furcsa, egy kanca kergeti a mént?*

Nem maradt több ideje a csodálkozásra. Minden irányból ellenség nézett fel rá.

Már nem az áldást használta, csak a két szemét. Egyetlen pillantással felmérte a kis völgyet.

– Megálljatok! – kiáltotta. A parancsának azonban nem sok foganatja volt.

Odalent a tűz körül félbeszakadt az orgia. A fekete nővéreknek azonban esze ágában sem volt abbahagyni a szertartást. Szeretőiket küldték harcba magányos ellenségük ellen.

A sötét bőrű, meztelen férfiak talán valamilyen kábítószer hatása alatt lehettek. Vicsorogva, hörögve lendültek támadásba. Nem jutott az eszükbe, hogy valamilyen fegyvert használhattak volna. A legközelebbiek gyorsan odaértek Gyöngyihez.

A vörös hajú boszorkány nem habozott. Nem felejtette el Hürrem parancsát és Szulejmán figyelmeztetését.

Vívni ugyan nem tudott, de erre nem is volt szükség. Meglendítette Oszmán szablyájának fantomképét. Az áttetsző penge nagyon is valós sebeket ejtett. Gyöngyi úgy használta, mintha egy bárddal sújtott volna le a támadóira. Vér fröccsent. Újra és újra sötétvörös szökőkutak törtek a magasba. Lemetszett kezek heverték a csúszóssá vált sziklákon.

A vicsorgó, elállatiasodott férfiak azonban nem törtek meg.

Mindhalálíg folytatták a támadást. Csak nagyon kevés hiányzott ahhoz, hogy a puszta tömegükkel, lendületükkel ledöntsék Gyöngyit a lábáról. Az utolsót így is már csak térdre zuhanva tudta levágni.

Hangosan zihált. Döbbsen bámulta maga körül a megcsonkított holttesteket. Korábban már előfordult, hogy önvédelemből kénytelen volt embert ölni. Élete során azonban most először történt meg, hogy egy tucatnyi ellenfelét mészárolta le.

Kénytelen volt vadul megrázni a fejét. Lassan oszladozni kezdett szeme előtt a vörös köd. A máglyák fényében most már jól látta, hogy Wolf Hilda tartja a kezében a gyémántot. Maga köré gyűjtötte a meztelen fekete anyákat. Ezek a nők cseppet sem tűntek vonzónak vagy szépnek. Visszataszító mágiájuk nélkül nem szíthatták volna fel a barna bőrű férfiak vágyait. A nővérek elszánt, dühös arccal figyelték a közeledő alakot. Gyöngyi ruhája most már vérvörös volt.

– Meg fogsz halni, Angyal lány – csendül fel Wolf Hilda hangja. A fiatal banyát nem ijesztette meg, hogy Gyöngyi az előbb lemészárolt egy tucatnyi férfit. Az egyik társa azonban összerezzen, amikor meghallotta a nevet. Ránézésre ő lehetett a legidősebb a banyák közül. Hosszú élete során talán már találkozott egy Angyallal. Megpróbált elmenekülni,

de a többiek nem engedték.

Gyöngyi meglendítette a kardját. Lerázta róla a halottak véréét. Azok a férfiak olyanok voltak, mint az állatok. Nem érezte gyilkosságnak a lemészárlásukat. Milyen érzés lesz nőket ölni?

Erre azonban nem volt lehetősége. Bár maga elé szegezte a fegyvert, és elindult lefelé, valaki az útját állta.

Gyöngyi nem tudta, hogy ki lehet a magas, karcsú, sötétbarna bőrű alak. Nem tűnt töröknek, és egyetlen olyan nép gyermekére sem hasonlított, akivel már találkozott. Éppen olyan könnyed eleganciával mozgott, mint Musztafa. Ezek szerint a fekete nővérek egy gyakorlott harcost is hoztak magukkal. De őt hogyhogy nem ragadta magával az orgia örvénye?

Gyöngyi megtorpant. Azonnal felismerte, hogy életveszélyes ellenséggel áll szemben. A férfi egyik kezében kard, a másikban tör villant, miközben nyugodtan, hideg tekintettel figyelte a fiatal nőt. Az arcán nem látszott sem harag, sem káröröm.

Gyöngyi megijedt tőle. A félelmet azonban fel tudta használni. Ezt a módszert nem a fehér anyáktól tanulta, hanem saját magától jött rá. A rémületet beleengedte a lelke mélyén izzó, mindent beragyogó áldásba. A fényből egy

másik érzélem, a harag emelkedett ki. Iszonyatos erővel töltötte el Gyöngyit.

Ellenfele szeme elkerekedett, amikor a vörös hajú boszorkány támadásba lendült. Gyöngyi olyan gyors volt, hogy a harcosnak esélye sem volt a védekezésre. Egy iszonyatos csapással félresöpörte az ellenfele kardját. Az acélpenge hangos csattanással a sziklára zuhant. Gyöngyi a magasba emelte Oszmán szablyáját. Könyörtelen tűzzel a szívében, teljes erővel lesújtott az ellenség bajnokára.

A lovag szemében most először villant fel félelem.

Oszmán pengéje lezúdult a magasból. Abban a pillanatban azonban, ahogy a fegyver belemart a férfi vállába, a kard egyszerűen elhalványult. Gyöngyi keze az üres levegőt szorította.

– Micsoda?! – kiáltotta döbbenetben. – Ez hogy lehet? Te talán nem vagy gonosz?

A fegyverrel együtt eltűnt a félelmetes erő és gyorsaság is. A harcos azonnal ellentámadást indított. Meglendítette a lábát, és eltalálta Gyöngyi lábszárát. A nő felkiáltott a fájdalomtól és elzuhant. A támadás azonban még nem ért véget. A harcos ismét rúgott. Ezúttal Gyöngyi fejét vette célba. Áldozata megpróbált arrébb gördülni, de nem volt elég gyors. A rúgás így nem találta telibe az arcát, de a halántékát

súrolta. Ez is elég volt ahhoz, hogy egy pillanatra elveszítse az eszméletét, és utána is csak kábán meredt maga elé.

Nem tudott megmoccanni még akkor sem, amikor a sötét bőrű férfi odatérdelt mellé, megragadta a torkát és felemelte a törét.

– Tiszta a szívem – sziszegte halkán törökül. A szeme lángolt, de nem lehetett eldönteni, hogy a haragtól vagy inkább a kétségbeeséstől. – Látom, te is az Anya szolgája vagy.

A felemelt tör megremegett.

– Mire vársz? Végezz vele! – hallatszott a máglyától Wolf Hilda hangja. – Vágd ki a szívét! Ez Lilith parancsa.

Gyöngyi már nem a magasban remegő fegyver hegyét bámulta. Hóhéra mellett elnézve a görnyedt hátú fekete nővér kezéből áradó ragyogást nézte. Ismét megváltozott a színe. Szulejmán Szívéből beteges, zöld fény áradt.

A fekete nővérek némán figyelték a térdelő férfit. Egyedül Wolf Hilda kiabált. Ő is elhallgatott, amikor meghallotta a lódobogást. A három lovas pontosan ugyanabból az irányból ugratott be a völgybe, ahonnan Gyöngyi is érkezett. A félelmetes látvány, a kiontott vér és belek bűze éppen elég volt ahhoz, hogy hátasaik megbokrosodjanak. Csupán

egyetlen lovas volt elég erős ahhoz, hogy közelebb jusson a földön fekvő alakhoz.

– Musztafa – ismerte fel Gyöngyi. Túl kába volt ahhoz, hogy felkiáltson, vagy hogy felemelje a kezét. Egyszerre örült annak, hogy a kedvese itt van és megmenti, miközben elöntötte az ingerültség, hogy nem sikerült távol tartani a veszélyes helytől a barátait. Nem volt nehéz kitalálni, hogy kik ugrottak le a rémülten felágaskodó lovak hátáról. Musztafa még a nyeregben ülve lőtt rá pisztolyával a törös harcosra. A háborgó ló hátáról nem sikerült eltalálnia. Ez is elég volt azonban ahhoz, hogy az ismeretlen lovag megfélekedzen áldozatáról. Felkelt, bal kézbe vette a törét, és felvette a földről elejtett kardját.

– El onnan, mocskos pogány! – zendült fel Musztafa gyűlölettől eltelt hangja.

– A lányt öld meg, te ostoba! – süvítette Wolf Hilda. Bizonyára a fejére mért ütés zavarta össze Gyöngyit annyira, hogy a fekete nővér hangja egy kutya ugatására emlékeztesse.
– Hallod, Kála Lál?

A harcos, Kála Lál nem törődött a meztelen alak parancsával. Nagyon halványan elmosolyodott, majd elindult Musztafa felé.

Gyöngyi kedvese is elcsendesedett. Feszülten figyelve,

óvatosan közelítette meg az ellenfelét. Rögtön felismerte, hogy Kála Lál nem hétköznapi ellenfél. Musztafa igyekezett úgy mozogni, hogy az ellenséges bajnok és Gyöngyi közé kerüljön. A tulajdon testével akarta megoltalmazni a fekvő alakot. Amikor összezsaptak, egyetlen pillanat alatt nyilvánvalóvá vált, hogy a boszorkányok éjszakáján két páratlanul ügyes, nagyszerű kardforgató vív párbajt.

Ugyanennyire egyértelmű volt, hogy innen csak az egyikük távozhat élve.

Gyöngyi a fekete banyák kétségbeesett üvöltését meghallva fordult vissza a máglyák felé. Wolf Hilda hangosan őrjöngött. Nem lehetett érteni egyetlen acsarkodó szavát sem. Görnyedten állt, a szájából nyál fröcsögött, és valamiért úgy tűnt, mintha sűrű, világos szőr borította volna a felsőtestét. A jobb kezéből még mindig erős fény áradt.

Most azonban felemelte Szulejmán Szívét és egyetlen zabolátlan mozdulattal *belevágta* a nagyobbik máglyába!

A fekete nővérek eszüket vesztve felüvöltöttek. Pokoli sikoltozás támadt. Eszük ágában sem volt a még mindig magatehetetlenül fekvő Gyöngyire támadni. Nem érdekelte őket Kála Lál és Musztafa párharca sem. Meztelenül, ahogy voltak, futásnak eredtek a völgy túlsó vége felé. Ahogy

kiérték a két máglya tűzköréből, azonnal elnyelte őket a sötét.

Wolf Hilda azonban nem mondott le a zsákmányáról. A szertartás ereje őt is megváltoztatta. A feje valamilyen különös, torz kutyára vagy talán farkasra emlékeztetett. Hörögve futásnak eredt. A szeme vörösen csillogott. Kitátotta a száját és felvonyított.

Gyöngyi megpróbált felülni. Tudta, ha ez a bestia odaér hozzá, azonnal elharapja a torkát. A kábulat azonban csak nagyon lassan oszladozott.

A szörnyű szuka már csak két lépésre járt áldozatától, amikor oldalt valami megmoccan. A villámgyorsan lesújtó, lángoló faág telibe találta eltorzult koponyáját. A bestia hatalmas csattanással a sziklára zuhant.

Jutka zihálva megtámaszkodott az ágba. Egyik karjáról leszakadt a ruha és az arcát horzsolások borították. Alighanem csúnyán megütötte magát, amikor lezuhant megbokrosodott lováról. Gyöngyi egy pillanatra sem kételkedett abban, hogy a barátnője minden erejét beleadta az ütésbe. Jutka elképesztően izmos volt.

A csapása ennek ellenére még csak el sem kábította a szörnyeteget. Wolf Hilda azonnal felpattant. Halkan hörögve a magas szőke nőre vetette magát. Jutka megragadta az

ellenfele nyakát, de mind a ketten elzuhantak. Ahogy a kemény talajon pörögve megpróbálták megfojtani a másikat, kikerültek a tűz fényéből.

A gyémánt vagy Jutka?

Gyöngyinek ismét döntenie kellett. Megpróbált felkelni, de továbbra sem bírt. Ez eldöntötte a kérdést. Ilyen tehetetlenül nem tudott volna segíteni a barátnőjének. Hasra fordult, és lassan kúszni kezdett a tűz felé. Ki kell szednie a lángok közül Szulejmán Szívét. A világ legnagyobb gyémántja egészen biztosan elgyengült a bele áramló sötét, szennyezett erőktől. Ezért változhatott meg a színe. Nem maradhat az izzó parázs rabságában.

Gyöngyi már egészen közel járt a máglyához. Már csak a karját kellett volna kinyújtania, hogy valahogy félresöpörje a lassan kihunyó fahasábokat, amikor valaki durván megragadta a lábát. Hátrébb rántották, el a tűztől. Egy karmos mancs csapott le a vállára. Iszonyatos erővel a hátára fordították.

Felsikoltott, amikor megpillantotta a fölé tornyosuló szörnyeteget.

Nem hitte volna, hogy ez a bestia valaha is ember lehetett. Talán a legsötétebb pokolból tört elő ez a rémség. Az eltorzult, férfira csak haloványan emlékeztető arc

koponyájából két ívelő szarv állt ki. Gyöngyi azt hitte, az iszonyat mindjárt elharapja a torkát. A következő pillanatban azonban megértette, hogy támadója szemében egészen másfajta vágyak izzottak. Az egyik mancs megragadta a mellén a ruhát és egy könnyörtelen rántással letépte. A szörnyeteg befurakodott áldozta térdei közé. Szét akarta feszíteni a combját. Hangosan üvöltött. Gyöngyi megpróbált ellenállni. A szörny azonban olyan durván rángatta, hogy képtelen volt összpontosítani vagy megérinteni az áldást.

Ennek dacára sem volt hajlandó megadni magát. Már nem érezte a kábultságot.

Egy pillanatra mégis zavarodottan becsukta a szemét, amikor észrevette a bestia fölé magasodó árnyat. Két hatalmas kéz ragadta meg a szörnyeteg szarvait. Hátrarántották az undorító fejet.

Gyöngyi csak egyvalakit ismert, aki elég erős volt ehhez. Egy pillanatra megpillantotta a sötétben a szerencsen felvillanó szemét.

– Herkules! – kiáltotta boldogan. Nem először fordult elő, hogy az eunuch mentette meg az életét.

A szörnyeteg azonban legalább annyira erős volt, mint Gyöngyi barátja. Bikanyakát megfeszítve kifordult támadója szorításából, és megütötte a szerencsent. Herkules

megtántorodott, de habozás nélkül visszavágott. Egymásnak ugrottak. Meg sem próbáltak védekezni. Minden erejüket beleadva ütötték a másikat. Sem a szörny, sem Herkules nem használt fegyvert.

Gyöngyi felült. Össze akarta húzni a mellén a széttépett inget, de aztán lemondóan legyintett. Lerángatta magáról a tönkrement ruhadarab maradékát. Így szabadabban tudott mozogni. Már csak az egyik máglya égett, a másik csupán parázslott. Újra és újra meghallotta a húsba csapó iszonyú ökölcsapások hangját. A két óriás könyörtelenül küzdött. Nyilvánvaló volt, hogy nem ismerik a kegyelmet. Úgy tűnt, a szörnyeteg az erősebb, de esetlenül, ügyetlenül mozgott. Herkules ellépett előle. Gyöngyi barátja kezdte visszanyerni a józan eszét. Körülnézett, mintha azt kereste volna, mit használhat fegyvernek.

Gyöngyi is követte a példáját. A fény és az árnyék határán azonban alig látott valamit. Nyoma sem volt Jutkának és ellenfelének. Még tovább tartott Kála Lál és Musztafa párbaja. Amikor összecsaptak, szikrát hányt a kardjuk.

Az egykori bosztandzsinak alighanem a harag adott erőt. Csupán egyetlen pillantást vethetett két vágás elhárítása között a tűznél félmeztelenül ülő, kétségbeesett kedvesére. A látványtól embertelen harag fogta el.

Kála Lál otthon tábornok, nemes úr volt. Nagyszerű kiképzést kapott, de elsősorban az előkelő lovas harcmodorra tanították meg. Nyeregben ülve talán le tudta volna győzni Musztafát. A bosztandzsi azonban a janicsároknál tanulta meg a fegyverforgatást. A világ legkiválóbb, fegyelmezett gyalogsága olyan módszereket is ismert, amiről az előkelő lovasok még csak nem is álmodhattak.

A vörös szakállas férfi minden erejét beleadta az utolsó ütésbe. Kála Lál döbbenten bámulta üres tenyerét. Nem értette, hova tűnt belőle a fegyver.

A gyomrát olyan erős rúgás érte, hogy még akkor is meggörnyedt volna, ha pikkelypáncélt visel. Így ingben valósággal letaglózta a támadás. Térdre rogyott. Érezte, hogy valaki megragadja a haját. Hátrafesztették a fejét. Musztafa felemelte a jobbját, és görbe pengéjét a legyőzött ellenfél torkának szorította. Végezni akart vele.

Amikor azonban belenézett Kála Lál szemébe, megdermedt. A felnőtt férfi arcából egy gyermek ártatlan tekintete nézett fel rá. Egyszerűen képtelen lett volna megölni.

– Ne bánts! – kiáltotta Gyöngyi. – Oszmán kardja megkegyelmezett neki!

Kedvese ellökte magától az indiait.

– Tehát te nem tartozol a szörnyetegek közé. Menj innen!

A legyőzött halványan elmosolyodott. Jobb kezével lassan végigsimította az arcát. Úgy tűnt, nem tudja elhinni, hogy megajándékozták az élettel.

Wolf Hilda hörgő hangja Musztafa háta mögül hangzott fel.

– Öld meg Kálí anya ellenségét!

Az indiai összerezzen. Nem tudott ellenállni a parancsnak. Meglendült a bal keze. Gyors volt, de nem eléggé. Musztafának még volt annyi ideje, hogy a hasa elé rántsa a kardját. Fém csendül fémen. A tőr pengéje belemetszett a bosztandzsi kezébe. Aranyló fény villant.

Musztafa döbbsen pislogott. Vérző kezéből kiesett a kard. Tehetetlenül, kiszolgáltatva várta a végzetes döfést. Az ellenfele azonban nem bántotta.

Kála Lál hátrább lépett. Eldobta a tőrét. Vigyorogni kezdett, és a két kezét bámulta.

– Végre! – kiáltotta. – Újra van testem!

Musztafa rá akarta vetni magát, ám az indiai fürgén ellépett előle.

– Ne bolondozz! – förmedt Musztafára. Magyarul! – Menj, *amice*, segíts a kedvesednek!

Musztafa felemelte vérző kezét. Hiányzott a fél kisujja. Eltűnt róla a római gyűrű.

– Quintus? – nézett döbbenet az indiaira.

– Ki más? Na, menjél már!

A bosztandzsi a tűz felé fordult. Hangosabban üvöltött, mint előbb a szörnyek, mert észrevette, hogy Gyöngyi belemászik a máglyába. A lángok azonban nem égették meg a félmeztelen női alakot. Ugyanúgy elhajoltak tőle, mint Miklóstól. Gyöngyi beért a tűz közepébe. Szoknyája széle lángra lobbant, de ez nem állította meg. Felemelte a kezét, és egy kétségbeesett kiáltással a gyémánt után nyúlt.

Most sem sikerült megragadnia. A lángok között egy görnyedt alak bukkant fel. Wolf Hildát alig lehetett felismerni. Most már sokkal inkább hasonlított egy farkasra, mint emberre. A mancsa lecsapott, megragadta Szulejmán Szívét, majd vonyítva belevetette magát a sötétbe. Csak lángoló bundája miatt lehetett látni, ahogy felmászik a legmagasabb sziklára.

A Gellért-hegy legmagasabb pontján álló erődítmény immár közel négy évtizede szolgálta Magyarország új urait. A törökök a saját képükre formálták a Citadellát is. Lehetett volna belőle az egyik legfontosabb hódoltsági vár, de a budai erődrendszer közelsége miatt csupán jelentéktelen őrhely maradt. Az itt szolgáló fegyveresek inkább megfigyelők, mint

katonák voltak.

Amikor az iszonyatos vihar rátört Gürz Eljász várára, és vadul rángatni kezdte a zöld és vörös zászlókat, az őrszemek sietve bemenekültek a központi épületbe. Nemcsak az ajtót húzták be maguk után, de a megvetemedett deszkákból ácsolt ablaktáblákat is bezárták. Senki sem állt a bástyákon vagy a tornyokban. Éppen ezért nem akadt szemtanúja annak, hogy mi történik lejjebb, a Dunára néző sziklás hegyoldalon.

Gyöngyi nem törődött a Citadellában rejtőzködő törökökkel. Körülötte egy pillanat alatt elaludt a tűz, ahogy szakadni kezdett az eső. A haragos égboltból lezúduló áradat eloltotta a Hilda testét perzselő lángokat is. A fekete nővér eltűnt a magasban. Csupán nagyon halvány derengés jelezte, hogy hol tartja karmai közt a gyémántot.

Sötétbe borult a hegyoldal. A tomboló szél olyan erővel zúgott, hogy Gyöngyi még a saját dühös kiabálását sem hallotta. A széllelkések cafatokra tépték a szavait, nem juthattak el a barátai fülébe. Nem látta sehol Musztafáékat.

Nem ijedt meg attól a gondolattól, hogy egyedül kell szembeszállnia félelmetesen megváltozott ellenfelével. Nem törődött a zúzódásaival, hanem elszántan felkelt a hamuból, és elindult a sziklák felé.

Az átalakulás alighanem különlegesen éles érzékszervekkel

ajándékozta meg Wolf Hildát. Persze elképzelhetőnek tűnt az is, hogy egy közelben becsapó villám fényében pillantotta meg Gyöngyit. A fekete nővérnek esze ágában sem volt segítség nélkül szembefordulni ellenfelével.

Magához hívta a társait.

Gyöngyi nem annyira hallotta Hilda vonyító kiáltását, mint inkább az elméjével érezte. A könyörtelen parancs ugyanúgy zúdult a hegytetőre, mint a szilaj nyári zápor. Egyetlen perc leforgása alatt olyan sok dermedtően hideg eső hullott, hogy nemcsak a vért és a hamut mosta le a Gellért-hegy szikláiról, de a Duna felé tartó csermelyek magukkal ragadták a megcsonkított holttesteket is. A halott fojtogatók egymás után hullottak alá a mélybe.

A fekete nővér hívására nem csak Gyöngyi figyelt fel. A meztelen boszorkányok addig lélekszakadva menekültek az iszonyatos mészárlás helyszínétől. Amikor Hilda elméje utánuk nyúlt, megálltak, megfordultak és elindultak visszafelé a boszorkányszombat helyszínének irányába. Először még csak lassan, bizonytalanul lépdeltek, meg-megbotlottak a sötétben, de aztán az ellenállhatatlan erő parancsának engedelmeskedve futásnak eredtek, hogy mindenkivel szemben megvédjék a gyémánt új tulajdonosát.

Gyöngyinek nem kellett Éva áldását használnia ahhoz,

hogy megértse, Wolf Hilda igényt formált Szulejmán Szívére. Mivel nő volt, rá nem hatott az átok. A világ legnagyobb gyémántja még erősebbé tette.

A vihar közben továbbvonult. Pest, majd a Duna fölött is kitisztult az ég. Felragyogtak a csillagok, és feltűnt a hold. A mennydörgés most már a hegytől nyugatra hallatszott.

Gyöngyi egész közel járt a meredek sziklához. Ellenfele ott állt a fehér bérc legtetetjén. A görnyedt alak a mellére szorította Szulejmán Szívét. Hangosan vonyított.

Gyöngyi kénytelen volt megállni. Három, majd négy, aztán még több sötét folt bukkant fel az árnyékból. Visszatértek a fekete nővérek. Elült a szél is. Most már hallani lehetett a többiek hangját is.

– Várj, Gyöngyi! Segítek.

Ez Musztafa volt.

– Jövök én is.

Gyöngyi megkönnyebbülten fellelegzett, és gyorsan hátrapillantott. Herkules mögött ott ragyogott a hold sarlója. A fekete óriás felemelt valamit a magasba. Mintha egy bika levágott fejét mutatta volna fel a könyörtelen csillagoknak. A másik kezében egy kardot tartott. Tehát nem puszta kézzel végzett gyűlölt, gyermekkori vetélytársával.

– Halál rájuk! – csattant fel egy rekedtes, női hang. A

legidősebb fekete nővér lehetett az. Gyöngyi villámgyorsan visszafordult a beszélő irányába. Már nem törődött Hildával. Meg akarta akadályozni, hogy a társait bántsák.

Elkésett vele.

Nem látta pontosan, hogy mi történt, de mintha visszataszító zöldes-sárga ragyogás vette volna körül a meztelen női alakokat. Olyan villanás mart bele a sötétbe, amihez hasonlót Gyöngyi eddig csak a rémálmaiban látott. Először Musztafa borult lángba, majd a végzetes csapás lesújtott Herkulesre is.

A magasból megváltozott a szörnyeteg vonyítása. Diadal és gúny zengett benne. Wolf Hilda nem kételkedett abban, hogy tehetetlen bábu a következő pillanatban a két férfi után Gyöngyire is lecsapnak.

A vörös hajú boszorkány azonban erre nem hagyott időt nekik.

Már akkor felsikoltott, amikor a zöldes ragyogás körbefogta Musztafát. Majdnem szilánkokra hullott az elméje, amikor megérezte, hogy a sziklákra zuhan a férfi magatehetetlen teste.

Legszívesebben a párja felé vetette volna magát, hogy térdre zuhanjon mellette, magához ölelje, és megnézze, mi történt a kedvesével. Csakhogy ekkor meghallotta a

hangokat. Bár a két nő egyszerre beszélt, Gyöngyi minden szavukat értette. Sem a grófnő, sem a szultána nem volt itt, a hegy tetején. Tanácsuk azonban még most is ott zengett Gyöngyi elméjében.

– Ha csak a fehér anyák módszerével próbálkozol, akkor meghalsz – figyelmeztette Báthory Erzsébet.

– Ne hallgass a könyörületre! Pusztítsd el az ellenségeinket! – mondta Hürrem szultána.

Egy fehér anya ezen a ponton feladta volna a küzdelmet. Az értelem szavára hallgatva elmenekült volna a túlerő, a biztos halál elől. Az Angyalok azonban otthon voltak a sötétben is. Számukra nem jelentett legyőzhetetlen akadályt a fény és az árnyék között húzódó határvonal. Gyöngyi zord arccal elindult a hívogató sötétség felé. A képzeletében létező vonal átszelése után először az elméje borult lángba. Mintha izzó lávával teli tóba merült volna. Megragadta, és boldogan magához ölelte a haragot. A lelkében fellángoló iszonyatos tüzet nem lehetett a testében tartani.

A fekete nővérek döbbenten bámulták az először csak vörösen izzó, majd lángba boruló női alakot. Gyöngyi ruhája egy pillanat alatt elszenesedett. A meztelen boszorkányok elbizonytalanodtak. Tanácstalanul felnéztek a szikla tetejére. A bestia odafent már nem vonyított és nem is kacagott

diadalmasan. Talán az állati ösztönei hívták fel a figyelmét a veszélyre. Lekuporodott, mint aki ugrani készül.

A gyémántot letette maga elé a sziklára.

Gyöngyi mind a két kezét az égre emelte. Azt akarta, hogy az egész világmindenség legyen szemtanúja annak, amit most tesz. Bosszút akart állni minden szörnyűségért. A szenvedésért, amit a fekete nővérek okoztak. Már azt is tudta, hogyan égetheti ki a világból az iszonyatos betegséget. Ugyanúgy perzseli fel a tucatnyi fekete nővért, mint a szigetvári türbéből elterjedt förtelmes kórt.

Az erő vonalai kötötték össze magasba emelt ujjait az égbolttal. A nyári zivatar iszonyatos energiákkal töltötte fel a láthatatlan, de mégis mindent körülölelő légtömeget. Nem kellett mást tennie, minthogy felhasználja azt, amit a Természet a rendelkezésére bocsátott. Az sem zavarta volna, ha ez az életébe kerül.

Nem volt szükség önfeláldozásra.

Nem hallott mennydörgést, de a tiszta fényű, hófehér villámot nagyon is jól látta. Az izzó fénynyaláb csupán egyetlen pillanatig kötötte össze az éjszaka csillagokkal telehintett bársonyköpenyét a legmagasabb sziklával. Wolf Hilda előtt csapott be. Nem a bestiát, hanem a kövön fekvő gyémántot találta el. A drágakő prizmaként törte meg az

elképzелhetetlenül tiszta fényt. Tucatnyi, túnél is vékonyabb fénylándzsa lövellt ki belőle. Megérintették a meztelen női alakokat. Azok ugyanúgy fellángoltak, mint az előbb Gyöngyi.

Csakhogt míg a fehér nővér a lángok úrnője maradt, a fekete asszonyok nem tudtak mit kezdeni a könnyörtelen izzással.

Egy rövid sikításra még futotta az erejükből.

A mennydörgés csak most érte utol a villámlást. Mintha a világ leghatalmasabb ágyúját sütötték volna el Gyöngyi füle mellett. A Gellért-hegy sziklái megrázkódtak. Mielőtt Gyöngyi a kőre zuhant volna, átfutott rajta a rémisztő gondolat, hogy az egész hegy beleomolhat a Dunába.

Ettől azonban feleslegesen tartott. Amikor végre újra hallott, feltérdelt és körülnézett. Ha csak egyetlen felhő is eltakarta volna a holdat, semmit sem láthatott volna. Így viszont nem volt nehéz észrevenni a tucatnyi füstölő holttestet. Egyetlen banya sem élte túl a válaszcsapást. A bosszúállót azonban nem töltötte el elégtétellel a megtorlás gondolata. Felpillantott a szikla tetejére. A nagyon halvány izzást meglátva összeszedte magát, és lassan mozgásba lendült. Iszonyatos fájdalommal járt minden egyes lépés. Ennek ellenére valahogt eljutott a kőfalig. Össze kellett szorítania a fogát, hogy ne kiáltson fel a karjába és a vállába

hasító sajgás miatt. Elszántan mászni kezdett felfele. Úgy érezte, egy örökkévalóságig eltartott, mire nagy nehezen feljutott.

Odafent két embernek nem is lett volna elegendő hely. Nem talált holttestet, amit a mélybe kellett volna taszítania. Csupán megfeketedett csontok heverték a sziklán. Gyöngyi félretolta a torz koponyát, és belenyúlt a hamuba, hogy kivegye a Szívet.

Végre valahára tapogatózó ujjai megérintették a gyémántot. A drágakő azonban nem volt olyan sima, tökéletes alakú, mint amilyennek gondolta. Gyöngyi hitetlenkedő arccal közelebb hajolt. Lefújta a hamut a Szívről.

Hangos sikolyát alighanem még a fellegvárban is meghallották.

Az erejéből arra még futotta, hogy egy kétségbeesett mozdulattal megragadja, és meztelen kebléhez szorítsa a kő maradványait, aztán mindent elnyelt a megnyugvással kecsegtető sötétség.

Epilógus

Gyöngyit a sötétből a kellemesen meleg és a finom, ismerős illatok csalogatták elő. Nem volt kedve kinyitni a szemét. Nem akart iszonyatos, elkeserítő dolgokat látni. Meglehetősen kábának érezte magát. Nem tudta volna megmondani, hogy hol van, de arra sem nagyon emlékezett, hogy mi történt. Persze tudta, hogy nem bujkálhat sokáig a sötétben. Előbb vagy utóbb kénytelen lesz kinyitni a szemét. Addig azonban mélyen beszívta a keleti illatszerek csodálatos, enyhén bódító illatát. Nagyon is jól ismerte ezt a különös keveréket.

Még mindig csukott szemmel, óvatosan megmozdult. A feje egy puha selyempárnán pihent, meztelen testét pedig lágy tapintású bársonytakaró fedte.

Valaki beszélgetett a közelben. Megismerte Zehra anyó és Gülden hangját. Tudta, ha egy kicsit jobban összpontosít, akkor azt is megérti majd, hogy a két barátnője miről beszél ilyen aggodalmas hangon. Gyöngyi hatalmasat sóhajtott. Olyan jó érzés volt csendben lustálkodni a budai háremben!

Csak ne sajnált volna mindene.

Ismét a saját nevét hallotta. Gúlden róla beszélt. A szép Szemárol, aki most mindjárt kinyitja a szemét, elmosolyodik, felül és jókedvűen kimászik az ágyból.

Minden oka megvan a boldogságra, hiszen csupán tizenhét éves, nem pedig huszonhét. Miért is lenne annyi? A naptár szerint csak 1566 van, nem pedig tíz évvel később. Gyöngyi majd felkel, és rendbe hozza a dolgokat. Fiatal és életerős. Rövid, de dicsőséges jövő vár rá. Készen áll arra, hogy leszámoljon a gonosz török császárral. Nemsokára bekerül Szulejmán ágyába. Végezni fog a zsarnokkal.

De várjunk csak...

Olyan zavar támadt a fiatal nő elméjében, hogy majdnem felnyitotta a szemét. Már miért akarná bántani Szulejmánt? Hiszen ő nem gyűlöli a halott szultánt!

Mi az, hogy *halott*?

Gyöngyi halkán feljajdult. A beszélgetés azonnal elhallgatott. Megérezte a homlokán egy idős nő határozott, meleg kezét. Talán Hürrem ellenőrzi, hogy milyen károsodásokkal vészelte át a boszorkányszombatot?

Milyen boszorkányszombatot? Hiszen csak rémálom volt az egész. *Vagy nem?* Lehet, hogy megbetegedett? Igen, az egyik álmában egy betegség ellen küzdött. A gyilkos kór Szulejmán

türbéjéből indult ki. Gyöngyi azonban bátran szembeszállt vele.

Miért van Szulejmánnak síremléke Szigetváron? Hiszen a szultán még él. Magyarországra tart, hogy elfoglalja. *Vagy nem?*

– Gyöngyi, nyisd ki a szemedet!

Ez Zehra anyó volt. Furcsa, törökül beszélt, de mégis Gyöngyinek szólította. A hangja tele volt aggodalommal. Lehet, hogy Gyöngyi beteg? Azért fáj annyira a két tenyere?

Ideje volt visszatérni a valóságba. Nem rejtőzködhetett tovább lehunyt szemhéja mögött.

Felült és körülnézett. Tényleg a budai háremben volt. Megismerte a falakat, a szobát, az ablakokat, ám a berendezés nem olyan volt, mint amilyenre emlékezett. Lehet, hogy mindent kicseréltek, amíg aludt?

– Megakadályoztad a szörnyűséget – szólalt meg Zehra anyó. Ragyogott a szeme, és a hangja megkönnyebbülten csengett. Megsimogatta Gyöngyi fejét. Gülden boldogan felkiáltott. Odatérdelt barátnője mellé és átölelte.

– Annyira örülök, hogy nem haltál meg. Nagyon féltém, amikor idehoztak.

Valami nem volt rendben velük. Zehra anyó pontosan úgy nézett ki, amilyenre emlékezett, Gülden azonban

megváltozott. Gyöngyi kibontakozott a barátnője öleléséből, és kicsit arrébb húzódott. Alaposabban is szemügyre vette a török nőt. Egy büszke, önmagával és a sorsával elégedett asszony térdelt előtte. Jóval idősebb volt, mint régen.

Mint régen?

Amikor Gülден két gyönyörű ikerfia is belépett a szobába, Gyöngyi már nem áltathatta tovább magát. Több mint tíz év eltelt azóta, hogy utoljára itt feküdt, ebben a szobában. Ő már nem a szép Szema, Arszlán pasa háremének első asszonya. Neki is van két gyereke. Van egy lenyűgöző kedvese is, aki... Legalábbis tegnap éjjel még *volt*.

De mi történhetett? Miért nem akar szembenézni a valósággal? Miért habozik? Mi az oka annak, hogy kibúvókat keres?

– Mindig is sejtettem, hogy erős vagy – folytatta Zehra anyó. – Most már azonban tudom, hogy te vagy a legerősebb fehér anya.

Gülден csodálkozva nézett a két asszonyra. Nem értette, hogy miről beszél a hárem egykori gyógyítója. Utána viszont aggódó pillantást vetett Gyöngyire.

– Szema, mi van a kezében?

Gyöngyi nem akart lenézni. Megpróbált úgy tenni, mintha nem is lett volna keze.

– Tessék?

– Valamit szorítasz a kezemben. Megpróbáltuk szétnyitni a tenyeredet, hogy bekössük a sebeidet, de nem sikerült.

– A tenyeremet?

Most már tényleg be kellett fejeznie a halogatást. Itt az ideje, hogy elfogadja a valóságot.

Gyöngyi vett egy mély lélegzetet, aztán felemelte a kezét. Olyan erővel szorította ökölbe mind a kettőt, hogy az ujjai teljesen elfehéredtek. Bár valaki gondosan lemosta a kézfejét, az ujjak közül nem tudta eltávolítani a rászáradt vér vékony sávját.

– Lányom, nyisd ki végre!

Gyöngyi összeszorította a fogát, aztán nagy nehezen engedelmeskedett Zehra anyónak. Kinyitotta a tenyerét és felsikoltott. Nem a fájdalom miatt.

– Mi az? – csodálkozott Gülden. – Két üvegdarab?

Gyöngyi előbbre hajolt és a kezét nézte. Mindegyikben egy-egy tompa fényű kő hevert. Nem csoda, hogy Gülden azt hitte, üvegből vannak. Nem is hasonlítottak a csodálatos, ragyogó drágakőre. Gyöngyi felemelte a tekintetét, és Zehra anyó szemébe nézett.

– A Szív...

– Igen, lányom?

– A Szív meghasadt.

Gyöngyi elszégyellte magát. Szóval ezért próbált meg elmenekülni a saját múltjába. Nem akart szembesülni azzal, hogy csúfos kudarcot vallott. Nem tudta megmenteni Szulejmán Szívét. Az égből alázúduló villám belecsapott a világ legnagyobb gyémántjába és két szabálytalan alakú, tompa fényű darabra hasította.

Gyöngyi letette maga elé az ágyra a töredékeket. Óvatosan megfogta őket. Talán még össze lehetne illeszteni a Szív két felét.

– Ne tedd! – csendült fel egy ismeretlen női hang. Egy magas, karcsú hölgy lépett Gyöngyi elé. Erős akcentussal beszélte a törököt. – Abból csak baj lenne. Így talán megtört az átok.

Gyöngyi összerezzen, megragadta, és a szívéhez szorította a két kődarabot. Gyanakvó pillantást vetett a belépőre.

– Rádzs hercegnő a barátunk. Indiából jött, akárcsak a gyémánt. Mindenkinél többet tud róla.

Gyöngyi azonban cseppet sem bízott az ismeretlen szépségben. Nem akarta odaadni neki a köveket.

– Nem baj – bizonygatta a hercegnő, és kicsit arrébb leült.
– Nem azért jöttem, hogy elvegyem tőletek. Jó tanácsokat hoztam.

– Amit ma este a gyűlésen meghallgatunk – bólintott Zehra anyó. Nyugodt, de elszánt tekintettel Gyöngyi szemébe nézett. – Te is ott leszel.

A vörös hajú, fiatal nőt azonban nem érdekelte, hogy mi lesz este. Lassacskán kezdett magához térni a megrázkódtatás hatása alól.

– Mi történt a barátaimmal? – kérdezte habozva. Félt a választól.

– A Dzsebedzsi itt van velünk a háremben – felelte az idős asszony. – Súlyosan megsérült, de rendbe jön.

– Láttam szegényt – szólt közbe Gülden. – Talán farkas támadt rá?

– Herkules viszont nincs jól. Azt hittük, megháborodott. Érthetetlen nyelven kiabált. Meg kellett kötöznünk, nehogy kárt tegyen magában vagy valakiben.

– Aztán odafektettük a szőke sebesült mellé. Attól megnyugodott – mondta Rádzs hercegnő.

– A te ötleted volt? – kérdezte Gyöngyi.

– Igen – mosolygott az indiai.

– Köszönöm – bólintott Gyöngyi. Vett egy mély lélegzetet, aztán visszafordult Zehra anyó felé. – És Musztafa?

– Más nem volt fent a hegyen – válaszolta habozás nélkül az anyó. Gyöngyi megremegett a rátörő szomorúságtól. –

Csak halottakat találtunk lent, a sziklafal tövében.

Halottakat? Lehet, hogy Musztafa már nem él? Meghalt, amikor segíteni próbált? *Nincs többé?*

– A *hadimok* viszont két lovasra figyeltek fel. Nyugat fele vágattak el a völgyből – mondta Gülden. – Nem látták őket pontosan a holdfényben, de az egyik mintha egy bosztandzsi összeégett egyenruháját viselte volna. Persze az is lehet, hogy csak kísértetek voltak. Az egyik lovas ugyanis ragyogott, és végig hangosan kacagott.

Gyöngyi egész délután magába roskadva ült a sarokban. Végül kért két bársonyzacskót, és abba rakta be külön-külön a Szív darabjait. Gondosan megtisztította őket. Szulejmán Szíve még így sem ragyogott olyan szépen, mint amilyennek az álmaiban látta, de legalább a szennyeződést sikerült eltávolítani róla.

Este kimentek a budai hárem Dunára néző erkélyére. Gyöngyi úgy ült le, hogy még véletlenül se kelljen a Gellért-hegyre néznie. Gülden meggyőződött arról, hogy a vendégei kényelmesen elhelyezkedtek, majd az arcán enyhe zavarral elköszönt tőlük, és magára hagyta a három nőt. Zehra és az indiai hercegnő előtt vízipipa állt. Gyöngyi jól érezte az ópium illatát. Neki azonban nem volt szüksége ilyesmire

ahhoz, hogy azonnal álomba tudjon merülni. Becsukta a szemét és néhány szívdobbanás múlva már el is merült a sötétben.

Megismerte az Aggteleki-cseppkőbarlangot. A boltíves csarnok egyik fele homályban maradt, míg a másikat gyönyörűen megvilágították a kristályok. Báthory grófnő egy biccentéssel köszöntötte Gyöngyit. Lassacskán fekete és fehér ruhás alakok bontakoztak ki a semmiből az úrnő két oldalán. Összesen tizenhárman nézték Gyöngyit. Őszinte megkönnyebbüléssel ismerte fel közöttük Nádasdy Orsolyát, az unokáját és Szepesi Szabó Borbálát. Kata sápadtnak látszott, viszont életben maradt. Gyöngyi nehezen tudta volna elviselni, ha ez a barátnője is meghal.

Utolsónak Zehra anyó és Rádzs hercegnő érkezett. Az indiai szépség nyugodt arckifejezéssel nézett körül a barlangban. Úgy tűnt, nem lepte meg különösebben, hogy álmában egy ilyen tanácskozáson kellett részt vennie. A megbeszélést Orsolya nyitotta meg. Egyforma udvariassággal köszöntötte a fekete és a fehér anyákat. A sötét nővérek jelenléte igencsak felzaklatta Gyöngyit. Haragját azonban megtartotta magának.

– Megmutatod a Szívet? – kérdezte a főnemes asszony.

Gyöngyi kezében megjelent a két zacskó. Kivette belőle a

gyémánt töredékeit, hogy az anyák is jól láthassák. Halk moraj támadt.

– Kérjük Rádzs hercegnőt, hogy mondja el e különös gyémánt történetét.

– Őseim a hatalmas Indra parancsára több mint háromezer évvel ezelőtt foglalták el India nagy részét. Az Indus folyó völgyében gyenge királyságokra és egy hatalmas elhagyott városra bukkantak. Felderítőinkkel titokzatos betegség végzett, ám sikerült kihozniuk az elátkozott település szívéből ezt a csodálatos drágakövet. Néhány nemzedéknyi idő elég volt ahhoz, hogy rájöjjünk, milyen különös hatása van a tulajdonosaira. Az uralkodók úgy döntöttek, hogy Káli istennő szolgáira bízzák. A gyémánt túl szép és igéző volt ahhoz, hogy megszabaduljanak tőle. Senkiben sem volt annyi lelkielő, hogy hajóra szálljon és beledobja az óceán fekete vizébe. Évezredek át nők vigyáztak rá. Néha férfiak kaparintották meg maguknak, de a szentségtörők mindig megbűnhődtek. Azt hittük, Indián kívül senki sem tud róla.

– Ez igaz is volt, ám ötven évvel ezelőtt új gazdája lett a Szívnek. Röpké néhány évtized kellett csak hozzá, és végzetes hatása majdnem romba döntötte Perzsiát és Törökországot. Kis híján elpusztította a magyarok földjét is.

– Megdöbbsentem, amikor kiderült, hogy a Szív kettétört –

folytatta Rádzs hercegnő. – Mi azt hittük, hogy a gyémánt elpusztíthatatlan.

Gyöngyi némán ült a fény és a homály határán. Csendben maradt és lehajtotta a fejét. Nem akarta elárulni, hogy a Szívet megrepesztő villámot ő hozta le az égből.

– Mi legyen vele? – tette fel végül a nagy kérdést Báthory Erzsébet.

– Nem javaslom, hogy megpróbáljuk visszaállítani az eredeti alakját – mondta Zehra anyó.

– Veszélyes volna.

– Veszélyes, de nagyszerű. Lenyűgöző fegyver kerülne a kezünkbe – ellenkezett egy idős fekete nővér.

– Túl nagy a veszély. Nem vállalhatunk ilyen kockázatot. Eltelik száz év vagy kétszáz, és ki tudja, mi lesz vele. Rossz kezekbe is kerülhet.

– Az ostoba férfiakéba! – hördült fel egy másik fekete asszony.

– Még a herélteket is rossz útra vezette! – csattant fel egy fehér anya.

– Akkor nem próbáljuk meg helyreállítani az egységét?

– Nem.

A döntés egyhangú volt. Gyöngyi véleményét persze senki nem kérdezte. Ő itt csupán az anyák cselédje volt. Egyetlen

jelenlevő sem törődött azzal, hogy a gyémánt két darabja még most is ott volt a kezében.

– Eldöntöttük, hogy mit *nem* teszünk. Ideje megbeszélni, hogy mi *legyen* a Szívvel.

– Semmiképpen sem kerülhet férfiak kezébe.

Együttértő moraj hallatszott.

– *Mi* majd vigyázunk rá.

Gyöngyi felkapta a fejét, de túl későn. Nem tudta eldönteni, hogy egy fekete vagy egy fehér anya hangját hallotta-e. Ekkor Báthory grófnő emelkedett szóra.

– Páratlan lehetőséget kaptunk a sorstól – mondta halkán, miközben Gyöngyi szemébe nézett. – A kő kettétört. Eloszthatjuk. Kaphatnak belőle a fehér és a fekete nővérek is.

Az anyák természetesen elég makacsak és önfejűek voltak ahhoz, hogy ne fogadják el vita nélkül a kézenfekvő javaslatot. Végül kénytelenek voltak fejet hajtani a grófnő és a józan ész szava előtt.

– Az egyik fele itt marad Magyarországon. A valódi világban Angyal Gyöngyvér elhozza ide, Aggtelekre.

– És mi lesz a másik felével? – kérdezte Gyöngyi.

– Holnap ébredés után átadod Rádzs hercegnőnek. Visszaviszi magával Indiába. Feltételezem, hogy *sokkal jobban* fognak vigyázni rá, mint korábban.

Báthory Erzsébet most az indiai vendég felé fordult. A hercegnő udvariasan elmosolyodott, de a szemében harag szikrázott.

Valamennyi jelenlévő visszafordult Gyöngyi felé. Némák maradtak. Néhány anya arcára kiült az aggodalom. Gyöngyi határozottan kihúzta magát, és sorban mindegyik asszonyág szemébe nézett. Egyedül Kata mosolygott.

– Ahogy az anyák parancsolják – mondta végül halkán a vörös hajú boszorkány. – Megvédtem az országot, és megszereztem Szulejmán Szívét. *Nem tartok rá igényt*, hanem a testvériség rendelkezésére bocsátom.

Különös látvány volt, ahogy egyszerre egy tucatnyi tapasztalt nővér fújta ki megkönnyebbülten a levegőt.

Gyöngyi nem is akart belegondolni abba, mi történt volna, ha esetleg nem mond le a Szívről.

A tanácskozás végén a nővérek sorban elhalványultak, ahogy visszatértek a valódi világba. Már csak a grófnő és egy fekete anya maradt a barlangban. Odajöttek Gyöngyihez. A fiatal nő gyilkos pillantást vetett a fekete asszonyra, aki azonban nem törődött ezzel, hanem mélyen meghajolt előtte.

– Óriási erő van benned, Angyal. Lenyűgöztél minket. Kár volna elpocsékolni ezt az iszonyatos tehetséget. Szívesen tanítunk.

Gyöngyi alig kapott levegőt a rátörő haragtól. Legszívesebben most is megidézett volna egy villámot, hogy szénné égesse ezt a szégyentelen teremtet. Végül a dühtől fuldokolva kifakadt.

– Ti szörnyetegek vagytok!

Az idős boszorkány ezt sem vette rossz néven. Egy gyors pillantást vetett a némán figyelő grófnőre, majd visszafordult Gyöngyi felé.

– Akkor félig te is az vagy – mondta halkan. – Láttuk, hogy mit tettél. Nem törünk pálcát feletted. Éppen ellenkezőleg. Segíthetünk abban, hogy megismerd önmagadat.

Gyöngyi erőnek erejével elfojtotta a dühét. Magán érezte Báthory grófnő fürkésző pillantását.

– Majd még meggondolom – felelte hűvösen a fekete nővérnek.

Isztambul, Murád szultán háreme

Nurbanu kényelmesen elheveredett a méregdrága takaróval leborított pamlagon felhalmozott puha selyempárnák között. A karját elborították a színarany karkötők. Ujjain gyémántok csillogtak. Elégedett arccal hallgatta ez előtt térdelő Esther jelentését. Semmire sem gyanakodott.

– Felséges válide szultána – folytatta a kira a beszámolót. – Egyértelmű, hogy Kaffer csúnyán becsapott téged.

– Ezt nem tudom elhinni – csóválta meg a fejét Nurbanu. Önelégült mosolya elárulta, mennyire boldoggá tette, hogy most már tényleg ő a birodalom első asszonya.

– Pedig ez a helyzet. A fekete aga hazudott neked. Valójában gyűlölt ellenfeled, Mihrimah embere volt – hazudta Esther. A szultána nevének megemlézése is elég volt ahhoz, hogy Nurbanu ingerülten felüljön.

– Lehetetlen!

– Sajnos nem az. Az arab mágus, Ul-Derán állította át ellenfeleid oldalára. Őt pedig Mihrimah parancsára engedték ki a börtönből. Ezt te is tudod, hiszen ellenőriztem neked.

– Az a mocskos szajha! Hát semmitől nem riad vissza? – méltatlankodott Nurbanu. – Magának akarta a Szívet.

– Bizony, szultánám – bólogatott meggyőzően Esther. – Elcsavarta volna vele Murád fejét. Ellened akarta fordítani a tulajdon fiadat.

– Az aljas cemende! – kiáltotta Nurbanu ökölbe szorított kézzel.

– Szerencsére egy régi ismerősöd közbelépett.

– Kicsoda?

– Az a kis magyar dzsindzsi.

- Hürrem boszorkánya? – csodálkozott Nurbanu.
- Igen, úrnőm. Megmentett téged.
- Azzal, hogy elpusztította a Szívet? – hitetlenkedett a válide.

Esther először egy kézlegyintéssel el akarta intézni ezt a kérdést, de rájött, hogy Nurbanu nem érné be ennyivel.

– A magyar lány megakadályozta, hogy a Szív Mihrimahé legyen. Ezzel hatalmas szívességet tett neked.

– Igazad van. Inkább senkié se legyen a Szív, minthogy annak a ribancnak a kezébe kerüljön. Azt egyébként tudtad, hogy már nincsen a városban?

Az est folyamán Esther most először lepődött meg.

– Hol lehet? – kérdezte. – Erről nem hallottam a bazárban.

– Senki sem tudja – vont a vállát diadalmas mosollyal Nurbanu. Utána töprengő arcot vágott. – Tulajdonképpen nekem is kellene egy boszorkány. Ha Hürremnek lehetett, akkor engem is megillet egy!

– Ma már te vagy a válide szultána, felséges úrnőm. Minden óhajod parancs.

– Tudnál segíteni ebben?

Esther összerezte. Álszent mosollyal megcsóválta a fejét.

– Én nem, úrnőm, de a barátaid Alamuthból egészen biztosan.

– A hasszaszin orgyilkosok? – csodálkozott Nurbanu. – Nem megölni akarom azt a nőt, hanem felfogadni.

– Világos – bólintott Esther. – Üzenj a Hegyek Öregjének. A szekta vezetője majd megkeresi neked a dzsindzsit, és ráveszi arra, hogy téged szolgáljon.

A kira még egy jó órán keresztül úrnője mellett maradt. Elhalmozta szemérmetlen dicséreteivel. Nurbanu ragyogó szemmel hallgatta a hízelgő hazugságokat. Megszédítette a siker, hogy most már vetélytársak nélkül ő lett Hürrem örököse. Jókedvűen köszönt el, amikor az idős asszony végül engedélyt kért a távozásra.

Esther pontosan tudta, hogy ki fogja várni a folyosó végén.

A gyönyörű Szafije hűvös pillantást vetett az érkezőre.

– Sikerült? – kérdezte szűkszavúan.

– Igen, úrnőm. Az anyósod mindent elhitt.

– Rendben. Ez a tied.

A szőke szépség egy súlyos zacskót nyújtott Esther felé. A kira nem kételkedett abban, hogy arany van a jókora bőrzsákban. Mégsem fogadta el. Alázatos mosolyt erőltetett az arcára, és mélyen meghajolt.

– Úrnőm, fizetségképpen nekem elég az ígéreted. Ha majd te leszel a válide szultána, te is megvéded a népemet az üldöztetéstől.

Szafije töprengve nézte a kirát, majd az aranyat eltüntette a felső kabátja alatt.

– Számíthatsz rám – mondta végül.

– Úrnőmmel öröm üzletet kötni – felelte alázatosan Esther.

A gőgös tekintetű fiatal nő megfordult, és elindult a saját lakosztálya felé. Leendő kirája mosolyogva nézett utána.

Nehéz lett volna megmondani, hol sétált az idős férfi kezét fogó kisfiú. Kála Lál felnézett a rómaina. Ha ilyen lett volna a saját apja, egész biztosan másként alakul a sorsa. A gyönyörű zöldellő tájon egy kristálytisza vizű patak felé haladtak. A túlsó oldalon mindent elborított a szürke köd. A kisfiúnak meg kellett erőltetnie a szemét ahhoz, hogy kivehesse a gomolygásból előlépő női alak arcát. A patak túloldalán nagyanja, Amoli hercegnő állt. Kála Lál szeretett volna belegázolni a vízben, de Quintus nem engedte.

– Oda nem mehetünk át. Az már a halottak birodalma – figyelmeztette a gyereket.

– Nagymama?! – kiáltotta Kála Lál.

– Megvártalak, kis unokám. Nem születtem újjá, hogy beszélhessünk – válaszolta a hercegnő. Utána viszont a római felé fordult. – Mire készülsz a gyerekekkel?

Az idős férfi elmosolyodott.

– Hölgyem, ne aggódj. Vigyázok az unokádra. Magammal viszem.

– Mind a ketten ott vagytok az elméjében?

– Nem szándékosan szálltam meg! – méltatlankodott Quintus. Utána már újra mosolygott. – Persze kapva kaptam a lehetőségen. Nem löktem ki a lelkét a testből. Az nagyon gonosz cselekedet lett volna.

– Te pedig nem vagy gonosz.

– Ahogy az unokád sem az, úrnőm. Csupán egy félrevezetett, homályba taszított, szerencsétlen gyerek.

– Meddig lesztek összezárva?

– Ameddig mindenre megtanítom, amit a saját apjától kellett volna megtanulnia.

– Ennyire nagylelkű volnál?

– Inkább csak kíváncsi. 1500 év után kaptam egy lehetőséget. Igyekszem úgy kihasználni, hogy közben ne taszítsam kárhozatba magamat.

– Mire készülsz?

– Bejárom a világot. Utazni fogok – felelte Quintus. A hercegnő aggódó pillantását meglátva, sietve hozzátette. – Elmegyek Indiába is.

– Mire odaérsz, már én is ott leszek. Gválijarban, a fellegvár kapujában oda fog menni hozzád egy kétéves

kislány.

– Te leszel az?

A hercegnő bólintott. Kezdett elhalványulni. Kála Lál csodálkozva hallgatta a felnőttek párbeszédét. Nyugodt volt és boldog. Úgy érezte, elrendeződött a sorsa. Quintus nem akarta, hogy bárkit is megöljön. Fel sem merült, hogy egy istennő kedvéért ártatlanokat kellene megfojtania.

– Igen, én. Meséld el a kislánynak, hogy ki voltam, és hogy te ki vagy.

– Két év múlva? – töprengett Quintus. – Nagyszerű, akkor éppen ráérek.

Most már a hercegnő is elmosolyodott. A római mellett nehéz volt bárkinek is megőriznie a komolyságát.

– Olyan sok talán a dolgod?

– De még mennyire. Mindenhova hívnak. Most viszont nekem is sietnem kell. Szüretre még pont hazaérek a Badacsonyba. Megnézem kibékült-e az én Musztafa barátom meg a szép kedvese.

Búcsút intett az árnyalaknak, majd megfogta Kála Lál kezét, és elindultak vissza az élők világa felé. Quintus felkapta a kisiút és felültette a nyakába.

– Tudod, *amice*, még az is megtörténhet, hogy mi ketten leszünk a vőfély az esküvőjükön. Éppen itt az ideje.

1577. szeptember 6., Szulejmán szigetvári türbéje

Gyöngyinek már nem volt szüksége lovakra ahhoz, hogy gyorsan eljusson egyik helyről a másikra. Az elmúlt esztendő alatt nagyon sokat tanult a fekete nővérektől. Nesztelenül lépett ki az árnyékból a vörös gránitöszög közepére. Szürke ruhája beleolvadt a türbében uralkodó félhomályba. A kezében tartott sárga rózsát a síremlékre helyezte. Szulejmán emlékhelyét nagyon szépen rendbe hozták az utolsó látogatása óta.

Letérdelt a hófehér koporsót mintázó kőtömb mellé. Nekiszorította a homlokát a sima márványnak. Némán köszönetet mondott Hürremnek és Szulejmánnak. Nagyon remélte, hogy egyszer még újra láthatja kettőjüket. Az sem baj, ha csupán az álmaiban.

Végül felkelt, de még nem távozott. Csak az ujja hegyével érintette meg a síremléket. Most először szólalt meg hangosan az érkezése óta.

– Gyere ide! – mondta törökül.

Az ajtó melletti félhomályból egy büszke tekintetű asszony lépett elő. Ugyanolyan fekete, aranydíszes ruhát viselt, mint Szulejmán szultán a látomásban.

– Reméltem, hogy ma éjjel találkozhatok veled – mondta, és odasétált Gyöngyihez.

– Te a lánya vagy – állapította meg a vörös hajú boszorkány. Meghajolt. – Felséges szultána.

Mihrimah halványan elmosolyodott. Utána ő hajtotta meg a fejét.

– Anya.

– Ezek szerint tudod, hogy mi vagyok? – kérdezte Gyöngyi.

– A testvériség egyik vezetője. Talán a leghatalmasabb.

A díszes fekete és az egyszerű, szürke ruhát viselő asszonyt most már csupán egyetlen lépésnyi távolság választotta el egymástól. Mihrimah alaposabban is szemügyre vette az éjféli látogatót.

– Az az öv! – kiáltott fel döbbenet. – Az anyámé! Tőlem kaptam. Rajta volt, amikor eltemették. Hogyan került hozzád?

– Nem vagyok sírrabló, hölgyem.

– Arra nem is gondoltam.

– Hürrem szultánától kaptam.

– Mikor?

– Amikor túl a valóság határán elmentem hozzájuk.

– Te találkoztál a szüleimmel?

Gyöngyi odalépett a hercegnő elé és a vállára tette a kezét.

– Mihrimah, az apád büszke rád.

A hercegnő arcán először egyetlen érzelem sem látszott. Végül azonban a szeme csücskében felbukkant egy magányos

könnycsepp. Szulejmán leánya nem bírta tovább. Sírní kezdett. Gyöngyi magához ölelte, és csendben megvárta, hogy Mihrimah kizokogja magát. Itt, Szulejmán türbájében senki sem láthatta a gyengéségét. A gyönyörű hófehér kupola oly sok titkot őriz, hogy eggyel több már nem számít. A szultána végül összeszedte magát. Arrébb lépett, és megtörölte az arcát.

– Köszönöm – mondta végül. Halkan szipogva a síremlékre nézett. – Miért sárga rózsát hoztál?

– Ez a családom virága. Azoké az asszonyoké, akiknek megadatott, hogy a fény és az árnyék határán járjanak.

– Nem irigyellek. Nehéz a kötelességed.

– Akárcsak a tiéd.

Mihrimah bólintott, aztán kihúzta magát. Semmi sem árulkodott arról, hogy az előbb még sírt.

– Látom, itt rend van. A saját szememmel akartam meggyőződni erről. Életem során legalább egyszer látni kívántam apám szigeti türbájét. Most már nyugodt szívvel megpihenhetek.

– Jó utat, Szulejmán leánya! A béke legyen veled.

– Lenne még egy kérésem.

– Igen?

– Nemsokára megkeresnek téged.

- Engem?
 - Igen. Isztambulból. Egy felkérést kapsz.
 - Kitől?
 - Nurbanutól. Azt akarja, hogy te legyél a hárem boszorkánya.
 - Tényleg?
 - Kérlek, fogadd el – mondta halkán Mihrimah.
 - Miért?
 - Szükség van olyan valakire a Fényes Portán, aki megőrzi Szulejmán és Hürrem emlékét. Nem akarom, hogy az emberek elfelejtsék az apámat és az anyámat. A feladatod nem lesz könnyű. Rád hárul, hogy távol tartsd a gonoszt a szultánok szívéből.
 - Isztambul? – tűnődött Gyöngyi. – Mindig is szerettem volna eljutni oda.
 - Akkor fogadd el a válide szultána ajánlatát. Tartsd meg a fényben azt a szerencsétlen asszonyt.
 - Gondolkodom a dolgon.
- Mihrimah távozása után Gyöngyi már nem sokáig maradt. Mielőtt belépett volna az árnyékba, még megérintette a Szulejmán síremlékén fekvő rózsaszálat. Suttogva mondott pár szót. Talán éppen az ősi anyák dalának első néhány sorát.
- A távozása után csak a csend tért vissza a kupola alá. A

sötét nem vehette újra birtokba a türbét. A rózsza ugyanis olyan csodálatos fénnel ragyogott fel, mint egykor a világ leghatalmasabb gyémántja, Szulejmán Szíve.

Vége

Névmutató

Gyöngyi

nemes Kővári Gyöngyvér, a Badacsony
boszorkánya

Musztafa

egykori török harcos, Gyöngyi párja

Jutka

vakmerő magyar lány, Gyöngyi legjobb barátnője

Herkules

hatalmas termetű, szerencsen eunuch

Miklós

Gyöngyi és Musztafa fia

Csutka

Gyöngyi és Musztafa kislánya

ISZTAMBUL URAI

Szulejmán szultán

Törökország uralkodója, Hürrem férje

Hürrem szultána

a birodalom első asszonya, válíde szultána

Mihrimah szultána

Szulejmán és Hürrem okos és bátor leánya

Ajse Hafsa

Szulejmán anyja

Gülbahar haszeki

Szulejmán kegyvesztett asszonya

Hümaszah hercegnő

Mihrimah leánya

Murád herceg/szultán

Szelim fia, majd utóda

Musztafa herceg

Szulejmán legidősebb, kivégzett fia

Nurbanu

Szelim ágyasa, Murád anyja

Rüsztem pasa

Mihrimah férje, nagyvezír

Szedefkár Mehmet aga
Szinán tanítványa, építész

Szelim herceg/szultán
Szulejmán fia és örököse

Szinán mester
Szulejmán főépítésze

Szokoli Mehmed
Szulejmán fővezíre

ISZTAMBULI KISEMBEREK

Ali Portug
Mihrimah főkönyvelője

Bénan
cseléd, utálja Hürremet

Derja
Mihrimah bizalmasa

Elmas
Eszmehan cselédje

Esther Handali
Hürrem, majd Nurbanu tanácsadója

Fehime

cseléd a háremben

Harika

idős szakácsnő

Ibrahim

néma, gyilkos eunuch

Jácint

Mihrimah főeunuchja

Kaffer, a fekete aga

Nurbanu főeunuchja

Pembe

Hürrem, majd Mihrimah bizalmas szolgálólánya

A NAPKELET URAI

Akbar szultán

Humájun nemes lelkű fia

Aszkari Mirza

Humájun lázadó öccse

Bábur sah

Indiát elfoglaló mogul vezér

Humájun szultán

Bábur bölcs, de balszerencsés fia

Rádzs Kanvári Báj

Akbar császár hindu felesége

Tahmásp sah

Perzsia uralkodója

Vikramáditja herceg

Gválijar szerencsétlen ura

MAGYAR LEÁNYOK ÉS ASSZONYOK

Báthory Erzsébet grófnő

a mocsár és az éjszaka úrnője

Lisitus Johanna

főnemes, magas rangú nővér

Nádasdy Kata

nemes kisasszony, Orsolya unokája

Nádasdy Orsolya

idős nemesasszony

Rózsa anyó

Gyöngyi dajkája

Szepesi Szabó Borbála
 patrícusasszony

Szócs Zsófia
 könyörtelen nővér

Tátos Márta
 fehér anya, Gyöngyi kiképzője

Wolf Hilda
 egykori fekete nővér

Zankó Erzsébet
 fehér anya

INDIA GYERMEKEI

Amoli hercegnő
 Vikramáditja felesége

Annangpal
 fiatal nemes, átállt a mogulokhoz

Bikramdzsit
 Vikramáditja sógora, nem Kála Lál apja

Kála Lál herceg
 Amoli unokája

Öreg Praszád

féllábú veterán várkatona

Vritrandzsit

Amoli fia, Kálí istennő főpapja

AZ ÉJSZAKA GYERMEKEI

Sztára Góra

a Kárpátok egyik főboszorkánya

Oszama Ul-Derán

napkeleti mágus

Quintus Pannonicus

badacsonyi mezőgazdasági szakértő, szellem

Kislexikon

bosztandzsi – a szultáni tulajdon őrei és a különféle rendőri feladatok elvégzői

büjü – mágia

demir bozán – növény szemmel verés ellen

dzsebedzsi – fegyverkovács

dzsindzsi – varázsló

fehér nővérek/anyák – a boszorkányok egyik testvérisége

fekete nővérek – a boszorkányok másik testvérisége

hadim – eunuch, a hárem őre

hadzsi – muszlim zarándok

háremlik – női részleg a török házban

haszeki – első ágyas

hasszaszin – közel-keleti gyilkos szekta

kalász – tizenkét boszorkányból álló tanács

kira – a válide szultána bizalmas tanácsadója

kötés – szerelmi varázslat

mabein – hálószoba, közös helyiség férfiak és nők számára

maharáni – egy indiai fejedelem/maharadzsa felesége

medresze – muszlim vallásos iskola

mufti – a törvényeket is értelmező muszlim pap

muszka – török amulett

Nándorfehérvár – a mai Belgrád

nazar – gyilkos hatalom, szemmel verés

şifa tasi – vörösréz tálka

Siva lingam – Siva isten elvont ábrázolása

szelámlík – férfi részleg a török otthonban

szeráj uszta – főudvarhölgy

thagí – indiai orgyilkos fojtogatók szektája

tilszum – titkos üzenet a szerelmet fellobbantó dzsinneknek

usztad – tanító, a háremőrök udvarias megszólítása

válide szultána – a Magas Porta első asszonya

vilájet – török tartomány

Kedves Olvasónk!

Az 1991-ben alapított Trivium Kiadó teljes kínálata megtekinthető és legalább 20% kedvezménnyel megvásárolható webáruházunkban:

www.triviumkiado.hu

Legyen törzsvásárlónk, iratkozzon fel hírlevelünkre, így rendszeresen tudjuk Önt tájékoztatni megjelenő újdonságainkról, akcióinkról, rendezvényeinkről és irodalmi estjeinkről.

További információért forduljon hozzánk bizalommal!

konyvek@triviumkiado.hu

Tel./fax: (1) 248-1263

Csatlakozzon hozzánk facebookon is!

facebook.com/triviumkiado

Olvassa el a teljes sorozatot:

Demet Altınyeleklioğlu:

Hürrem, Szulejmán ágyasa

Hürrem, Szulejmán asszonya

Demet Altınyeleklioğlu:

Ibrahim és Hatidzse

(1.-2. rész)

Ann Chamberlin:

Szafije, a szultán háremhölgye

A szultán lánya

Fatima Melek:

Hürrem boszorkánya

Szulejmán szíve

[\[1\]](#) A kötet végén található a Kislexikon és a Névmutató. (a szerk.)